

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ θάνατος

άνδρες των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως ο Γαφτ
Βάντερμπουργκ, καταφεύγουν στα φώτα του.

Πρωτότυπο διήγημα

μηνή. Άκουγε και τὸν παραισιολό-
γο: τὰ βήματα τοῦ φύλακα στὸ
διάδρομο, κάποιο βούϊσμα μακρυ-

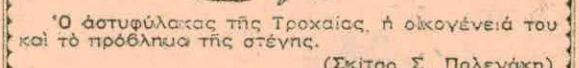
μασθήκε απ' τα πόδια του και γά-
θηκε διαπιστώνοντας πώς ο θάνατος
του είχε νεκρώσει ολότελα το
σώμα.

Θησαυρός

Κύματα ψύχους

λη πλάνη. Οι ερωτικές απογοητεύσεις είνε κοινό όλων των αιώνων γνώρισμα. Τὸ μαρτυροῦν οἱ θρύλοι,

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

"Όταν κάποια μέρα

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα φράγματα της καρδιάς

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Η νύχτα είχε απλωθεί. Ένα κίτρινο φεγγάρι υψωνόταν πάνω απ' τη θάλασσα και μόλις διακρινόταν απ' την ομίχλη το χωριό. Άρκετες στιγμές, ο Ραμύρο έμεινε ακίνητος, με τα δάκτυλά του πάνω στις χορδές της κιθάρας του. Μόλις έβλεπε το σκοτεινό του πρόσωπο. Φαινόταν αποροφημένος απ' το δεισιμό του και δεν ήθελε να το τσαρώσει.

Τρεις χορδές τραγουδούσαν κάτω απ' τα μακροχρόνια και λεπτά του δάκτυλα και ο παθητικός ερωτικός ύμνος του υψώθηκε μέσα στη νύχτα:

«Ω! πριγκίπισσά μου, ω! μοναδική μου, ω! ώραία μου! Ζώ με τη θύμησά σου, αγαπημένη μου... Η καρδιά μου είναι συντομιμένη».

Και πάντα ο θάνατος, ο ερωτας και η οδύνη σπινιόταν στο στόμα του Ραμύρο μια γιορτινή από μελαγχολικούς στίχους. Μακροχρόνιο φάρος τρεμίζοντο. Το φεγγάρι τώρα ήταν ψηλά. Θά μπορούσα να μείνω άγρυπνος όλη τη νύχτα, ακούγοντας το θείο τραγούδι, με ο Ραμύρο δίπλωσε την κιθάρα του εύλογα μέσα σ' ένα σάκι και ού έπτε άπλά: «Πάμε».

Περπατούσαμε τώρα σιωπηλοί κυττάζοντας τη θάλασσα. Όταν στάσαμε μπροστά στο μικρό ξενοδοχείο, ο Ραμύρο με κολημπήσε. Δύσκολα αποκοιμήθηκε. Την άλλη μέρα έφαγα γοήνορα και τσάβησα να συναντήσω τον τραγουδιστή στην

καλύβα του. Ρώτησα κάποιον τί ιδέα είχε για τον Ραμύρο: «Ω! παίζει περίφημα κιθάρα και τραγουδάει ώραία, όπως όλοι οι Ισπανοί. Μά μου φαίνεται πως κάτι έχει πάθει το μυαλό του», μου απάντησε.

Τί με ένοιαζε αν ο Ραμύρο ήταν τρελλός ή όχι; Η μαγεσία των στίχων του, η συγκίνηση της φωνής του, οι μελαγχολικοί τόνοι της κιθάρας του, είχαν ζωντανέψει την ώραία του στη φαντασία μου. Ποιά ήταν; Πού ζούσε; Η γυναίκα αυτή ύπληγε κι' αυτό μου έφτανε για να γεμίζω τις μέρες μου. Περιμένα τη νύχτα, για να μου την παρουσιάσει, έτσι άύλη και μυστηριώδη, ο τρελλός τραγουδιστής.

Όστόσο ένα βράδυ, ο Ραμύρο, καθώς ο ουρανός ήταν γεμάτος αστέρια, κι' ο άνεμος φυσούσε δροσερός απ' τη θάλασσα, με παρουσίασε μακροχρόνιο, ανάμεσα από μια δεινροστομία και σταματήσαμε τη νυχτερινή μας πορεία, όταν βρεθήκαμε άναμεσα στα φυλλώματα, υποστάτην πρόσωψι ενός ψηλού σπιτιού. Δεν έβλεπα τίποτα παρό τα ψηλά κλειστά παρθένα και τη μεγάλη κλειστή πόρτα με μια επιγραφή που με κόπο υπόρεσα να τη διαβάσω: «Πωλείται το κτήμα». Όλα ήταν έρημα γύρω μας. Μέσ' στη νύχτα δεινόειζε ένας μεγάλος έξωστος στο πρώτο πάτωμα. Εκεί κοντά με πήγε ο Ραμύρο.

Με την πρώτη νότα μ' έ-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Προσβολή

Βαδίζω εις τας άγνιές με κρύφινον άνιαν προσέτι αισθανόμενος εωτικήν μαγίαν ευδάνια τα θήλα λίκιν προκλαπτικός καζανόβιος τοιγαρούν, και... σαγηνευτικός. Αντιληφθείς δε θηλικόν εκ τών διεγομενων κομψών, ευδοτοπαρείον και παροφουασιμένον εύθις το ήκολούθησα τα μάλλα ζωρούς, εωτικώδης, ευθαρής, σφόδρα φελογερός. Τούτο δε προσανέστατα αυτή αντιληφθείσα και εκ της προτιμώσεως έμου κολακευθείσα, έποiei κορδελλάκια και πλήθος άκκισμών, δι' ο και με ένέβαλιν εις μέγαν πειρασμόν. Πλευρίσας θδεν πονηρώς το φίνον δεσποινίδιον, με τρόπον λίαν τολμηρόν, τούτέστιν επιτήδειον, είπον αυτή γενομενών μετά ήδυπαθείας και μετά συγκινήσεως άπειρου και βα-

(θείας: — Άφ' ής στιγμής είδον ύμάς, ω του- (θερόν κοράσιον. > μοι έφυνεν — ομολογώ — εκ ζήλης (το... καφάσιον!... > Έλθέ λοιπόν να σπειώσωμεν εις τόν (έμουν τόν οίκον, > είμεθα ζεύγος έοαστών και δή... (συνουπλικών». Αύτیکا έκαγγάσατο ή κορασία άνόγως, — Καί διατί οι γέλωτες; είπον αυτή (άνδρείως, — Διότι, μοι έξήγησεν κίτρινη ως λε- (μόνιον), > σάς βοίσκω συνουπλικόν με τόν... (Κολοκορώνιον!...».

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

κανε να ομιλήσω. Μερικές γλυκές συγχορδίες ακούστηκαν και το παθητικό τραγούδι υψώθηκε στον ουρανό. Άπόμε ήταν τόσο συγκινητικό, τόσο θεϊκό, τόσο έντονο, που ένοιώθα τα μάτια μου να υγραίνονται. Ο Ραμύρο φαινόταν να ζή μέσα σ' ένα όνειρο. Έξαφνα σταμάτησε. Όλα σταμάτησαν: το τραγούδι του, η κιθάρα του, ο άνεμος, ο νύκτος... Ένα ελαφρό βήμα ακούστηκε. Σήκωσα το κεφάλι μου. Μία λεπτή σιλουέτα έσκυβε απ' το μπαλκόνι. Μέσα στη νύχτα το λευκό της φόρεμα ανέμιζε και το πρόσωπό της μόλις διακρινόταν.

Ήταν πραγματικότητα ή όπταση; Δεν έξω. Κατάλαβα σε λίγο πως το όραμα είχε γαθή. Ένας λυγμός έσκισε τότε το σκοτάδι. Ο Ραμύρο, όρθος κοντά μου, έκλαιγε μ' αναφυλλήπτα.

— Ραμύρο! του είπα γλυκά. Τί έχεις;... Δεν απάντησε, μονάχα προχώρησε, με βήμα άγνό, τρεκλίζοντας λίγο σαν να ήταν μεθυσμένος. Μερικές σταγόνες άρχισαν να πέφτουν. Σε λίγο η βροχή θά μάς έπαιε. Και πραγματικά μουσκέψαμε έκείνο το βράδυ. Έπασα στο ξενοδοχείο μου. Βρεγμένος ως το κόκκαλο! Το ρολόι σήμαινε τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Γδύθηκα κι' έπεσα βαρύς στο κορεδάτι μου. Την άλλη μέρα έδυνα απ' το χωριό για να πάω στην πόλη για κάποιες έπειγουσες δουλειές μου. Έμεινα εκεί όλο το χειμώνα. Το Πάσχα ξαναγύρισα στο χωριό κι' άμέσως τσάβησα για την καλύβα του Ραμύρο.

— Τόν Ραμύρο γυρεύετε; μου είπε ένας χωριάτης στο καφενείο. Θυμάστε κάποιο γήπια; Έ! λοιπόν όταν πούληθηκε κι' έγκταστώθηκεν οι μέοι ιδιοκτήτες, ο Ραμύρο γάθηκε μαζί με την κιθάρα του. Έφ'ετος, έφ'ερετε, είχαμε πολύ βαρύ χειμώνα. Το γιόνι έφτασε τοια μέτρα. Λένε πως μια νύχτα καταιγίδας, ο Ραμύρο γάθηκε μέσα στο γιόνι. Άλλοι λένε για δυστυχία, άλλοι πάλι γι' αυτοκτονία. Μπορεί... Πού να έξη κανείς; Το πτώμα του δεν τ'όρηκαν. Ή τον έωας και λιγάκι τρελλός ο κακομοίρης ο Ραμύρο. Άπό τότε πούγε φύγει απ' το γήπια, τρελλάθηκε!

— Πάνε πολλά χρόνια; άπάντησα. — Πολλά. Άπό τότε που πέθανε το κορίτσι το σπίτι έκλεισε για πάντα. Ένα κορίτσι, σενιό, πολύ ώραίο.

— Ποιό κορίτσι; — Η κόρη του προξένου της Ισπανίας, που έμεινε στο γήπια με τούς γονείς της. Ο Ραμύρο ήταν περιβολάσης τους. Λένε πως ο τρελλός τραγουδιστής την είχε ερωτευθή και πως άπό τότε που ή κοπέλλα πέθανε, τότε οίξει στο κορσί και στο τραγούδι. Παιδάς-νος άνθρωπος αυτός ο Ραμύρο, σενιό. Έδλεπε το φάντασμα της νέας τις νύχτες!... Και τούκαγε καν- ποτέ, «μέντια» 900 εισιτήρια, στο πα- ραλιακό θέατρο «Ρέξ», που εινε εδάμω- λο τών Άθηνάϊκων κέντρων.

— Ο μουσικός θίασος Χαντά - Μα- ρέα, κατέβηκε στη Χίο, όλες τις θεα- τικές εισπράξεις που σημειώθηκαν μέ- χοι τώρα. Προγνιστι, κανένα θεατρικό συγκρότημα δεν είχε πραγματοποιήσει ποτέ, «μέντια» 900 εισιτήρια, στο πα- ραλιακό θέατρο «Ρέξ», που εινε εδάμω- λο τών Άθηνάϊκων κέντρων. Και συγκρότησα με κόπο τα δάκρυά μου.

ΛΟΥΙ - ΜΠΕΡΤΡΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Υστερα από τα «Άρραβωνιάσματα» του κ. Δ. Μπόγρη που παίχθηκαν 35 συνεχώς μέρες και πραγματοποιήσαν εισπράξεις εκατό εκατομμυρίων περίπου, ο θίασος του «Εθνικού Θεάτρου» θα παρουσιάσει στο Δημοτικό Πει- ραιώς, το γνωστό Ισπανικό έργο «Το τραγούδι της Κούνας», που είχε παι- χθεί και πριν από 14 χρόνια με έπιτυ- χία στο Βασιλικό Θέατρο.

— Στο θέατρο Κοτοπούλη, παίζεται από προχθές, με μεγάλη έπιτυχία το γνωστό έργο της Δάφνης ντυ Μωρίς «Ρεβέκκα» που έσημείωσε ρεκόρ εισπρά- ξεων, ως φλυ.

Στη Ρεβέκκα παρουσιάζεται το με- γαλύτερο ως σήμερα σκηνικό θεάτρου, μήκους 11 μέτρων και πλάτους 9, που αναπαριστά το έσωτερικό ενός πολυτε- λεστάτου πύργου. Στο ίδιο έργο ή Βά- σω Μανωλίδου, που υποδύεται τόν ρό- λο της ηρώιδος, εμφανίζεται με πολυ- τελέστατες τουαλέτες.

— Ο θίασος τών αδελφών Καλουτά, που εργάζεται τώρα πολύ ικανοποιη- τικά στο Χαρτούμι, προσέλαβε ως συμ- πρέττα, αντί της Χριστίνας Κατακά- λου, που ως γνωστό πανδρεύθηκε στο Κάιρο, την Μαύρη Λωράνς.

— Οι χορευτάς μας Γιάννης Φλερύ και Λίνα Άλμα, υπέγραψαν έξιμηνον συμβόλαιο με την κινηματογραφική ε- ταιρία «Φός» και θα μεταβούν στο Χόλ- λυγουν, προκειμένου να λάβουν μέρος στο «γύρισμα» διαφόρων μουσικών φίλμ.

— Με μεγάλο ενδιαφέρον, αναμένε- ται ή πανθεατρική έορτή που θα δοθή στο Ρέξ στις 22 Φεβρουαρίου για τα μάλλινα του στρατού μας.

Εκτός από το πατριωτικό φινάλε του με την ιστορία του ελληνικού στρα- τού, στο οποίο θα εμφανισθούν επί σκη- νής 50 πρόσωπα, θα παιχθή μία όλο- κληρη έπικαιρη επιθεώρηση, που γρά- φεται από τούς καλλιτέρες συγγρα- φείς.

Εξχωριστό ενδιαφέρον θα παρουσιά- ση, και ένα θεατρικό χορόδραμα, ή «Γιορτή» του Λαμπελέ, στο οποίο θα εμφανισθή ολόκληρο το μπαλέτο της Λυρικής Σκηνής.

— Την παράστασι θα προλογίση ή κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, κομπέρ δε θα εινε ο Βασ. Λογοθετίδης.

— Φαίνεται ότι θα έχωμε πολλά μουσικά θέατρα κατά την καλοκαιρινή σαιζόν.

Ο πρώτος βέβαιος θίασος εινε ή «Νέα Καλλιτεχνική Ένωσις» (Σακελ- λάριος - Γιαννακόπουλος - Αγγελόπου- λος), που έξησφάλισε το θερινό θέατρο της Λυρικής Σκηνής και θα παρουσιά- ζη με έντελως νέα πρόσωπα θεαματι- κές επιθεωρήσεις σε παριζιάνικο στυλ.

— Άλλοι υποψήφιοι μουσικοί θίασοι για το καλοκαίρι εινε: Τού κ. Μπουρ- νέλλη στο «Άκροπόλ», του κ. Γ. Φραν- τζή στο νέο θέατρο «Ελληνικόν» (κί- πος Κλαυθμώνος) και της Κούλας Νι- κολαΐδου στο «Περόκε».

— Ο μουσικός θίασος Χαντά - Μα- ρέα, κατέβηκε στη Χίο, όλες τις θεα- τικές εισπράξεις που σημειώθηκαν μέ- χοι τώρα. Προγνιστι, κανένα θεατρικό συγκρότημα δεν είχε πραγματοποιήσει ποτέ, «μέντια» 900 εισιτήρια, στο πα- ραλιακό θέατρο «Ρέξ», που εινε εδάμω- λο τών Άθηνάϊκων κέντρων.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Καί ελίζη μουδική

Εάν κάθε σπίτι, φίλοι μου, υπάρχει κάποια κόρη, που πρέπει όπωσδήποτε να μάθη μουσική, να μάθη πιάνο ή βιολί, έστω και με το ζόρι, νάχη άνωτέρα μόρφωσι, πιο καλλιτεχνική.

Πληρώνει βέβαια ο μπαμπάς, να μάθη ή κόρη πιάνο, μά όποιος το καλοσκεφτή, τριγύρω, οι γείτονες κι' αυτοί, πληρώνουν οι κακόμοιροι και με το παραπάνω, γιατί χορταίνουν βέβαια, με μ ο υ σ ι κ ή τροφή, που προτιμούν ελκρινώς να γίνουνε κουφοί!... Η νεαρά που σκέπτεται μ' έλπίδες της μεγάλες, να γίνη μία περίφημη, μοναδική πιανίστα, ως και τη νύχτα μελετά, γυμνάσματα και σκάλες και όλη πιά τη γειτονιά... που να την πιάση νύστα. Δεν κλείνουν μάτι οι Χριστιανοί, μα εκείνη επιμένει. Τόσο, που λέν οι γείτονες, να πάη έπιτροπή, είτε στην κόρη ή στον μπαμπά, με τρόπο να τούς τη - Εξημερώνει, όπως λέν, ή μουσική τα ήθη

— Εξημερώνει, όπως λέν, ή μουσική τα ήθη, μά ή δεσποινίς που μελετά, τη νύχτα λίγο ως σταματά, γιατί μ' αυτόν το σασματά, μοιραίως... Ε η μ ε ρ ώ ν ο ν τ α ι της γειτονιάς τα πλήθη. Καλά το πιάνο. Μ' αν συμβή, για συμφορά κακή, νάχη ταλέντο ή δεσποινίς εις την φωνητική, την ώρα που γυμνάζεται και που ξελαρυγγίζεται δεν έχει πιά ή γειτονιά, μιας ώρας ήρεμια, κι' είν άσχημα τα πράγματα, διότι, τι νομίζετε, δεν εινε διόλου άπιθανον νάρθ' ή Άστυνομία, να μπη στο σπίτι στο άκουσμα, εκείνης της φωνής, μήπως και γίνετ' έγκλημα και... σφάζεται κανείς. Τό τί συμβαίνει, θά το πούν άπλως στον άστυνόμο, καί ή φωνή εξακολουθεί και πάλι να στριγγλίζει, όποτε πλέον, τα σκυλιά θα μαζεψούν στο δρόμο και το καθένα βέβαια, θ' άρχιση να γαυγίζει.

Αλλά κι' αυτό να μη συμβή, θά ίδιhte στα στερνα, να καταπλή μιά μαμή στο σπίτι έν συγκινήσει νομίζοντας ότι τυχόν, κάποια... κοιλοπονά, για να την ξεγεννήση!

Αλλά επίσης τραγική περίπτωση κι' αυτή, εινε και το τετράχορδον, που και βιολί καλείται, κι' αν έξη ευερεθιστον ο γείτονας, αυτή ή ειρήνη πιά της γειτονιάς, μοιραίως άπειλείται. Γιατί, ο ήχος του βιολιού, δεν εινε παραμύθι, ότι τρυπάει το μυαλό, σ' όλο τόν κόσμο γύρω που λές πως σε χασάτικο, το σπίτι, μετεβλήθη και σφάζουν ένα χοίρο!...

Κι' αν τυχουνε και δυο βιολιά, με λέξεις πιο σταράτες θαρρείτε πως άρπάχηταν, στα κεραμύδια, γάτες!... Στο άκουσμα της μουσικής, καθένας συγκινείται, κι' αυτό εινε γνωστότατον, κανείς δεν τ' άρνείται, μ' αν έτυχε φιλόμουση να είν' ή γειτονιά σας και το κακό παράγινε, σ' αφάνταστο σημείο, μαζεύετε τα ρούχα σας και την... παραξενιά σας και πάτε να καθήσετε σ' ένα φρενοκομείο. Κι' όριστε το παράδειγμα: Ποτέ δεν θά ξεχάσω πως σ' ένα σπίτι, μουσική καθένας, λαχταρούσε, ή μάννα πιάνο έπαίξε, ο γυιός της κόντρα - μπάσσα, ο θείος φουσαρμόνικα κι' ή κόρη τραγουδούσε. Ο άλλος γυιός, σαξόφωνο γιατί κι' αυτός την φώνισε ταμπούρλο ο μέμπης, κι' ο μπαμπάς μια μέρα... παρέφρόνησε!...

ο Δονορδάτος Γ. Εισιογραφικός Ννη. Ταλμα

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΜΑΙΑ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

9ον

— Δέν πρέπει νά μέ παρεξηγή-
τε έμένα, αναστέναξε ή 'Αγγέλα.
Τά μάθατε τά δικά μου.

— Ναι, καί στενοχωρηθήκαμε
πόρα πολύ.

— Αφού τά έξερετε, είνε περιττό νά σας
πώ τίποτε άλλο. Καταλαβαίνετε ότι σ' αὐ-
τή τήν ψυχική κατάστασι δέν είνε διαθέσι-
μο νά ἰδῶ κανέναν ἄνθρωπο.

— Βέβαια, ἀποκόθηκε ή Λουκία Πιέση,
μ' ἑνα ὕψος γεμάτο συμπόνια, ἀλλά καί
διαταγμό. Βέβαια, ὑπάγονον στιγμιές κοί-
σιμες στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Καί καμιά
φορά τά φέρονε ή μοῖρα ἀπάνω στίς κοί-
σιμες στιγμιές νά παρουσιάζωνται διάφορα
προβλήματα.

— Σταμάτησε σάν μετανιωμένη πού εἶνε
πῆ πολλά.

— Τί κάνει ή Λίλια; οὔτως ἀμέσως,
μέ τό τυπικό της καυδήλου.

— Η Λίλια! ἀναστέναξε ή 'Αγγέλα.
Ταλαιπωρήθηκε πολύ, στενοχωρήθηκε ἀφάν-
ταστα. Τό δράμα τό δικό μας δέν εἶνε τί-
ποτε ὑποστά τό δράμα πού παίχθηκε
μέσα στήν ψυχή τοῦ παιδιό μου.

— Α, ἀλήθεια, νά σας συγχαρώ γιά τό
δίπλωμά της, της εἶπε ή κυρία Πιέση, δι-
στακτικά.

— Μιά μεγάλη ἀπογοήτευσί κι' αὐτή,
ἀναστέναξε ή 'Αγγέλα.

— Ναι, εἶπε ή κυρία Πιέση, καί μέ μιᾶς
ἔλασε τό τυπικό της ὕψος. Μούλεγε ὁ Φά-
νης... Περίεργο πράγμα... Ήταν τόσο
καλή ἄλλοτε, τόσο περίφημη...

— Τί σας ἔλεγε ὁ γιατρός; οὔτως μέ
ἐνδιαφέρουν ή 'Αγγέλα, ἀπαύτως τήν εὐ-
καιρία γιά νά μιᾶσθαι γιά τό Φάνη.

— Μά αὐτό ἀκριβώς, μούλεγε πῶς τήν
φανταζόταν διαφορετική... πῶς καταλά-
βαινε κάποια δυσσαμονία μέσα στήν ψυχή
της κόρης σας... Τέλος πάντων, πῶς νά
σας πῶ... γύρισε στενοχωρημένος πολύ,
γιατί εἶνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιά τίς ἐξε-
τάσεις της Λίλιας.

— Σώπασαι, ή κυρία Πιέση εἶνε κοκκι-
νίσαι λιγάκι καί φαίνονταν στενοχωρημένη,
καθώς στοιφοῦνέ τό μαντιλάκι της νευ-
ρικό στή δαχτύλου της.

— Η 'Αγγέλα τήν κύτταζε στή μάτια, ἐλ-
πίζοντας ἀπό στιγμή σέ στιγμή ν' ἀνοί-
σῃ καμιά πύλιν ἐνδιαφέροντος κουβέντα ή
Λουκία.

— Περνοῦσαν ὅμως τά δευτερόλεπτα κι' ή
συνή φαινόταν καταθλιπτική ἀνάμεσα στίς
δύο γυναῖκες.

— Η 'Αγγέλα δέν βάσταξε πιά. Βλέπον-
τας πῶς ή υπτέρα τοῦ Φάνη ἔβαινε πάλι
τό τυπικό της καυδήλου κι' ἐτοιμαζόταν
ν' ἀνοίξῃ, ποῖός ἔδειξε ποιά ἀδιάφορη κου-
βέντα, τήν πρόλαβε:

— Συγγνώμη, κυρία Πιέση, εἶπε μαλα-
κά. Θά ἤθελα νά σας ρωτήσω κάτι. Τότε
... τήν ἀνοίξῃ... μού εἶγατε ὑπὸ πῶς
θά θέλατε νά μέ ἰδῆτε. Μάλιστα, ἂν δέν ἄ-

πατώμαι, ἤθελα καί κάνει δύο φορές σπύ-
τι... Ἀλλά, δέν πιστεύω νά μέ παρεξη-
γήσατε... ὅπως σας εἶπα, ἦταν ἀπάνω
στών καιρῶ τῆς μεγάλης μου δυστυχίας.

— Η Λουκία δέν ἀποκόθηκε ἀμέσως. Τά
βλέφαρά της ἀνοίχθηκαν νευρικά, κι' ἦ-
ταν φανερό πῶς δίσταζε τί ἔπρεπε ν' ἀπαν-
τήσῃ.

— Στό τέλος, εἶπε, μέ ὕψος ἐνόησε:
— Ναι... Σας εἶγα ὑπὸ πῶς... Δέν
θυμοῦμαι... ἴσως...

— Η καρδιά της 'Αγγέλας σφίχτηκε. Τά-
ρα, μέ μιᾶς, σάν νά διάβαζε ὅλη τή σκέ-
ψη της υπτέρα τοῦ Φάνη. Τώρα, μέ μιᾶς
σά νά βλέπετε ὑποστά τή ὅλη τήν τραγω-
δία. Ὅλον αὐτόν τόν καιρό, τό συλλογι-
ζόταν αὐτά ὑπομνηστικά, περνοῦσε πότε
πότε σάν ἀστοργή ἀπό τή σκέψη της πῶς
ή κυρία Πιέση ἴσως νά ἤθελε τότε νά τήν
ζητήσῃ τή Λίλια γιά τό Φάνη. Μά ἀπάνω
στίς συμφορές της, τό μυαλό της γλιστροῦ-
σε ἀπ' αὐτή τή σκέψη καί βυθιζόταν πάλι
στή δική της. Καί τώρα ἐξοφικά, βλέπον-
τας τήν κυρία Πιέση ἔτσι σάν ἑνοχῇ, νευ-
ρική καί στενοχωρημένη, τήν κατάλαβε ὅ-
λα. Δέν τῆς ἔμενε ή ἐλάχιστη ἀμφιβολία
πῶς ή υπτέρα τοῦ Φάνη τῆς εἶπαίε τώρα
κωμωδία. Γιατί ὅμως; Ἀπό ὑπονοήσιμα...
Γιά νά τῆς πληρώσῃ τήν περφορῶσέ της
τότε... Η εἶνε μερολαβῶν καί ἄλλο,
πού ἄλλαξε τό αἰσθηματικό τοῦ Φάνη.

— Τίποτε πιά δέν ὑπορούσε νά τήν κρα-
τήσῃ. Τώρα ἔπρεπε νά μάθῃ, ἔπρεπε νά
πολεμήσῃ, ἔτσι καί ἀνὰ γιά τήν εὐτυχία
της κόρης της.

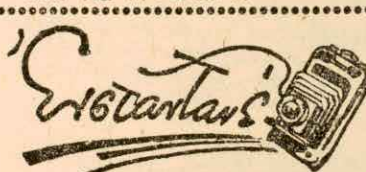
Η 'Αγγέλα φέρεται τολμηρά

— Κυρία Πιέση, εἶπε ή 'Αγγέλα, πλη-
σιάζοντας τήν καρδέκλα της στήν καρδέκλα
της Λουκίας, θά σας πῶ κάτι... μ' ὅλο
τό θάρος της παλιάς καί φίλης... Τό-
τε... ή μάλλον τώρα, γιατί τότε, δέν ὥρι-
ζα τίς σκέψεις μου, ὑπῆρχε θέλατε νά μοῦ
πῆτε τίποτε γιά τή Λίλια;

— Τά μάγουλα της Λουκίας, διάφανα κι'
ἀδρά, κοκκίνισαν σάν νά ἦταν κανένα κο-
ριτσάκι. Ἐτσι κοκκίνισαν καί τώρα καί τήν
προδῶσαν.

— Α!... ἔκανε σαστισμένη... Ναι...
ἔχετε δικιο... Ναι, ναι, τώρα θυμάμαι.
Μοῦ εἶνε περσέει κάποια σκέψη...

— Γιά τή Λίλια...
— Ναι, γιά τή Λίλια...

Κουτομπολιό

— Η νεόφυλη κυρία Μαργαρώ Ρου-
φογάλη ἦταν τήν περασμένη Κυριακή
καλεσμένη στούς γάμους τῆς κόρης τοῦ
κ. Μαρουλάκη.

— Μεταξύ τῶν προσκεκλημένων ἦταν
καί ή στενή της φίλη, νεόφυλη κι'
αὐτή κυρία Μαρίνα Σαρανταπόδι.

— Η κ. Μαργαρώ, ἀμέσως τήν ἄλλη
μέρα ἐπισκέπτεται τή Μαρουλάκη.
— Πῶς σοῦ φάνηκε ὁ γάμος. Μα-
ρίνα; οὔτως ή φίλη της. Ὁ γαμπρός
ἦταν γόνος. Εἶδες κοστούμι; Σίγουρα ὁ
πεθερός του τοῦ ἰδῶ ἀνέφερε γιατί αὐ-
τός, ἔξω πολύ καλά δέν ἐνεῖ πεντάρα,
στήν τάση του.

— Μπᾶ!... Καί τά πεθερικά του,
ἐκατομμυριοῦν τόν ἀνέβασαν, ἐκατομ-
μυριοῦν τόν κατεβάζουν.

— Αὐ ή γύφη; Ἄν δέν ἦταν τά κοκ-
κινάδια, θά ἦταν σκιάχτρο!

— Ἀλήθεια. Τούς ἔστειλαν ὅμως ὡ-
σαῖα δώρα.

— Ναι, ἔμαθα πῶς ἦσαν θαυμάσια.
Λέει ή Μαργαρώ. Τῆς χάρισαν ἑνα σεο-
δίτιο τοῦ τραγιοῦ γιά δώδεκα ἄτο-
μα, ἑνα σεοδίτιο τοῦ λικέο γιά δεκα-
οχτώ ἄτομα...

— Κι' ἐσύ τί δώρο τῆς προσέφερες;
— Ἐγώ φάνηκα πῶς γαλαντόμα ἀπ'
ὅλους. Τῆς χάρισα μιᾶ τσιμπιδά της
ζάντσας, γιά ἐκατό ἄτομα!...

— Ο ΦΑΚΟΣ

Χαμονέλασε ή κυρία Πιέση, κι' ἐξακο-
λούθησε μ' ἑνα ὕψος γελαστό πού παίζουν
οἱ γυναῖκες, ὅταν θυμωτοῦν τίς κοριτσίστι-
κες ἐνδιαφέροντες τους:

— Μιά ἰδέα... ἑνα ὄνειρο... εἶπε.
Φανταζόμουν πῶς ή Λίλια δέν ἦταν ἀδιά-
φορη στό Φάνη... κι' ἤθελα νά σας ἰδῶ
γιά νά μιλήσουμε ἐπ' αὐτό τό ζή-
τημα. Ἀλλά, βλέπετε ὅλα εἶνε τυχερά...

— Μά, κι' ἐγώ αὐτή τήν ἰδέα εἶχα, εἶπε
γρήγορα ή 'Αγγέλα, πῶς ὁ κύριος Φάνης
δέν εἶνε... δέν ἦταν ἀδιάφορος στή Λίλια.

— Ναι, ἔκανε ή Λουκία μ' ἑνα καυδή-
λο παράξενο.

— Ἀμέσως ὅμως μετὰ σοβαρεύτηκε καί εἶ-
πε σιγά:

— Πάντως δέν ἦταν τυχερό φαίνεται.
Κοίμα... Τώρα πιά... Θά ἔξερετε βέβαια
γιά τους προσεγγέσεις ἀρραβῶνες τοῦ Φάνη:

— Ὅχι! τραύλισε ή 'Αγγέλα κι' ἀνοίγι-
κλεισε τά μάτια της, σάν νά ζαλιζόταν.

— Ὅχι! σάναξε ή κυρία Πιέση. Πῶς εἶ-
νε δυνατόν; Δέν ἔχετε ἰδέα:

— Ἀρραβωνιάζεται ὁ κύριος Φάνης; οὔ-
τως ἀνὰ ή 'Αγγέλα.

— Μά δέν εἶνε δυνατόν νά μὴ τό ἔξερε-
τε! οὔτως ή Λουκία.

— Πού θέλετε νά τό ἔξερω;
— Δέν σας εἶπε τίποτε ή Μαίρη;

— Ποιά Μαίρη; οὔτως ἀνὰ ή δύστι-
γη μάνα, μ' ἑνα τρελλό σφίξιμο στήν καρ-
διά της.

— Μά σοβαρά μοῦ τό λέτε; Δέν ἔχετε
ἰδέα; Δέν ἔξερετε τίποτε γιά τό εἰδύλλιο
τοῦ Φάνη καί της ἀνεψιάς σας, της Μαί-
ρης Σαυτελλού;

— Τῆς Μαίρης;

— Η 'Αγγέλα δέν καταλάβαινε στήν πα-
ραζῶλη της τά λόγια αὐτά.

— Τί παρᾶνε; ἔκανε ή κυρία Πιέση.
Πῶς δέν σας εἶπαν τίποτε; Τήν Κυριακή
πρόκειται νά γίνουν οἱ ἐπίσημοι ἀρρα-
βῶνες.

— Η 'Αγγέλα ἄνοιξε νά κάνει ἀέρα μέ τό
μαντιλάκι της, γιατί, εἶνε τήν ἐντύπωσιν
πῶς μ' ὅλο τό κόπο ἀσυνεπτοῦσε. Γιά κάμ-
πρη ὥρα οὔτε σκέφθηκε νά κρατήσῃ τὸ
λάνιστον τῶν προσώπων, καί νά μὴ δείξῃ
τήν ἀπογοήτευσί της καί τή λύπη της.

— Η κυρία Πιέση στήν ἀρχή, ὅταν τῆς εἶ-
πε τό νέο, εἶνε τό τυπικό καυδήλου πού-
γουν πάντα οἱ υπτέρες σ' αὐτές τῆς περ-
στάσεις... Ὅσο ἔβλεπε ὅμως τῆς στενο-
χώρια της 'Αγγέλας, ἄλλαξε ὕψος κι' αὐτή.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μαλακά, δέν ἦ-
ξερα πῶς θά σας στενοχωροῦσαν τά λόγια
μου... Δέν φανταζόμουν καν ὅτι δέν τό
ἔξερετε. Τό θεωροῦσα φυσικό, ἀφού εἰσάσε
συγγενεῖς μέ τῆς Μαίρης, κι' ἀφού συνδέον-
ται τόσο οἱ δύο ἐξιδίαιτες, πῶς θά τά ἔξε-
ρατε ὅλα, καί τίς ἐλάχιστες λεπτομέρειες...

— Δέν ἔχω ἰδέα, τραύλισε πάλι ή 'Αν-
γέλα.

— Τότε, θά σας πῶ ἐγώ πῶς ἔγιναν ὅ-
λα, ἀποκόθηκε ή υπτέρα τοῦ Φάνη. Θά
σας πῶ ὅλα... ἂν καί δέν ἔξερα ἂν εἶ-
νε σωστό... Μά, ἀφού, καθὼς βλέπω ὑ-
ποθέστε κι' ἐσεῖς θά σας πῶ κι' ἐγώ πό-
σο ὑπέφερε σ' αὐτή τήν ἱστορία.

— Ὅσο ἔβλεπε ὅμως τῆς στενο-
χώρια της 'Αγγέλας, ἄλλαξε ὕψος κι' αὐτή.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μαλακά, δέν ἦ-
ξερα πῶς θά σας στενοχωροῦσαν τά λόγια
μου... Δέν φανταζόμουν καν ὅτι δέν τό
ἔξερετε. Τό θεωροῦσα φυσικό, ἀφού εἰσάσε
συγγενεῖς μέ τῆς Μαίρης, κι' ἀφού συνδέον-
ται τόσο οἱ δύο ἐξιδίαιτες, πῶς θά τά ἔξε-
ρατε ὅλα, καί τίς ἐλάχιστες λεπτομέρειες...

— Δέν ἔχω ἰδέα, τραύλισε πάλι ή 'Αν-
γέλα.

— Τότε, θά σας πῶ ἐγώ πῶς ἔγιναν ὅ-
λα, ἀποκόθηκε ή υπτέρα τοῦ Φάνη. Θά
σας πῶ ὅλα... ἂν καί δέν ἔξερα ἂν εἶ-
νε σωστό... Μά, ἀφού, καθὼς βλέπω ὑ-
ποθέστε κι' ἐσεῖς θά σας πῶ κι' ἐγώ πό-
σο ὑπέφερε σ' αὐτή τήν ἱστορία.

— Ὅσο ἔβλεπε ὅμως τῆς στενο-
χώρια της 'Αγγέλας, ἄλλαξε ὕψος κι' αὐτή.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μαλακά, δέν ἦ-
ξερα πῶς θά σας στενοχωροῦσαν τά λόγια
μου... Δέν φανταζόμουν καν ὅτι δέν τό
ἔξερετε. Τό θεωροῦσα φυσικό, ἀφού εἰσάσε
συγγενεῖς μέ τῆς Μαίρης, κι' ἀφού συνδέον-
ται τόσο οἱ δύο ἐξιδίαιτες, πῶς θά τά ἔξε-
ρατε ὅλα, καί τίς ἐλάχιστες λεπτομέρειες...

— Δέν ἔχω ἰδέα, τραύλισε πάλι ή 'Αν-
γέλα.

— Τότε, θά σας πῶ ἐγώ πῶς ἔγιναν ὅ-
λα, ἀποκόθηκε ή υπτέρα τοῦ Φάνη. Θά
σας πῶ ὅλα... ἂν καί δέν ἔξερα ἂν εἶ-
νε σωστό... Μά, ἀφού, καθὼς βλέπω ὑ-
ποθέστε κι' ἐσεῖς θά σας πῶ κι' ἐγώ πό-
σο ὑπέφερε σ' αὐτή τήν ἱστορία.

— Ὅσο ἔβλεπε ὅμως τῆς στενο-
χώρια της 'Αγγέλας, ἄλλαξε ὕψος κι' αὐτή.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μαλακά, δέν ἦ-
ξερα πῶς θά σας στενοχωροῦσαν τά λόγια
μου... Δέν φανταζόμουν καν ὅτι δέν τό
ἔξερετε. Τό θεωροῦσα φυσικό, ἀφού εἰσάσε
συγγενεῖς μέ τῆς Μαίρης, κι' ἀφού συνδέον-
ται τόσο οἱ δύο ἐξιδίαιτες, πῶς θά τά ἔξε-
ρατε ὅλα, καί τίς ἐλάχιστες λεπτομέρειες...

— Δέν ἔχω ἰδέα, τραύλισε πάλι ή 'Αν-
γέλα.

— Τότε, θά σας πῶ ἐγώ πῶς ἔγιναν ὅ-
λα, ἀποκόθηκε ή υπτέρα τοῦ Φάνη. Θά
σας πῶ ὅλα... ἂν καί δέν ἔξερα ἂν εἶ-
νε σωστό... Μά, ἀφού, καθὼς βλέπω ὑ-
ποθέστε κι' ἐσεῖς θά σας πῶ κι' ἐγώ πό-
σο ὑπέφερε σ' αὐτή τήν ἱστορία.

— Ὅσο ἔβλεπε ὅμως τῆς στενο-
χώρια της 'Αγγέλας, ἄλλαξε ὕψος κι' αὐτή.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μαλακά, δέν ἦ-
ξερα πῶς θά σας στενοχωροῦσαν τά λόγια
μου... Δέν φανταζόμουν καν ὅτι δέν τό
ἔξερετε. Τό θεωροῦσα φυσικό, ἀφού εἰσάσε
συγγενεῖς μέ τῆς Μαίρης, κι' ἀφού συνδέον-
ται τόσο οἱ δύο ἐξιδίαιτες, πῶς θά τά ἔξε-
ρατε ὅλα, καί τίς ἐλάχιστες λεπτομέρειες...

— Δέν ἔχω ἰδέα, τραύλισε πάλι ή 'Αν-
γέλα.

— Τότε, θά σας πῶ ἐγώ πῶς ἔγιναν ὅ-
λα, ἀποκόθηκε ή υπτέρα τοῦ Φάνη. Θά
σας πῶ ὅλα... ἂν καί δέν ἔξερα ἂν εἶ-
νε σωστό... Μά, ἀφού, καθὼς βλέπω ὑ-
ποθέστε κι' ἐσεῖς θά σας πῶ κι' ἐγώ πό-
σο ὑπέφερε σ' αὐτή τήν ἱστορία.

— Ὅσο ἔβλεπε ὅμως τῆς στενο-
χώρια της 'Αγγέλας, ἄλλαξε ὕψος κι' αὐτή.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μαλακά, δέν ἦ-
ξερα πῶς θά σας στενοχωροῦσαν τά λόγια
μου... Δέν φανταζόμουν καν ὅτι δέν τό
ἔξερετε. Τό θεωροῦσα φυσικό, ἀφού εἰσάσε
συγγενεῖς μέ τῆς Μαίρης, κι' ἀφού συνδέον-
ται τόσο οἱ δύο ἐξιδίαιτες, πῶς θά τά ἔξε-
ρατε ὅλα, καί τίς ἐλάχιστες λεπτομέρειες...

— Δέν ἔχω ἰδέα, τραύλισε πάλι ή 'Αν-
γέλα.

— Τότε, θά σας πῶ ἐγώ πῶς ἔγιναν ὅ-
λα, ἀποκόθηκε ή υπτέρα τοῦ Φάνη. Θά
σας πῶ ὅλα... ἂν καί δέν ἔξερα ἂν εἶ-
νε σωστό... Μά, ἀφού, καθὼς βλέπω ὑ-
ποθέστε κι' ἐσεῖς θά σας πῶ κι' ἐγώ πό-
σο ὑπέφερε σ' αὐτή τήν ἱστορία.

Λίλια... Τότε... ἀτυχῶς... φανήκατε ν'
ἀσφαφέστε τελείως γιά μέ. Ἦλθα, ἔλα-
να, ὅσοι τηλεφώνησαν, ὅσοι παρήγγειλαν
πῶς θέλω νά σας μιλήσω, ἔρεῖς τίποτε,
οὔτε φωνή οὔτε ἀκρόασι. Πού θέλατε νά
φαντασθῶμε τί σας συνδεῖται; Εἶνε δυνα-
τόν νά μαντέψῃ κανεῖς τό δράμα μιᾶς οἰ-
κογενείας, ὅταν δέν ἔνῃ οὔτε μιᾶ νύξι; Τό
φυσικό ἦταν νά ἐξηγήσουμε διαφορετικά τῇ
στάσι σας.

— Μὴν ἐαναπαύεσθε, μοῦ εἶπε μιᾶ μέρα ὁ
Φάνης. Τέλειωσε πιά αὐτή ή ὑπόθεσι. Τέ-
λεα καί παύλα. Δέν βλέπετε ὅτι μέ ἀπο-
φεύγουν συστηματικά; Η Λίλια γάσκε ἀ-
πό τίς συντροφίες, ὅπου ὑπάρχει πιθανό-
της νά συναντηθῶμε, κι' ή κυρία Σούφα
φέρεται σ' αὐτὴ μὴ σέ λαβαίνει ὑπ' ὄψιν.

— Ἀχ! ἀναστέναξε ή 'Αγγέλα, κι' ἐνω-
σε τά γόνατά της μέ ἀπελπίσια.

— Δέν φαντάζεστε πόσο ὑπέφερε ὁ Φά-
νης, εἶπε σιγά ή Λουκία. Δέν ἤθελε νά μοῦ
τό δείξῃ, ἀλλά τὸν καταλάβαινα. Εἶνε κά-
νει τόσο σιγά. Οὔτε στιγμή δέν περνοῦ-
σε ἀπὸ τό μυαλό του πῶς ἦταν δυνατόν
νὰ μὴ γίνῃ αὐτός ὁ γάμος. Κι' ἐπλάθε
ὁνειρα σάν παιδί. Τὴν ἀγαποῦσε πολύ...

— ἴσως θά μοῦ πῆτε, ὅχι τόσο πολύ, ἀφού
δέν ἐπέμεινε κι' ἄλλο... Καί διωξέ! Τέ-
τοιος εἶνε ὁ χαρακτήρας του. Εἶνε πολύ
εὐχικός καί περσφάνος. Εἶνε ἀνοίγει μέ
τόσο ἐνθουσιασμό τό εἰδύλλιο αὐτό. Εἶνε
ἀφῆσε τήν καρδιά του τόσο ἐλευθερῶ, εἶνε
διαλέξε τή Λίλια ἔτσι μικρή ἔτσι ἀνήλ.

— ἀνάμεσα ἀπὸ τόσες καί τόσες κοπέλλες,
πού τὸν τριγύριζαν... εἶνε ἀπορροῖε τό-
σα συνοικέσια, γιά τή Λίλια, πού ή σκέψη
ὅτι δέν τὸν ἤθελε τοῦ ἦταν τὸν πρῶτον
καιρό ἀβάσταχτη. Τὸν καταλάβαινα πού
ὑπέφερε καί δέν ὑπορούσε νά κάνει τίποτε
γιά νά τὸν βοηθῶ. ἐπειδὴ πάντα μοῦ
ἀποκαίνονταν κἀνόντας τὸν ἀδύνατο:

— Ἐ... μὴ ἀποτύχει, δέν πειράζει.
»Πέσαμε κάμποσες μέρες αὐλήτες, ἀ-
νίκανος γιά κάθε ἐργασία. Εἶνε ἐγκατα-
λείψει καί τὴ δουλειά του, τό πιστεύετε...

— Ἀλλά, σας εἶπα ὅτι εἶνε χαρακτήρας πε-
ρσφάνος. Η περσφάνεια τοῦ αὐτὴ τὸν βοή-
θησε νά συνέλθῃ. Ἀρξισε νά πηγαίνῃ πάλι
στών κόσμο, νά φέρεται σ' αὐτὴν εἶνε
συμμετρί... Τότε βρέθηκε στό δρόμο
τοῦ ή Μαίρης.

— Σταμάτησε ή κυρία Πιέση. Ήταν φαγε-
ρό, πῶς καθὼς πόρεσε τόνουα της μέλ-
λουςας νύχης της κάποια πικρία ὑπῆρχε
στή φωνή της.

— Θά σας μιλήσω ἐλευθερῶ γιά τήν ἀ-
νεψιά σας εἶπε σοβαρά. Ἀφού σας τά
λέω ὅλα, δέν βλέπω γιά πρό λόγο θά σας
κρυφῶ τί διαγνώθῃ της... Ὅλες τίς λεπτο-
μέρειες δέν τίς ἔχω. Ἀντιβέτα μέ τή Λί-
λια, ὁ Φάνης μοῦ λέει λίγα γιά τή Μαίρη.

— Φαίνεται ὅμως ἀπ' ὅτι κατάλαβα, ὅτι ή
Μαίρη ἔκανε ὅτι ὑπόφερε γιά νά τὸν προ-
σελκύσῃ. Τούδιν πολλές ἐλευθερίες, εἶνε
πάντα κέρι διαβόλεμο, τοῦκανε τήν τρελ-
λά ἐρωτευμένη, καί διοσκῶν διαρκῶς
ὑποστά του, ὅπου καί νά πῆναν ὁ Φά-
νης. Στήν ἀρχή, τοῦ ἦταν φορτική. Τὴν
σύνκρινε πάντα μέ τή Λίλια, καί μούλεγε:

— Τί διαφορὰ ἀνάμεσα στίς δύο ἐξ-
ιδίαιτες. Ὅσο ή μία εἶνε οἶμα, ἐννευικά,
τόσο ή ἄλλη εἶνε νοητοκομμένη, μιᾶς
ἀκαλλήρονη κατὰ βάθος ἂν καί φαίνεται
πολιτισμένος ἄνθρωπος.

— Εἶνε στήν ἀρχή τήν πρόθεσι νά διασκε-
δάσῃ μονάκα μαζί της λίγο-λίγο διως,
φαίνεται πῶς τῇ πῆσε τά πράγματα σοβα-
ρά. Ἀρξισε νά πηγαίνῃ σπῆτι της. Μιά
μέρα μοῦ περ-ἐγώσε πολύ συμπαθητικά τό
σπῆτι της Μαίρης.

— Εἶνε ὁπωσδήποτε, μοῦ εἶπε, ἀλλά δέν φαν-
τάζεσαι τί γὰρ ζωῆς ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα.

— Καί πάλι διως, σας τό λέω, κυρία
'Αγγέλα, δὲ θ' ἀποφασίζε νά τήν πάρῃ, ἂν
δέν εἴπατε στή μέση ή υπτέρα της

ρία Πιέση, και της εσφίξε θερμὸ τὸ χέρι.
"Επειτα πρόσδεσε:

— Καὶ κυττάντε νὰ κάνετε τὴ Λίλια νὰ
ἐξαίστη αὐτὴ τὴν κοριτσιότικη συμπτέ-
θειά της.

"Εἶπνε ἡ Ἀγγέλα μὲ τὴν καρδιά σφιγ-
μένη πρὸ τοῦ σπίτι τοῦ Φάνη. "Ὅσο ἐνώ-
νε στὸ σπίτι της, τόσο ἐνόησε τὴν ἀνω-
γία νὰ τὴν πνίγει. Τὴ νὰ πῇ τῆς Ἀλίας:
Πῶς νὰ τῆς τὸ πῇ: Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ τῆς
τὸ κοῦφι, ἀφοῦ μερολαβοῦσαν μονάχα δυὸ
μέρες ὡς τὴν Κυριακὴν. πρὸς τὰ γίνονταν οἱ
ἀρραβωνιάσεις τοῦ Φάνη καὶ τῆς Μαίρης;

"Ὅταν ὑπῆκε στὸ σπίτι της ἡ καρδιά
της σὰ νὰ σταμάτησε δυὸ λεπτά. Εἶδε τὴ
Λίλια νὰ τὴν περιμένει στὸ γυμν. Ἡ μι-
κρὴ προσπάθειά της νὰ φωνή ἤρθε, ἀδιά-
φορη. Τὰ μάγουλά της ὅμως ἦσαν γλυμὰ
καὶ τὰ μάτια της μεγάλα, γυαλιστερά.
ὅταν νὰ εἶχε πυστὸ, πρὸς τὴν ἀνω-
γία της.

— Κάλως τὴ μαμά, εἶπε μὲ τὸ συνθη-
μιμένο της γλυκὸ ὄφρος. Τὴ νέα;

Κάθησε ἡ Ἀγγέλα σὲ μιὰ πολυθρόνα,
νοιώθοντας μιὰ κοῦρασι ἐσθνική.

— Λίλια, ἀποκόρηκε, παίρνοντας ἕνα
ὄφρος ἀδιάφορο κι' αὐτὴ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ
κάνη λιγώτερο τὴν κόρη της νὰ πόνει,
σοῦ φένω ἕνα σπουδαῖο νέο. Τὴν Κυριακὴ
ἀρραβωνιάζεται ὁ Φάνης.

"Ὅλο τὸ αἶμα ἀνέθηκε μὲ μιὰς στὰ μά-
γουλά της Λίλια, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ πῇ
συμφωνήσει... Γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μά-
τια της ἀστράψαν.

— Ἀρραβωνιάζεται: φώναξε βραχνά.

Μέσα στὴν κοριτσιότικη φαντασία της,
γιὰ μιὰ στιγμή, πέρασε ἡ τοελλὴ ἰδέα πῶς
ἂν αὐτὸν τὸν τρόπο τῆς ἀνῆγγελλε ἡ μητέρα
της πῶς ἐπρόκειτο νὰ ἀρραβωνιασθῇ αὐτὴ
μὲ τὸ Φάνη. "Εἶπε εἰνὴ τὰ νείατα. Πῆδαν
τὰ ἐμπόδια, ἀγνοοῦν τὰ βουνὰ πρὸς ὁδοῦ
νόνται στὸ διάβασ τους. Κι' ὅταν δὲν ὑπο-
ρῶνε νὰ τὰ πηδῶσαν στὴν παρναυτικότη-
τα τὰ ὑπερπηδῶν μὲ τὰ φτερά της φαν-
τασίας.

"Ελάχιστα δευτερόλεπτα ὅμως βάσταξε
μονάχα ἡ πλάνη της. Ἀπὸ τὸν τῆμο πρὸς
ζωνορραφίτικη στὴ μορφή της ὑπέρτασε της,
κατάλαβε ἀμέσως τὴν πλάνη της. Ἡ λαι-
μὴ ἐσθῆσε ἀπὸ τὰ μάτια της, ὅπως σβύ-
νουν τὰ ὀδόντα γαμμάτα τῆς ὁδοῦ στὸν
ὀρόσηφ, καὶ γίνονται γκοῖζα καὶ μαβιά.
"Εἶσι, στὸ δοσορὸ της προσώπακι ἀπλώθη-
κε γρήγορα τὸ γλυμὸ πέπλο της λυπῆς.
Καὶ σὰ νὰ ἤθελε νὰ μὴν ἀφήσῃ καιρὸ στὴ
μητέρα της νὰ καταλάβῃ πόσο γελάστηκε
τὴν πρώτη στιγμή ἐξαορῶθηκε μὲ φωνὴ
ἀναρῶν, σὰν ἐξὴν πάλι:

— Ἀρραβωνιάζεται:... Μὲ ποῖαν;

Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν διέφυγε ἀπὸ
τὴν ἀντίληψί της Ἀγγέλας.

— Λίλια, εἶπε μαλακά, δὲν ξέρω ἐν τὸ
περιμένεις αὐτὸ πρὸς ὅσον πῶς... "Ὅσο
ὅμως, γιατί μοῦλεγε πρὶν φύγῃ πῶς εἶνε
ἀγὰ. Δὲν μὲ τῆλεγε, κοροῦλα μου, πῶς
εἶνε ἀγὰ ὅταν πῆναι νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν
κυρία Πιέση:

— Ναί, πολὺ ἀγὰ, ἀποκρίθηκε ἡ κο-
πέλλα ἀνὰ.

— Ἦταν ἀλήθεια πολὺ ἀγὰ. "Επειδὴ
τὴν Κυριακὴ ἀρραβωνιάζεται ὁ Φάνης μὲ
τὴ Μαίρη, τὴν ἐξεδέλεθ σου.

Χωρὶς δάκρυα

— Πῶς ἔγινε; Πές μου τὰ ὅλα, φιθύοι-
σε ἡ Λίλια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Κοινωνικά

Γάμοι

Ὁ κ. Σπυρίδων Γ. Καρανάσος καὶ ἡ δις
ἑλένη Γ. Ζευγυλῆ, ἐτέλεσαν τοῦς νύ-
μους των.

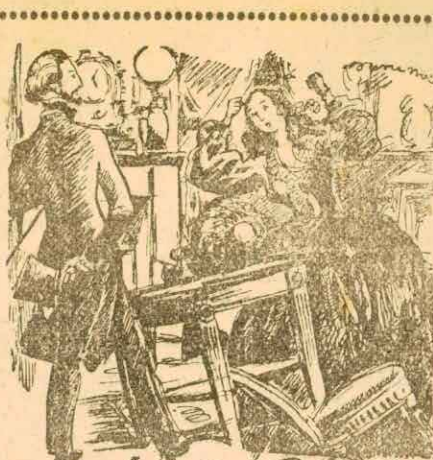
Ὁ κ. Δημήτριος Ν. Ἀλικιώτης καὶ ἡ δις
ἑλεονώρα Γ. Καρανάσου ἐτέλεσαν τοῦς
γάμους των.

Καὶ στὰ δύο ταιριαστὰ ζεῦγη εὐχόμεθα
κάθε εὐτυχίαν.

Ὁ "Θησαυρὸς"

Ἀρραβωνίες

Ἡ κόρη τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Τσου-
καλά δις Ἀλίκη Γ. Τσουκαλά κι' ὁ κ. Βο-
σίλης Κιτράκης ἀρραβωνιάστηκαν. Ὁ "Θη-
σαυρὸς" τοὺς εὐχεται καλὰ στέφανα.

Λουίζα Κολέ

Ἡ ἀναγκημένη τῶν ποιητῶν καὶ τῶν φιλοσόφων

Ἡ Λουίζα Κολέ, ἡ Ριβουά, ὅπως
εἶνε τὸ οἰκογενειακὸ της ὄνομα, εἶχε
τὸ ἐξωριστὸ προνομίον νὰ εἶνε ἡ φίλη
τῶν ποιητῶν καὶ τῶν φιλοσόφων τῆς ἐ-
ποχῆς της. Ποιήτρια ἡ ἴδια, ἤξερε νὰ
ἐμπνέει τὰ πρὸς φλογερὰ αἰσθήματα, ἀλ-
λὰ δὲν δυσκολευόταν ἐπίσης νὰ δώσῃ
τοὺς φίλους της, ὅταν δὲν ἱκανοποιού-
σαν τὰ καπρίτσια της ἢ ὅταν κουραζό-
ταν ἀπ' αὐτοὺς.

"Ὡστόσο, ὁ πρῶτος φίλος της δὲν ἦ-
ταν οὐτε ποιητής, οὐτε φιλόσοφος, ἀλλ'
ἕνας ἄπλος γραφεὺς συμβολαιογρα-
φείου. Ἡ Λουίζα προσπάθησε νὰ τοῦ
μεταδώσῃ τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς της.
Ἀλλὰ, στὸ τέλος, βλέποντας πῶς ἦταν
πολὺ πεζός, τὸν ἐγκατέλειψε.

Ἡ ἐγκατάλειψις αὐτὴ ὠδήγησε τὸ
δυστυχισμένον στὸ θάνατον. Ἀλλ' ἡ Λουί-
ζα, ἀσυγκίνητη, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Αἰξ ἂν
Προβάνς, ὅπου εἶχε ζήσει ὡς τότε καὶ
πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Παρίσι.

"Εκεῖ, δημοσίευσε λίγο καιρὸ ἀργό-
τερα ἕναν τόμον ποιημάτων, πρὸς ὅλους τὰ
βρήκαν πολὺ καλά. "Ενας μάλιστα ἀπ'
τοὺς σοφοὺς τῆς ἐποχῆς τὰ βρήκε ἐ-
ξαίρετα καὶ κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ἕ-
να πρῶτον βραβεῖον τῆς γαλλικῆς Ἀκα-
δημίας γιὰ τὴ νεαρή ποιήτρια.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Βίκτωρ
Κουζέν, πρὸς τὸν ἀποκαλοῦσαν «πρίν-
κιπα τῶν φιλοσόφων».

Ὁ φιλόσοφος ἐρωτεύθηκε τρελλὰ
τὴν ὥραία ποιήτρια. "Εκείνη ἀνταπο-
κρίθηκε στὸ αἶσθημά του. Καὶ στὸ Πα-
ρίσι, κανεὶς δὲν ἀγνοοῦσε τὸ σύνδεσμό
τους. Ὅτε ὁ μουσικός Ἰππόλυτος Κο-
λέ, πρὸς εἶχε γίνῃ στὸ μεταξὺ σύζυγος
τῆς ποιήτριας. Ἦταν κοινὸ μυστικόν,
μάλιστα, ὅτι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ
πρὸς ἡ Λουίζα ἔφερε στὰ σπλάγχνα της
ἦταν ὁ φιλόσοφος καὶ ὁχι ὁ ἄντρας της.
Ἀλλωστε δὲν τὸ ἐκρυβε οὔτε ἡ ἴδια.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴ γέννησι τοῦ παι-
διοῦ αὐτοῦ, ὁ ποιητὴς καὶ μυθιστοριο-
γράφος Ἀλφόνσος Κάρ ἔκαμε δημο-
σίαν κάποιον ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν πατρό-
τητα του.

Ἡ Λουίζα ζήτησε τότε ἀπὸ τὸν ἄν-
τρα της νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἀναιδῆ πρὸς
τὴν εἶχε προσβάλῃ. Κι' ἐπειδὴ ἐκείνος
δὲν ἔδειξε καμμίαν διάθεσι γι' αὐτό, ἄρ-
παξε ἕνα μαχαίρι κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι
τοῦ μυθιστοριογράφου.

Ὁ Ἀλφόνσος Κάρ ἐργαζόταν ἐκείνη
τὴ στιγμή στὸ γραφεῖο του, ἔχοντας γυ-
ρισμένη τὴν πλάτη του πρὸς τὴν πόρ-
τα. Ἡ Λουίζα μῆκε σιγὰ, τὸν πλησία-
σε καὶ σήκωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὸν
χτυπήσῃ. Τότε μόνον ὁ μυθιστοριογρά-
φος κατάλαβε τὴν παρουσίαν της. Τινά-
χθηκε ἀμέσως ὀρθὸς καὶ δὲν δυσκο-
λεύθηκε καθόλου νὰ τὴν ἀφοπλίσῃ.

— Θὰ δώσω αὐτὸ τὸ παιχιδάκι νὰ
μοῦ τὸ βάλουν μέσα σὲ μιὰ κορνίζα,
κυρία, τῆς εἶπε. Καὶ γιὰ νὰ μὴν δη-
μιουργηθῇ καμμία παρεξήγησις, θὰ πῶ
πῶς μοῦ τὸ χάρισται...

"Επειτα τὴν ὠδήγησε ὡς τὴν πόρτα.
Ἡ Λουίζα ἔφυγε ντροπισμένη γιὰ
νὰ τρέξῃ στὸν Βίκτωρα Κουζέν καὶ νὰ
τοῦ ζητήσῃ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς νὰ τὴν
ἐκδικήσῃ. Ἀλλ' ὁ φιλόσοφος δὲν δει-
χθηκε πρὸς πρόθυμος ἀπὸ τὸ σύζυγόν της
καὶ ἡ ποιήτρια, ἀναγκασμένη, τοῦ δι-
ήλωσε ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐξανόλετε ποτε
πιά.

Τήρησε, ἄλλωστε, τὸ λόγο της καὶ
λίγον καιρὸ ἀργότερα συνδέθηκε μὲ
τὸν Γουσταῦ Φλωμπέρ, πρὸς ἦταν κατὰ
ἐντεκα χρόνια νεώτερός της.

Τὸ εἰδυλλίον τους ἦταν ἀπὸ τὰ πρὸς
περίεργα. Ὁ διάσημος συγγραφεὺς τῆς
«Κυρίας Μποβαρύ», ἔπειτα ἀπὸ κάθε
συνάντησί τους, ἐφευγε μὲ τὴν ἀπόφασιν
νὰ μὴν ἐναγυρίσῃ ποτὲ κοντὰ στὴ
Λουίζα. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδο-
μάδες, ξαναπήγαινε γιὰ νὰ ριχθῇ στὰ
πόδια της καὶ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν ἀγά-
πη της.

Στὸ τέλος, γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὸ
εἰδυλλίον αὐτό, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀνατολή
καὶ ἐπὶ ἐνάμιση χρόνον δὲν τῆς ἔγραψε
οὔτε ἕνα γράμμα.

"Ὅταν ἐναγυρίσῃ στὸ Παρίσι, ἔμα-
θε ὅτι ὁ Ἰππόλυτος Κολέ εἶχε πεθάνει
καὶ σιέφθηκε πῶς ἦταν χρέος του νὰ
πῇ νὰ συλλυπηθῇ τὴ χήρα του. Αὐτὴ
ἡ ἐπισκεψὶς ἦταν μοιραία. Ἡ Λουίζα
τὸν ξαναγοήτευσε καὶ τὸ εἰδυλλίον τους
συνεχίσθηκε γιὰ ἄρκετὸ διάστημα ἀ-
κόμη.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἕνα καινούργιον αἰ-
σθημα ἄνθισε στὴν καρδίαν τῆς ποιη-
τρίας. Ἀγάπησε τὸν ποιητὴ Ἀλφρέντ
ντὲ Μυσσέ. Ἡ Λουίζα ἐγκατέλειψε τὸ-
τε τὸν Φλωμπέρ, γιὰ νὰ δοθῇ ὁλότελα
σ' αὐτόν.

Ἀλλ' ὁ Μυσσέ δὲν φημιζόταν γιὰ τὴ
σταθερότητά του. Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕξι
μήνες εἶπε στὴ Λουίζα πῶς τὸ εἰδυλλίον
τους ἔπρεπε νὰ τερματισθῇ.

Ἡ ποιήτρια ρίχθηκε τότε στὰ πόδια
του, παρακαλώντας τον νὰ μὴν ἐπιμέ-
νῃ στὴν ἀπόφασί του. Κι' ὅταν εἶδε ὅτι
οἱ παρακλήσεις της δὲν εἶχαν κανένα
ἀποτέλεσμα, ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ καὶ
νὰ τοῦ πετᾷ, ὅτι εὗρισκε μπροστὰ της.

Ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὸ θόρυβον πρὸς
ἔκανε ἀναστατώθηκε ὅλη ἡ συνοικία.
Αὐτὸς ἦταν ὁ κομικοτραγικὸς ἐπιλο-
γος τοῦ τελευταίου εἰδυλλίου τῆς Λουί-
ζας Κολέ.

Ὁ Ἀλφρέντ ντὲ Μυσσέ πέθανε ἔπει-
τα ἀπὸ δυὸ χρόνια. Ἡ Λουίζα τὸν ἐκ-
δικήθηκε, δημοσιεύοντας μετὰ τὸ θά-
νατό του ἕνα βιβλίον γιὰ τὶς σχέσεις
των, στὸ ὁποῖον γελοιοποιεῖ τὸν ποιητὴ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια εἶχε γράσῃ πιά
καὶ εἶχε πᾶμει ἀπὸ καιρὸ νὰ εἶνε ἄ-
μορφη. Ἀποτραβήχθηκε τότε σιγὰ -
σιγὰ ἀπὸ τὸν κόσμο κι' ἔζησε τὴν ὑπό-
λοιπὴ ζωὴ της μέσα στὴ σιωπὴ καὶ τὴν
ἀφάνεια.

ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ τοῦ Ἀνδρούτσου

Τ' ἀλεγχ. τὸ κυνήγι καὶ
τὰ σκυλιὰ του

Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος, ὁ ἀρχι-
στρατηγὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος
στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821, ντυ-
νότανε πολὺ ἀπλά. Ἐκείνης οἱ τυ-
πικὲς στολές μὲ τ' ἀσημένια μεντανογέλεκα, τὰ
μεγάλα γουρὸα κομπιὰ, τὰ τσαπράζια (ἀλυσσιδω-
τοὶ θώρακες) καὶ τὰ τόσα ἄλλα δια-
κριτικὰ τῶν στρατηγῶν, πρὸς πάντα
τὰ φοροῦσαν καὶ τ' ἀναποῦσαν οἱ
πεισιπότεροι ἀπὸ τοὺς συγγενικοὺς
τοῦ στρατιωτικοῦ, στὸν ἴδιον, τὸν
Ὀδυσσεά, δὲν ἄρασαν. Καὶ γινώ-
πῳ σ' αὐτὸ δὲν ἄλλαξε ποτὲ. Κι'
ὅς τὸ εἶνε αὐτὸ παράπονον ἡ Ἀν-
δρουτσαῖνα, ἡ πανέμορφη Ἑλένη ἂν
πρὸς τὰ Καλάρουτα, πρὸς ἐνὸς εἶ-
γε φτιάξῃ, ἀπὸ τὴν ἀτοράνταγῃ
προσκία της, μιὰ μεγαλοπρεπέστατη
στολὴ στραταρχικὴ δὲν τὴν φορεσε,
ὡστόσο παρὰ μονάχα μιὰ φορὰ: τότε,
πρὸς καλεσμένους ἀπὸ τοὺς ποῦ-
γοντες Ἀθηναίους καὶ τὴν δημογεονο-
μία τους, ἔφθσε τὸ σπῆλαιό του, τὸ
Κωρὸκειο, στὸν Παννασσὸ γιὰ νὰ
ἐρῇ, μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του, στὴν
Ἀθήνα καὶ νὰ παραλάβῃ τὸ φοῦ-
ριον τῆς Ἀκροπόλεως.

Οἱ ἀδυναμίαι τοῦ Ἀνδρούτσου ἦ-
σαν ἄλλες. Τὰ ἄλογα, τὰ σκυλιὰ καὶ
τὸ κυνήγι.

Στὴ Γραβιά, πρὶν μπουῖνε καὶ
κλειστοῦν οἱ Ἑλλήνες στὸ Χάνι, πε-
τάχθηκε ἕνας λαγὸς ἀπὸ τὰ νύκτα
γαυδόντων. Οἱ στρατιῶτες του, κα-
θὼς τὸν εἶδαν, θέλησαν νὰ τοῦ οἴ-
ξουν. Ὁ Ἀνδρούτσος, φώναξε:

— Μὴ γαλάτε τὰ φουσκία σας!

"Εβαλε ὕστερα τὸ λαγὸν στὸ κυ-
νήγι καὶ τὸν ἐπίασε ζωντανόν! Βέ-
βαια, ὁ Ἀνδρούτσος δὲν κυνηγοῦσε
ἐπὶ, ὅσο κι' ἂν εἶνε «φετερά» στὰ
πόδια. Σὲ μιὰν ἀνάμνησί του ὁ
γεωμνηστικὸς τοῦ Ἀνδρούτσου, ὁ Α.
Γεωργαντᾶς γράσῃ γιὰ τὸ στρατη-
γόν του: «Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀγαποῦσε τὸ
κυνήγι καὶ ἦταν ἐπιτηδείατος νὰ
κτυπᾷ καὶ τὰ ἀγρία πτηνὰ ὅταν πε-
τοῦσαν. Καὶ σὲ μιὰ ἄλλῃ σημειώσί
του, ὁ ἴδιος ὁ Γεωργαντᾶς, ἀναφέ-
ρει ὅτι κάθε φορὰ πρὸς θὰ ἔβγαί-
νε στὸ κυνήγι ὁ Ἀνδρούτσος τὰ πολ-
λῆκαρία του, πρὸς τὸν ἀκολουθοῦσαν,
μᾶζευαν κι' ἔοριζαν σωρὸν μέσα
στὰ σακκίδια τους τὰ τυτυπιμένα

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Ἀρχίζει τὸ περιπετειώδες καὶ
δραματικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα
τοῦ περιφημοῦ Ἰταλοῦ συγγρα-
φέως ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

Ὁ ἐρωτευμένος ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Εἶναι ἡ δραματικὴ ἱστορία τοῦ
ἱπποῦ ντὲ Ρουμπελ πρὸς γιὰ
νὰ ἐκδικήσῃ τὸ δολοφόνον τὸν
ἀδελφόν του, ἐγκαταλείπει τὴν
πατρίδα του, καταφεύγει στὴ
Νῆσο τῆς Χελώνας γινεταὶ φιλι-
πουστικὸς καὶ, ὡς Μαυρὸς Κουρ-
σάρος πλεῖον μαζὶ μὲ τοὺς Ἀ-
δελφούς της Ἀκτῆς, κηρύσσει
ἕνα πόλεμον μέχρι θανάτου ἐ-
ναντίον τοῦ ἀπειλκτικοῦ ἐχθροῦ
του. Ναυμαχίαι ἐπιβουλεύει, δρα-
ματικὰς περιπέτειες μέσῃ σὲ
πρὸς θένες ζωντανὲς μὲ ἀνιρ-
ωνοποφάνους, κι' ἕνας ἔω-
τας μεγάλος, ἕνα πάθος φλογε-
ρὸ ἀλλὰ μοιραῖον, κάνουν τὸ μυ-
θιστόρημα αὐτὸ ἕνα ἀριστοτεχνι-
ον τοῦ εἶδους του.

ἀπ' τὸ τουφέκι τοῦ ἀγνινοῦ τους,
τουγόνια καὶ τουγονοκάγτες, μελι-
σογούους καὶ τσίχλες, σφυοφάγους
καὶ σιτισίθους ὀστικὰ καὶ ὑποσύνια,
κεφαλῶδες καὶ ἀνιρσιπείστερα...

Τὰ σκυλιὰ του, λαγωνικά τὰ πε-
ρισσότερα, ἦσαν 14 ὅλα-ὅλα. Τὰ
γυνάμια ὁ ἴδιος καὶ τὰ εἶνε κάνει
«ξεφερία» στὸ φεουδαρισμὸ καὶ τὴν
ἀνίχνευσι. Ἐξωριστὰ ἀναποῦσε ἕνα
λίγο πρὸς μικρὸσωμον ἀπὸ τὰ ἄλλα,
μὰ ζωρὸ, δοραστήιον ἀκούραστο καὶ
μὲ θάρρος ἀδάαστο. Τὸ φώναζε
Σπίθα. Στὴ σκυλίτσα αὐτὴ λοιπόν,
μὲ τὰ μικρὰ ζωρὰ μᾶτια, εἶδε ὁ
Ἀνδρούτσος κάποτε, ὅταν Βοισκόταν
κοντὰ στὴ Σκυλίδα, δυὸ κατσίκια
πρὸς εἶναι ἐξονανιστὰ σὲ κατὶ
βράνιαν κοντὰ στὴ θάλασσα. Τὸ σκυ-
λί, μὲ τὸ σύνθημά του, τοὺς οἶντη-
κε, καὶ μ' ἄλῃ τὴν εὐκηνότητα τῶν κα-
τσικίων τοῦ πηδῶσαν ἀπὸ βράγον
σὲ βράγον, ἔφθσε τὸ ἕνα, τὸ δάγ-
κωσε στὸ πῶδι καὶ τ' ἄφθσε ἐκεῖ
περμένο κι' ἀνῆμπορὸν γιὰ νὰ φύγῃ,
γιὰ νὰ προστάσῃ τὸ δεύτερον πρὸς
βλέποντας τὸ ἀδιδεῶδόν του, ἔπεσε
στὴ θάλασσα νὰ γλυτώσῃ κολυμ-
πώντας. Ἡ Σπίθα ὅμως, ἀπὸ πίσω
του! Κολυμπώντας ἀπ' τὰ πλάγια
βγήκε μπροστὰ στὸ δεύτερον κατὰ κι,
τοῦ ἐκλείσε τὸ δόρυ καὶ τὸ ἀνῆγ-
κωσε νὰ βγῇ στὴν ἀμμουδιά ἀκρί-
δως μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Ἀνδρού-
τσου πρὸς περιμένει.

Τὸ τελευταῖον κυνήγι τῆς ζωῆς του
τὸ ἔκανε ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν αἰοίει τοῦ
1825. Τότε πρὸς «καταδικωμένους»,
ἀπὸ μούσας καρδίας, — καθὼς γρά-
φει ὁ Κ. Σάβας — ὡς προσδότης,
αὐτὸς ὁ ἡρωικώτατος καὶ εἰλικρινέ-
στατος τῶν πατριωτῶν, παρὰδότη-
κε στὸν στρατηγὸν Ι. Γκούρα μὲ τὴν
πεποίθησιν πῶς ὁ τελευταῖος δὲν θὰ
καταδενόταν νὰ γίνῃ τυφλὸ ὄργανον
τῆς ἀνοικῆς ἐκδικητικότητος τῶν ἐν-
θῶν του.

"Ενὸς λοιπόν, θεληματικὰ παρὰδο-
μένος ὁ Ἀνδρούτσος προηγοῦσε μὲ
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Γκούρα ἀπὸ τῆς
Λιβανίας κατὰ τὴν πεδιάδα τῆς Ἑ-
λατείας, τὰ σκυλιὰ του πρὸς τὸν ἀ-
κολουθοῦσαν πάντοτε. Ἐβόλῃαν μιὰ
ἀλεπού καὶ ἀνίσταν τὸ κυνήγι της.
Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀκολούθησε τὰ σκυλιὰ
μὲ τὸ νόηνον ὁλόγον του, ἀπογοῖ-
σθηκε ἀπ' ἄλῃ τὴ συνοδεία καὶ βρέ-
θηκε δυὸ ὥρες μακρὰ της. Ἀπέναν-
τι ἀκροῖδός ἀπὸ κεί πρὸς ἀτάθηκε
ἦταν ἡ σπηλιὰ του, τὸ περὶφου
Κωρὸκειο ἄντρο, κι' ἐκλωτῶτα κα-
θὼς ἦταν μόνος, ὑπορῶσε ν' ἀνέβῃ
ἐκεῖ καὶ νὰ γλυτώσῃ τὸ βράγον πρὸς
τοῦ πέραςσαν στὴν Ἀκρόπολιν. Δὲν τὸ
ἔκανε ὅμως ἐγινεταὶ ἐπιπλοκή
στὸν Γκούρα. Γούσε κι' ἐνῆθηκε πρὸς
ἄλῃ μὲ τοὺς δούλους του. Ἐπὶ, μαζὶ
μ' αὐτοὺς προηγοῦσε στὰ θάνατον.

Νὰ καὶ τὸ μοιρολόγιόν του:

Ποῖος θὲ ν' ἀκούσῃ κλάυμα,
δάκρυα καὶ μοιρολόγια:

Διπλοῖτ' ἀπὸ τὴ Λιβανία
καὶ οὔτε στὴ Βελῖσσιν.

Κι' ἐκεῖ ν' ἀκούσῃ κλάυμα,
δάκρυα καὶ μοιρολόγια.

Ν' ἀκούσῃ τὴν Ἀνδρουτσαῖνα
τὴ μάνα τοῦ Δυσσεά

πῶς σκούζει καὶ μοιρολογεῖ
καὶ σὰν τρυνόνει κλαίει.

Σὰν περὶκοῦλα θλιβέται
καὶ σὰν παρὶ μαζέται.

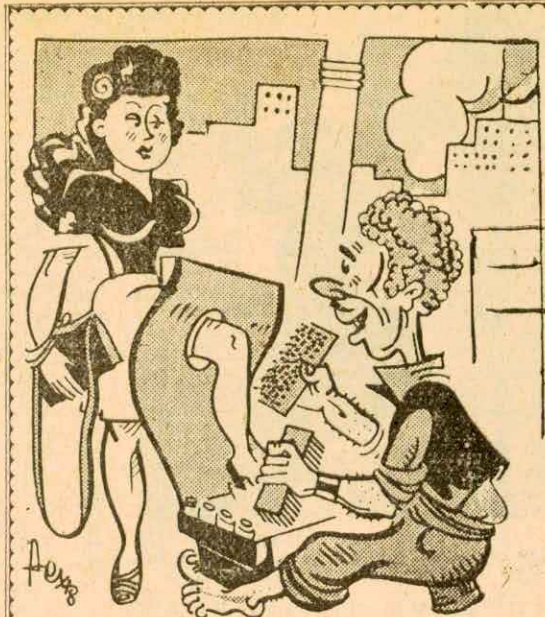
Σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό
μοιροῖτ' ἡ φορεσιά της.

— Δὲν σ'τὰ πα γιὰ Δυσσεά μου.
Δὲν σ'τὰ πα γιὰ παῖδί μου:

Μὲ τὴ Βουλὰ μὴν πιάνεσαι,
μὲ τοὺς καλαμαράδες:

Κάνουν τὸν Γκούρα κεχανιγὸ
καὶ τὸν Νικόλα πρῶτον.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΕΝΑΣ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟΣ ΛΟΥΣΤΡΟΣ

—Ε;... Πῶς σοῦ φαίνεται κοπέλλα μου τὸ κα-
σελάκι μου γιὰ ξεποινίδες;

(Σκίτσο τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Τὸ νερό

Εἶπεν ἡ Οὐλέν: Κύριοι δὲν ἔχομε νερὸ
κάθε τρεῖς μέρες μονάχα, θὰ στάξῃ λίγο ἡ βρύση
καὶ ὅσο κι

Ελληνική κατ'οίκον χωρική της Νοτίου Ιταλίας κουβαλώντας το κοτόπουλο της στο παζάρι του Λέτσε.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ του... Τρωϊκού πολέμου

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας **Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ**

Η αφήγηση της... Ιστορικής πτήσεως από το Φάληρο στο Μπριντζί το καλοκαίρι του 1925 με τον ήρωα του Βορείου Πολού Μανταλένα, μου έφερε στη μνήμη την επίσκεψή που κάναμε — οι δυο Άθηναίοι συνάδελφοι κι' ο υποφαινόμενος — στην περιοχή της «Γκράτσια Σαλεντίνια», οι κάτοικοι της οποίας είναι ελληνικής καταγωγής και μιλούν ακόμη ως σήμερα μία παρεφθαρμένη ελληνική διάλεκτο.

Αφορμή για την επίσκεψή μας αυτή υφίστατο η παρουσία στο Λέτσε — που είναι και η πρωτεύουσα της ελληνόφωνης περιοχής — του διασημού τεχνόπολου Τίτο Σκίπα, ο οποίος επρόκειτο να τραγουδήσει εκείνες τις μέρες στο θέατρο «Πολυθέαμα» της γενετικής του. Διότι Λέτσιοι ή... Λέτσιοι ήταν ο άνθος.

Καταλύσαμε σ' ένα ξενοδοχείο του οποίου ο ιδιοκτήτης κατήγγελε από το γειτονικό γαριό Καλημέρα. Φαινόταν πως συνειννήθη κάπως όταν πληροφορήθηκε ότι είχε την τιμή να φιλοξενηθεί τρεις Έλληνες δημοσιογράφους. Και οι τρεις, πάλι, άλλως να εκδηλώσει τον ένθουσιασμό του άνοιξε να μας απαγγέλλει λαϊκά τραγούδια της Καλημεριανής διαλέκτου:

Γεννάρη που γεννά
πάντα αινίτα και νερό
Φλεβάρη που φλεβαρίζει
τοί βρέχει τοί σιονίζει.
Μάρτη που μαρτίζει
το' ά κοράσια σκαταλίζει.

Αλλά και τα γκαρσόνια, που κατήγγελε από την ελληνόφωνη περιοχή της «Γκράτσια Σαλεντίνια» έσπευσαν να μας βουβαρδίσουν με τα ιδιόρρυθμα ελληνικά τους:

— Αί Γρήγο από την Έλλάντα, καλό πηποτε, (καλώς ήλθε).
— Έβώ (έγώ) μιλεί γρήγο.
— Έντω τσέρει ποντά (πολλά) τραδούντι γρήγο.

Πραγματικά, πρέπει να ξέραν πολλά «τραδούντι γρήγο» αν συμπεράνω από τις περιέργειες κατ'όδες που άκουσα την ίδια νύχτα, όταν, μετά την παράσταση του Τίτο Σκίπα περιπλανήθηκα στις λαϊκές συνοικίες του Λέτσε. Οι κατ'οίκον πρέπει να ήταν φοιτητάι. Κι' αν δεν ήταν γνήσιοι Λέτσιοι, θα κατήγγελε από το Καλημέρα ή από το Κωριλιάνο ή από το Καστοινιάνο ντέ Γκρέτσι. Τραγουδούσαν πότε καθαρά Ιταλικά, πότε ελληνοϊταλικά και πότε στην ιδιόρρυθμη ελληνική διάλεκτο της περιοχής:

Έβώ πάντα σ' έσένα πενοέω
γιατί σ' ένα ψυχή μου γκαρβό
τοί που πάω, που σέρνω, που στέω
στην καρντία πάντα σένα βαστώ

Ι αστεράκια πό πάνω με βλέπουνε
τοέ μ' ο φέγγο κρυφίζουν νυφέντα
τοί γελούν τοί μου λένουν «τόν άνεμο
τα τραβούντα έμβολεία, είν' χαμέντα».

Από πού όμως προέρχεται αυτός ο ελληνικός πληθυσμός που κατοικεί στο ακρότατο σημείο της Ιταλικής γεωσυνήσεως και που κατορθώσε να διατηρήσει ως σήμερα τη συνήχη του, τη συναίσθησή της καταγωγής του κάποιες παραδόσεις, άκουη και τα ελληνικά του όνόματα (Χρυσάφης, Μάλθος, Καντιώτης, Πρωτότης); «Τους Σαλεντίνιας — λέγει ο Στράβων — Έλληνων άποίκους φασίν είναι των πληνθέντων μετά την Ίλιου άλωσιν... Καί την γεωσυνήσιν άπασαν Σαλεντινήν κοινώς οι πολλοί προσαγορεύουσι». Προσφυγες λοιπόν του Τρωϊκού πολέμου.

Ο Στράβων πιθανώς να έην δίκιο για τους Έλληνες που βοήκη στη Σαλεντινή στην έποχή του. Είπε πολύ τολημώ πάντως να παραδεχθώ κανείς πως οι σημερινοί ελληνόφωνοι κάτοικοι της νοτιωτάτης Ιταλίας κατάγονται κατ' ευθείαν από τις στοατίες του Μενελάου! Στα μέγιστά του 1400 π. Χ. γρόνια έγιναν πολλές μεταναστεύσεις πληθυσμών από τη Βυζαντινή Επικράτεια προς την Ιταλία κι' άλλω, Άπ' αυτούς φαίνεται κατάγονται κι' οι σημερινοί Σαλεντινοί.

Έν πάση περιπτώσει, έπειδή οι δημοσιογραφικές αναμνήσεις μου δεν φτάνουν μέχρι του... Τρωϊκού πολέμου, θα περιορισθώ στα όσα είδα κι' άκουσα στο Λέτσε και στα γύρω γωριά. Από τα σημαντικώτερα ελληνικά μνημεία του Λέτσε είναι ή έκκλησία «Του Αγίου Νικολάου των Έλλήνων» (Τσιέζα ντί Σαν Νικόλα ντέ Γκρέτσι), ένα καλά διατηρημένο Βυζαντινό κτίσμα του 14ου αιώνα με παλές εικόνες, μεταξύ των οποίων και μία θαυμασία τέχνης, του Αγίου Σπυριδώνος, καυμένη δίπλο πιστοποιείται από τη σχετική έπιγραφή από τον Κερκυραίο Δημήτριο Μπόγδανο.

Αλλά δεν είναι μόνον ή έκκλησία του Αγίου Νικολάου που προσδίδει την άνθρωπότη έλληνοβυζαντινού πολιτισμού στα παλαιότερα γωριά. Το τοπικό μουσείο είναι γεμάτο έργα ελληνικής τέχνης, και έπιγραφές. Αυτά όλα τα έπίδεικνουν με ύπερφάνεια οι κατά τα άλλα πολύ Ιταλοί... άνοικοι ή Βυζαντινοί Έλληνες. Μιλούν Βέβαια την ιδιόρρυθμη ελληνική τους διάλεκτο, αλλά έτσι για μεγαλείο. Η άλτσεια είναι πως σε μερικά γωριά — στο Καλημέρα, στο Καστοινιάνο ντέ Γκρέτσι και σ' άλλα — υπάρχουν γέροισι και γορές που δεν ξέρουν ούτε Ιταλικά, Σαν μερικοί από τους σημερινούς Τουρκοκοήτες πρόσφυγες.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Αρχίζει το περίφημο περιπέτε.ώδες κοινωνικό μυθιστόρημα

του **ΑΝΡΙ ΖΕΡΜΑΙΝ**

ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Είναι ή δραματική Ιστορία ενός άθώου που καταδικάζεται και στέλνεται στα κάτεργα για το έγκλημα που είχε κάνει ή αδελφός του... Ο άθώος κατορθώνει να δραστηριοποιηθεί και νυφίζει στη Γαλλία για να βοηθήσει την γυναίκα του και το νυφίο του, που έχουν χαθεί τα ίχνη τους. Και τότε αρχίζει μία δραματική πάλη, με άφάνταστες περιπέτειες, ανάμεσα στους δυο αδελφούς, τον άθώο και τον έγκληματιά, νύμφη από μία τεράστια κληρονομία... Ο μεγάλος έρωτας του νυφίου του άθώου με την κληρονόμο των εκατομμυρίων, το άπελπισμένο αίσθημα ενός άλλου δραπέτη για τη γυναίκα του άθώου, το πάθος ενός άπαισιου τυχοδιώκτη για την ώραίατη κληρονομία, που την άπαινει και την κλείνει σε μία ύποπτη φυλακή κάνουν το μυθιστόρημα αυτό τόσο συναρπαστικό, τόσο συγκινητικό, που ποτέ ως τώρα δεν διαβάσατε κάτι παρόμοιο...

της Σιώνης που δεν ξέρουν τούρκικα. Τα λαϊκά τραγούδια είναι εκείνα που έκορτήσαν κυρίως στη ζωή των ελληνικών γλώσσας κατά τη διαδρομή των αιώνων. Μερικά άποπνέουν πάρα πολύ ελληνικό αίσθημα και θυμίζουν τραγούδια του Αιγαίου Κόκλου.

Στόν ξένο που λυπείται
τινος ο πόνος τρέχει:
Λάργα τ' άμμάτια άγάπη μου
Λάργα ή καρντία μου σ' έχει.

Πολλοί ξένοι και δικοί μας συγγραφείς άσκολήθηκαν με την Ιστορία του έξιτολισθέντος ελληνισμού της Σαλεντινής περιοχής. Μία πολύ ενδιαφέρουσα μελέτη έκανε κι' ο συνάδελφος κ. Δμ. Λαμπίρης, ο οποίος περιώδευσε ένα προς ένα τα ελληνόφωνα γωριά και συνέλεξε, πλην των άλλων στοιχείων και τα λαϊκά τους τραγούδια. Όφειλό να σημειώσω για την Ιστορία ότι από το Λέτσε ή από το Καλημέρα κατάγεται κι' ο «Ποιγκώ Καπόν», ο διάσημος άπατεών που άναστάτωσε άλλοτε το σύμπαν με τις διεκδικήσεις του έπί του ελληνικού Θρόνου και έπί των έδσων της Θεσσαλίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η πονηρία ενός ποιητού

Η λαιτρευτή φίλη του Βιργιλίου

Πηγαίνοντας το πρωί έκείνο στα λουτρά, μαζί με το φίλο του Όκτάβιο Πουμπλίο, ο Ρωμαίος ποιητής Βιργίλιος μίλουσε για το μεγάλο κτήμα του στη Μάντουα, με τα 240 στρέμματα και τους πολυάριθμους δούλους. Έξασα ο φίλος του νύφισε και τού είπε:

— Έτσι, που ζής στην έξοχή, μόνος με τα βιβλία σου, δεν θάμιασε άσφαλώς το νέο ληστροικό νόμο της Συνκλήτου! Έπιπιθάλλει την αναγκαστική άπαλοτορία των μεγάλων κτημάτων για δημοσία γωρή. Για να μετριάσθ ή ληστεία, πρόσθεσαν μία διάταξη που όρίζει ότι υποδεί κανείς να διατηρήσει το κτήμα του, αν άποδείξει ότι έχει θαμμένο σ' αυτό κάτι πολύ άγαπητό του... Μπορείς να φαντασθής μεγαλείτερον άτιμία;

Ο Βιργίλιος έευине άπολύτως σύμφωνος. Είπε γίνει κι' όλας έξω φωνές στη σκέψη ότι θάχανε το ωραίο του κτήμα... Αλλά το νόμιμο μυαλό του βοήκη άμέσως τη λύση.

Παράγγειλε στον καλλίτερο γουστονό της Ρώμης ένα κλουβάκι από λεπτό γουστό σύρμα, τόσο πυκνά πλεγμένο ώστε να μην άφινι να μπουή ή να βγούν έντομα. Έπειτα γούισε στη Μάντουα, έπιασε μία γυναίκα και την έκλεισε στο κλουβί. Φώνασε κατόπιν δυο σκλάβους του και τούς είπε:

— Θα περιποιήσθε στο έξες τη Μούσκα, την άγαπημένη μου γυναίκα. Θα την ταΐζετε με μέλι και με τα καλλίτεσα βοούτα. Θα τη βνάζετε περίπατο κάθε πρωί. Νύχτα και μέρα, θα βρίσκεται κοντά της ή υιά από σας. Το νού σας η την παραμελήσετε! Όταν έυειναι μόνος, οι δυο νέες έσκασαν στα νέλια για την έξωφρενική Ιδιοτροπία του κυρίου τους. Ωστόσο υπάκουσαν στη διαταγή του.

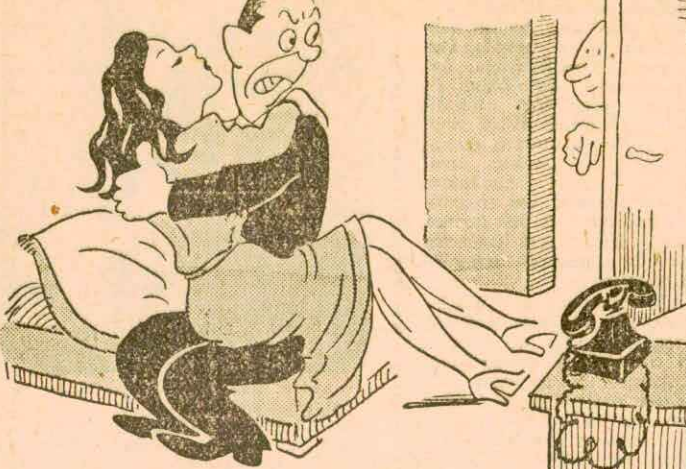
Πέρασε έτσι ένας μήνας. Μία νύχτα, συνέβη... το μοιραίο! Η υίνα ύφωψε... Όταν τζυαθε ο Βιργίλιος, έξεδήλωσε την άπελπισία του για το θάνατο του «μοναδικού φίλου» του. Ντύθηκε πένθιμα κι' έπέβαλε σ' όλους τους δούλους του να κάνουν το ίδιο. Έπειτα έθαψε τη γυναίκα, μέρα σε μία μικρή μαρμάρινη σαρκοφάγο, με κάθε έπιστημότητα!

— Όλοι οι ποιηταί είναι τρελλοί! είπε κουνώντας το κεφάλι του ένας άπ' τους προσκεκλημένους στην «κνήσια». Ο δούτονος ο Βιργίλιος!

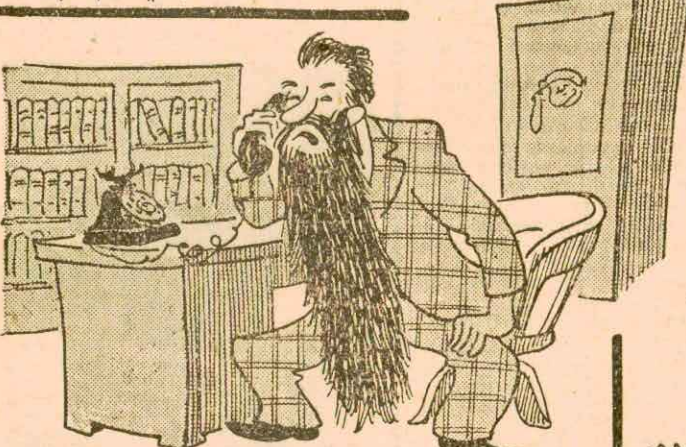
Πέρασε λίγος καιρός άκόμη. Κι' έπειτα Βιργίλιος είδοποιήθηκε ότι θα άπαλοτριωνόταν το κτήμα του. Δίλωσε τότε ότι είχε θάψει σ' αυτό τον άγαπητότερο φίλο του, τη Μούσκα! Έδειξε τον τάφο της στους άντιπροσώπους της έξουσίας και παρουσίασε τις άποδείξεις των έξόδων που είχε κάμει για την συντήρησή της και για την ταφή της... Καί, με το κόλπο αυτό, κατάφερε ο παμπόνηρος, σύμφωνα με το νόμο, να διατηρήσει το κτήμα του!

Τηλέφωνα

ΥΠΟ Σ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

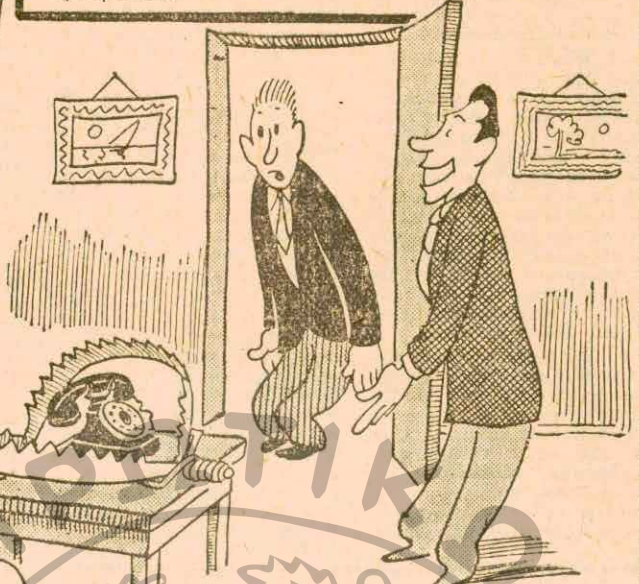
— Με συγχωρείτε... Μπορώ να κάνω ένα τηλεφώνημα;

— Καλά, βρέ γυναίκα, αλλά όλα αυτά μπορούσες να μου τά πής με δυό λόγια!

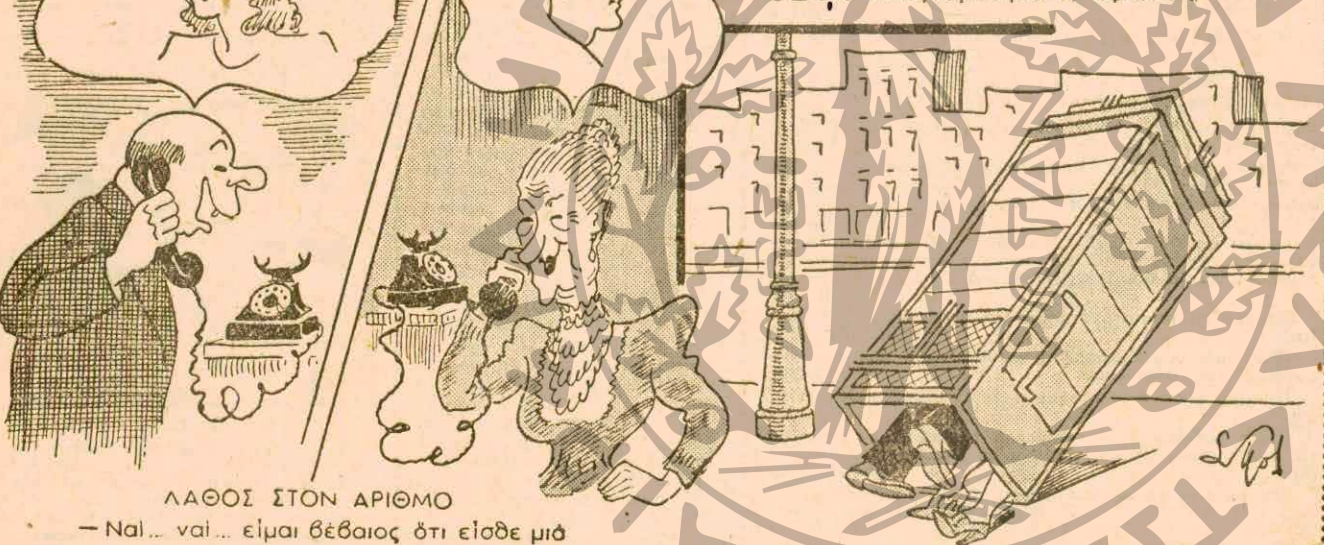

— Κύριε Γειτονόπουλε, σε ζητούν πάλι στο τηλέφωνο!

Η ΠΑΓΙΔΑ

— Θέλετε να τηλεφωνήσετε, Ορίστε!

ΛΑΘΟΣ ΣΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ

— Να!... να!... είμαι βέβαιος ότι είσδε μία χαριτωμένη μικρούλα!

— Κάτσε φρόνιμα, καθμένε!

Φυλάξτε τα ρούχα σας!

Συμβουλές στις οικοδέσποινες

Τα ρούχα έχουν γίνει σήμερα πολυτιμή και δυσάναπληρωτα. Περισσότερο λοιπόν παρά ποτέ, πρέπει η καλή νοικοκυρά να ξέρει να βάζει τη μπουγάδα της. Έτσι ώστε να καθαρίζει τα ρούχα τελείως αλλά χωρίς να βλάψει τα υφάσματα. Ας δούμε λοιπόν λιγότερη δαπάνη και άπασχόληση.

1) Ξεδιάλεγμα. — Ξεδιάλεγε τα νουματιστά ρούχα, τα μεταξωτά, τα μάλλινα (καθεμιά απ' αυτές τις κατηγορίες θα πληθύνει ιδιαίτερα, με ειδικό τρόπο). Χωρίζετε επομένως τα άσπρα σε άκαθαρτα, περισσότερο άκαθαρτα και πάρα πολύ άκαθαρτα.

2) Καθαρισμός των λεκέδων. — Ξεδιάλεγε τα ρούχα ένα-ένα και καθαρίζετε με τα κατάλληλα μέσα τους λεκέδες που δεν βγαίνουν απ' τη μπουγάδα, και μάλιστα θα υπήρχε ο κίνδυνος να γίνουν ανεπίτητοι, με το ζεστό νερό.

3) Μούσκεμα. — Ετοιμάζετε μια ελαφριά αλυσίδα, στην οποία προσθέτετε λίγη σόδα της μπουγάδας κι' όσα απολειψάκια σαπουνιού έχετε (λυωμένα προηγουμένως μέσα σε λίγο βραστό νερό). Το νερό αυτό πρέπει να γίνει χλιαρό, αν δεν κοφεί. Βουτάτε στην άσπρη τα καθαρότερα ρούχα επί 1 ώρα. Ήπειτα τα άκαθαρτα επί 2 ώρες και τέλος τα πολύ άκαθαρτα επί 1 ώρα δόκλωση νύκτα.

4) Στράγγισμα. — Είναι για απ' τις σπουδαιότερες εργασίες της μπουγάδας. Στράγγιζετε καλά τα ρούχα, για να φύγει, μαζί με το νερό, κι' η περισσότερη ακαθαρσία. Ξεδιάλεγε τα κολλάρα και τα μανίκια, τα τσίτες και τα δαίματα — αν χρειάζεται — με μαύρο σαπούνι.

Όμιλούν οι άρχαιοι

Ο κυβερνήτης πρέπει να είναι πολύ καλύτερος από τους υπηκόους του.

Η φιλοδοξία περιφρονεί και τους μεγαλύτερους κινδύνους.

Πολλοί άνθρωποι για να επιζητούν μεγάλα πράγματα έχασαν κι' εκείνα που είχαν.

Στόν βασιλιά ταιριάζει μάλλον να πλεονέχουν οι άλλοι, παρά να πλεονέχουν οι ίδιοι.

Είναι προτιμότερο ο θάνατος από την ζωή όταν πρέπει κανείς να φυλάγεται όχι μόνο από τους εχθρούς του, αλλά και από τους φίλους του.

Ο καιρός που μεσολαβεί από την γέννηση ως το θάνατό μας είναι πολύ σύντομος. Είναι λοιπόν δυνατόν η ψυχή μας να δημιουργήθηκε για να ζήσει τόσο λίγο;

Μια πλάνη καζιόταται σφάλμα όταν επαναλαμβάνεται.

Η γνώση συνεπιδέρεται το μεγαλύτερο ποσοστό στην ευτυχία του ανθρώπου.

Ο καλύτερος διδάσκαλος του ανθρώπου είναι ο ίδιος.

Χωρίς φρόνηση δεν στερεώνεται ο γάμος, δεν εύχεται ο άνθρωπος. Η φρόνηση είναι το θεμέλιο του γάμου.

Δεν πρέπει να κλαίμε για τα δυστυχήματα θανάτου που μας συμβαίνουν. Οι θεοί έχουν το δικαίωμα να πάρουν πίσω ό,τι μας χάρισαν.

Τα ψεύδη είναι τα άνηθ του λόγου.

ΑΡΧΑΙΟ ΡΗΤΟ

τα ξωτικά. — Μαλάζε-τε τα ρούχα μέσα σε χλιαρό σαπούνι. Επειμένοντες ιδίως στα περισσότερα λερωμένα μέρη. Ξεπλένετε με πολλά νερά της ίδιας θερμοκρασίας και τα κρεμάτε για να στεγνώσουν. Αν ένα ρούχο από ζωϊκό μετάξι έχει κιτρινίσει, το βουτάτε επί ένα τέταρτο της ώρας σε 1½ όκα νερό (δύο πηγαδίσια), στο οποίο έχετε προσθέσει 20 γραμμάρια αμμωνίας και 25 δράμια οινόπνευμα. Τέλος, ξεπλένετε με καθαρό νερό και το στεγνώνετε ανάμεσα σε δύο άσπρα πανιά. Ξιδρώνετε απ' την άναπνοη, προτού στεγνώσει τελείως.

13) Πλύσιμο μάλλινων. — Όπως και τα μεταξωτά. Για τα λεπτά και ανοιχτόχρωμα μάλλινα, προσέτετε να βράσετε 25 δράμια τσινέρι σε 4 όκαδες νερό, να το σουρώσετε, κι' όταν κρυώσει, να βουτήσετε μέσα τα ρούχα. Για τα σκούρα μάλλινα, αντί για τσινέρι, μεταχειρίζεστε ξύλο του Παναγιώτη (υπόπνο) στα καταστήματα υπαγοικόν. Τα άφινετε να στεγνώσουν απλωμένα κι' όχι κρεμασμένα.

Να τώρα μερικές συμβουλές για την καλή διατήρηση των ρούχων:

Μη σκουπίζετε ποτέ το ευαίσθητο με την πετσέτα, αλλά με ένα λεπτό γαστί.

Μην πέσετε να κοιμηθείτε χωρίς να καθαρίσετε το μακρινό του προσώπου σας. Το δέρμα σας διατηρείται έτσι πιο φρέσκο και συγχρόνως δεν λερωνέτε τα σεντόνια και τα μαξιλάκια.

Για το ξεσκονίζοντας, χρησιμοποιείτε το ειδικό λεπτό γαστί, κι' όχι την πετσέτα σας, που μπορεί να λεκιάσει ανεπίτητα.

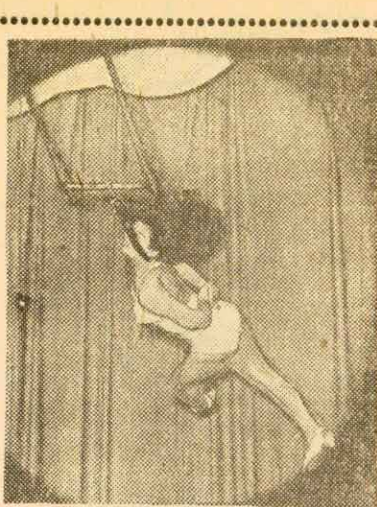
Χρησιμοποιείτε όσο το δυνατόν περισσότερο γαστί για το σκούπισμα των πιάτων.

Πλένετε συχνά τα πιστόνια, γιατί, αν τ' αφήσετε να λερωθούν πολύ, θα χρειαστεί κατόπιν να τα τρίψετε δυνατά, πράγμα που τα φθείρει.

Ψάρεμα με τις λάμπες

Η μεγάλη έλλειψη τροφίμων στην Ιαπωνία ώδηγησε στην εφαρμογή μιας καινούργιας μεθόδου ψαρέματος: Μια μακρά σειρά από ηλεκτρικές λάμπες 300—400 Βατ βυθίζεται στη θάλασσα, σε βάθος 20 μέτρων μεταξύ τους. Κάθε λάμπα φωτίζει μια κυκλική ζώνη διαμέτρου 60—70 μέτρων περίπου. Η λάμψη τους προσελκύει τα ψάρια. Σε λίγο, σβύνεται η πρώτη λάμπα και τα ψάρια συγκεντρώνονται στη δεύτερη. Το ίδιο γίνεται και με όλες τις άλλες, ως την τελευταία, που βρίσκεται μέσα στο δίχτυ. Τότε ο ψαράς τραβάει τα δίχτυα μαζί με τα ψάρια που έχουν μαζευτεί εκεί μέσα. Με το σύστημα αυτό, τα δίχτυα οίνονται πολλές φορές κάθε νύκτα.

Με το φως ψαρεύουν και οι Έλληνες ψαράδες. Γιατί ξέρουν καλά ότι τραβάει τα ψάρια η λάμψη.

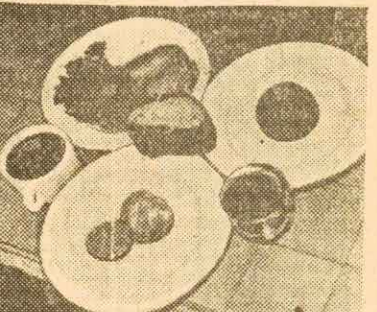
ΕΠΙΚΙΔΥΝΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ

Σ' ένα ιπποδρόμιο του Λονδίνου οι θεατές είναι κυριολεκτικά ξετρελαμένοι με την ωραιότητα ξεροπατιών Μιντ Λέμαν που εκτελεί κάθε βρόδυ διάφορα πρωτότυπα κι' επικίνδυνα «νούμερα». Ένα από αυτά είναι κι' αυτό που βλέπετε στην εικόνα μας. Η όμορφη Μιντ αιώρει στο κενόν, σπριζώντας τον... τραχηλό της σ' ένα λουρί!...

ΕΝΑ ΣΚΥΛΟΣ ΜΕ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

Στο Ρήντινγκ, της Πενσυλβανίας, ένα σκυλί ονόματι «Μπρούνι» είχε το άτυχιο να χασπ το ένα του πόδι. Ο κηπουρός ενός δημοσίου πάρκου του το έκοψε κατά λάθος με την κλαδευτική μηχανή του, μια μέρα που ο «Μπρούνι» είχε κρυφά ανάμεσα σε κάτι χαμολάδα. Άλλ' ένας κτηνίατρος του Ρήντινγκ κατερεύσε ένα ξύλινο πόδι για τον «Μπρούνι» που μπορεί να τρέχει μ' αυτό όπως πριν.

ΣΥΣΣΕΙΤΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Στόν παρισινό στρατών Μορτιέ, κατόπιν συμφωνίας των υπουργών Στρατιωτικών και Παιδείας καθιερώθηκε τελευταία ειδικό συσσίτιο για τους φοιτητές. Το γεύμα—δρεκτικό—εντάφια, φρούτο, κρασί και καφέ—στοιχίζει 36 φράγκα (περίπου 1.500 δραχμές).

Η ΑΜΕΡΙΚΗ έξοπλίζεται

Το υπερηχητικό αεροπλάνο και το πλοίο που περπατάει

Μη έχοντας αρκετό έμφυθο υλικό για ένα πιθανό καινούριο πόλεμο, η Αμερική έχει στρέψει όλη την προσοχή της προς τα νέα όπλα. Πρώτα απ' όλα, έχει αποδώσει ιδιαίτερα σημασία στην αεροπορία. Ένας απ' τους αρχηγούς του αμερικανικού Ναυτικού, ο αντιναύαρχος Φράνκ Βάγκνερ, εξέδωσε πρόσφάτως ένα βιβλίο με τον τίτλο: «Η αεροπορία είναι το σύγχρονο ναυτικό!». Μέσα σ' αυτό τονίζει ότι η αεροπορία αποτελεί τη σπονδυλική στήλη των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων, ενώ το επίγειο χέρι τους είναι ο στρατός και το θαλάσσιο είναι το ναυτικό.

Την ίδια γνώμη έχει κι' ο στρατάρχης Αϊζενχάουερ, μολοντί η είδηση του είναι ο πόλεμος της ξηράς.

«Η στρατηγική μας — λέει — βασίζεται σε περίοδο πλήρους μεταστροφής. Αυτό αποτελεί δύναμη, κ' αδυναμία συγχρόνως. Πράγματι, είναι μια δύναμη το να ξερουμε να προσαρμόζουμε στην πρόοδο, είναι όμως κι' αδυναμία, γιατί δεν μπορούμε να καταστρώσουμε σχέδια μακράς προοπτικής».

Απ' την άφραση του Γενικού Επιτελείου προς το Κογκρέσσον βγαίνει το συμπέρασμα ότι δεν έχει φτάσει ακόμη η ώρα του «πύρο-πολέμου» κ' ότι, σε περίπτωση αμεσοσυρράξεως, η ατομική βόμβα και τα άλλα νέα όπλα θα παίξουν ρόλο σημαντικό, αλλά όχι αποφασιστικό. Την τελική λύση θα δώσουν και πάλι το πεζικό και το πυροβολικό.

Εν τώ μεταξύ η Αμερική προχωρεί ολόταχως στην προετοιμασία ενός νέου τύπου πολέμου, στον οποίο οι άνθρωποι δεν θα έχουν μεγάλη αξία. Διαθέτει ήδη πολυάριθμες ατομικές βόμβες τελείως διαφορετικές από εκείνες που εγίναν στην Ιαπωνία και στο Μπικίνι, μικρότερες και πολύ ισχυρότερες. Πόσες ακριβώς; Κανείς δεν μπορεί να το ξέρει... Πάντως φαίνεται ότι είναι περισσότερες από χ' λίες, αποθηκευμένες σε υπόγειες και μυστικές κρύπτες.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Αρχίζει η δημοσίευση μιας εξαιρετικής ενδιαφέροντος σειράς γυνοειδών πορτραίτων του εκλεκτού συνεργάτη μας κ. ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ, με τον τίτλο

ΖΩΝΤΑΝΕΣ Έλληνίδες

Πρόκειται για τις δυναμικότερες και ζωντανότερες Έλληνίδες που πήραν θέσι στη νεοελληνική ζωή απ' την εποχή του πολέμου της Ανεξαρτησίας μέχρι σήμερα. Κάθε πορταίτο είναι και η αυθεντική βιογραφία μιας εκάστης των ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ της νεωτέρας Ελλάδας, που έδρασαν με την ζωτικότητα τους την εξυπόταξη τους τα μεγάλα αίσθηματά τους, την παλληκαριά τους και τις φλογές της αγάπης τους.

Πρώτη φορά θα δημοσιευθούν σ' ελληνικό περιοδικό τόσο ώριμες σελίδες της Ιστορίας της ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, γραμμένες απ' τον εκλεκτό συνεργάτη μας και αγαπητό στο κοινόν συνεργάτη κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΝ με την ευγενή οπτική και την ακρίβεια που τον διακρίνουν.

πτες, κάπου-στις απέραντες ερημες εκτάσεις των Ήνωμ. Πολιτειών... Άλλες χώρες υστερούν στις ατομικές έρευνες, όπως πιστεύουν απόλυτα οι «καλώς πληροφορημένοι» αμερικανικοί κύκλοι. Χρειάζονται τουλάχιστον 15 χρόνια, για να φτάσουν εκεί που βρίσκονται σήμερα οι Αμερικανοί — οι οποίοι, φυσικά, στο διάστημα αυτό θάγουν προχωρήσει ακόμη περισσότερο.

Η Μυστική Υπηρεσία — καθώς κι' όλοι οι Αμερικανοί επιστήμονες — έχουν τη γνώμη ότι μια ξένη χώρα παράγει ήδη αποτελεσματικά μικροβιακά όπλα, ενώ οι σχετικές έρευνες στις Ήνωμ. Πολιτείες δεν έχουν αποδώσει ακόμη θετικό αποτέλεσμα. Ο στρατηγός Γκρόβ, ο διευθυντής των εργασιών που κατέληξαν στην αποκάλυψη της ατομικής βόμβας δήλωσε τελευταίως ότι ο βακτηριολογικός πόλεμος είναι ο άμεσώτερος κίνδυνος που απειλεί τις Ήνωμ. Πολιτείες.

Όσο για τις ρουκέτες, έχουν διατεθεί τεράστια ποσά για τα σχετικά πειράματα, και τα αποτελέσματα κρατούνται μυστικά. Πάντως, ο αρχηγός του Επιτελείου της αεροπορίας, φρονεί ότι, το 1952, θα υπάρχουν διευθυνόμενα δόγημα-ρουκέτες, ικανά να φτάσουν σε απόσταση 10.000 χιλιομέτρων. Άλλοι όμως διαφωνούν στη σκέψη των τεραστίων δυσχερειών που θα παρουσιάσει η καθοδήγηση ενός τέτοιου δόγηματος με ηλεκτρικά κύματα από τόση απόσταση.

Οι δύο μεγάλες όμως εφευρέσεις, που απασχολούν τους Αμερικανούς επιστήμονες, είναι το υπερηχητικό αεροπλάνο και το πλοίο που περπατάει.

Το πρώτο έχει γίνει πραγματικότητας. Το περιοδικό «Εβδομάς της Αεροπορίας» απέκλυσε ότι το πυροβολικό αεροπλάνο Χ.51 κατέβηκε να πετόχη με ταχύτητα 1.150 χιλιομέτρων την ώρα, δηλαδή νονωρότερο από τόν ήχο, κι' ότι πρόκειται για τη σπουδαιότερη πολεμική εφεύρεση μετά την ατομική βόμβα, προορισμένη ν' αλλάξει ριζικά την τακτική των βομβαρδισμών. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης διάταξε άμεσως ανακρίσεις για να εξακριβωθεί πως αποκαλύφθηκε το στρατιωτικό αυτό μυστικό.

Όσο για το πλοίο που περπατάει, η ύπαρξή του έγινε γνωστή επίσης χάρις σε μερικές ακριβείς πληροφορίες, που επιβεβαιώθηκαν κατόπιν έπισήμως. Πρόκειται για ένα πλοίο αμφίβιο, που αποτελείται από τρία σκάφη το ένα δίπλα στο άλλο. Το μεσαίο σκάφος μήκους 15 μέτρων και πλάτους 5, ανασπώνεται 35 πόντους απ' το έδαφος, προχωρεί 3 μέτρα και ανακατεβαίνει. Κατόπιν κινούνται κατά τον ίδιο τρόπο τα εξωτερικά σκάφη, που έχουν μήκος 20 μέτρων και πλάτος 3. Ανασπώνονται, προχωρούν και ανακατεβαίνουν, με μια σύγχρονη κίνηση, σαν πόδια που πετούν στη γη. Κι' έτσι το πλοίο προχωρεί στην ξηρά, σαν άνθρωπος με δεκαπέντε Μπορεί να μεταφέρει φορτίο 60 τόνων, να σκαρφαλώσει σε ανηφόρες να κινηθεί ακόμη και σε πυκνά λόγη...

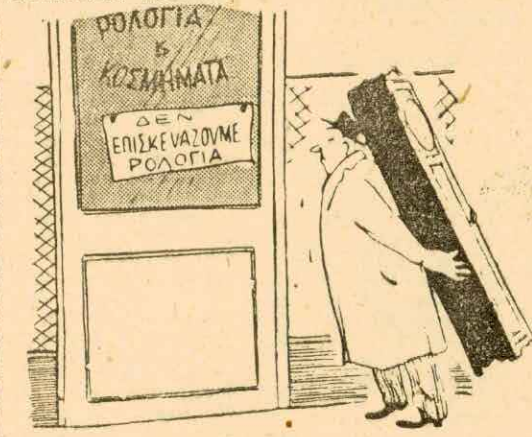
Όσο για τα καιά αεροπλάνα το νέο αμερικανικό προγράμμα προβλέπει ότι θάγιν συμπληρωθεί το 1952. Θα διατεθούν γι' αυτό έφερος 4.150 εκατομμύρια δολάρια και το 1949 5.450 εκατομμύρια. Θα κατασκευασθούν δε περισσότερα από 20.000 αεροπλάνα.

Τέλος, οι Αμερικανοί είδ και έχουν υελητήσει τις δυνατότητες ενός πολέμου στις πολικές χώρες. Κι' έχουν εξετάσει την άνοχη του έμφυτου και άφύγου υλικού, κλειοντάς το επί ώρες ή ημέρες μέσα σε τεραστίες ψυκτικές θαλάμους, σε θερμοκρασία 40 βαθμών υπό το μηδέν.

ΠΙΕΡ ΛΑΖΑΡΕΦ

—Ε φίλε κοάτα την υπάλλα, δώσε μου όμως το παντελονάκι μου!...

ΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΩ

Ο μπάραμον: Δεν δοκιμάζετε κι' εσείς το κουνούρι μου κοκταίλ;

ΤΑ ΑΠΡΟΪΓΤΑ ΤΩΝ ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΙΩΝ

—Γρήγορα βρέ παιδιά! Άνοιξε το παράθυρο!...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Οι τρ'τοι

(Πολιτισμένη συζήτηση δυο συζύγων, που κοιτούνται σε κάποιο επίπεδο ευγένειας, γιατί ελπίζουν στη σωτηρία του διαζυγίου...)

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω πως είνε η πιο καλή λύση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αν όχι η πιο καλή, πάντως αυτή που επιβάλλεται στην περίπτωση μας...

ΕΚΕΙΝΗ: Χωρίζουμε, λοιπόν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή μας χωρίζουν...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Όχι δά! Ποιοι μας χωρίζουν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οι τρίτοι, οι άσχετοι, όλοι αυτοί οι ενοχλητικοί κι' ανεύθυνοι τρίτοι που τρυπάνουν τόσο διάκριτα κάτω από την πατάδα ενός αντράγου, για να την κάνουν πεδίο μάχης...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ελα, πάρα, πού σου φταίει οί τρίτοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αλλά! Ποιοι μου φταίει;... Οί τέτατοι...

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγριώνεται): Οί τρίτοι σου φταίειαν όταν γυρίεις με τη μιά και με την άλλη, άπονέματα και βράδια, σ' έξονικά κέντρα και σε ταβέρνες, την ώρα που ενώ σε περιμένα στο σπίτι, κλαίγοντας τη μοίρα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η αξίωτη κυρία μαμά σου δεν είν' αυτή που σε πληροφορούσε ότι μια φίλη της με είνε δη στην Κφοισιά, κι' η αξιοσέβαστη κυρία θεία σου δε σου είπε σε ποιές ταβέρνες συννάω;

ΕΚΕΙΝΗ (που δεν τον άκουει): Οί τρίτοι σου φταίειαν όταν έδωδες όλα τα λεφτά μας του υπνός στο ρεβεγιόν της Πρωτογονιάς ενός υπερκοσμικού κέντρου-σφαγείου, κι' ύστερα, όλο το Γενάση τον περνάναμε με μπακαλάρο του δελτίου και ροζικοδλάσταρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτές δεν είνε παρασπορήσεις δικές σου, ούτε είσαι ίκαμη εσύ για τέτοιες σκέψεις και τέτοια φασεολογία... 'Όλ' αυτά υφρίζουν από μακρούα πεθερά!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η καυμένη ή μαμά!... Αυτή για το καλό μας τόλεγε... Είπε λογικό να τρώη κανείς μια νύχτα μόνο, και να υψατείη άλλα τοιάντα μεδόνυντα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αν ή νύχτα αυτή άείζη όσο τοιάντα μεδόνυντα, ή, και πιο πολύ άκούα - μισόν αιώνηδτητα...

ΕΚΕΙΝΗ (με πίκρα): Σάπα, τώρα, καυμένη, πού μια νύχτα στο πλευρό μου άείζε μισόν αιώνηδτητα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Δυστυχώς έτσι ήταν...

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγριά μετανοικωμένη τουφεκή): Τάτε, γιατί χωρίζουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι το θέλουν οι τρίτοι — ή μαμά σου, ή άδερφή της, ή άντρας της άδερφής της, ή κουμπάρος του άντρα της θείας της άδερφής της...

ΕΚΕΙΝΗ: Ούο!... Εί-σαι ανυπόφορος με τις υπερβολές σου, πού τις λες με άειώσεις αληθοφανείας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δυστυχώς δεν είνε ούτε υπερβολές ούτε αληθοφάνεια — μα μόνο ή πιο άπλη ή πιο γυνή αληθεία... Στο γάμο μας, όπως και σ' όλους σνεδόν τους γάμους... — δίπλα στους δυο — σ' 'Εκείνον και σ' 'Εκείνη, στους πρωταγωνιστάς που φοράνε τα στέφανα και ραίνονται με ρυζί, σ' έμάς να πούμε... — ζή, και κινείται, έρπει θα μπορούσα να πώ, ένας κόσμος ολοκληρής φοικαλέων κουπαρώων, που ρόλος τους είνε να σκάδουνε τα θεμέλια του καινούργιου ζευγαριού και να περιμένουνε πότε θα γκορεμιστή ή φωλιά της συζυγικής ευτυχίας, για να θά-ψη κάτω από λίθους, πλίνθους, ξύλα και κεράμους των έρωτα των συζύγων με ματωμένα τα δόλωκα φτερά του!...

Όλοι αυτοί οι τρίτοι, είνε πότε συγγενείς του άντρα — ή υπέρτα του, ή άδερφή του, — πότε συγγενείς της γυναίκας, — όπως, δυστυχώς για σένα, στην περίπτωση τη δική μας.

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγ' εξαγριώνεται): Γιατί 'δυστυχώς για μένα;... Είμαι πολύ ευτυχισμένη πούγα τη μαμά μου, την άδερφή της, τον άντρα της άδερφής της, και τον κουμπάρο του άντρα της θείας της άδερφής της!

τά είνε υπηγτές για τους δικούς μου, για το σόϊ μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νάσαι βεβαία πως θάτανε υπηγτές και για τους δικούς μου αν θάβλεπα πως μπαίνουντες κι αυτοί μέσα στο σπιτικό μας, είχαν όλη την καλή διάθεση να το διαλύσουν...

ΕΚΕΙΝΗ: Καυμένη μου, δυσφημισμένη μου μαμά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δυσφημισμένη;... Πιο πολύ είνε, νομίζω, ή υπόμπα του άτόμου που έκαψε τη Χίρο-σιμα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Σου άπανο-σέω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά μιλάω για τη μαμά σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά τη λες υπόμπα του άτόμου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δυστυχώς δε λέω μόνο τη μαμά σου. Λέω κι' όλους το'ς άλλους φοβερούς τρίτους που μας διέσπασαν την ευτυχία μας, και μας στέλνουνε τώρα στην 'Αοιγιστική προάτα, κι' ύστερα στις διεξαγωγές του Πρωτοδικείου...

Τους τρι-τους αυτούς που γυρίε να γυμνε τίποτα σοβαρό μετα-ξύ μας, δημιουργήσανε, πολλαπλασίασαν το τόσο δα και το κάνανε βουκό και, τώρα, βλέποντάς μας να τραβάμε τον ένα δεξιά και τον άλλον άριστερά, υ' ένα παιδί στη μέση που μας κυττάζει υ' άπορία και πα-ράπονο, έτοιμάζονται ν' άναπαυθούν άπάνω σ' τις δά-σνες τους, κουρασμένοι άπ' τον κόπο τους...

ΕΚΕΙΝΗ (ύστερα από διατανιό, πέφτει στην άγ-καλία του με κλάματα): 'Ε, λοιπόν, δε θ' ήνι το κέφι τους!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έκπληκτος, συνκνημένος): Τι ένωεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν θα χωρί-σουμε, δεν ύπάγει λόγος να χωρίσουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' οι λα-ποί μας τριτά;

ΕΚΕΙΝΗ: Όα τους κλεί-σουμε 'έω άπ' τη φωλιά μας και θα το'ς άφίσουμε εκεί να γονιίζουν άκίνητα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη σφίγγει): Και θα ζήσουμε μόνοι μας;

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνοι μας, έ-γώ κι' εσύ... Και με το παιδάκι μας στη μέση ευ-τυ-νισμένοι!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραβάτες με παραστάσεις γυνών γυναικών

Στο Μοντρεάλ, ένας οί-κος άνδρικής μόδας παρου-σίασε πριν από λίγον καιρό γραβάτες με κεντήματα που παριστάνουν γυνές γυναίκες σε προκλητικές στάσεις. Οί γραβάτες αυ-τές έγιναν άμέσως άνα-παστες. 'Αλλ' ο ιδιοκτήτης του καταστήματος και ολό-κληρο το προσωπικό του βρίσκονται σήμερα στις φυ-λακές. 'Ο δικαστής Τζόρ-ταν τους κατέδικασε όλους σε τριμην φυλάκισι, για προσβολή των δημοσίων ή-θών. 'Ο ιδιοκτήτης του κα-ταστήματος καταδικάσθηκε έπί πλέον σε πρόστιμο 5000 δολλαρίων.

Τι είνε όμως ο πόνος μπρός στο κάλλη, όπως λέει ή λαϊκή παροιμία.

Οί γραβάτες με πρόσωπα γυναικών — ντυμένων στην άνάγκη — θα γίνουν πολύ νοήναρα τίς μόδας

Παλαιά και νεώτερα ΡΕΚΛΡ

... Πού δεν τ'ά υπερέβη
ή εποχή μας

Συνηθίσαμε ν' άκούμε πάντοτε ότι ή εποχή μας είνε ο «καιών των θαυμά-των». Και είνε αλήθεια ότι στα ζήτημα-τα των επιστημονικών ανακαλύψεων και των τεχνικών εξελίξεων, της παραγω-γής ενεργείας και της ανάπτυξης τα-χύτητας, έχουν σημειωθεί αληθινά θαύ-ματα, που ούτε μπορούσε κανείς να τα φαντασθή πριν από λίγα χρόνια. Και ή προοπτική που άνοίγεται στους τομείς αυτούς της ανθρωπίνης δραστηριότητας μας δίνει την ελπίδα ότι θα γίνουν και άλλα εκπληκτικότερα άκούη θαύματα:

Ίσως μια μέρα το διαπλανητικό ταξί-δι να γίνη πραγματικότητα και να φαί-νεται τότε σαν κάτι το συνθησμένο το να πηγαίνη κανείς από τη Γη στη Σε-λήνη ή στον 'Αρη. Ίσως ή άτομική έ-νέργεια, αν δεν καταστρέψη την άν-θρωπότητα, να νοσημοποιηθή για εί-σθηνικά έσχα, όποτε θα είνε ίσως άκε-τό να υφρίζουν οι άνθρωποι, μερικά κομμάτια και να θέτουν έτσι τα πάντα σε κίνηση, χωρίς ιδιαίτερο κόπο. 'Ε-τσι ή παράδεισος από τον ούρανό θα μεταφερθή στη γη, για να ναισθή ά-σπληπτη ευδαιμονία στους κατοίκους της.

Ίσως... όλα αυτά να γίνουν, αλλά εν τώ μεταξύ... γράφει σ' ένα άμερι-κανό περιοδικό ο Κάρολ Τζίλιετ, — υ-πάρχουν μερικά ρεκόρ που γονολο-γούνται πριν από 10-15 ή και περισσότερα χρόνια, ρεκόρ που ή εποχή μας των θαυμάτων δεν κατώρθωσε άκούη να κατοικήση. Πάρτε παράδειγμα συ-νεγίξει ο Τζίλιετ τους μισθούς των στάδ.

Όλοι νομίζουν πως οι κινηματογραφι-κοί άστέρες παίρνουν σήμερα ά-στρονομικούς μισθούς. Και όμως την εποχή του «δωδού» κινηματογράφου ή Μαίον Πίκφορντ έπαιρνε 10.000 δολλά-ρια την εβδομάδα. Την ίδια άμοιβή έ-παιρνε και ο Τσαρλς Τσάπλιν, ο αμί-μπος Σαρώ. 'Επί πλέον ή Μαίον έ-παιρνε και τα μισά από τα καθαρά κέρδη κάθε ταινίας της. 'Αλλά και ο Σαλώ, έπαιρνε διάφορα έκτακτα έπι-δόματα. Τis άπολαύς τους αυτές τις κοστούσαν για τον έαυτό τους αντί να παίρνη το μεγαλύτερο μέρος τους ο Μπάριμπα-Σάμ, δηλ. το 'Αμερικανικό κράτος με τους φόρους του όπως συ-βαίνει σήμερα με τις στάδ, ενώ και-μιά δεν έχει άκούη καταροίσει το ρε-κόρ μισθού, που σημείωσαν ή Πίκφορντ και ο Σαλώ.

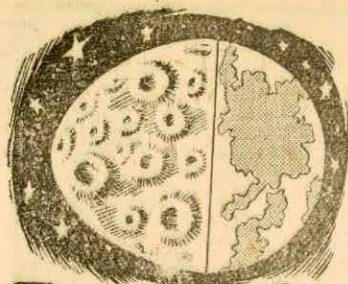
Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τους άλλους καλλιτέχνες. 'Ο τραγουδι-στής 'Αλ Τζόνσον, που έφτασε να κε-ρίζη 17.000 δολλάρια την εβδομάδα, δεν έχει καταροίσει το ρεκόρ του Τζώτζ Κόχαν, που το 1917-18 κέρδιζε 30 νιλ, δολλάρια εβδομαδιαίως. Κανείς έ-πίσης τραγουδιστής της εποχής μας δεν κατώρθωσε να εισπράξη 15.000 δολλάρια, το ποσόν δηλαδή που έπαιρ-νε για μια μόνο εμφάνισή του, ο 'Ενοί-κο Καρούσο στην πόλη του Μεξικού.

Στους τομείς του άθλητισμού θα υπορούσε να αναφέρε κανείς πολλά ρε-κόρ, που δεν έχουν άκούη καταροίσει ή όπως του Ρέξ Ρίκαντ, στην πυγμαγία βαρέων βαρών, του Νούου στο δόμιο ταχύτητας και του Βαϊσμούλλερ στο κολύμβημα.

Στα νοήματα και τις τέχνες πάλιν κανένας σύγγραφος δεν έχει σημειώσει το ρεκόρ του Σαίξπηρ. 'Η Βιβλιοθήκη της Ν. 'Υόρκης διαθέτει 10 μεγάλα ρά-φια για τα Βιβλία που έχουν γράψή νι' αυτόν, τέσσερα ράφια για τα Βιβλία τα σκετικά με τη ζωή και το έργο του Γ. Ουάσιγκτων και δυο για τα Βιβλία τα σκετικά με τον Λίνκολν.

Τέλος και σ' αυτή τη γεωργική πα-ραγωγή δεν κατώρθωσε άκούη να φτάσουμε την παραγωγή δημητριακών του 1915, που είχε άνέδει σε 1 δισεκ. 625 έκκτ. 810 νιλ, υπούσσε!

Τό μυθιστοριώδες Ημιεφαίριο της Σελήνης

Ο δροσφόρος μας έχει σχήμα
κυνεύ η αλγκιδίου!

Από όλα τα άστρα του πλανητικού μας συστήματος εκείνο που νομίζουμε ότι γνωρίζουμε καλύτερα είναι η Σελήνη. Και όμως είναι εκείνο ακριβώς που γνωρίζουμε λιγότερο από όλα τα άλλα. Παρατηρεί ο Αμερικανός αστρονόμος Έντουαντ Σμιθ

Πραγματικά ο δροσφόρος μας, κατά την περιστροφή του γύρω στη Γη έχει γυρισμένη προς το μέρος μας τη μιά μόνον όψη του και αυτή είναι εκείνη που βλέπουμε πάντοτε.

Συμβαίνει δηλαδή στην περίπτωση της Σελήνης ότι θα συνέβαινε και με ένα παιδάκι, που θα ήταν ανεξαρτησία σε ένα ξύλινο αλυσό ιπποδρόμιου και θα είχε γυρισμένη διαρκώς τη ράχη του προς το μέρος του άξιου. Ο ιδιοκτήτης του ιπποδρόμιου θα μπορούσε να παρακολουθεί καθώς θα στοιβάζονταν όλες τις κινήσεις του αλλά δεν θα βλέπε ποτέ το πρόσωπό του και δεν θα ήξερε συνεπώς αν αυτό το παιδάκι ήταν ευτυχής ή ναλικά μάτια μεγάλη ή μικρή μύτη μελανή ή ροδαλή επιδερμίδα.

Η όψη της Σελήνης που βλέπουμε μας παρουσιάζει θέματα παντελώς ενοχώμενα. Δεν διακρίνουμε εκεί τίποτε άλλο εκτός από άπεραντες έρημους εκτάσεις που διακόπτονται από μεγάλα και κυρτά στην κορυφή τους βουνά. Η ανυπακοή αέρας φαίνεται αναμειβόμενη και υπορούμε να συμπεράσουμε συνεπώς, δ-

Παροιμίες

* Όποιος είναι καβάλα στού άλλου τους ώμους βλέπει πού μακριά απ' αυτόν που καβαλάει.

Γαλλική
* Κάλλιο καβάλα χωρίς σέλα, παρά πεζός με μπότες.

Γερμανική
* Κάλλιο γυναίκα πεζοπόρου, παρά χήρα καβαλάει.

Ιταλική
* Σαν δεν ξέρεις καλά τ' άλογό σου μην βιάζεσαι τ' άλογό σου.

Πορτογαλική
* Όταν δεν καβαλικεύεις δεν αοθόσαι μήπως πέσει.

Ολλανδική
* Πήγαινε καβάλα με κούττα και μπροστά σου.

Δανική
* Καλό ή κακό, τ' άλογο πάντα χρειάζεται σπασαρόν.

Ρωσική
* Μάθε νέρο νάμαζα τώρα τ' ά γέρματα.

* Η χήρα γυναίκα και τ' άδείο βαρέλι μία τιμή έχουν.

* Θέλει η νηρά και κορεύει ο νέρος.

τι, σ' όλο τ' ό μέρος της Σελήνης που είναι όρατό σε μας, δεν υπάρχουν τίποτε άλλο εκτός από πέτρες και άμμο.

Αλλά συμβαίνει τ' ό ίδιο και με την άλλη όψη τ' ό άλλο ημισφαίριο της Σελήνης μ' εκείνην, δηλαδή, που δεν βλέπουμε.

Τό πρόβλημα αυτό έχει άπασσολήσει πολλές φορές ως σήμερα τούς επιστήμονες.

Η Σελήνη όταν ήταν άκόμην μιά ρευστή μάζα, άποτελούμενη από παντός είδους όρυκτα σε κατάσταση τήξεως ύφ στατο άόκετα έντονη την έλξη της Γης που την άνάγκαιε να παίρνει ένα μακρολόγιο σήμα. Πού κατέληξε, όμως αυτή η συνεχής έπιμήκυνση;

Αν η έλξη της Γης επέδρασε σ' όλη τη μάζα της τ' ό πιθανώτερο είναι τότε ότι θα πήρε τ' ό σήμα ενός αύγου. Διαφορετικά θα προέπτη να παροαγεθόμμε ότι πήρε τ' ό σήμα ενός άγλαδιού ότι δηλαδή ένα μέρος της μάζας της έσπυμάτισε μιά κωμική προεξογή προς τ' ό μέρος της Γης.

Τί είναι εκείνο λοιπόν, που βλέπουμε από τη Σελήνη; Τό γοντρό μέρος τού αύγου ή η προεξογή τού άγλαδιού;

Οί επιστήμονες άποκλίνουν περισσότερο προς τ' ό δεύτερη υπόθεση.

Στην περίπτωση αυτή τ' ό άόρατο μέρος της Σελήνης θα προέπτη να είναι μιά έπιφάνεια άυαλή γωρίς άέιοσμηιώτες πτυνώσεις τού έδάφους. Σ' αυτήν όπωρ είναι φυσικό, θα έχουν συγκεντρώσει όλοσδήποτε τού άέρος και τού νερού που ύπήρξαν πριν σ' ό άστρο αυτό και πύ έξάφανίσθηκαν από την περιοχή που είναι όρατή σε μας.

Συνεπώς, παρατηρεί ο δόκτωρ Σμιθ, όταν μιλούμε για την έρημία που απλώνεται πάνω στη Σελήνη, ένοούμε μόνον τ' ό μέρος της που είναι γυρισμένο προς έμας. Για τ' ό υπόλοιπο δεν έόουμε τίποτε. Κι' ένοουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι ύπάρχει σ' αυτό βλάστηση και γυνεπώς προϋποθέσεις ζωής. Η έπαρξία άτυοσφαίρικου άέρος, ύδατος, βλαστήσεως κτλ, δεν σημαίνουν άναγκαστικά ότι ύπάρχει ζωή ή ανθρώπων πάνω στη Σελήνη. Αυτό είναι, όμως άλλο ζήτημα.

Αν αυτές οι ύποθέσεις είναι σωστές, παρατηρεί άκόμην ο δόκτωρ Σμιθ, θα προέπτη τ' ό μέρος της Σελήνης που δεν βλέπουμε να περιείχει μεγάλη άσθονία εύγενών μετállων (πλατινένιου γουρού, ίοιδίου κτλ.) σε μικρή άπόσταση από την έπιφάνεια τού έδάφους. Γιατί τ' ό μετállα αυτά θα έχουν εκσφενδονισθή προς την έπιφάνεια από την κεντρώουσα δύναμη τού άστρου, που πρέπει να είναι πολύ μεγάλη δεδομένου ότι η βαρύτης πάνω στη Σελήνη είναι έξη φορές μικρότερη από εκείνη της Γης. Αυτό σημαίνει ότι ένας τόννος θα ζύνιζε πάνω στη Σελήνη μόνον 170 κιλά και ότι ένα ανθρώπινο σώμα θα ζύνιζε μόλις 10-12 κιλά.

Η Σελήνη, καταλήγει ο δόκτωρ Σμιθ, περιβάλλεται άκόμην από ένα πυκνό μυστήριο, που είναι άπόλυτο σκεδόν προκειμένου για τ' ό μέρος της που δεν βλέπουμε. Αλλά τ' ό μέρος της αυτό είναι τ' ό σημαντικώτερο. Και αν όπωρ είναι πολύ πιθανόν ύπάγοιεν εκεί προϋποθέσεις ζωής τίποτα δεν άποκλείει τ' ό ένδεχόμενο ότι θα μπορούσαμε να τ' ό μεταβάλουμε αύριο - όταν καταστή δυνατή η έπικοινωνία με τη Σελήνη - σε μία νόμιμη και πλουτοπαραγωγό απόκισ της Γης μας.

Όπως: Πώς τ' ό παρόν βέβαια μόνον όνειρο. Άδριο όμως και τ' ό πλέον άσύλληπτο όνειρο ύπορεί να γίνει πραγματικότητα.

Υπομνή λοιπόν, και δεν θ' άογλήση η μέρα που θα λέμε:

— Έγω τσιφλίκια σ' ό φεγγάι!

Τά μεταλλικά σαπούνια

Η μεγάλη μικροβιοκτόνος δύναμις των

Η σύγχρονη βιομηχανία κατόρθωσε να κατασκευάσει μεταλλικά σαπούνια που δεν έχουν καμιά σχέση με τ' ό κοινά σαπούνια. Είναι πολύ άνώτερα απ' αυτά και δεν ποροοίζονται μόνον για τ' ό άπλο καθαρισμό.

Η μεγάλη όξια αυτών των σαπουνιών συνίσταται κυρίως σ' ό ότι είναι έξάιοετα άπολυμαντικά και σ' ό ότι έχουν πολύ μεγάλη μικροβιοκτόνο δύναμη.

Από την άποψη της γνικήρς των συνθέσεως, αυτά τ' ό σαπούνια είναι ακριβώς τ' ό αντίθετο από τ' ό κοινά. Έχουν ως βάσι την άμυωνία και τ' ό άνθρακα και η παρασκευή των είναι έξάιοετα πολύπλοκη.

Ένα απ' αυτά τ' ό προϊόντα είναι τ' ό «Εμουλσέπτ», που άοινισε να παρασκευάζεται σε μεγάλη κλίμακα στην Αμερική.

Τό «Εμουλσέπτ» είναι ένα κομμάτι γαστή, έμποτισμένο μ' όσα σε διάλυση άμυωνίας και άνθρακος. Άρκει να τριψη κανείς έλαφρά τ' ό γέσι του μ' αυτό για να τ' ό καθαρώσει και τ' ό άπολυμάνει σε βαθμό πολύ άνώτερο παρά αν γορημωποιούσε όποιοδήποτε άλλο από τ' ό γνωστά άπολυμαντικά μέσα.

Οί Αμερικανοί γεωπόνοι γορημωποιούν σήμερα τ' ό «Εμουλσέπτ» για ν' άπολυμάνουν τ' ό γέσια τους πριν από τις ένγειοήσεις και να καθαρίσουν την περιοχή τού σώματος που βοίσκεται γύρω σε μιά πληγή σ' ένα άπόστημα κλπ.

Μεγάλη γορήσι τού «Εμουλσέπτ» γίνεται επίσης και στην όδοντοιακή.

Ένα άλλο μεταλλικό σαπούνι είναι τ' ό «Ευκόλ 888». Η μικροβιοκτόνος δύναμις του είναι κατά 600 φορές άνώτερη από της φαυλός που άποτελεί ως γνωστόν ένα από τ' ό ισχυρότερα άπολυμαντικά μέσα.

Τό πλεονέκτημα τού «Εμουλσέπτ» και τού «Ευκόλ 888» είναι ότι δεν έχουν καμιά άπολύτως όση και ότι δεν προκαλούν έρεθισμό σ' ό δέμα.

Με τ' ό προϊόντα αυτά ύπορεί να γίνει επίσης ο καθαρισμός και η άπολυμάνση των γεωργικών έργαλείων, γωρίς να ύπόκεινται άνάγκη θορσίματος.

Αλλά μεταλλικά σαπούνια που έχουν ως βάσι στεατικό ψευδάργυρο γορημωποιούνται για την κατασκευή κοσμητικών ενώ άλλα που έχουν ως βάσι τ' ό στεατικό άσδεστίο άποδείχθηκαν άοιστα για τ' ό «γοασάοισμα» των μηχανών. Ιδίως σε περιπτώσεις που η άναπτυσσόμενη θερμοκρασία είναι τόσο μεγάλη, ώστε να έπείγεται ταχύτατη έξάτμηση των συνήθων όρυκτελαίων, που γορημωποιοούνται γι' αυτό.

Τά μεταλλικά σαπούνια προστατεύουν επίσης τ' ό ύφασματα από τ' όν κίνδυνο άναφλέξεως. Για να κατασβήσθ αυτό πρέπει τ' ό ύφασμα να έμβαιπτιθή μέσα σε μιά διάλυση μεταλλικού σαπουνιού. Αν άκουμπήσουμε κατόπιν πάνω σ' αυτό ένα άναμμένο τσιγάρο ή ένα κάρβουνο δεν καίγεται. Θα γοισαθή να ρίξει κανείς αυτό τ' ό ύφασμα μέσα σ' ός φλόγες για να πάση φωτιά.

Τά μεταλλικά σαπούνια γορημωποιοήθηκαν επίσης κατά τ' όν πόλεμο για την έπαύση της άποτελεσματικότητας των έμποτιστικών βουβών. Παρατηρήθηκε τ' ό ανιστά, ότι είναι τ' ό ιδιότητα να προκαλούν ένα είδος πήξεως των εύλκτερων ρυθίων που περιείγοντο μέσα σ' αυτές τις βούβες. Έτσι, κατά την έκρηξη της βούβας οι ρυθίες αυτές δεν διασκορπίζονταν άλόγως όπότε τ' ό άποτέλεσμα των θα ήταν πολύ ύετοιο. Αλλά «κολλώσαν» πάνω σ' ό στόνο και δημιονογούσαν μιά έστία πυρός έξάιοετα ισχυρή που δεν ύπορούσε πιά να σβύσει εύκολα και που έαπλωνόταν με μεγάλη ταχύτητα στην γύρω περιοχή.

Τά άγγλικά τού Γιαπωνέζου

Η παρουσία χιλιάδων Άγγλων και Αμερικανών στην Ιαπωνία άνάγκασε τούς Γιαπωνέζους να μάθουν «τσάορα - πάορα» τ' ό άγγλικά γλώσσα. Είναι δε άπειρα τ' ό κωμικά άπόρροια που έλκουν δημιουργή απ' αυτή την κατάσταση.

Ένα απ' τ' ό πιο περιεργά συνέθη τελευταίως σε μερικές δεποινίδες τού Ερνούτου Σταυρού. Κατοικούσαν σ' ένα έπίτακτο κτίριο της Γιοκοχάμας κι' είχαν στην ύπηρεσία τους ένα Γιαπωνέζο καμωρίερ ο όποιος, πριν απ' τ' όν πόλεμο, είχε χρημάτισει καμωρίερς υπερυκεσμένων και συνεπώς ήξερε κάτι λιγα άγγλικά. Απ' την ειδική όμως αυτήν έργασία του είχε διατηρήσει τ' ό συνήθεια να ονομάζει «έπιβάτες» όλους τούς ξένους.

Οί δεποινίδες καμωρίερς στην άρχη μ' αυτό τ' ό άθωο λάθος του. Τέλος όμως βαρέθηκαν να τις ονομάζουν «έπιβάτες» και τού έξήγησαν ότι οι άντρες κι' οι γυναίκες της λευκής φυλής ύπορεί να ένε όχι μόνον «έπιβάτες» αλλά και συνάδελφοι έπικέπται φίλοι πελάτες κλπ.

Τό ίδιο βράδυ, έφθασαν σ' ό σπύτι μερικοί άγγισοί των δεποινίδων κι' ο καμωρίερς τούς άγγινε μ' έπισσημότητα:

— Δεποινίδες, ήρθαν τρεις πελάτες!

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ των άστέρων

Η κοκκινωμάλλουσα Ρίτα

Ένώ δείπνουσε πού ήμερών σ' ό «Ντερούπυ» η Ρίτα Χαίνογουθ έκανε έξάφνη τ' ό έξος δώλωσι:

— Μισό θανάσιμα τις γυναίκες που έχουν κόκκινα μαλλιά!

Οί φίλοι και οι φίλες της βεντέττας που την τριγύριζαν έκείνη τ' ό ώρα έμειναν με τ' ό στόμα άνοιγτό και κύττασαν με μάτια όρθάνοιγτα τα μαλλιά της, τ' ό όποια, ως γνωστόν, είναι κόκκινα σαν τ' ό φωτιά.

Η Ρίτα όμως τελείως άτάοαρη συνέχισε:

— Μισό τις κοκκινωμάλλουσες γιατί είναι γυναίκες τρούμερές. Και δεν θα έπέτοεπα ποτέ σε μιά τέτοια γυναίκα να μείνι έστω και μερικές σ' όντες μόνι με τ' όν άντρα μου, κι' αν άκόμην έπείκετο για τ' ό καλύτερη φίλη μου!

Σ' εύγασιστούμε για τ' ό συμβουλή! Είπαμε με τ' ό σειρά τους στην ήθοποιό όλες οι πανεμμένες φίλες της

Η άπειρία τού Βάν

Πρό όλγων ήμερών παντρεύτηκε και τ' ό τελευταίος διάσπος άνυπακόδο τού Χάλλουγουντ: ο συμμαθής Βάν Τζώνσων.

Λίγες μέρες πού τού νάμου του, συνέθη σ' ό Βάν τ' ό έξος περιστατικό: Σαπλινέρος άναπαυτικά σε μιά πολυθέονα, μελετούσε τ' ό ρόλο που τού άνέθεσαν σ' ένα νέο φίλο, όταν έξάφνη αισθανθήκε μιά μυωδια αμνηπτό που καίγεται.

Όρμησε άμέσως μέσα στην κουζίνα, αλλά εκεί βρέθηκε άτιμώπως μ' ένα λεβητόκοορο πυροσβέστη. Στεφόμενος τότε προς τ' όν υανερίσάα του, τ' ό ρώτησε:

— Τί συμβαίνει εδώ Κλάρα; Ό πυροσβέστης βοίσκεται εδώ έπειδή καίγεται τ' ό φαγητό ή τ' ό φαγητό καίγεται έπειδή βοίσκεται εδώ ο πυροσβέστης!

Τί άνησυγέσε τ' όν κ. Ράιζιν

Η γνωστή βεντέττα τού άγγλικού κινματογρόφου Κάθλιν Ράιν παντρεύτηκε πού νέα, πρστού έμφανισθή στον κινματογρόφο. Οί γωείς της με τις άυστηρές άνέες τους δεν θα της έπέτρεπαν άσφαλός ποτέ τέτοια... παροκοροπή.

Τ' όν καρό που η Κάθλιν ήταν άκόμην άσραβωσμένη με τ' όν παλιό συμμαθιτή της τ' όν δόκτωρα Ντεβαίν συνάδνευ έθε βράδυ ως τ' ό έξοδο τ' όν άσραβωστικό της πού έφηνε και φυσικά ο γορημωός αυ-

τός ήταν κάθε άλλο παρά έσπευσμένος.

Ένα βράδυ λοιπόν ο πατέρας Ράιν έπρε στην Κάθλιν: — Σ' ό έξος όταν τ' ό βράδυ συνοδεύεις τ' όν άσραβωστικό σου ως τ' όν έξώπορτα άπαιτώ να μιλάτε δυνατά και οι δύο!

— Μά, μπαμπά, ύπορεί να άνησυγήσουμε τούς νεύτους, γι' αυτό μένομε ήσυχοι και αήλητοι.

— Ναί, άπάντα ο πατέρας, αλλά αυτή η σιωπή σας... άνησυγεί έμένα!

Ο Κάου Γκράντ... λυσσασμένος

Ένα σκυλί δάγκανε μερών τ' όν Κάου Γκράντ, και τ' όν άνάγκασε να μείνι σ' ό κρεβάτι. Ό γιατρός που τ' όν έξέτασε άμέσως τού δήλωσε ότι η προίπτωσή του ήταν σοβαρή γιατί ο σκύλος ήταν λυσσασμένος. Ό Κάου έήτησε τότε πέννα και γαστή.

— Μά δεν σας είπα δά, ότι πρέπει να καίετε τ' όν διαθήκη σας! παρατήρησε ο γιατρός.

— Δεν ποέκειται να κάνω τ' ό διαθήκη μου, άπάντησε ο ήθοποιός αλλά να συντάξω τ' όν κατάλογο τ' όν συναδέλφων και τ' όν διευθυντών μου τούς όποιους θέλω να δαγκώσω!

Η κόρη της Λάνα

Η πεντάμορφη Λάνα Τάρνερ έχει ένα κοριτσάκι, την Τσεσούλ που φυσικά δεν ύπορούσε παρά να είναι κι' αυτό γορημωμένο και πολύ έξυπνο. Η Λάνα διηγείται συχνά σ' ός φίλες της και σ' ός γυναικούς της τ' ό άκόλουθο ανέκδοτο της κορούλας της που μόλις συμπλήρωσε τ' ό πέντε χρόνια.

Έπρεσασμένη από μιά άόληπτή της η Τσεσούλ τ' ό ρώτησε κάποτε: — Μαμάκα, ένας έραπόστολος πηγαίνει σ' όν Παράδεισο: — Βέβαια άπάντησε η Λάνα. — Κι' ένας άνδρωποφάγος; συνέχισε η μικρή.

— Όχι παιδί μου.

— Κι' όταν ένας άνδρωποφάγος φάη έναν έραπόστολο, τί γίνεται; ρώτησε η Τσεσούλ με τ' ό πιο φυσικό ύφος.

Ένα πάθους της Μαρτίν Κασέλ

Η Γαλλία ήθοποιός Μαρτίν Κασέλ ύπέστη έναν πείρασο αινιδισμό σ' όν ξενοδογέο «Κάοτον», όπου μένει. Ένα βράδυ, τ' όν περασμένη έβδομάδα, είδεν έναν άνδρωπο που υπαίει εν έαφνικά μέσα σ' ό δωματίο της με τ' όν περσίτορφο στο νύχι και να της λέει:

— Η μεγαλύτερη έπιθυμία μου είναι να σας ίδω γυμνή. Σας δίνω τ' ό λόγο μου ότι δεν θα σας πείραξω... Έμπρός γυμνηθεί!

Η ήθοποιός είχε τ' όν... έτοιμότητα να γυμνηθεί από τ' όν κορεβδάτι της και γι' άόιστη να φωνάξη με όλη της τ' ό δύναμη.

Οί ύπηρετες τού ξενοδογείου και πολλοί ένοικοι έτρεξαν άμέσως να τ' όν βοηθήσουν και τ' όν άπλάσαν γωρίς κόπο. Άλλωστε από τ' όν ένογληπτικό έπισκέπτη, Έπρόκειτο για έναν Βέλγο, όνόματι Πώλ που υπ' έλπιζόντας ότι θα ύπορούσε να κατακτήσει διαφορετικά τ' όν, όμοση Γαλλίδα ήθοποιό άπεφάσισε να τ' όν κατακτήσει με τ' όν μάτια. Για να βοηθ τ' όν άπασίτητο θάρος είναι πη καμιά δεκαπενταριά ούτσικα.

Όσο για τ' όν περσίτορφο τού ήταν άδεια.

Ιστορίες της ζωής

Τά ξυπνητήρια μου

Ό ύπνος είναι πολύ όπουδαίο πράμα αυτό ν' άκούγεται. Σε κουράζει τ' ό κορμί και τ' ό πνεύμα και δίνει καινούριες δυνάμεις σ' όν άνθρωπο. Και ύπαρχουν, λοιπόν, σκετικά με τ' όν ύπνο, δύο είδων άνωρηπτι. Έκείνοι που κοιμούνται έλαφρα και ξυπνούν σ' όν ώρα τ' όν μόνον σαν άυτόματες μηχανές κι' εκείνοι που κοιμούνται πολύ βαρεία και δεν ύπορουν ν' άνοίξουν τ' ό μάτια τους αν δεν τούς σπκώσες τις κουβέρτες, δεν τούς φωνάξες δεν τούς τρεβήξες από τ' ό πόδι και δεν τούς ρίξες - σ' όν ανάγκη - κι' έναν κουβά νερό σ' ό κεφάλι. Τέτοια είμαι κι' έγω.

Ό δικός μου δεν είναι ύπνος. Είναι άλλο πράμα. Είναι ληθαργος, είναι βύθιοι είναι φασκική καταπλησία είναι όξον, προσωρινός θάνατος. Κι' ένώ, αυτοί που κάνουν ύπνο έλαφρό σου λένε πως κι' ένα κουνούπι άκάμα να σφυρίξη τ' όν ώρα που κοιμούνται δεν ύπορεί να τούς ξυπνήσει, ένώ, μιά κι' έκλεισε τ' ό μάτια μου, και δύνομητ να βάλουν σ' ό σπύτι που λέει ο λόγος, και να τ' όν τινάζουν σ' όν αέρα, άδύνατον να τ' όν είδησι.

Και τ' ό ξυπνητήρια μου είναι τραγώδια. Μπορεί να ξυπνήσω σ' όν ένοψη τ' όν πρώι ύπορεί σ' ός ώδεκα τ' ό μεσημέρι ύπορεί και σ' ός όκτω τ' ό βράδυ. Άπο - για να καταλάβετε όπλα, δά - έπρε να κοιμηθώ τ' όν τ' όν βράδυ κι' όν σπκώθηκα έμιας πώς ήταν Πέμπτη μεσημέρι! Μια φορά ξυπνώ πρώι κυττώ τ' ό ρολόι, βλέπω - άς ποίμε - όκτω παρά τέταρτο. Λέω γωρίς άκόμα, Άς τ' όν πάω ένα τεταρτάκι. Και τ' όν τεταρτάκι γίνεται φρε έξη και τέταρτο. Είμαι να με πάω ο διάολος όλοσθ.

Και όσον καιρό είχα κι' έτρανα από τ' ό έτοιμα, τ' ό πρμα είχα τ' ό γούστο τού άφου ο ύπνος είναι δουλειά που μ' άρέσει. Αλλά, έδώ και λίγες βδομάδες, τ' ό έτοιμα άσθόκα και χρειάστηκε να κυττώ και καμιά άλλη δουλειά. Μου έτυχον κάτι υπίτινες. Όμως έπρεπε να ξυπνώ πρώι. Ό ένας ενδιαφερόμενος σου λέει: Θα σας περιμένω σ' όν γραφείο μου σ' ός όκτω τ' ό πρώι. Ό άλλος σε ρίχνει π' ό π' ός σ' ός έφτα. Ό άλλος σ' ός έφτα και τέταρτο. Πολύ καλά, κύριε.

Για να τελειώσω μιά μπιζινα που είχα έστρωσει έπρεπε τ' όν άλλη μέρα να είμαι σ' ός έξημυ στην Ουόνοια. Θα κατεβαίνουμε σ' όν Πειραιά. Πλην μιά ώρα για να έτοιμαστώ να ξυριστώ, να πλύνω και τ' ό λοιπά και να ντύθω, τ' ό βάλα σ' ός πεντέμινο. Έπρεσ να κοιμηθώ πούχος και

— Καλό είναι, λέω.

— Σταθήτε. Θα ξαναχτυπήσει. Και ξαναείνε τ' όν τραγώδι του έξη φορές κατ' ό συνέχεια με μισό λεφτό διακοπή.

— Είναι τ' ό τελευταίο σύμπμα μου είπε ο ρολογός.

— Σέοετε ένω κοιμούνται πολύ βόρεια.

— Ακριβώς γι' αυτούς που κοιμούνται βαρεία είναι φτωαμένο. Έχουν κάνει πείραματα και τ' όχουν άκούσει και κωφού. Θα χαλαρή ο κόσμος όταν θ' άρχιξη τ' ό κουδούνισμα.

— Πόσο κάνει;

— Τόσο.

— Ορίστε. Εύχαριστώ πολύ.

— Καλά ξυπνητήρια.

Ναί, φίλε μου η γυναίκα μου, είναι υπερβολικά ζηλιόσρα!

χωρίς αμφιβολία για το αποτέλεσμα. 'Επί τέλους είχα βρή τη σωτηρία μου.

Μούκανε όμως έντονη που άνοιξε τα μάτια μου την άλλη μέρα, χωρίς ν' ακούω κουδούνισμα. Κι όμως το ρολόι, πέντε και είκοσι! Για κύβητα λέω ευχαριστήμενος. Από την έννοια που είχα πρόλαβα και το ζυγνήπτηρι. Καλά λένε πως το άγιο ζυγνήπτηρι τον αγγιγιάτη. Είπα να το ρίξω στον ύπνο δεκα λεπτά ακόμα, να αλλάξω γνώμη. Καλύτερα, λέω να περιμένω να γλεντήσω το κουδούνισμα. Θα είναι σαν να το κοροϊδεύω! Στήλωσα τα μάτια μου στο "Καντράν" του ρολογιού και παρακολούθησα. Τικ-τاک - τικ - τικ - τικ - τικ... Πέντε και είκοσι τέσσερα... Και είκοσι έξι... Και είκοσι εννιά... Και τριάντα ακριβώς. Αεινέτε... Αεινέτε... Τι-ποτά! Πέντε και τριάντα ένα, πέντε και τριάντα τρία, πέντε και σαράντα... 'Η σιωπή του προς άπαντες μου! Μήπως έχανα λάθος; Για τόσο. Το βάζω στις έξι παρά τέταρτο. Και ακριβώς στις έξι παρά τέταρτο, χιλιάει τον κόσμο κι' αρχίζει να χοροπηδάν.

Μου υπαίουν φυλλοί στ' αυτιά άνοιγν το παράθυρο και ρωτάω έναν περαστικό. - Μήπως ξέρεις τί ώρα είναι, άνθρωπε μου;

- Έξι παρά τέταρτο. - Πρώι; - 'Ο άνθρωπος με κυττάει με άπορία.

- Τι πρώι χριστιανέ μου; Δεν βλέπεις τον ήλιο που κοιτεύει να βασιλεύει; - Άει στο διάολο!... 'Ρώτε το ζυγνήπτηρι χτύπησε στην ώρα του το κείμενο κι' έγω δεν πήρα χαμπάρι. Και τώρα τι γίνεται με τη μπιζινέ; Ντύνομαι βιαστικά και πάω να βρω τον άνθρωπο μου. Με συγχωρείς, αλλά κάποια εξαιρετική περίπτωση κλπ.

- Καλά. Αύριο όμως την ίδια ώρα.

- Οπωσδήποτε! - 'Α! Δεν έχει. Αυτή τη φορά θα τ' ακούσω οπωσδήποτε. Λαμβάνω μάλιστα και τα κατάλληλα μέτρα. Βάζω το ζυγνήπτηρι δίπλα στο μαξιλάρι μου. Αποτέλεσμα, μπδεν. 'Οταν σηκώνομαι, το ρολόι δείχνει δώδεκα και πέντε. Φαίνεται - λέω - ότι το κουδούνισμα του πνίγνκε στη μαλακωσία του μαξιλαριού. Σαναβρίσκω τον άνθρωπο μου, ζαναζιτίζω συγγνώμη και πολύ ύπομονετικός ο καυμένος, μου λέει: "Αύριο την ίδια ώρα".

'Αλλά και την άλλη μέρα τα ίδια. Τι να κάνω, θεέ μου; Σύνω το κεφάλι μου και βρίσκω τη λύση. Πληγναιν στο ρολόγιο και παίρνω άλλα δύο ζυγνήπτηρια. Θα τα κουρντίσω μαζί και τα τρία, στην ίδια ώρα, ώστε ο θόρυβος να είναι τριπλάσιος σε δύναμη. Τι θα κάνω; Θα ζυγνήπω!... Πέρτω ευχαριστήμενος και σηκώνομαι την άλλη μέρα στις δύο τ' άπογεμα. Αγρόζω άλλα τρία ζυγνήπτηρια και κανονίζω αλλού τις πορείες τους: Βάζω, δηλαδή, τα δύο στις πέντε και είκοσι τ' άλλα δύο και είκοσι πέντε και τα υπόλοιπα δύο στη μισή ακριβώς, δουλεύει συστηματικά, αποτέλεσμα, 'Αλλά δεν απογοητεύομαι. 'Ο έπιμένον νικά. Θα συνεχίσω το σύστημα μου ακόμα δύο μέρες, τρεις πέντε, δώδεκα, ως πού να πετύχω.

Τρείς μέρες κατά συνέχεια κουρντίζω τα ζυγνήπτηριά μου χωρίς να ζυγνήπω. Και είχα άποψαι να εξακολουθήσω το σύστημα με πείσμα κι' επιμονή, αλλά την τέταρτη μέρα, μέσα στη βύθια μου ακούω έναν αλλοιώτικο θόρυβο, μάλλον πολλούς θόρυβους μαζί... Γκάπ γκούπ φωνές και βρισιές στο διάδρομο, γροθιές και κλωτσιές στην πόρτα... 'Οα' αυτά έχοντας σαν γλυκεία μουσική τα κοιμισμένα αυτιά μου. Μα τα νκάπ, γκούπ συ-

νεχίζονται. Τι συμβαίνει; Πεταγομαι από το κρεβάτι και πάω ν' ανοίξω την πόρτα. Αλλά δεν προφταίνω γιατί μία τελευταία κλωτσιά ρίχνει την πόρτα κάτω και βλέπω ένα πλήθος από άντρες και γυναίκες με πυτζάμες, αχτένιστα μαλλιά άγριεμένα πρόσωπα. Είναι οι άλλοι ένοικοι του σπιτιού.

- Τι συμβαίνει κυρίες και κύριοι; Έπιασε φωτιά το σπίτι;

- Όχι φωτιά, αλλά κάτι χειρότερο. Τι θα γίνει με σένα; - Περί τίνος πρόκειται;

- Πρόκειται ότι τι σου χρωστάμε τόσο άνθρωποι να ζυγνήπω τόσες μέρες από τα ημερήσια του Θεού; Μας έχεις συνταράξει με το ζυγνήπτηρι σου.

- Δεν είναι ένα κυρίες και κύριοι. Έξη έχω! - Έξη; κάνει μία κυρία, και μένει μ' ανοικτό το στόμα. Γιατί έξη;

- Για να ζυγνήπω. 'Αλλά δεν ζυγνήπω, δυστυχώς.

- Ζυγνήπω όμως έμεις! - 'Εκείνη τη στιγμή εισβάλουν και κάτι γείτονες από τ' απέναντι σπίτι με το ίδιο αίτημα.

- Τι σου χρωστάει η γειτονιά; Την έχεις κάθε μέρα από τις πεντέμισι στο πόδι! Αίσχος! Θα διαμαρτυρηθούμε στην άστυνομία!

- Θα σου πιάσουμε τα ζυγνήπτηριά!...

- Και τα μούτρα!... - 'Ηουχάστε κυρίες και κύριοι... Δεν θα τα ξαναβάλω. - Όχι αν τα ξαναβάλω τα!

Φεύγουν κυττάζοντας με άγρια κι' απειλητικά. Τους ευχαριστώ γιατί με ζυγνήπωσαν πρώι και θα προστάω τη μπιζινές μία φορά.

Παίρνω τα ζυγνήπτηριά και τα πουλάω στο ρολογιό μισοτιμή. Το ζήτημά μου όμως μένει εκκρεμές. 'Ισως μία ψυχολογική βόμβα να μου έκανε τη δουλειά μου. Θα δοκιμάσω και θα σας πω, αν ζήσω...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Το φύραμα που προκαλεί το έλκος

'Η θεραπεία του έλκους του στομάχου και της χρόνιας έλκωτικής έντεροκυλίδος μπορεί να πάρη έντελως νέα μορφή, έπειτα απ' τις πρόσφατες έρευνες γύρω από ένα "φύραμα" που ονομάζεται "λυσόζιμ". 'Η ουσία αυτή υπάρχει κανονικά στο πεπτικό σύστημα κι' έχει προορισμό να διαλύει ώριμα μικρόβια. Σε στομαχία όμως έλκωσάν βρέθηκε διπλάσια ποσότης λυσόζιμης σε περιπτώσεις δε έντεροκυλίδος 25 - 75 φορές περισσότερη απ' την κανονική. Διατυπώθηκε λοιπόν η θεωρία ότι, όταν η ουσία αυτή υπάρχει σε μεγάλη συγκέντρωση, προκαλεί τα έλκη, διαλύοντας την προστατευτική βλεννογόνο μεμβράνη του στομάχου και των έντερων. 'Ενδέχεται λοιπόν να θεραπευθούν αυτά χωρίς άρρώστειες αυτές χωρίς έλκηλοι με χημικά φάρμακα που θα εξουδετερώνουν τη λυσόζιμη.

Όπως ο Προμηθεύς...

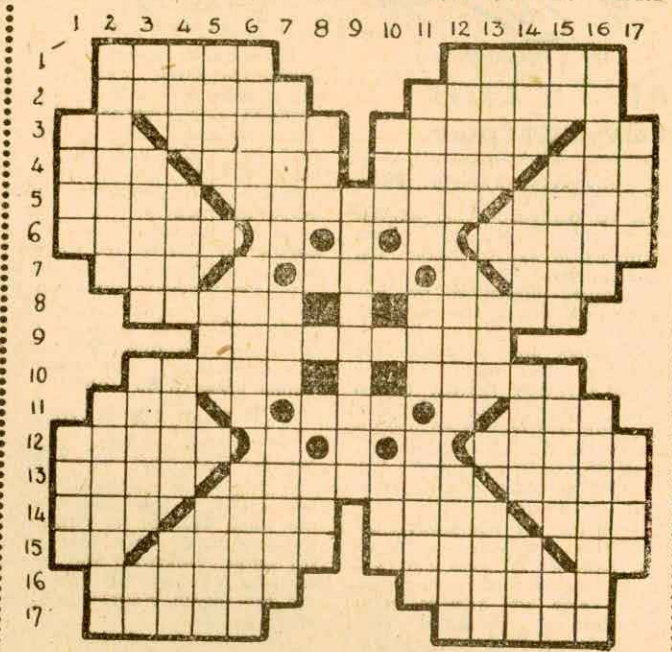
'Ενα νέο χημικό στοιχείον, που παρασκευάσθηκε τεχνητά στο αμερικανικό "άτομικο" εργοστάσιο του "Οκ Ρίτζ", ονομάσθηκε "προμηθεύς". Είναι, αμφαλώς ένα όνομα συμβολικό. Όπως δηλαδή ο Προμηθεύς τιμωρήθηκε απ' τον Δία γιατί έκλεψε και πρόσφερε στους ανθρώπους το μυστικό της φωτιάς, έτσι κι' οι σημερινοί άνθρωποι θα τιμωρηθούν για την παραβίαση των φυσικών της ατομικής ενεργειών. Θα πέσουν εκατομμύρια θύματα στον πόλεμο με τις ατομικές βόμβες!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 160

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ποταμός της Ιταλίας. - Χειρόπιαστός.
- 2) 'Αναγκαστική νηστεία. - Επίρρηση της δημοτικής: άκονόστια.
- 3) 'Αναφορική άντωνυμία (οὗδ.). - Κομμάτι ξύλου. - 'Υποπίπτω συχνά σ' αυτό. - Νότα μουσικής.
- 4) Καταφατικό μόριο. - Τό

- Διατρεί τα τρώφιμα. - 'Ετοι άρ. χίζουν πολλοί όρκοι.
- 4) Αριθμητικό επίρρημα. - Χώρα της Ν.Α. Ασίας. - 'Εδαφική άνωμαλία. - ... Άντζελες.
- 5) Χρονικός σύνδεσμος. - Χρονικό διάστημα. - Κινώ κάτι κατ' επανάληψιν.
- 6) 'Εθνικός ευεργέτης. - Νησί του Σαρωνικού. - Βρίσκεται στην θάλα του.
- 7) Όροσειρά των Βαλκ.

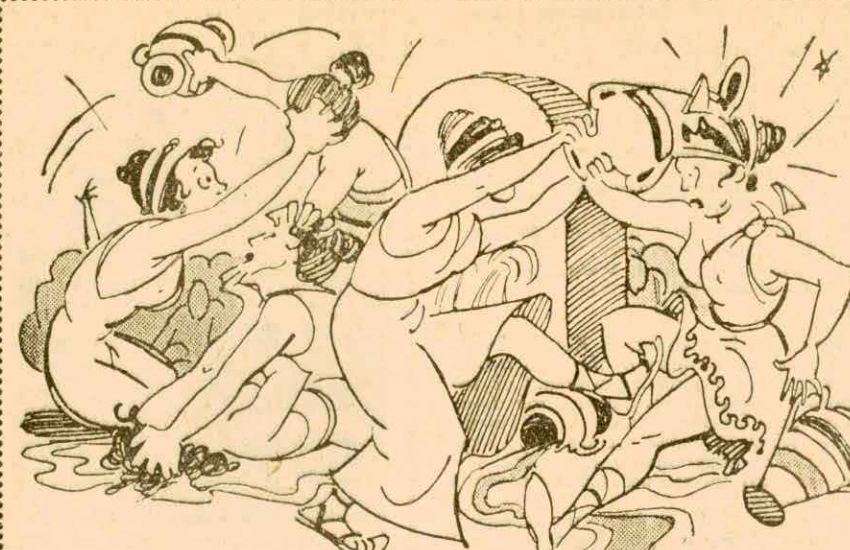
τρεχούμενο νερό (άρχ.). - Μεγαλόσωμο πουλί που λέγεται κοινώς αγριόγαλος. - Συμπλεκτικός σύνδεσμος.

- 5) Μικρός προφήτης της Π. Διαθήκης. - Μουσική σύνθεση (πληθ.). - 'Ο Γκάντι έπρεσε...
- 6) Σταγών. - 'Η μητέρα του 'Αχιλλέως και δέσποινα των Νηρηίδων.
- 7) Κάτι που βλέπετε συχνά στις έπιγραφές. - Μέτρο βαρουν. - Νησί των Κυκλάδων.
- 8) Βρίσκεται στην άκρογιαλιά. - Σύνολο τριών προσημάτων.
- 9) Πόλις της Κρήτης.
- 10) Προσπαθώ με κάθε μέσον να τόν σταματήσω. - Τα ξυράφια τους είναι άχρηστα (οὗδ.).

- 11) Σύνδεσμος (άρχ.). - Χρονικό διάστημα (πληθ.). - Ποταμός της 'Ελβετίας.
- 12) 'Επληγαν δώρα στον Χριστό. - Μένας φιλέλλην.
- 13) 'Η... πηγή των κουνουπιών. - Τα χαλιά αυτά είναι τα καλύτερα. - Μονάς στρατιωτική.
- 14) Καταστρέφει φορέματα (καθ.). - Διαμέρισμα οικίας. - Χονδρός επενδύτης των χωρικών. - Χρονικό επίρρημα.
- 15) 'Υποθετικό. - Νησί της Δωδεκανήσου. - 'Αλληλ'ονομασία του φωτός άκτινοπόδα. - Μισή 'λίρα.
- 16) 'Επίρρηση: το ίδιο. - Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 17) Νησί κοντά στα Αλβανικά παράλια. - 'Εστέες των άρκιων προς τιμήν μεγάλης θεάς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) 'Ονειρο (άρχ.). - Τοπικό επίρρημα (δμ.).
- 2) Χώρα της 'Αμερικής. - Γιοστρός της αρχαιότητας 'Πατήρ της φυσιολογίας.
- 3) Διπλάνη άδιαφορία. - 'Αποκία των προγόνων μας. -

Ένα πρόβλημα που άπασχολεί τους 'Αθηναίους από 2500 χρόνια!..

Το πρόβλημα της ύδρευσης των 'Αθηνών είναι τόσο παλιό όσο και η ιστορία της Πρωτεύουσας. Το βάσανο που μας άπασχολεί σήμερα άπασχολούσε και τους πανάρχαιους προγόνους μας. Τα πηγάδια ήταν εκείνα που εξυπηρετούσαν κάπως τους 'Αθηναίους από τους πρώτους χρόνους της συνοικισίας της πόλεως. 'Αλλά κι' αυτά ήταν έλαχιστα και φτωχά σε περιεχόμενο. Και ο κόσμος τ' έδαζε με τους "άρμοδιους", όπως σήμερα τ' αβάζουμε με την "Εταιρεία Υδάτων και με το 'Υπουργείο Δημοσίων Έργων. Τόσο αγωνιώδες ήταν και τότε το πρόβλημα ώστε ο Σόλων άναγκάσθηκε να καθορίση στη νομοθεσία του τις ποσότητες που είχαν το δικαίωμα να άντλουν οι κάτοικοι από τα δημόσια φρέατα. Δεν είχαν όμως όλοι οι κάτοικοι αυτό το δικαίωμα. Όσοι έμεναν έξω από ώριμαμένες περιφέρειες ήταν υποχρεωμένοι ν' άνοιγουν δικά τους πηγάδια, καθένα από τα οποία πάλι έπρεπε να απέχη από το γειτονικό κατά εικοσιδύο τουλάχιστον μέτρα. Μόνον εκείνος που άνοιγε πηγάδι μέχρι βάθους 20 μέτρων και δεν εύρισκε νερό, εξασφάλιζε το δικαίωμα να άντλη από το γειτονικό του μέχρι ποσότητος 54 λίτρων καθημερινώς.

Οι κάπως παλαιότεροι 'Αθηναίοι θυμούνται τα σημεία και τέρατα που έλάμβαναν χώρα γύρω στο ζήτημα του νερού κατά την πρό της Ούλεν εποχή. Τα ίδια χειρότερα συνέβαιναν στο ισοπέδες 'Αστυ και πριν 2.500 χρόνια. Καυνάδες γύρω στα πηγάδια. Μηνύσεις εναντίον λαθραίων υδροκλεπών. Σεραιλλισμοί μεταξύ των κομψών 'Ατέιδων που συγκεντρώνονταν στις ώριμαμένες ώρες για νερό γύρω στις δημοσίες κρήνες. Επαισιμα υδρίων έπάνω στα κεφάλια των αντιμαχομένων. Ζήτηματα μεγάλα και φοβερά.

Τα πρώτα υδραυλικά έργα των 'Αθηνών ήταν δύο δημόσιες κρήνες. 'Η μία διακείμενη τα νερά της πηγής που βρίσκόταν στην "συναγωγήν των ποταμών", στη συμβολή δηλαδή του 'Ιλισού και του παραποταμίου του 'Ηριδανού. Με τα νερά του 'Ιλισού λειτουργούσε και η δευτέρα κρήνη, η οποία παλαιότερα ώνομαζόταν Καλλιρρόη και έπι Πειοστράτου μετονομάσθηκε 'Εννεάκρουνος έπειδή τα νερά του ποταμού έδιναν από έννεα κρουνούς της κρήνης. Φαίνεται ότι οι πανάρχαιοι προγόνι μας πανηγύριζαν το χτίσιμο της 'Εννεάκρουνου με τόσο ένθουσιασμό, όσο και μεις ύστερα από 25 αιώνας την αποπεράτωση των έργων του Μαραθώνος. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι όπως τώρα η πολυβρύλητη λιμνη έτοι και τότε η 'Εννεάκρουνος άπεγοήτευσε λίγο καιρό μετά το χτίσιμό της, τους 'Αθηναίους. Διότι λιγόστεψαν τα νερά της και το πρόβλημα της ύδρευσης διετήρησε την όζυτητά του, όπως τη διετήρησε και σ' όλα τα κατόπιν χρόνια, μέχρι των ένδόξων ημερών μας.

Φαίνεται ότι το νερό της 'Εννεάκρουνου δεν ήταν μόνο εύγευστο και χυνευτικό, αλλά είχε και άλλες θαυματουργές ιδιότητες. Κάτι άφηγείται σχετικά ο Στράβων, αλλά εκτενέστερα και αποκαλυπτικώτερο τ' άλεγον ο Πανσώνας και ο Θεουκλίδης. Την παραμονή του γάμου των οι Ατέιδες έπρεπε να λουσθούν με τα νερά αυτά για ν' αποκτήσουν ικανότητες γονιμοποιήσεως.

'Ακριβώς λοιπόν, διότι τα νερά της 'Εννεάκρουνου ήταν πολύτιμα και διότι δεν έπαρκούσαν για όλους τους διαφάλευσε προγόνους μας των 'Αθηνών, συνέβαιναν διαρκώς γύρω στην κρήνη θορυβώδεστα και καποτε αιματηρά έπεισόδια. Όπως μάλιστα άφηγείται ο 'Ηρόδοτος, οι 'Αθηναίοι άναγκάσθηκαν να κάνουν και ολόκληρη έκστρατεία εναντίον των Πελασγών εξ άσφομής της 'Εννεάκρουνου. Και ιδού πως: οι Πελασγοί εργαζόνταν για την όχύρρω της 'Ακροπόλεως και οι τότε άρχες τους παρεκώπησαν υπό μορφή άσολιθς μερικές γαίες στις υπώρειες του 'Υμηττού. Τους έδωκαν όμως και το δι-

καίωμα να προμηθεύονται νερό από την 'Εννεάκρουνον. Οι Πελασγοί όχι μόνο το νερό έπαιρναν, αλλά και παρενόχλουν τις 'Ατέιδες που συγκεντρώνονταν εκεί τις βραδυνές ώρες με τις ύδριες τους. 'Απηνάγον μάλιστα και μερικές στα κρυοθήγες τους του 'Υμηττού. Κατόπιν τουτου οι 'Αθηναίοι εξέστράτευσαν εναντίον τους και άφου τους έσπασαν όλες τις ύδριες και άρκετα κεφάλια τους άπηνάρευσαν να ύδρευονται από τη μοναδική και πολύτιμη κρήνη.

'Εκτότε, και μέχρι της ρωμαϊκής εποχής, χτίσθηκαν άρκετά υδραγωγεία για την ύδρευση των 'Αθηνών. Κυρίως ένιντο εκμετάλλευσις των 'Ιλισού καθώς και δύο πηγών της 'Ακροπόλεως. Εν τούτοις το πρόβλημα δεν έλυσε ποτέ. Στην άπελπισία τους οι πρόγονοι μας μηχανοεργήσαν τους "ομβροδέκτας". Δηλαδή τις στέρνες.

Κατά το έκδοσέν το 1879 έργον του Α. Κορδέλλα "Αι 'Αθήναι υπό υδραυλικήν έποψιν" οι άρχαιοι κάτοικοι των 'Αθηνών "έκτός των υδραγωγείων και των φρεάτων έκαμνον κρήνην και υδροδεκτών προς συλλογήν των υδρίων υδάτων, τούθ' όπερ και σημερον συμβαίνει εν Μήλῳ, Θήρῳ, 'Υδρῳ Συρῷ και εἰς άλλας ά-νύδρους νήσους.

Όπιοθεν τού λόφου της Πνυκός φαίνονται παντοειδεις τούτουσ ομβροδέκταις λελαζευμένοι εν σκληρῳ πέτρῳ άσβεστολίθῳ.

'Αναφέρει επίσης ο Κορδέλλας ότι στέρνες - ή ομβροδέκταις -, χωρτικότητος 300 - 1500 κυβικών μέτρων, της άρχαιας έλληνικής εποχής "σώζονται άπεφθάρθαι εἰς την άνυδρον Λαυρεωτικήν χώραν, την κατασκευη δε μεγάλων ομβροδεκτών συνίσταται σ' ο 'Αριστοτέλης εἰς την ιδανικήν του πόλιν".

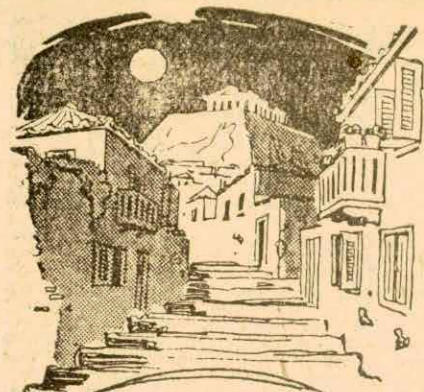
'Η αλήθεια είναι πως αν ζούσε σήμερα στας 'Αθήνας ο 'Αριστοτέλης πάλι τους "ομβροδέκτας" θα συνιστούσε για την ιδανική πόλιν του 1948, ύστερα από το κατάντημα της Λίμνης του Μαραθώνος.

'Η πρώτη - και μόνη σχεδόν - σοβαρή αντιμετώπιση του προβλήματος της ύδρευσης των 'Αθηνών έγινε με το χτίσιμο του 'Αδριανείου υδραγωγείου. 'Από το υδραγωγείο αυτό - ατελέστατο σμειωτέον και άνεπισημονικά κατασκευασμένο - ύδρευονταν οι 'Αθήναι έπι 2.000 περίπου χρόνια, μέχρι της Ου-

λεν δηλαδή. 'Εργα ύδρευσεως έγιναν και έπι τουρκοκρατίας - όπως το υδραγωγείον 'Αγ. Δημητρίου, ή Κρήνη του 'Αγῶ έπί της όδοϋ 'Αχαρνών το υδραγωγείον Χασεκῆ κ.ά. - όχι όμως αξιόλογα.

Κ. ΠΟΛ.

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΚΟΣ
ὁ λόγιος καὶ μουσικός

Ἐνας ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους καὶ συμπαθεστέτους ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων τῆς Παλαιᾶς Ἀθῆνας ποὺ δὲν ἐννιέται εὐκολὰ μὲ τὰ εὐθυσια γραμματικά του καὶ τ' ἀθάνατα λαϊκά τραγουδάκια του, ἦταν ὁ Δημήτριος Κόκκος.

Ἡ οἰκονομία του καθήγεται ἀπ' τὴ Νάξο, ἀλλ' αὐτὸς εἶνε γεννηθὴν (1856), στὴν Ἀνδρίτσανα τῆς Πελοποννήσου καὶ μὲ ὑπερφάνεια ἔλεγε ὅτι ἦταν Μωσαίτης.

Πολὺ νεαρὸς ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ σπούδασε νομικὰ καὶ ἀργότερα διορίστηκε γραμματέας στὸ ἐλληνικὸ προξενεῖο τῆς Γερμανίας. Τὸν τραβοῦσαν πολλοὶ, ὅμως, τὰ γραμμάτια καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ ζωὴ. Καὶ γι' αὐτὸ σύντομα παραιτήθηκε, ἐγκατέλειπε στὴν αὐτὴ σύντομα παραιτήθηκε, ἐγκατέλειπε στὴν Ἀθήνα καὶ ἔπαιζε δουλὲιὰ σ' ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ὅπου οἱ σατυρικοὶ στίχοι του στὸν «Ραυτοπαγὰ», στὸ «Μὴ Χάνεσαι» καὶ στὸ «Ἄστυ» ἄρσαν πολὺ καὶ τὸν ἔκαναν πασίγνωστο, καὶ ἀναγνώστη, τότε, στὸ παλαιόν.

Σιγὰ—σιγὰ ὁ Κόκκος, μὲ τὴν καρδιά του, στὴν ἐφημερίδα καὶ στὰ περιοδικὰ πῆρε ἐκλεκτὰ θέματα ἀνάμεσα στὸς λόγιους καὶ στοὺς συγγραφεῖς καὶ στὸν κόσμον τῶν γραμμάτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἦταν σατυρική ἰδιοσυγκρασία κι' ἔδωκε τὴ ζωὴ μὲ τὴν κωμικὴ τὴν δυνάμει.

Ὁ εὐθύμως νασακτῆρας του τὸν εἶνε κάμει ἀναγνώστη καὶ περικείμετο σ' ὅλη τὴν Ἀθηναϊκὴ κοινωνία. Ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, σὲ συναρπαστοὺς δὲ συλλόγους, σὲ στίβια, δημοσιογούς, εὐνάοισι καὶ φαίδοι ἀποδοχάσια. Ἡ πρόσφαση ψυχικὴ του διάθεσι ἦταν πάντα τέτοια ὥστε δὲν ἐδίσταζε νὰ παίρνει μέρος καὶ στὴν ἀποκοπὰτικὴς εὐθυμίας παρελάσεις, ἀπὸ τὴς ὁποῖες ἔμεινε στὸς παλῶνους Ἀθηναίους ἀλυσμένη ἡ ἀπὸ ἀμαρτίας παρορσασίας τοῦ «Παλαιὸν φρονεοκομίου!», μίαν ἀποκοπὰτικὴς κωμωδίας ποὺ ἀνέλαβαν μαζί του νὰ παραστήσουν νὰ εὐθυμὰ παιδιὰ τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἐπὶ—στὰ ἀπ' τὸ πατάρι τῆς Ἐπιτορπῆς τῶν Ἀποκοπῶν, στὴν ὁδὸν Κοραΐ.

Γιὰ τὴν περίφημη αὐτὴ ἀποκοπὰτικὴ διασκεδασί, ὁ Κόκκος ἐνῶσε, τότε, σπατάτους σατυρικοὺς στίχους. Τὰ πρόσωπα τῆς κωμῆς ἦσαν: ὁ σταθμὸς ὁ ναύαρχος, ὁ παπὰς ὁ Βουλγιῆς, ὁ κτηνίατρος, ὁ ποιητής, ὁ μεσίτης τοῦ Χρηματιστηρίου, ὁ διπλωμάτης καὶ ἄλλοι.

Ἀλλ' ἀπ' τοὺς στίχους ποὺ ἀπὸνῃγειν ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἀλυσμένης νὰ πάλιν καὶ, στοὺς παλῶνους Ἀθηναίους, ἔμεινε ὁ μόνολο-

ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΣ

γος τοῦ πατᾶ ποῦ, ἀποτεινόμενος στὸ κοινόν, ἔλεγε:

Ἀπὸ τότε ποὺ ἀδίκια
κυβερνᾷ τὴ Γῆ
πάνε πιά τὰ πετραχίλια
πάνε κ' οἱ λαοί.
Ποῦναι τὰ εὐτυχισμένα χρόνια
ποῦναι, βρε παιδιά,
ποῦνα κάθε ἐξομολόγος
νὰ παπαδιά!

Καὶ τότε τ' ἄλλα παιδιὰ τοῦ ἀποκοπὰ-
τικου θιάσου συμπληρώνουν:

— Στρογγυλὸς, παπὰ, ὁ κόσμος
καὶ κατρακυλᾷ!..

Μέσα σὲ λίγα χρόνια ὁ Κόκκος ἐγίνε, τότε, σπουδαῖος παράγων τῆς φιλολογικῆς κινήσεως. Εἶνε συνδεθὴν πολὺ φιλικὰ μὲ τὸν Δημήτρη Κορομυλά τὸν πατέρα τοῦ συναδέλφου μας Γιώργου Κορομυλά κι' αὐτὸς τὸν ἐνέπνευσε νὰ γράψῃ κ' αὐτὸς ἡ δὲ ἄλ-
ποὺ ἀσπαστὸν πρὸς τὸν εἶδος τῶν
σατυρικῶν στίχων τοῦ καὶ ἔκαμαν τὴ φήμη
τοῦ παλαιόν.

Στὴν ἀρχὴ πῆρε, ὡς βασί, τὴν περίφημη
«Τὴν τῆς Μαρούλας» τοῦ Κορομυλά, ποὺ
ἐσπείωσε, τότε, ἀσυνήθιστη, γιὰ τὰ θεα-
τοικὰ χρονικά, ἐπιτυχία. Ὁ κόσμος εἶνε
βαρεθὴ, τότε, νὰ βλέπῃ στὸ θέατρο τὴς
«Δύο ὁρφανῶν», τὸν «Ρακοσυλλέκτη», τὸν
«Γουλιέλμο» τὸν «Ἀγροφύδου», τὸν «Ἰωσή
τὸν ἀκροφύλακα» καὶ τοὺς μαοκήσιους καὶ
τοὺς κούμπας τῶν ἑξῶν θεατρικῶν ἑορῶν.
Ἐξάνα εἶδε τὴν «Τὴν τῆς Μαρούλας» τοῦ
Κορομυλά—καὶ τὴν καὶνούνη μὲ ἐλληνικὴ
ἡθογραφία, ἐγγύσιους λαϊκοὺς τύπους,
ντόπια ζωὴ—καὶ κατεγνῶσθαι.

Ἀρχισε λοιπὸν κι' ὁ Κόκκος νὰ γρά-
φῃ «κωμειδύλλια» καὶ παίχτηκαν ἐστὶ, ἀλ-
ληλοδιαδόχως, ὁ «Μπαρμπά Λινάδορος», ὁ
«Καπετὰν Γακουμῆς» καὶ ἡ «Λύρα τοῦ Γε-
ρο—Νικόλας», ὅλα παρμένα ἀπ' τὴν ἑλλη-
νικὴν ζωὴ, μὲ τραγουδάκια ὡραία καὶ ἐλκυ-
στικά ποὺ τὰ τραγουδοῦσαν, ἐπὶ πολλὰ χρό-
νια, ὅλη ἡ Ἑλλάς.

Δὲν ὑπῆρξε ἀνθρώπος στὴν Παλὰ Ἀθή-
να καὶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ποὺ νὰ ὑπὸν το-
νοῦσε τὸ τραγῶδι τοῦ Στραβοδιώρη, ποὺ
ἐκροτῶνται ἀπ' τὸ νεὸ τοῦ παιδὶ του, γύ-
ριζε τὸν κόσμον γιὰ νάβῃ τὴ νασά καί:
«Ἦρσανε βουνά, λαγκάδια, δάση,
πελάγη δὲν φοβάται νὰ περάσῃ
χωρὶς καὶ πολιτείες περπατεῖ
καὶ τὴ ζητεῖ, τοῦ κάκου, τὴ ζητεῖ!..»

Ὁ Κόκκος ἐπίσης μὲ τὸν «Καπετὰν Γα-
κουμῆ» τοῦ λανθάνει τὴν παλὰ Ἀθή-
να καὶ τὸν ἀλυσμένην τύπον τοῦ Μανωλά-
κη—ἔμεινε ὁ ἡλῖος, τὸν ἔλεγον τότε.
Νὰ καὶ τὸ περίφημον τραγουδάκι του:

«Καλὸς τὸ τὸ ντελφίνι
καλὸς τὸ παλληκάρι
αὐτὸ θὰ ξεπεράσῃ
Μισοῦλη καὶ Κανάρη!..»

Αὐτὸ τὸ τραγουδάκι ψιθύριζεν καὶ ὁ
Μπαμπῆς Ἀννίος ἀνὰ ξεπορτοῦδι, κάπου
—κάπου, στὸ σπῆτι του, κανένα φιλόδοξο
ἐρασιτέχνη, ἀμπελοφίλο οὐ γο—
ἐστὶ τοὺς ἔλεγε—ποὺ τὸν ἐπὶ σκέπτετο νὰ νὰ
τοῦ διαβάσῃ τὰ χειρόγραφα του.

Καὶ ὕστερα ἔλεγε στοὺς φίλους του:
—Αὐτὸ μούλειψε τώρα! Ἐγὼ δὲν ἀδει-
άζω νὰ διαβάω τὰ... δικά μου καὶ ἔχον-
ται κι' ἄλλοι νὰ διαβάω τὰ δικά τους!

Ὁ δυστυχεμένος Κόκκος ποὺν ἀκούει,
ἔπεσε θύμα (1891) δολοφονικῆς ἐπιθέσεως
ἐνὸς παρόφρουος ποὺ φαντάστηκε ὅτι μὲ
τὴ «Λύρα τοῦ Γερο—Νικόλας» σπύριζε ὁ
συγγραφεὺς τὸν... πατέρα του!

Ὁ δολοφόνος τὸν γύπνεσε
μὲ πιστόλι, μὴ νύκτα ποὺ ἔ-
θγαινε ἀπ' τὸ θέατρο. Καὶ ὁ
ἀτυχὸς ὁ Κόκκος δὲν ἔζησε
παρὰ μόνον λίγες ὥρες.
Ὅλη ἡ Ἀθήνα τὸν ἔκλαψε
τότε καὶ ἀκολούθησε τὴν κη-
δεῖα του ἐνὸς ἡ μυσικὴ ἐπαι-
ζε διασκευασμένο σὲ πένθιμο
εὐατήριον, τὸ δημοφιλέστατο
καὶ ἀλυσμένην ναυούριμά
του τῆς «Λύρας τοῦ Γερο-
Νικόλας»: «Κοιμήσου μανά
μου καλὴ κι' ἡ κόρη στὸ
πλευρὸ σου, σάν τὸ πιστότε-
ρο σκυλὶ φυλάει τὸ θησαυρὸ
σου!..»

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια στὴ «Ρε-
βέκκα».

Ἡ ΒΑΣΩ ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ καὶ ἡ Τζόαν Φονταίν

Μία συνομιλία τοὺς νιά τὴ
«Ρεβέκκα»

Ἡ διάσημη Ἀγγλίδα συγγραφεῖς
Δάφνη ντὺ Μωριέ θεωρεῖται σήμερα ὡς
μιά ἀπὸ τὴς πρὸς τυχερὲς γυναῖκες τοῦ
κόσμου. Τὰ συναρπαστικά μυθιστορή-
ματά της οὐ μόνον διαβάσκονται ἀπλη-
στα σ' ὅλες τὴς γῶρες, ἀλλὰ «γυρίζον-
ται» ἐπίσης στὸν κινηματογράφον καὶ
ἐπὶ πλέον παίζονται διασκευασμένα στὸ
θέατρο. Ἡ «Ρεβέκκα», ἡ πρώτη μεγάλῃ
δημιουργία της, ποὺ ἐγίνε κι' ἐδῶ στὴν
Ἑλλάδα πασίγνωστη, ὡς μυθιστόρημα
καὶ ὡς φιλμ, παίζεται τώρα σ' ἐξαιρε-
τικὴ ἐπιτυχία καὶ ὡς θεατρικὸ ἔργο. Τὸ
ρόλο της τόσο συμπληρωτικῆς ἡρώδους
τῆς τῆς νεοκῆς κυρίας ντὲ Γουίντεο,
ὑποῦνται μὲ τὴν, νάοι καὶ ὁμορφιά ἡ
ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια μας κ. Βάσω
Μανωλίδου.

Ἀλλὰ πῶς εἶνε τὴν ιδέα αὐτὴ νὰ
παίξῃ τὴ «Ρεβέκκα» ἡ κ. Μανωλίδου;
Πρόκειται γιὰ μιά νόστιμη ἱστορία ποὺ
ἀρχισε ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ποὺ ἄ-
εῖλει νὰ τὴν ἀναδύσῃ.

Σ' ἓνα εὐνάοιστο «πάστυ» ποὺ εἶνε
διοργανώσεσι πέρος στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ
«γόνος» τῆς ὁδόνος Φέντενικ Μάας ἡ-
ταν καλεσμένη καὶ ἡ Βάσω Μανωλίδου,
ποὺ συνδέεται μὲ στενὴ φιλία μὲ τὸ
ζεύγος Μάας. Στὸ ἴδιο «πάστυ» βραβεύ-
σαν καὶ ἡ Τζόαν Φονταίν. Ἡ δημοφιλὴς
«Βεντέττα» μιλώντας γιὰ θέατρο μὲ τὴν
κ. Μανωλίδου, ἀνέφερε μ' ἐνθουσιασμὸ
τὸ ἔργο τῆς Δάφνης ντὺ Μωριέ ποὺ τὸ
εἶνε παίζει ἡ ἴδια τόσο ἀισιτουρησια-
τικά στὸν κινηματογράφον καὶ μὲ μιά
ἐξαιρετικὴ ἐμπνευσι τῆς εἶπε νάμωνελῶ-
νται:

— Νὰ ἓνας ἑξῶνος ρόλος γιὰ σὰς!
Ὅταν θὰ γυρίσετε στὴν πατρίδα σας
νὰ ὑπὸν παραλείψετε νὰ παίζετε τὴ «Ρε-
βέκκα». Σὰς ταιριάζει πολὺ ἡ ἡρώδης
της καὶ θὰ ἐντε μὲγάλῃ ἐπιτυχία. Νὰ
τὸ θυμηθεῖτε!

Κι' ἐξηκολούθησε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ
τὴς περιπέτειες ποὺ εἶνε στὸ Χόλλυγουντ
μ' αὐτὸ τὸ ρόλο γιὰ τὴς διάφορες ἐο-
μηνεῖς ποὺ τῆς ἔδωκεν οἱ σκηνοθέτες
καὶ γιὰ τὰ φερόματα ποὺ ταιριάζουν
καλλιτέρας στὴ νοντευτικὴ προσωπικό-
τητα τῆς ἡρώδους.

Ἡ Βάσω Μανωλίδου ἔφανε κατεγνῶ-
σισμένη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ «πάστυ» καὶ τὴν
ἄλλη ἡμέρα οὐκίσσε νὰ βοή—τὴ «Ρε-
βέκκα» ὡς θεατρικὸ ἔργο καὶ νὰ τὰ δια-
βάσῃ, γιὰ νὰ τὸ παίξῃ ὅταν θὰ γυρίσει
στὴν Ἑλλάδα. Καὶ νὰ πῶς ἐπαλήθευσε
ἡ πρόβλεψις τῆς Τζόαν Φονταίν.

Κ. Δ.

Περίεργες ἐξομολογήσεις 12.000 ΑΜΕΡ ΚΑΝΩΝ

Τὸ φίλι, ἡ ἀγνότης καὶ
ἡ ἀπιστία

Ἐνας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων,
ὁ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου
τῆς Ἰνδιάνας Ἀλφρετ Κίνσλεϋ,
ἔκαμε μιά πρωτότυπη ἐρευνα με-
ταξὺ 12000 Ἀμερικανῶν, γιὰ νὰ
πληροφορηθῇ τὰ μυστικά της ἐ-
ρωτικῆς τῶν ζωῆς. Στὴν ἐρευνα
του αὐτὴ, συνάντησε στὴν ἀρχὴ
μεγάλῃ ἀντίδρασι ἐκ μέρους τῶν
ἐπιστημονικῶν κύκλων. Ἀλλ' ἡ
ἐπιμονή του ἐθιράμψευσε στὸ τέ-
λος. Καὶ κατάρθωσε νὰ περατώ-
σῃ τὴν ἐρευνα του, χάρις στὴν πο-
λύτιμη ὑποστήριξι τοῦ ἱστικτοῦ
τοῦ Ροκφέλλερ. Ἐτοί, ἔπειτα ἀ-
πὸ πολλὰς προσπάθειες, δημοσι-
εψε, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἓνα
βιβλίον 900 σελίδων, μέσα στὸ ὁ-
ποῖον περιλαμβάνονται οἱ ἀπαν-
τήσεις ποὺ ἔλαβε.

«Ἀφῶν τὸ βιβλίον μου, γρά-
φει ὁ καθηγητὴς Κίνσλεϋ, στοὺς
12000 ἀνθρώπους ποὺ μὲ βοήθη-
σαν νὰ συγκεντρώσω αὐτὰ τὰ
στοιχεῖα καὶ στοὺς ὑπολοίπους
188000 ποὺ εἶμαι θέβαιος ὅτι θὰ
μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ συμπληρώσω
τὴν ἐργασία μου».

Γιατὶ τότε μόνον θὰ θεωρησῇ
τὴν ἐργασία του συμπληρωμένη,
προσθέτει, ὅταν κατορθώσῃ νὰ
συγκεντρώσῃ τὴς ἀπαντήσεις 100.
000 ἀνδρῶν καὶ ἄλλων τόσοων γυ-
ναικῶν πάνω στὰ ἐρωτικὰ ζητή-
ματα.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε ποῖα εἶνε τὰ
συμπεράσματα ποὺ θγαίνουν ἀπὸ
τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἐρεῖνης του.

Πρῶτα—πρῶτα, παρατηρεῖ ὁ
καθηγητὴς Κίνσλεϋ, τὸ φίλι εἶνε
μιά ἐκδηλώσεσι τυφερότητας μόνον
μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τῶν
σχετικὰ εὐπόρων τάξεων. Ἀντί-
θετα, προκαλεῖ ἓνα εἶδος ἀπο-
στροφῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων
τῶν ἐργατικῶν τάξεων. Οἱ τελευ-
ταῖοι φιλοῦν τὴς φίλες ἢ τὴς γυ-
ναῖκες τῶν σὰ μάγουλα ἢ στοὺς
ὤμους, ἀλλὰ πολὺ σπάνια στὸ
στόμα.

Ἀπὸ τὴν ἐρευνα τοῦ καθηγη-
τοῦ Κίνσλεϋ θγαίνουν ἐπίσης ἄ-

Σοφὰ λόγια

Τὰ γεροτεῖα εἶνε ἓνα εἶδος
τυραννίου ποὺ ἀπαγορεύει τὴς
ἡδονὲς τῆς νεότητος μὲ τὴν
ποινὴν τοῦ θανάτου.

Ἄν ὁ ἀνθρώπος γιὰ νὰ κἀν
καλὸ στον πλησίον του, ἔωδε
τὸ ἓνα τέταρτο ἀπ' τὸ ὅσα ἔο-
δεῖ γιὰ νὰ κἀν κακὸ στον
ἐαυτὸ του δὲν θὰ ὑπῆρχε φτώ-
χεια στον κόσμον.

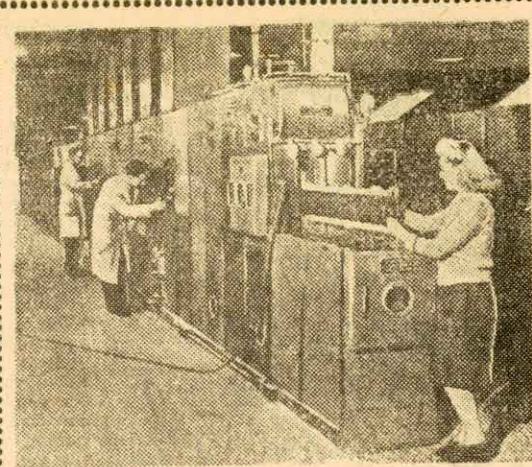
Κάνει ἓναν ἀκάριστο, ὅταν
τοῦ χαρίζῃ κανεὶς ὅμως κι' ἔ-
ναν ἐχθρὸν ὅταν δανείζῃ.

Ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος δὲν
ἀπεκλείει τὴ θερμότητα τῆς
καρδίας.

Οἱ γέροντες τὰ πιστεύουν ὅλα,
οἱ ἀνδρες ἀμφιβάλλουν γιὰ ὅλα,
οἱ νεοὶ τὰ ξέρουν ὅλα!

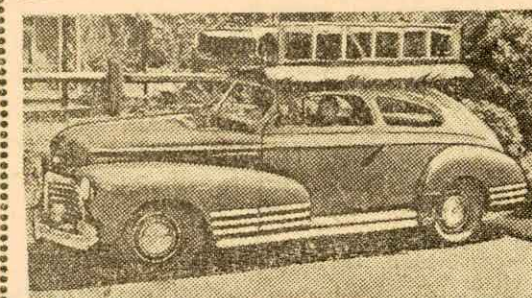
Κάθε ἐγκλημα εἶναι προστι-
χία. Κάθε προστιχία εἶναι ἐν-
κλημα.

Ὅποιος δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτα
τὰ ἔχει ὅλα.
Ἀποκαλοῦμε τυφλὴν τὴν τύχην
μόνον διότι διευθύνεται πρὸς τοὺς
ἄλλους καὶ ὄχι πρὸς τὸ μέρος
μας.

ΜΙΑ ΜΗΧΑΝΗ — ΡΟΜΠΟΤ

Μία ἀμερικανικὴ ἐταιρεία ἐπενέωσε μιά πρωτότυπη
μηχανή ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ παραγῇ ἓνα ραδιό-
φωνο καθε 20 λεπτά τῆς ὥρας. Ἡ μηχανή αὐτή
ἔχει μήκος 23 ποδῶν. Ἀπὸ τὸ ἓνα τῆς ἀκρῶν,
τῆς δίνουν γὰ «φῶν» μιά πλαστικὴ οὐσία ποῦ...
τῆς βγάζει ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ τὴν ὑποφῶν ἐξαρτημά-
των ραδιοφῶνων. Δὲν χρειάζεται πιά παρὰ μόνον
ἡ συναμολογήσεως των. Ὅλη ἡ ἐργασία τῆς κατα-
σκευῆς αὐτῶν ἐξαρτημάτων γίνεται στὸ ἐσω-
τερικὸ τῆς μηχανῆς μ' ἓνα ἄριστον τελεῖος συσ-
τήμα. Δύο μόνον ἀνθρώποι εἶνε ἀρκετοὶ γιὰ νὰ
ἐπιβλέπουν τὴν λειτουργία τῆς μηχανῆς—ρομπότ.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥΡΙΑΚΟ

Ἐνας Ἀμερικανὸς εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ ἐγκα-
στήσῃ ἐπάνω στὸ αὐτοκίνητό του μιά σκηνή κι'
ἓνα κρεβάτι, διπλωμένα καταλλήλως ὥστε νὰ
πιάσουν μικρὸ χώρο. Ἐτοί ἔχει ἐξασφαλισμένη
τὴ στέγη καὶ τὸν ὕπνον τοῦ γιὰ τὸ Σάββατοκύρια-
κό του. Καθὼς μάλιστα τὰ δωματῖα σὰ ξενοδο-
χεῖα εἶνε δυσχερῆς θ' ἀκολουθεῖσαν ἀσφαλῶς
πολλοὶ τὴν καινοτομία τοῦ αὐτοῦ.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΞΙΜΟ

Τὸν περασμένο Ὀκτώβριον δύο σπουδασταὶ τῆς
Σχολῆς Μαθηματικῶν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Σι-
κάγου ἐπινόησαν ἓνα μαθηματικὸ «αὐτοπαιζιμὸν» γιὰ
νὰ κερδίζουν στὴ ρουλέττα. Πράγματι μὲ τὴν ἐπι-
νόμη τους αὐτὴ κέρδιζαν 6.500 δολλάρια.

Τελευταίες Φλογές

Ο γέρος κι' ο νέος...

Καθισμένος μπροστά στο γραφείο του, μ' ένα σωρό άγραφα γράμματα μπροστά του, ο Στέφανος Κλάδης, ο μεγάλος συγγραφέας, ήτανε πλεγμένος σε μία βαθεία σιελονή. Το μυαλό του, άτιστασο και νεανικό, πλημμύριζε με όλη τις πιο τολμηρές φανταστικές, χωρίς να λογαράζει πως τα χρόνια είχανε πιά περάσει, κι' είχανε στρώσει το άλωτο χιόνι τους άπ' άνω στο κεφάλι του νεοσμένου ονειροετή...

Εξαφνικά, ή πόρτα του γραφείου άνοιξε, και μ' ένα στοίλο άνοιξε και πληκτικό δώματι γυμνής ή ζωή άυτοπροσώπως!... Η ζωή, με τις πιο ξανθές υπούκλες, τα πιο γοργανά μάτια, την πιο λιγερό κορμίστα...

Ο Κλάδης σηκώθηκε χαμονελαστές να την προυπαντήση. Της έδωσε και τα δύο του χέρια.

—Καλωστέν... της είπε τουφερά.

—Καλημέρα, μεγάλε μου άναπνέμε... του άπάντησε. Τι κάνεις σήμερα;

—Σε περιμένω...

Χαμογέλασε εκείνη με κέφι.

—Και, τώρα που ήρθα;

—Τώρα; Σε θαυμάζω!... της άπάντησε.

Κάθισε μ' ένα πήδημα άπάνω στο γραφείο του, κι' άνέμισε κεφαλή τα γουρσάκια των μαλλιών της:

—Έλα, κόλακα!... του είπε. Κάτι τέτοια λες και γράφεις, και καταφέρνεις τα κοριτσάκια...

—Έτσι σε κατάφερα και σένα!...

—Απότομα εκείνη ροβόρευτηκε:

—Όχι, εγώ θα σ' άναπνέω κι' αν δεν ήσουν αυτός που είσαι, κι' αν δεν έγγραφες...

Βέβαιος ότι τούλεγε ψέματα, την κατέδρασε από το γραφείο και την έσφιξε στην άγκαλιά του.

—Μικρή μου Βάνα, είσαι ή τελευταία άντιστα στη ζωή μου...

—Αλήθεια;

—Ναι!... Ύστερα από σένα δεν υπάρχει πια το σκοτάδι!...

μεγαλώσαμε, μαζί πλάσαμε όνειρα... Σιγά-σιγά, γοργά να το καταλάβαινε καλά-καλά, ο έρωτας τούπωσε στις καρδιές τους... την άγάπησα—και την άγαπώ πάντα... Και, νόμισα πως μ' άγάπησε κι' αυτή... Όταν, εξαφνικά, υπήκατε σεις άνωσά μας... Και δεν υπήκατε σαν άντρες; υπήκατε δά συγγραφείς... τα διδία σας ταράξαν τον έρωτά μας που γεννιόταν... Η Βάνα, σας λάτρευε από αυτά που διάβαζε, από αυτά που γράφατε και την έγρασα!...

—Εκλείσε τα μάτια του, ο συγγραφέας, και θυμήθηκε το δειλό εκείνο κοριτσίστικο γράμμα, που έπεσε κάποτε, και που τούτε κάνει τόση εντύπωση... Άνωσας στα τόσα γράμματα που έπαινε, αυτό το γράμμα τούτε φανή σαν κάτι ξεχωριστό. Κι' ύστερα, όταν εκείνη που το είχε γράψει υπήκε μιά μέρα στο γραφείο του και στη ζωή του, κατάλαβε ο μεγάλος, ο στασιμενός συγγραφέας, πως ή υμείρα φύλαγε την πιο μεγάλη εύτυχία του λίγο πριν από το ήλιοβασιλευμα...

—«Πριν από το ήλιοβασιλευμα...» της είχε πη. «Σαν το Γεώργιο Χάουπτιν...» Τούτε κλείσε το στόμα με το μικρό μυσμένο νεράκι της: «Σωπα!...» τούτε πη. «Εσύ είσαι πιο νέος απ' όλους τους νέους!...»

—«Απ' όλους τους νέους... Άνοιξε τα μάτια του, ο Κλάδης, και είδε αυτό το ωραίο μελαχροινό παιδί που βοίσκοντανε μπροστά του. Αυτά ήσαν τα νεύα!... τα πραγματικά, τα ωραία, τα δυνατά νεύα!...

—«Λοιπόν...» άώτησε το νέο.

—Το δίδημά μου είναι λιγάκι τολμηρό...» είπε εκείνος βαροτά.

—Μ' άρέσουν οι τολμηροί. Λέγετε...

—«Ηδη να σας παρακαλέσω να μου άφίσετε τη Βάνα... Έσείς είσαστε ο μεγάλος συγγραφέας, ο δοξασμένος. Έγώ είμαι ένας άπλος άνθρωπος... Νουίζω όμως ότι θα της έξασφαλίσω πιο σ' ουρα την εύτυχία...»

—Γιατί... τούτε πη να άωτήση ο συγγραφέας.

—Γιατί είμαι νέος!... του άπάντησε σκληρά, άνάληπτα ο άλλος.

—Έχετε δίκιο... μισώσε.

—«Αν την άγαπάτε, συνέχισε ο νέος, γράψτε τη σε μένα. Έγω τη δύναμι να την κάνω εύτυχισμένη»

—Έγινε δίκιο, νέε μου. Ξανάπε ή συγγραφέας και σηκώθηκε. Για μένα ή ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η ζάχαρη που σώζει τα δόντια

Θάγατε βέβαια, άκούσε ότι ή ζάχαρη καταστρέφει τα δόντια. Κι' όμως, στο μύλον, θα προσυλάγεσθε άπειαντίας απ' τον προνόδο και το χάλασμα των δοντιών, με κάθε ζαχαρωτό που θα τρώτε και με κάθε κουταλιά ζάχαρη που θα προσυλάτε στον καφέ σας, αν πραγματωτηθή το σχέδιο που πρότεινε ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας».

Πρόκειται για την προσθήκη στη ζάχαρη μιάς άπλης και άνευστης χημικής ουσίας, που έχει προταθή απ' το δόκτωρ Φόρντικ ως μέσον καταπολεμήσεως της τεροδόνος των δοντιών. Η προσθήκη αυτή θα γίνεται στα ζαχαροπλάστεια, όπου εξαγάγει και καθαρίζεται ή ζάχαρη.

Υπάρχουν 31 διάφορες χημικές ουσίες, που έχουν όλες την κοινή ιδιότητα να προσυλάσουν τα δόντια. Καλλίτερο όμως απ' όλες φαίνεται ότι είναι ή «γλυκεροαλδεύδη», μιά ουσία ζαχαρώδης που βοίσκεται σ' όλους τους μύς του σώματος, δε φυσικό συστατικό τους. Είναι άβλαβής δεν έχει καμιά άνηρωστή γεύση και υπορεί ν' άνακατευθή εύκολα με τη ζάχαρη.

Σταματάει το χάλασμα των δοντιών, έξουδετερώνοντας ένα «φύσαςμα» που μετατρέπει μέσα στο στόμα τη ζάχαρη σε όξύ. Το όξύ αυτό έχει την ιδιότητα να καταστρέφει σιγά-σιγά το σμάλτο των δοντιών, διαλύοντας το άσβεστο που του δίνει τη σκληρότητά του. Έτσι, τα μικρόβια βοίσκουν έλευθερο το δρόμο, για να φτάσουν στο έσωτερικό του δοντιού και να το θείσουν. Άν λείψη λοιπόν το θλαβερό όξύ, δεν θα γαλούν πιά τα δόντια.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

ΤΟ... ΙΣΧΥΡΟΝ ΟΥΛΟΝ!

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

Πολλά γυναικεία περιοδικά της Άμερικανικής δημωσίας της φωτογραφία αυτή, που είναι έξαιρετικά χαρακτηριστική της άνδρικής άδυναμίας. Κάποιος Στέφανος Στρέκ απ' το Σικάγο έχει πέσει στα πόδια της συζύγου του στους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και με δάκρυα στα μάτια την έκλιπρε ν' αλλάξει, άπόφρασι και ν' άποσύρη την αίτηση του διαζυγίου που είχε υποβάλει έναντιον του!...

τελειώνει να σας άρνίζει... Είμαι ένας παρσίσακτος άνάμεσος στα φλογερά σας νεύα!...

Ύστερα όμως, σταμάτησε σε μιά σκληρή σκέψη που τούσκισε την ψυχή:

—Κι' αν έκεινη πονέσει... μουρούσει... Λέει πως μ' άγαπάει!

—Δεν άγαπάει σας άγαπάει την τέχνη σας, το γράμμα σας... Αυτό που νοιώθει για σας δεν είν' έρωτας, μ' άντύπωση. Θα της περάση... Θα την κάνω εγώ να της περάση.

—Μου υπόσχεσαι πως θα με ξεχάση...

—Ναι, αν φύγετε... Μακριά...

—Να κάνω τόσο μεγάλη θυσία για σένα!

—Όχι για μένα, του άπάντησε ο νέος σιγά-σιγά, κι' αυτή και για σας—για την άξιοπρέπεία σας!...

Μαστιγωμένως σκληρά, ο συγγραφέας έκλεισε τα μάτια του. Όταν τα έανόησε είδε το νέο που τον κύτταζε με οίκτο.

Σήκωσε περήφανα το κεφάλι του, κι' είπε:

—Καλά, λοιπόν! Θα φύγω...

Ο νέος τούπιασε το νερί και του τόσφιξε δυνατά:

—Ευχαριστώ!... του άπάντησε. Και, σας συγγνώμη...

Άπάνω στην κουραστή του υπερεκνεύου που άρμένιζε για τους πιο μακρινούς παραλλήλους της γης, ο Στέφανος Κλάδης άφινε τα δακρυμένα του μάτια ν' άγκαλιάσουν το άπογευματινό όραμα των άκορογιαλιών της Ελλάδας, που την άφινε για καιρό—ίσως και για πάντα.

Την ίδια στιγμή, στο μικρό κοριτσίστικο δωμάτιό της, ή Βάνα διάβαζε και έαναδιάβαζε τις λίγες ψυχρές γραμμές που την άποναίετορυσαν άδιάφορα...

Από τα ματάκια της τούγανε τα δάκρυα κι' ή καρδιά της μάτωσε από το γοργισμό.

Έτρεξε να τα πη έλα στον παιδικό της φίλο, τον ψηλό μελαχροινό νέο που μαζί του είχε άδελφώσει τα πρώτα της όνειρα...

Κι' εκείνος άνέλαβε να την παρηγορήσει, με τον πειστικό τρόπο που έξουσε τα νεύα να παρηγορούνε τα νεύα!...

Το υπερεκνεύειο τούπιασε το Στέφανο Κλάδη μακριά από το τελευταίο όνειρο της ζωής του, έσκιζε τώρα την άνοιχτή θάλασσα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η ζάχαρη που σώζει τα δόντια

Θάγατε βέβαια, άκούσε ότι ή ζάχαρη καταστρέφει τα δόντια. Κι' όμως, στο μύλον, θα προσυλάγεσθε άπειαντίας απ' τον προνόδο και το χάλασμα των δοντιών, με κάθε ζαχαρωτό που θα τρώτε και με κάθε κουταλιά ζάχαρη που θα προσυλάτε στον καφέ σας, αν πραγματωτηθή το σχέδιο που πρότεινε ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας».

Πρόκειται για την προσθήκη στη ζάχαρη μιάς άπλης και άνευστης χημικής ουσίας, που έχει προταθή απ' το δόκτωρ Φόρντικ ως μέσον καταπολεμήσεως της τεροδόνος των δοντιών. Η προσθήκη αυτή θα γίνεται στα ζαχαροπλάστεια, όπου εξαγάγει και καθαρίζεται ή ζάχαρη.

Υπάρχουν 31 διάφορες χημικές ουσίες, που έχουν όλες την κοινή ιδιότητα να προσυλάσουν τα δόντια. Καλλίτερο όμως απ' όλες φαίνεται ότι είναι ή «γλυκεροαλδεύδη», μιά ουσία ζαχαρώδης που βοίσκεται σ' όλους τους μύς του σώματος, δε φυσικό συστατικό τους. Είναι άβλαβής δεν έχει καμιά άνηρωστή γεύση και υπορεί ν' άνακατευθή εύκολα με τη ζάχαρη.

Σταματάει το χάλασμα των δοντιών, έξουδετερώνοντας ένα «φύσαςμα» που μετατρέπει μέσα στο στόμα τη ζάχαρη σε όξύ. Το όξύ αυτό έχει την ιδιότητα να καταστρέφει σιγά-σιγά το σμάλτο των δοντιών, διαλύοντας το άσβεστο που του δίνει τη σκληρότητά του. Έτσι, τα μικρόβια βοίσκουν έλευθερο το δρόμο, για να φτάσουν στο έσωτερικό του δοντιού και να το θείσουν. Άν λείψη λοιπόν το θλαβερό όξύ, δεν θα γαλούν πιά τα δόντια.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

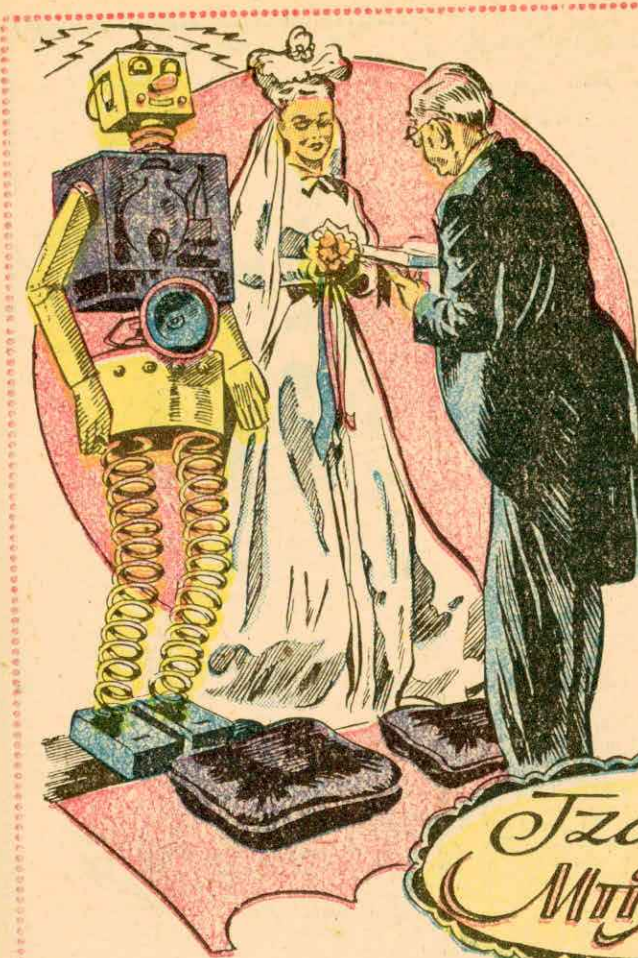
Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Η προσυλακτική μέθοδος που προτείνουν ο δόκτωρ Φόρντικ και ή «Άμερικανική Ένωσις Δημωσίας Υγείας» είναι πρακτική, άξια να έλο τον κόσμο, γιατί κάθε άνθρωπος τρώει ζάχαρη, με μιά ή άλλη μοσφή.

Τζάννετ Μπλαίρ

Η πιο εύθυμη «βεντέττα»

ΤΖΑΝΝΕΤ Μπλαίρ — το πραγματικό όνομά της είνε Μάρθα Τζάννετ Λάφφερτυ, — είνε κόρη ενός 'Ιρλανδού έμπορου που έγκατέλειψε μιά μέρα την πατρίδα του και πήγε να έγκατασταθή στην πόλη Μπλαίρ της Πανσυλβανίας. Έκει είδε το φως ή κόρη του Τζάννετ που όταν άργότερα χρειάστηκε να βοηθήσει ένα καλλιτεχνικό ψευδώνυμο, διάλεξε το όνομα της πόλεως στην οποία γεννήθηκε.

Από μικρό παιδί, ή Τζάννετ, μόλις τελείωσε τη μελέτη των μαθημάτων της, άρχισε το χορό. Η μανία της αυτή δεν άρεσε καθόλου στον πατέρα της, αλλά μάταια προσπάθησε να της ξεριζώσει την... κακή αυτή κλίση. Και στο τέλος έδωσε τη συγκατάθεσή του να έγγραφη ή κόρη του σε μιά σχολή νορού.

Έτσι άρχισαν σε λίγο στο σπίτι των Λάφφερτυ, καθημερινές παρορτήσεις τις όποιες ώργωνε ή Τζάννετ και που τις παρακολουθούσαν οι θείες της με βλέμμα βλοσυρό και οι θείοι της καταγοητευμένοι.

Γρήγορα όμως ή Τζάννετ βαρέθηκε το μονότονο αυτό κοινό. Προβούσε να χορεύει πάνω σε άλβινη σκηνή. Και ό πατέρας της το δέχτηκε κι' αυτό.

Άλλα τότε συνέβη κάτι που έκανε τη Τζάννετ ν' αλλάξει πρόγραμμα.

Η τύχη δεν ευένησε την Τζάννετ που άπέτυχε στην πρώτη της εμφάνισι. Και τότε άνακάλυψε εξαφνικά πως είχε

βαρύνει το μονότονο αυτό κοινό. Προβούσε να χορεύει πάνω σε άλβινη σκηνή. Και ό πατέρας της το δέχτηκε κι' αυτό.

Άλλα τότε συνέβη κάτι που έκανε τη Τζάννετ ν' αλλάξει πρόγραμμα.

Η τύχη δεν ευένησε την Τζάννετ που άπέτυχε στην πρώτη της εμφάνισι. Και τότε άνακάλυψε εξαφνικά πως είχε

βαρύνει το μονότονο αυτό κοινό. Προβούσε να χορεύει πάνω σε άλβινη σκηνή. Και ό πατέρας της το δέχτηκε κι' αυτό.

Άλλα τότε συνέβη κάτι που έκανε τη Τζάννετ ν' αλλάξει πρόγραμμα.

Η τύχη δεν ευένησε την Τζάννετ που άπέτυχε στην πρώτη της εμφάνισι. Και τότε άνακάλυψε εξαφνικά πως είχε

βαρύνει το μονότονο αυτό κοινό. Προβούσε να χορεύει πάνω σε άλβινη σκηνή. Και ό πατέρας της το δέχτηκε κι' αυτό.

Άλλα τότε συνέβη κάτι που έκανε τη Τζάννετ ν' αλλάξει πρόγραμμα.

Η τύχη δεν ευένησε την Τζάννετ που άπέτυχε στην πρώτη της εμφάνισι. Και τότε άνακάλυψε εξαφνικά πως είχε

βαρύνει το μονότονο αυτό κοινό. Προβούσε να χορεύει πάνω σε άλβινη σκηνή. Και ό πατέρας της το δέχτηκε κι' αυτό.

Άλλα τότε συνέβη κάτι που έκανε τη Τζάννετ ν' αλλάξει πρόγραμμα.

Η τύχη δεν ευένησε την Τζάννετ που άπέτυχε στην πρώτη της εμφάνισι. Και τότε άνακάλυψε εξαφνικά πως είχε

βαρύνει το μονότονο αυτό κοινό. Προβούσε να χορεύει πάνω σε άλβινη σκηνή. Και ό πατέρας της το δέχτηκε κι' αυτό.

θαυμασία φωνή. Αυτό την έκανε να άγκαταλείψη το χορό και να έπιδοθι στο τραγούδι.

Τραγούδησε πράγματι άργότερα στο Ραδιοφωνικό Σταθμό της Νέας Υόρκης και άργότερα προσελήθη στην όρχήστρα του Χάλ Κέμπ.

Κι' ένα βράδυ, σ' ένα μεγάλο καμπαρέ της Νέας Υόρκης, άρχίζει με γοργό ρυθμό, με ταχύτητα πραγματικά άμερικανική, ή δεύτερη πράξις της καριέρας της Τζάννετ. Κρυμμένος μέσα στους θαμώνες, ένας «κατάσκοπος» του Χόλλυγουντ την άκούει, την βλέπει και μένει καταγοητευμένος. Άνταλλάσσονται σύντομα τηλεγραφήματα με το Χόλλυγουντ, γίνονται συζητήσεις και ύστερα από 48 ώρες ή Τζάννετ Μπλαίρ βυθισμένη σ' ένα μαλακό φωτέιγ, ταξιδεύει άεροπορικώς για την πόλη όπου εύκολα κατακτά και τις η δόξα και τον πλούτο.

Ύστερα από τρεις έβδομάδες άρχίζει το γύρισμα του πρώτου της φίλμ. Άλλ' αυτό δεν την κάνει διάσημη. Παίζει κατόπιν με τον Μπραϊάν Άχερν και την Ρόζαλιντ Ράσβελ στην ταινία «Κεραυνόβολος έρωας». Το κοινό άρχίζει να συμπιηθή την εύμετάβλητη αυτή «γυναικα-παιδί» με τα άνοιχτόχρωμα καστανά μαλλιά, τα πονηρά και λαμπερά μάτια και το διαβολευμένο μπριό.

Πολλές μεγάλες βεντέτες χρειάστηκε να παίξουν πολλούς άλλους ρόλους για να μπορέσουν κατόπιν να παίξουν και σε κωμωδία που άπαιτεί έξαιρετική τέχνη. Η Τζάννετ όμως το πέτυχε αυτό με το πρώτο.

Νέα και χωρίς προσποίηση άρκείται στο να παίξη φυσικά και αβόρημα με το θάρρος που της δίνουν τα είκοσι χρόνια της.

Και το άστρο της άνεβαίνει διαρκώς ποδός το μεσουράνημα με τα φίλμ που άκολουθούν: «Απόψε και κάθε βράδυ» με την Ρίτα Χαίηνγουορθ, και «Κάτι που ξετρελλανίζει» με τον Ντόν Άνταϊ. «Μιά φορά κι' έναν καιρό» με τον Κάρυ Γκράντ και «Σπασμένο φτερά» με τον Γκλέν Φόρντ.

Η Τζάννετ Μπλαίρ φημίζεται στο Χόλλυγουντ για την άνετίς διασκεδαστικές περιπέτειές της και τις άνεκδιήγητες φάρσες της. Ιστορικά μένει στην πόλη των «ατέρων» ένα εύθυμο «πάρτυ» στο σπίτι της, κατά τη διάρκεια του οποίου ή Τζάννετ... παντρεύθηκε έναν άνδρα-ρομπότ.

Έκείνο τον καιρό οι φίλενάδες της της περπατούν που δεν άποφάζιζε να παντρευθή και οι έφημερίδες την παρουσίαζαν ως έχθρο του γάμου.

Η έκκεντρική Τζάννετ τότε, με τη βοήθεια του σκηνοθέτου της, βρήκε στην άποθήκη του στούντιο έναν μηχανικό άνθρωπο, τον μετέφερε κρυφά στο σπίτι της και την άλλη ήμερα κάλεσε τους φίλους και τις φίλενάδες της στους γάμους της!

Ο ίδιος ο σκηνοθέτης της έπαιξε το ρόλο του πάστορος σ' αυτόν τον έξωφρενικό γάμο.

Κινηματογραφικά νέα

★ Η Ρίτα Χαίηνγουορθ έανα-συνδέθηκε με τον πρώτο της σύζυγο Βίκτωρα Ματούρ. Κι' ένα βράδυ, μαθαίνοντας ότι ο Όρσον Ουέλλες, ο δεύτερος σύζυγός της, θα πήγαινε σ' ένα νυχτερινό κέντρο,

ΨΕΥΤΙΚΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΟΛΙΤΑ, ήθοποιος του Φολί Μπερ-
ζέο, ΛΕΟΝΙΑ, υπέρτοια της PE-
NE ΛΑΝΚΡΥ.

(Ώρα έντεκα το πρωί. Η Λολίτα κοι-
μάται ακούσια. Στίς έντεκα και δέκα υπαί-
νει η υπέρτοια στο δωμάτιο της κυρίας
της).

ΛΕΟΝΙΑ: Κυρία! Κυρία! Ήθελε κά-
ποιος και θέλει να σας δει...

ΛΟΛΙΤΑ: Από τώρα; Μά ποιος είναι;

ΛΕΟΝΙΑ: Ορίστε την κάστα του...

ΛΟΛΙΤΑ (διαβάζει την κάστα): «Φίλιπ-
πος Μορέν». Ποιος είναι πάλι αυτός; Δεν
τον ξέρω.

ΛΕΟΝΙΑ: Κι' εγώ, κυρία, πρώτη φορά
βλέπω τη φάστα του.

ΛΟΛΙΤΑ: Μά, είσαι βέβαιη, έμένα προ-
σωπικώς, θέλει να δει;

ΛΕΟΝΙΑ: Μάλιστα, κυρία. Μου είπε
ακριβώς: «Θα ήθελα να μιλήσω μερικά λε-
πτά στην κυρία σου. Της έγω γράφει μα-
λιστα...».

ΛΟΛΙΤΑ: Να μου μιλήσει;... Καλά!...
Φέρον μέσα...

ΛΕΟΝΙΑ: Στην τραπεζαρία;

ΛΟΛΙΤΑ: Όχι, εδώ!

(Σε λίγο μπαίνει στην κορβιτοκαμάρα
ο Φίλιππος Μορέν με μια ώραία ανθοδέσμη
στο χέρι).

ΜΟΡΕΝ (υποκλινόμενος): Δεσποινίς...

ΛΟΛΙΤΑ: Καλημέρα, φίλε μου...

(Στην υπέρτοια): Αφσέ μας μόνους.

ΜΟΡΕΝ: Πώς καλή είσαστε, αγαπητή
δεσποινίς, πού δεχθήκατε να με δειτε...

(Αφίνει την ανθοδέσμη πάνω σ' ένα τρα-
πέζακι). «Επιταπεινέ...»

ΛΟΛΙΤΑ: Μου φέρατε λουλούδια;...

Είνε πολύ δυοσά! Α, με κατασκλαδώνε-
τε, κύριε.

ΜΟΡΕΝ: Μπα! Δεν άζειτε τον κόπο...

Ελάβατε τις επιστολές μου;

ΛΟΛΙΤΑ: Τις επιστολές σας; Α, ναί...

ναί... ήταν τόσο φλογερές και τόσο ώ-
σαία γραμμένες...

ΜΟΡΕΝ: Είσατε πολύ καλή...

ΛΟΛΙΤΑ: Αυτό ακριβώς μου λέει κι' ο
Ερνεστός.

ΜΟΡΕΝ: Ο Έρνεστός;

ΛΟΛΙΤΑ: Ναι ένας θαυμαστής μου...

ΜΟΡΕΝ: Καταλαβαίνω... είσατε, δε-
σποινίς πολύ γοητωμένη! Πόσες φορές
σας ένευσόκορησα στο θέατρο! Τι ώ-
ροία πού παίζετε στίς επιθεωρήσεις!

ΛΟΛΙΤΑ: Α, με κολακεύετε!

ΜΟΡΕΝ: Δεν έξερετε πόσο μου άρεσε-
τε, όταν γναινίτε στη σκηνή σαν άπαισι-
σα...

ΛΟΛΙΤΑ: Αλήθεια; Κι' ο Λουί, με
προτιμάει σ' αυτόν το νούμερο...

ΜΟΡΕΝ: Ποιος είναι αυτός ο Λουί;

ΛΟΛΙΤΑ: Θαυμαστής μου...

ΜΟΡΕΝ: Είσατε η Βασίλισσα της Έ-
πιθεωρήσεως... Τι ώραία πού λέτε εκείνο
το τραγουδάκι: «Σε μια ταβέρνα υπήκα
ένα βράδυ...»

ΛΟΛΙΤΑ: Είναι το τραγουδάκι πού άρέ-
σει ιδιαίτερός στον Ισίδωρο.

ΜΟΡΕΝ: Στόν Ισίδωρο;

ΛΟΛΙΤΑ: Να είναι κι' αυτός θαυμα-
στής μου.

ΜΟΡΕΝ: Α, με πώς με πιάνει η φλυ-
σού! Φυλασά τόση ώρα... και κοντεύω
να έ-βρω το σκοπό της επίσκεψής μου...

ΛΟΛΙΤΑ: Αλήθεια... έχετε δίκιο...
Και ποιος είναι λοιπόν ο σκοπός της επίσκε-
ψής σας;

ΜΟΡΕΝ: Είναι... νά... είναι... Α...

Είνε πολύ δύσκολο να τον πώ...

ΛΟΛΙΤΑ: Τότε δεν μου τόν λέτε στο αύ-
τι... Θα είναι ευκολώτερο...

ΜΟΡΕΝ: Έχετε δίκιο. (Της μιλάει σι-
γά κοντά στο αυτί).

ΛΟΛΙΤΑ: Ω!... (προσπαθώντας να
πάει αξιοπρεπή στάση). Κύριε, εγώ,
μια όπως πρέπει καλλιτέχνης...

ΜΟΡΕΝ: Μήπως σας έπεισά;

ΛΟΛΙΤΑ: Τρομερά! (Στην Λεονία πού
υπαίνει στο δωμάτιο). Πάρε το πανωφόρι
και το καπέλλο του κυρίου καί...

ΜΟΡΕΝ (ανήσυχος): Και;...

ΛΟΛΙΤΑ: Καί έτοιμασε το πόγγευμα...

Ο κύριος είναι προσκεκλημένος μου... (Η
Λεονία φεύγει).

ΜΟΡΕΝ: Ω! δεσποινίς! Τι ευγενικό
αυτό έκ μέρους σας!...

ΛΟΛΙΤΑ: Α! εγώ είμαι πολύ καλή,
κύριε και εγώ τουφεκά αισθήματα...

Ο Μάρκελλον μου το λέει πάντα.

ΜΟΡΕΝ: Είναι κι' αυτός θαυμαστής
σας;

ΛΟΛΙΤΑ: Ναι. Και τώρα φίλε μου, άς
μιλήσουμε... Έμένα έξερετε, δεν με νοιά-
ζει για τα γούστα... Αλλά όπωσδήποτε...

ΜΟΡΕΝ: Είμαι απολύτως σύμφωνος.

ΛΟΛΙΤΑ: Έχω έξερετε, ένα σωρό έξο-
δα...

ΜΟΡΕΝ: Και ποιος δεν έχει;

ΛΟΛΙΤΑ: Οι θαυμαστές μου έχουν τη
συνήθεια να μου δίνουν ό καθένας 100.000
φράγκα κάθε μήνα, γιατί ο μισθός μου δεν
άκεί...

ΜΟΡΕΝ: Βέβαια έχετε δίκιο!

ΛΟΛΙΤΑ: Είσατε αξιοθαύμαστος!

Μπαίνετε άκείσας στο μυαλό των άλλων...

ΜΟΡΕΝ: Και σεις είσατε ένα σωστό
υπίζουδάκι...

ΛΟΛΙΤΑ: Σταθήτε! Αυτή είναι μια
λέξι πού την μεταγεινιζέται συχνά ο Ζάκ...

ΜΟΡΕΝ: Είναι κι' αυτός θαυμαστής
σας;

ΛΟΛΙΤΑ: Ακριβώς!

ΜΟΡΕΝ: Βλέπετε πώς το μάντεψα!...

(Την άλλη μέρα, την ίδια ώρα η Λολί-
τα κοιμάται άκούσια).

ΛΕΟΝΙΑ (μπαίνει στο δωμάτιο): Κυ-
ρία! Κυρία! Κυρία!...

ΛΟΛΙΤΑ: Έ; Τι συμβαίνει;

ΛΕΟΝΙΑ: Ένα γράμμα, κυρία...

ΛΟΛΙΤΑ (άνοιγει το γράμμα): Από
ποιόν να είναι τάχα!... Περιέργο... Δεν
ξέρω αυτό το γράμμα. (Δίνει το γράμμα
στη Λεονία). Διάβασέ μου το έσύ, Λεο-
νία. (Εγώ τα βλέπω όλα άκούσα θαυμά από
τον ύπνο...)

(Η Λεονία κάθεται και διαβάει το
γράμμα).

«Δεσποινίς,

»Σας εύναριστώ για την ευγενική ύπο-
δοχή πού μου κάνατε χθές το πρωί. Σήμε-
ρα όμως είμαι δυστυχώς υπονομευμένος να
σας άποκαλύψω την αληθινή μου ιδιότητα:

Είμαι υπάλληλος στο ύπουργείο των Οίκο-
νομικών, έντεταλμένος την εξέλεγειν των
δηλώσεων του φόρου της καθαρής προσό-
δου. Στη δηλωσι πού έχετε κάνει ως ήθο-
ποιός του έλαφρού βεάτρου κούσετε τα εί-
σοδήματά σας.

»Τα έσοδήματά σας—όπως μου ώμολο-
γήσατε και σεις ή ίδια—από τους θαυμα-
στάς σας μονάχα Έρνεστον, Λουί, Ισίδω-
ρο, Μάρκελλον και Ζάκ άνέρονται σε
500.000 φράγκα μηνιαίως, δηλαδή ό έκα-
τομμύριο τον χρόνο. Χωρίς μάλιστα να λο-
γαριάζουμε και τους μισθούς σας ως ήθο-
ποιού. Αυτούς σας τους γαρίζω...

»Τό καλλίτερο, λοιπόν πού έχετε να κά-
νετε, κυρία μου, είναι ν' ανακαλέσετε τη
πρώτη σας δήλωσι, διότι έν έναντία πεδι-
πτώσει με μεγάλην μου λύπην σας άναγ-
γέλλω, ότι θ' αναγκασθώ να σας παρο-
πέσω στα δικαστήρια επί εξαπατήσεως της
άοχής.

Μετά της

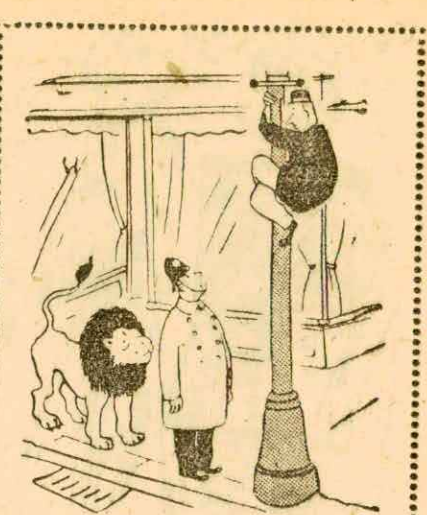
ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΟΡΕΝ

Έπιθεωρητής

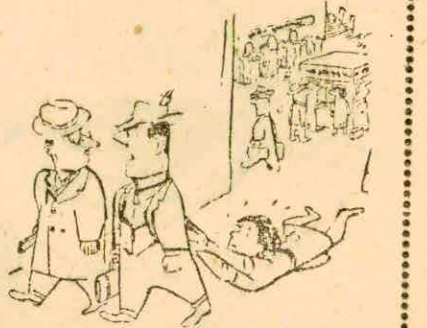
Υπουργείου Οικονομικών

(Η Λολίτα ξεφωνίζει σπασσαστικά και
λιποθυμεί).

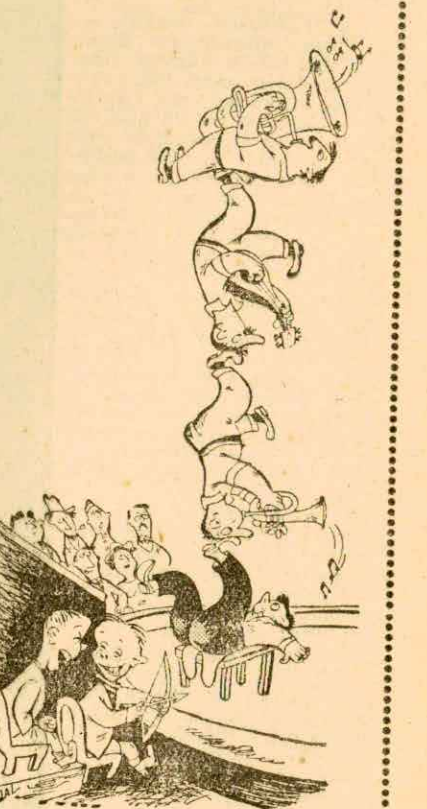
ΖΑΝ ΚΛΟΜΠ,

Ο πόλιςμον: Ας τα κόλλα!
Ποιό λιοντάρι ξέφυγε απ' το Ζωολογι-
κό κήπο;... Κατέβα κάτω για να μη
σέ κλείσω στο «φρέσκο»!...

—Οχι! Δεν της το συγχωρώ! Μου
έκαψε τις φυγαυριές!...

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ
Οι πιτσιρίκοι: Άν τον πετύ-
χω, θα σπάσουμε πλάκα!...

Λαχτάρα!..

Πήρα ένα γράμμα πού μ' έ-
κανε να νοιώσω ρίγες και φρί-
κη... Τό παροχέτω σκεδόν ό
λόκληρο, κι' ό άναγνώστης θα
με δικαιολογήσει...

«Όταν θα διαβάσεις αυτές
τις γραμμές, αγαπημένε, ένθ
θα είμαι μακριά πολύ μακριά
σου... Θάχω φύγει για τό
παντοτεινό ταξίδι, εκεί πού, ό-
σο κι αν προσπάθησες δεν θα
μπορέσεις ποτέ πιά να με φέ-
ρης πίσω. Δεν θέλω αγαπημένε,
ούτε να κλάψης, ούτε να λυ-
πήθης για τό θάνατό μου συ-
τό. Πιστέψέ με, ότι είναι τό
μόνο πού μου μένει να κάνω
και ότι δεν υπάρχει πια άλλος
δρόμος για μένα. Δεν εί-
μαι δειλή κι' ούτε ή πάλι της
ζωής με τρομάζει έχω συντη-
θεί, αλλιώστα να σέρνω τό
στυγρό μου... Όμως, πρέπει
να φύγω. Πρέπει να φύγω, για
να μπορέσει έσύ να μάθης
κάτι πού περιμένεις να τ' α-
κούσης τόσον καιρό. Αυτό τό
«κάτι» ζωντανή δεν θα στεί-
λας ποτέ. Και θα σ' όπώ, έά
στο γράφω, τώρα πού όλα τε-
λειώνουν!...

«Όλα τελειώνουν... Να
μπορούσες να φανταστής τι
κρυβότα μέσα σ' αυτές τις
λέξεις!... Τι δάκρυα, τί πό-
νοι, — μια ζωή χαμένη νεά-
τα πού σβύνουν, όνειρα κι' έλ-
πίδες πού γκρεμίζονται... Δυό
λεξείς—μια ζωή! Όμως τώ-
ρα πια πού δεν με χωρίζει
παρά ένα σκαλί από τό θάνα-
το τώρα πια πού κάθε ψευ-
τιά θα τελειώσει, σου ζητώ
για χάρη να μ' ακούσεις, να με
νοιώσης... Δεν πιστεύω για
σένα πού μ' αγάπησες νάνε
πολύ...

«Με γνώρισες κι' από την
πρώτη στιγμή μούδειξες την
αγάπη σου, τη λατρεία σου...
Από την πρώτη στιγμή έγω εί-
χα την υπεράνθρωπη δύναμη
να γελάσω με τό αισθήμα σου,
να σου δείξω έξωτερικά άδι-
αφορία ένθ μέσα μου έλυωνα
από αγάπη για σένα... Σε
πληγώσα τό ξέρω. Προσπάθ-
ησες με όλη σου τη δύναμη να
λυώσης τον πάγο — μα ποιόν
πάγο;... Μέσα μου δεν υπήρ-
χε παρά μόνο φωτιά... — και
στό τέλος, άφου είδες πώς
δεν ήταν δυνατόν να πετύ-
χης από μένα την ανταπόδοσι
στο δικό σου αισθήμα άπομα-
κρύνθηκες από κοντά μου με
την καρδιά σου κομμάτια...
Πόσο έκλαψα τότε... Αμείως
έννοιωσα πώς όλη ή ζωή μου
είχε σπάσει!... Γιατί όμως εί-
χα φερθή έτσι; Στο ξεμολο-
γέμασι σήμερα, αγαπημένε σή-
μερα πού δεν υπάρχει τρόπος
να κοκκινίσω μπροστά στην
αυστηρή σου, στην παροπνε-
μένη ματιά σου — γιατί οι πε-
θαιμένες δεν κοκκινίζουν...
«Όταν σε γνώρισα, αγαπη-
μένε δεν ήμουν άνήνη... Κά-
ποιος άλλος, πριν από σένα
είχε ποδοπατήσει με άδιαφο-
ρία τό χιόνι της παρθενικής
μου ζωής... Κάποιος πού εί-
χα την άφέλεια να του δώσω
πιστι, παρασυρμένη από τό ώ-
ραία του ψεύτικα λόγια από
τις ζεστές του υποσχέσεις...
Έκείνος όμως ήταν ένας ανά-
ζιος έν άπό τό άνδρικά έ-
κείνα καθήματα — συκώρεσε
με, αγαπημένε μου, μ' άν θ-

είχε αποφασίσει ν' αυτοκτονή-
ση για μένα. Έτοιμαζόμουν
μάλιστα να τη βλέπω κάθε
βράδυ στον ύπνο μου!... όταν
τα μάτια μου πέσανε σ' ένα υ-
στερόγραφο, πώς από την τε-
λευταία σελίδα της έπιστο-
λής:

«Κύριε Χαϊρόπουλε

»Σας ζητώ χίλιες φορές
συγγνώμην για την ένόχλησι
πού σας δίνω. Σας παρακαλώ
θερμά όμως άφου διαβάσετε
τό παραπάνω διήγημά μου πού
σας στέλνω, να μου απαντήσε-
τε άν μπορώ να γράψω. Α-
παντήστε μου μέσω του «Θη-
σαυρού».

»Σας εύχαριστώ χίλιες φορές,

»Ερρικα».

Διήγημα τό λέτε αυτό σκλη-
ρή μου και ανάλγητη άναγνώ-
στρια... Έγώ τό λέω λαχτάρα,
θεομηνία, κεραμίδα!... Άς
όπου φτάσω στο υστερόγραφο
σας μ' έλυσσε δέκα φορές
κρύος ιδρώς... Τό «διήγημά»
σας μου θυμίζει μια ιστορία
πού έγινε στο Παρίσι, όταν έ-
πεσε δοκιμαστικά ή τρίτη υπό-
μνη του άτόμου στον κόλπο
του Μπικίνι: Τό «Ποστ.Παρίζι-
έν» σ' έμια έκπομπή του μετέ-
δωσε ένα σκέτα σχετικό με τίς
καταστροφές πού προκαλεί ή
λαχτάρα αυτή υπόμνη, τόσο ά-
καταστροφές πού προκαλεί ή
λαχτάρα αυτή υπόμνη, τόσο ά-
καταστροφές πού προκαλεί ή
λαχτάρα αυτή υπόμνη, τόσο ά-

«Δ. Ι. Α.» Πάτρας. — Έτοι εί-
νε ή ζωή... Οι άγριες μαμά-
δες είναι πάντα τό πρόσφατο
πού τρομοκρατούν τον έρωτα,
και μεθούριο άν συμψη να γί-
νουνε πεθερές, κάνουνε στο
γαμπρό τό βίο άβυσσ... Υπο-
μονή! άφου ή κοπέλλα σας ά-
ναγνώστη, περιμένετε να μάλα-
κώσετε με τον καιρό τη μέλ-
λουσα κακία πεθερά σας...

«Α δ ι κ η μ ε ν η». — Συν-
δεθήκατε, καλή μου φίλη, μ'
ένα κτήνος!... Τι να σας πώ;
Τι να σας συμβουλέψω;... Υ-
πομονή!...

Γ ι ο ύ λ α Ε.Α.Κ. — Άν τον
αγαπάτε, δεν έχει καμιά ση-
μασία τό ότι σεις έχετε ένα
σπίτι προίκα και αυτός είναι ή-
πάλλινος... Ακούστε τη φωνή
της καρδιάς σας, και με τον
καιρό, ό γόνις σας δεν μπο-
ρεί παρά να συμφωνήσουν, άν
ό νέος είναι καλός.

«Κ ρ η τ ι κ ο π ο ύ λ α». —
Ο πρώτος προσπάθησε να έ-
κδοθή την κατάστασι! αλλά και
ό δεύτερος είναι όχι και πολύ
έν τάξει άπέναντί σας, άφου
σας έξέθεσε στη φίλη σας. Δο-
κιμάστε τον πριν του άνοίξετε
αντιψυφάκια την πόρτα της
καρδιάς σας...

«Α ν ε μ ω ν η τ ο υ ά-
γ ρ ο υ Α.Α.Α. 156». — Άγα-
πάτε και τους δυό και με ρω-
τάτε τι να κάνετε. Απολύστα-
τα: Να παντρευτείτε... και
τους δυό! Αλλά όχι στην Έλ-
λάδα! στην Κεντρώα Αφρική,
όπου επιτρέπεται ή πολυγαμία
και πού και πού ή ανθρωπο-
φανία!...

«Ο λ ο γ ο τ ο μ έ ν ο Τ ε-
τ α ρ». — Ο κόσμος είναι κακός,
φίλε μου... Άφου όι κακο-
γλωσσίες του καταφέρανε να
σας χωρίσουν από την έλε-
κτιή σας θα ήπ πως αυτή δεν
είχε σταθερά αισθήματα άπέ-
ναντί σας και έσχάστε την—ά-
ναγκαστικά, άλλωστε...

«Μ α κ ρ ο δ ο ν ο π ο υ λ ο
Σ.», Σέρρας. — Γνωριστήκατε
με μια νέα επτά χρόνια μεγα-
λύτερή σας!... Μακάρι! αγα-
πήτέ μου!... Δεν είναι δυνα-
τόν ποτέ να συνδεθήτε με τη
... μητέρα σας!...

«Α γ ρ ι α λ ο υ λ ο υ δ ο». —
Στά μασητά σας, προς τό
παρόν...

«Α σ υ ν κ ι ν η τ η κ α ρ-
δ ι α», Κομοτηνή. — Δεν μπο-
ρείτε να γνωρίσετε τον έρω-
τα, διότι όλες οι γυναίκες πού
σας τριγυρίζουν δεν καταφέ-
ρουνε να σας φλογίσουν την
καρδιά!... Υπομονή... Κά-
ποια θα βρεθή κάποτε πού να
σας ήσυχ και σας...

«Α δ ι κ η μ ε ν η μ ι κ ρ ο θ-
λα». — Άν ό υπνηλός σας
αγαπά, δεν θ' άκούση την
κακή ζήλιαρά γειτονιά σας.
Πείστε τον με τον τρόπο σας
ότι είστε άθωα, και δεν μπο-
ρεί πια να ζανονυρίση κον-
τά σας...

«Τ e d d y». — Τόσο τό νρώ-
μα σας όσο και τό «ευθυμο-
γράφημα» στο γεμάτο από

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΓΟΛΣΜΑΤΑ

Δυό μεγάλα ύφαντουργεία της Αμερικής άρχισαν να κα-
τοικευάζουν έσκαχτές ύφασματα πού έχουν τυπωμένα επά-
νω τους πορτραίτα άστέρων. Τα ύφασματα αυτά άρρα-
νούν πολύ στις Αμερικανίδες πού τα φορούν με μεγάλη ευχα-
ριστίη. Στη φωτογραφία μας τό χαριτωμένο «μικρόν»
Νόρμα Ράιχτερ φορεί ένα φουστάνι από ύφασμα πού έχει
τυπωμένο επάνω του τό πορτραίτο της!

27

Ο «γόνος» με τις 16 «ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΕΣ»

Σε μια σοβαρή υπόθεση που είχε αναλάβει τελευταία, να ξεκαθαρίσει, με την λεπτότητα που τον διακρίνει, ο υπαστυνόμος κ. Παρίσης, συνέβη η ακόλουθη περιεργή ιστορία:

Μεταξύ των θεωρουμένων ως ενόχων είχε συλληφθεί κι' ο Κ. Α., ένας κοινός κι' άσχημος νέος, «φιντάνι» της μεταπολεμικής ζωής. Το επάγγελμα του: «Μαυοαγοράς». «Α-φύσος γόνη», κοστούμακι στην πέννα, ακριβό σκαποπλάκι χρονόμετρο στο γόνατο κλπ. Μά ο διάβολος τα έφερε κι' έμπλεξε στη σοβαρή αυτή υπόθεση κι' οι αστυνομικοί τον πέσανε στον υπαστυνόμο κ. Ν. Χειλά. Τον έβαλαν, βγάλενε, δι. είχε μέσα στις τσέπες του, τ' άπλωσαν μέσα στο ασηνί του — κανόνι, στυλό, αλυσσιδίτσες πορτοφολι, σημειώσεις φωτογραφίες — κι' η ανάκρισις άογισε.

Μά εκείνο που σκανδάρισε τους αστυνομικούς ήταν οι σημειώσεις στο κοινό κανόνι του. Τους έκαναν εντύπωση 16 γυναίκες όνομα που αναγράφονταν εκεί. Σε κάθε όνομα από αυτά, ο νέος είχε σημειώσει μια ώρα κι' ένα χαρακτηρισμό. Έγραφε π. χ. «Στάσα, ώρα 5 μ. η. Αδικητής», «Λούλα, ώρα 3 μ. η. Απίστη», «Νότα, ώρα 10 π. η. Ζάρε και Διάβολος», «Καίτη, ώρα 2 μ. η. Μονότονα Αφροδίτη», «Πόπη, ώρα 6 μ. η. Απόψε και κάθε Βράδυ», «Νέλλα, ώρα 10 μ. η. Θύμα του πάθους»...

Κι' η παράταξι των γυναικείων ονομάτων συνεζήτητο με διαφορετικές ώρες και διαφορετικούς χαρακτηρισμούς. Οι αστυνομικοί σκανδαλίστηκαν και ζήτησαν εξήγησεις.

Ο Κ. Α., άφου έκανε στην άογή τα «κορδελλάκια» του, ώσολόγησε τέλος ότι ήταν υπλεγμένος με 16 κοπέλλες στις όποιες είχε υποσχεθεί γάμο!... Ήταν όλες φίλες του!... Μά για να μη υπερβεί τις συνεντεύξεις και τα λόγια του, είχε ανοίξει «μερίδες» όπως οι λογισταί, σ' αυτό το κοινό του κι' έγραφε που πήγαινε με κάθε μία, ποιές ώρες της ήμερας τον άσκαυόλουσε, τί του έλεγε και τί σκέψεις κάνανε για το μέλλον. Έτσι κατάφευε να μη τα υπέκυε και να κολυμπά ανέμελτος στον ερωτικό αυτό πέλαγος της ύπνυσης.

Οι αστυνομικοί, για να διαπιστώσουν την αλήθεια, μάθανε από τον Κ. Α., τα πραγματικά όνομα των γυναικών και τις διευκρίσεις τους και ένα άπνευμα, δέν ωρισμένη ώρα τις κάλεσαν όλες για να ίδούν αν πραγματικά θα τον άναγνώριζαν.

Θά υπήτε στη σειρά, τούς είπε με σοβαρότητα ο Κ. Χειλάς και θα περιμένετε. Κάθε άνδρα που θα

σας παρουσιάζουμε, θα τον κυττάτε προσεχτικά να ιδήτε υπήως τον γνωρίζετε.

Έπειτα έδωσε έντολή να φέρουν από τα κρατητήρια τον Κ. Α., τον φοβερό Δόν Ζουάν.

Μόλις ο Κ. Α. άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο γραφείο, στάθηκε σαν κεραυνόπληκτος.

— Μου την έσκάσες, κύο υπαστυνόμο! είπε στον Κ. Χειλά. Βάσες προσκλητήριο στις γκόμενες!... Καλά μ' έμπλεξε. Για να ιδούμε τώρα πως θα ζευτλέξω!...

Οι κοπέλλες ώστόσο, μόλις τον άντίκρυσαν τον έδειξαν με το γέιο τους και φώναξαν:

— Αυτός — είναι ο κακούργος!... Αυτός είναι που μάς κοροΐδε!...

— Ήταν, φώναξε ο Κ. Α. Μια στιγμή να την ξεκαθαρίσουμε υποοστα στην αστυνομία τη δουλειά.

Και σαν άνθρωπος που δέν ιδούει, κι' αυτό του από γυναικείους καυγάδες, άρχισε να κάνει... προσκλητήριο!

— Έλα δώ, Κατινάκι! φώναξε σε μία. Τι παρόνοιο έχεις μαζί μου! Πάντα δέν έκανα κάθε επιθυμία σου! Τι σου έλειψε, ρε Κατινάκι, κι' άφες στην αστυνομία;

— Με γέλασες. Κώστα, δέν το περίμενα από σένα. Μου έλεγες ότι θα μ' έκανες γυναίκα σου!...

— Μήπως παντρεύτηκες, για να είσαι παρονομενός; Έσύ όταν πηγαινεις στην Άγορά, φωνάζεις στο πρώτο κατάστημα που θα βόης: Δέν κάνεις πρώτα μια βολτίτσα, για να διαλέξεις;

— Σωστά, παροδέχθηκε το Κατινάκι. Μά νόμισα πως διαλέξες!...

— Μ' άρέσεις Κατινάκι, μά διαστάζω άκόμη να διαλέξω!... Άλυσσίδα είναι ο γάμος!... Βαρεία άλυσσίδα, Κατινάκι!...

Το Κατινάκι, ζάωσε. Ήθελε η σειρά κατόπιν της Άνθούλας, της Μαρίτσας, της Τζένης, της Μαίρης, της Ειρήνης, της Λουλάς, της Φιφής, της Γιώτας, της Λότης, της Ρούλας, της Δέσπρας!...

Με κάθε μία ο Κ. Α. έγραψε... λάδι. Σ' όλες είχε ύπασαν, δι. θα ζούσε μαζί τους, φάνει να τ' άποφάσιζε άριστικά. Μά, δέν τό είχε άποφασίσει άκόμα!

Τότε, δίως άογισαν να θυμούνται οι «αρραβωνιαστικές», Κοκκίνισαν, δάκρυα φάνηκαν στα μάτια τους, μαντιλάκια βγήκαν από τις τσάντες, άογισαν ν' άκούγονται άναστεναγμοί!

Σαφικά, μέσα στο ταραγμένο αυτό πέλαγος της άπονοητίας, άκούστηκε μια γυναικεία φωνή:

— Έγώ δέν θα σ' εγκαταλείψω, Κώστα! Μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, να έχεις όσες θέλεις. Έγώ θα γίνω γυναίκα σου!... Άντρας είσαι! Λεβέντης είσαι!... Πότε θα τα γλεντήσεις κι' έσύ τα νειάτα σου!...

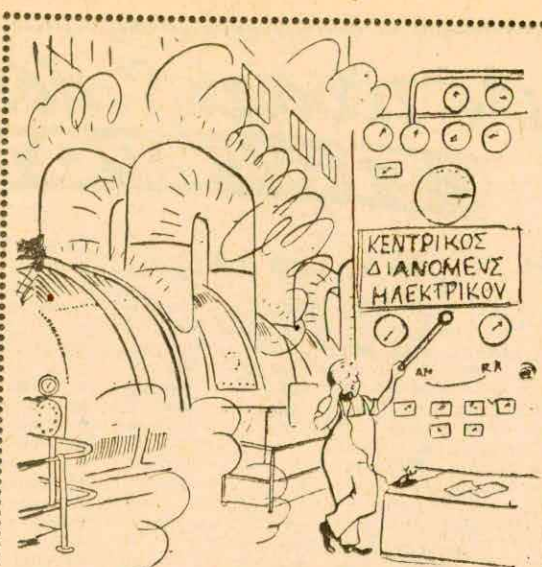
— Ναά μου έθηκε Βαγγελιώ μου! είπε ένθουσιασμένος ο κακούργος. Ζάνασι στάζει το στόμα σου!... Να που βρέθηκε και μία λογική γυναίκα!

Οι άλλες δίως άκούγοντας την Βαγγελιώ να κάνει αυτές τις... σοβαρές δηλώσεις δέν θέλησαν να ύστερησουν. Όλες έσπευσαν να δηλώσουν ότι τον συνγνωούν κι' ότι ήταν πρόθυμες να συνεχίσουν το ειδύλλιο τους για να δώσουν την εύκαιρία σ' αυτό τον φοβερό... γόπη να διαλέξει άνάμεσα τους, τη γυναίκα του!...

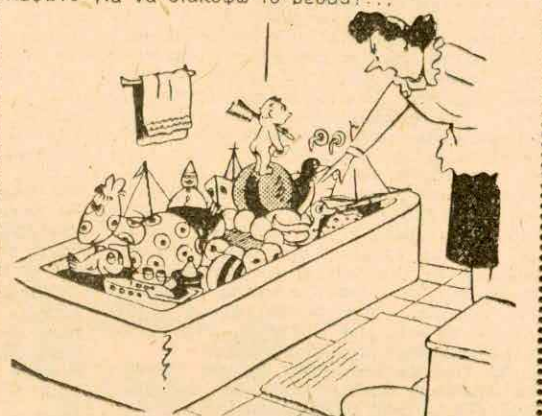
Οι αστυνομικοί τρεβούσαν το μαλιά τους. Πρώτη φορά άντίκρυσαν τέτοια όμορδη... παραφροσύνη!

Ο Κ. Χειλάς έστειλε κατόπιν το σκοποφό πάλι στο κρατητήριο και τις 16 αρραβωνιαστικές του στα σπία τους άποφασίζοντας να ασκακτοήσουν την ερωτική τρέλλα τους γι' αυτόν τον κατεργάρ!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

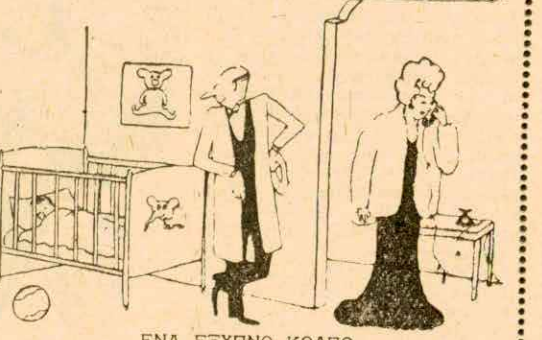
— Μόλις βράση το φαί γυναίκα, πάρε με στο τηλέφωνο για να διακόψω το ρεύμα!...

— Άντε, Γιαννίκο! Άρκετά έπαιζες! Έμπά τώρα στο νερό και πάρε το μπάνιο σου!...

— Δέν έρχεσαι μόνος σπία;... Ό υπέμνης χάλασε τον κόσμο να σε ζήτη!...

— Δέν έρχεσαι μόνος σπία;... Ό υπέμνης χάλασε τον κόσμο να σε ζήτη!...

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΕΓΝΩΡΙΖΑΝ άπό το 1944 το μυστικό ΤΗΣ ΑΤ ΜΙΚΗΣ ΒΟΜΒΑΣ;

Γιατί δέν υπέρεσαν να την χρησιμοποιήσουν

Άπό τα μέσα του 1944, ο πόλεμος φαινόταν χαμένος για τη Γερμανία. Κάθε μέρα που περνούσε, την τραβούσε πιο πολύ στον όλεθρο. Άλλα το γερμανικό έπιτελείο δέν έννοωσε ν' άναγνώριση την ήττα του. Και συνέχισε αυτόν τον χωρίς έλπίδα αγώνα ως την άνοιξη του 1945.

Όλοι άπέδωσαν αυτή την περιεργή έπιμονή στην τρέλλα του Χίτλερ. Άλλ' αν αυτός ο άνθρωπος ήταν παράφρων μπορούσε να συμβαίνει το ίδιο και με όλους εκείνους που τον περιστοιχίζαν.

Την άπάντησι σ' αυτό το έρώτημα έδωκε η μελέτη των γερμανικών αρχείων. Ή Γερμανία έλπιζε και έδικαιούτο να έλπιζε ως την τελευταία στιγμή. Γιατί είχαν έτοιμα πολλά νέα όπλα, που μόνον η ραγδαία προέλασι των συμμαχικών στρατών την έμπόδιζε να χρησιμοποιήσθ. Φαίνεται ότι κατείχε επίσης το μυστικό της ατομικής βόμβας και ότι οι Γερμανοί τεχνικοί είχαν πειραματισθ έπανειλημμένως σχετικά με τον τρόπο της νοσημοποίησής της.

Σχετικά μ' αυτό το ζήτημα, ο Ίταλος φασίστης Λουίτζι Ρομέρα, που έπαιζε το ρόλο μυστικού πράκτορος του Μουσολίνι, και έκτει σήμερα μια ποιηή φιλικήσεως 15 χρόνων, πρόβη τελευταία σε πολύ ένδιαφέουσες άποκαλύψεις.

Στις 22 Σεπτεμβρίου 1944, η Ιταλική ύπηρεσι πληροφοριών, στηρίζομένη στην κατάρθεσι ενός Ίταλου έργατου, που εργαζόταν στη Γερμανία και είχαν έπιστρέψει από εκεί, άιέφερε στον Μουσολίνι τα έξης:

Τα Γερμανικά S. S. είχαν άποκλείσει μια μέρα ένα μεγάλο δάσος στα περίε του Κατσοβί. Εκεί έγιναν πειράματα ενός νέου όπλου. Επρόκειτο για ένα πυράυλο που έσκαφονόσθηε στον ούρανο σε μεγάλο ύψος. Εκεί έξεργάθη και τα κομμάτια του κατέπεσαν στη γη, κάνοντας το έδαφος να σεισθ σε μία μεγάλη ακτίνα γύρω. Ταυτόχρονα σηκώθηκε από το έδαφος μία πλώα στηλη καπνού. Όταν έγινε δυνατή η έπι-

σκεψις του μέρους, όπου είχαν πέσει τα κομμάτια του πυράυλου, έκακοι-δώθηκε ότι τα γιγαντιαία δέντρα του δάσους, ύψους 20-30 μέτρων, είχαν άπανθρακωθ σε άκτίνια ενός χιλιομέτρου.

Δύο μήνες άργότερα, το Νοέμβριο του 1944, ο πρεσβευτής της Ίταλίας στη Γερμανία Άνφούζο, έστειλε στο Μουσολίνι μια έκθεσι για τα νέα γερμανικά όπλα. Σ' αυτή μιλούσε και για ένα έντελως καινούργιο έκρηκτικό μέσον, που είχε την ιδιότητα ν' άφαιρη το όξυγόνο από τον άέρα. Και πρόσθετε ότι, κατά τα πειράματα που έγιναν σε μία νησίδια της Βαλτικής, αυτό το νέο έκρηκτικό μέσον έξηφάνισε κάθε ίχνος ζωής και φυτικής ζωής.

Η νησίς για την όποιαν μιλάει ο Άνφούζο είναι η Ρούγκεν, μεταξυ του Στεττίνου και του Άμβούργου.

Ένα άποφασιστικό πείραμα έγινε εκεί κατά τα τέλη Νοεμβρίου.

Ο ύφυπουργός Νιούμαν, δεξι χέρι του Γκαίμπελε, είχε πη στον Ρομέρα, κατά την έπίσκεψι του τελευταίου στο Βερολίνο:

«Κατωρόδωσαμε να διασπάσουμε το άτομο. Κατέχομε την ατομική βόμβα και τα άποτελέσματά της θα είναι τρομακτικά».

Να πως περιγράφει ο Ρομέρα την έπίσκεψι του στην περιοχή της νήσου Ρούγκεν, όπου έγινε η έκρηξις της ατομικής βόμβας, κατά τα πειράματα του Νοεμβρίου. Είχε πάει εκεί λίγες ώρες μετά την έκρηξι, συνοδευόμενος από μερικούς Γερμανούς αξιωματικούς. Φορούσαν όλοι μανδύες, γάντια και γκέτες από άμιατο. Ένα χαλύδινό κράνος προστατεύε το κεφάλι τους. Δύο κομμάτια από «μίκας» στο μέος των ματιών τους έπέτρεπαν να βλέπουν.

«Η περιοχή, όπου είχε γίνει η έκρηξις, γράφει, παρουσιάζει το θέαμα μίας πλήρους και τραγικής καταστροφής. Έβλεπες παντού μεγάλα πεύκα, που είχαν εσορζισθ και είχαν πέσει στο έδαφος. Τα γόρτα που είχαν άπομεινει έδώ κι' εκεί δέν είχαν πια χρώμα. Ένας πύρινος άνεμος τα είχε κάψει. Η καρδιά της φύσεως και των ζώων είχε πάψει έαφικά να γυτπά. Κάθε τόσο ένα πελώριο δέντρο εσορζισόταν και έπεφτε στο έδαφος. Ο ούρανος πάνω από τα κεφάλια μας δέν είχε κανένα χρώμα. Μερικές γίδες βέλασαν θλιβερά έδώ κι' εκεί».

Παρόμοια πειράματα έπανεληφθησαν πολλές φορές.

Οι Γερμανοί τεχνικοί λοιπόν, είχαν κάμει τεράστιες διαβόους στο ζήτημα της διασπάσεως του ατόμου. Άλλα δυσκολέτηκαν πολύ στην βιομηχανική παραγωγή της ατομικής βόμβας, γιατί δέν είχαν στη διάθεσί τους τις απαραίτητες πρώτες ύλες και τα τεράστια μέσα που έπρεπεσαν στους Άμερικανούς συναδέλφους των να τους προσπεράσουν. Το Γερμανικό έπιτελείο λογάριαζε, έξ άλλου, να κάμει μια ατομική έξορησι προς όλες τις κατεύθυνσεις. Και ήθελε να έχη στη διάθεσί του τα άπαραίτητα έξόδια γι' αυτό. Άλλ' η ραγδαία προέλασι των συμμαχικών στρατιών από όλα τα μέρη και η άποκοπή μεγάλων περιούων από το κέντρον έματά ως άριστικά τα σχέδιά του.

ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ Ή ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΡΙΑ

Η μικρούλα αυτή ηλικίας μόλις δύο ετών είναι κόρη του μεγαλυτέρου από τους τέσσερες άδελφούς Μπουγκλιόν, που θεωρούνται οι καλύτεροι ακροβάτες του κόσμου. Η Μαντόνα — αυτό είναι το όνομά της — παρά τη μικρή ηλικία της, κάνει άείλογες ακροβατικές άσκσεις και δέν διατάζει να πλησιάζει στα μεγάλα κλουβιά όπου βρίσκονται τα θηρία του τσίρκου. Το αίμα των γονέων της βράζει μέσα στις φλέβες της. Θα γίνει άρα νε άκροβάτις, όπως ο πατέρας της. Η θηριοδαμάστρια όπως η μητέρα της.

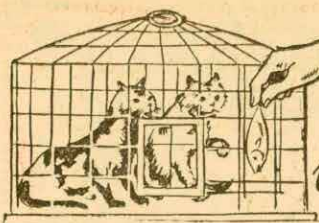
ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ

Αυτή η φωτογραφία έχει συγκινήσει ιδιαίτερα τους Άμερικανούς. Παριστάνει ένα Άμερικανό-πυλο τον Κέν Χόρρις, του όποιου ο πατέρας σκοτώθηκε κατά την διάρκεια του πολέμου, τη στιγμή που δέχεται με βουρκωμένα άπ' τα δάκρυα μάτια το μέταλλο άνδρείας για λογαριασμό του ήρωικού πατέρα του.

Μεταξύ των δώρων που έλαβε η πριγκίπισσα Έλισάβετ με την ευκαιρία των γαμών της ήταν και πολλά τρόφιμα. Η πριγκίπισσα προτίμησε να τα διανείμει μόνη της στους πτωχούς των έργατικών συνοικιών του Λονδίνου, όπως φαίνεται στην εικόνα.

Τά Ζώτα Οκείπτονται

Μερικά χαρακτηριστικά πειράματα

Ένα νευρικό άτομο από-
γεμα πρό 40 ετών, ο Α-
μερικανός καθηγητής Γιέν-
νινγκ εξέταζε με το μικρο-
σκόπιο του ένα μονοκύττα-
ρο ζωύφιο που έκινετο γρή-
γορα μέσα σε μια σταγόνα
νερού. Στην ίδια σταγόνα,
έπλεε ένα κομματάκι γαρί.
Την πρώτη φορά που το
ζώο συνάντησε αυτό το εμ-
πόδιο, τραβήχθηκε απότομα
πίσω, σαν φοβισμένο. Τη
δεύτερη φορά, η αντίδραση
του ήταν λιγότερο ζωηρή.
Και, έπειτα από μερικές ε-
ξέσεις συγκρούσε δεν έ-
δειχνε πια πως φοβόταν το
γαρί. Ο καθηγητής λοιπόν
συνέπεσε ότι το ζωύφιο
είχε την ικανότητα να σέ-
πτεται και να καταλαβαίνει
ότι το γαρίκι εκείνο ήταν
ακίνδυνο. Κι' όμως απέτει-
λε από ένα μόνο κύτταρο.
Δεν είχε ούτε ίνους έγκεφα-
λου ή άλλου αναλόγου ορ-
γάνου.

Άλλοτε, άλλοι έπιστή-
μονες έκαναν πειράματα με
αυοιδάδες—που είναι μικρο-
σκοπικά ζώα, επίσης μονο-
κύτταρα. Το δοχείο που τις
περιείχε ήταν το μισό δυνα-
τά φωτισμένο και το άλλο
μισό σκεπτό. Όλες λοιπόν
οι αυοιδάδες μαζεύονταν
στη σκιά.

Κατόπιν, έγινε το έξης
πείραμα: Οι βιολόγοι συγ-
κέντρωσαν με φακό μια μι-
κή δέση φωτός στο κέν-
τρο μιας σταγόνας νερού,
στην οποία έπλεε μια αυοι-
δάς. Όταν το ζωύφιο υπή-
κε στο φωτισμένο χώρο, λι-
γότερο την ταχύτητά του,
σταμάτησε κι' έπειτα κινή-
θηκε προς τα πίσω και βύ-
θη απ' το φως. Μια δεύτερη

φορά, ξαναπήκε στη φωτι-
νή δέση, τώρα όμως προ-
χώρησε λιγότερο μέσα σ'
αυτήν. Έπειτα από μερικές
τέτοιες επαναλήψεις, κατέ-
ληξε να όπισθοδρομή αμέ-
σως μόλις το προσπίπνι με-
ρος του σώματός της συναν-
τούσε τις φωτεινές ακτίνες.
Ήταν απόδειξη ότι κι' οι
αυοιδάδες μπορούν να σκε-
φθούν, ν' αποκτήσουν πείρα
και ν' έπωφεληθούν απ' αυ-
τήν.

Ακόμη πειστικότερα εί-
ναι τα πειράματα, που έγι-
ναν σε άνωτερα όσφινον ζώα.
Οι καταστροφές π.χ. α-
ποφύγουν συστηματικά το
φως. Ο Αμερικανός δόκτορ
Σζυμάνσκυ έβλεπε μερικές
καταστροφές μέσα σ' ένα
κουτί γυαλισμένο σε δυο δια-
μερίσματα, το ένα φωτεινό
και το άλλο σκοτεινό. Τα
έντοια μαζεύθηκαν, φυσικά,
στο σκοτεινό διαμέρισμα, ο-
που όμως δέχθηκαν μια έλα-
φή ηλεκτρική εκκένωση. Α-
φού έπαθαν μερικές φορές
το ίδιο πράγμα, έπαυσαν πιά
να μπαίνουν στο σκοτεινό
διαμέρισμα, και μάλιστα αν-
τιστέκονταν όταν ο έπιστή-
μων τα έσπρωχνε προς τα
έξω.

Ο νεαρός ψυχολόγος Έντ-
γαρ Τοντάικ έκανε πειρά-
ματα σε θηλαστικά ζώα. Τα
έβαζε μέσα σε κλουδιά, που
ή πόστα τους έκλεινε μ' ένα
μυλότολο ή με μια άμπαλα.
Η μ' ένα κολλημένο γαρί το
ή με κάποιον άλλο από το
πο, και παρακολουθούσε τις
προσπάθειές τους για να
την άνοιξουν και να έλθει-
ωθούν.

Πειραματίστηκε έτσι με
δύο πεινασμένες γάτες κλει-

Κι' έξικη σοφία

(Οι Κινέζοι έχουν ένα περίφημο παμπάλαιο ιερό βί-
βαιο όνομαζόμενο «Λι-Κι»). Το βιβλίο αυτό περιέχει
δύο παλαιότερα σοφά ρητά. Ίδου μερικά απ' αυτά:)

- ★ Να είσαι φρόνιμος σαν το φερί, άταραχος σαν
τη χελώνα και σιωπηλός σαν την νύχτα.
- ★ Όποιος δαμάζει την γλώσσα του, γλυτώνει το
κεφάλι του.
- ★ Όποιος περπατεί γρήγορα κουράζεται και γρή-
γορα.
- ★ Οι πληγές των βελών γιατρεύονται κάποτε, αλλά
εκείνες που προξενεί η γλώσσα ποτέ.
- ★ Ο λόγος βγαίνει από ένα στόμα για να μη σε
χίλια αυτά.
- ★ Η πιο ευτυχισμένη μητέρα κοριτσιών είναι εκείνη
που έχει μονάχα, άγνοια.
- ★ Η πόρτα του δωματίου των παρθένων πρέπει να
είναι άρρατη.
- ★ Κλείσε το στόμα σου για να μη σε κλείσουν στη
φυλακή.
- ★ Τα μάτια της παρθένου δεν βλέπουν τον άντρα
πρινά μετά το γάμο της και τότε βλέπουν μονάχα το
σωστό της. Οι άλλοι άντρες είναι ν' αυτή ακιές.
- ★ Καλότυχος ο σύζυγος που τρώει το μεσημέρι κα-
λα-γεμισμένο φαγητό. Εκείνη που του το μαγειρεί
με θάχη χωρίς άλλο, καλή καρδιά και χρυσά χέρια.
- ★ Η ζήλεια περνάει μαζί με την άγνοια. Είναι το
μια δροστικό δηλητήριο για τον έρωτα. Στην ίδια καρ-
διά δεν μπορούν να συγκολληθούν τα δυο αυτά οι-
σώματα.
- ★ Η γυναίκα κι' η θάλασσα ποτέ δεν ησυχάζουν
δεν ησυχάζουν κι' αν καταβροχθίσουν.

νοντάς τις στο κλουδί και
δαλντας έξω απ' αυτό ένα
ψάρι. Παρατήρησε δε ότι, σ'
ένα μικρό χρονικό διάστημα,
όλα αυτά τα ζώα κατάφεραν
ν' άνοιξουν την πόρτα.

Άλλοι συνάδελφοί του έ-
καναν κατόπιν παρόμοια
πειράματα με όλα τα είδη
των θηλαστικών και των που-
λιών. Αποδείχθηκε λοιπόν ότι
ο «άσβος» ήταν το έπιδει-
ώτερο απ' όλ' αυτά τα ζώα.
Με μια σκεπτική έδασκησι,
κατόρθωσε σε 8 δευτερόλε-
πτα ν' άνοιξη την πόρτα
του κλουδιού του, κλεισμένη
με 7 τρόπους συγχρόνως.

Τα σκυλιά αποδείχθηκαν
πολύ καλύτερα απ' αυτής
της άπώσεως.

Οι πίθηκοι δεν έφταναν το
χρονικό ρεκόρ του «άσβου»,
είχαν όμως μια «συνειδητή
αντίληψη». Δεν μάθαιναν ά-
πλως ν' άνοιγουν μηχανικά
την πόρτα του κλουδιού. Ο-
ταν ήταν κλεισμένη κατά τέ-
τοιον τρόπο, ώστε ν' απαιτεί
διαφορούς χειρισμούς με
ώ ρ ι σ μ έ ν η σ ε ι ο ά,
οι πίθηκοι μάθαιναν να τους
κάνουν με τη σειρά αυτή, έ-
νώ οι «άσβοι» τους έκαναν
γονηρότερα αλλά άνακα-
τα, κι' έτσι δεν κατόρθω-
ναν ν' άνοιξουν την πόρτα.

Το χαρακτηριστικό είναι
ότι οι πίθηκοι και τα μικρά
παιδιά γοειάζονταν το ίδιο
χρονικό διάστημα για το ά-
νοιγμα της πόρτας, στο πρώ-
το πείραμα. Έπειτα όμως α-
πό δέκα πειράματα, τα παι-
διά είχαν προσδεύσει πολύ
περισσότερο απ' τους πιθή-
κους.

Με τα πειράματα αυτά,
αποδείχθηκε ότι διάφορα
ζώα, που θεωρούνται συνή-
θως έξυπνότερα, δεν έχουν
πολλά αντίληψη, ενώ αντίθε-
τως έχουν δυσφημισθή άλλα
που είναι πραγματικώς έξυ-
πνα. Το άλογο π.χ. δείχνει
άσυγκριτως λιγότερη αντί-
ληψη απ' το γοίρο, πορεί-
μεν ν' άνοιξη την πόρτα
του κλουδιού.

Ένας ψυχολόγος έβαλε
στο ίδιο κλουδί δυο γάτες,
ή μια ήταν πρωτόπειρη κι'
ή άλλη έδασκημένη από προ-
ηγούμενα πειράματα. Η
πρώτη παρακολούθησε τη
δεύτερη ν' άνοιξη επανειλημ-
μένως την πόρτα και να
παίρνει ένα ψάρι γ'. αντα-
μοιόβη της. Κι' όμως, όταν
την έκλεισαν κατόπιν μόνη
της στο κλουδί, αποδείχθη-
τι δεν είχε ωφέληση καθόλου
απ' αυτά τα μαθήματα.
Χρειάστηκε γιά ν' άνοιξη
την πόρτα όσην ώρα θα
γοειάζονταν αν δεν την είχαν
ξανακλείσει ποτέ στο κλουδί.

Συνεπώς, τα ζώα δεν υα-
θαίνουν τίποτε με τη μίσησι.

Το ίδιο ισχύει σε πολλές
περιπτώσεις και γιά τα
παιδιά. Νομίζουμε συνήθως
ότι τους διδάσκουμε διάφο-
ρα πράγματα, δείχνοντάς
τους πως γίνονται. Στην
πραγματικότητα όμως, τα
παιδιά θα τα μάθαιναν και
μόνα τους, μέσα στο ίδιο
χρονικό διάστημα. Η σύγ-
νομη λοιπόν παιδαγωγική
τινίζει ότι το παιδί πρέπει
να γίνεται δάσκαλος του έ-
αυτού του και ν' μάθει
κάνοντας λάθη. Η πείρα που
θ' αποκτήσει έτσι, αξίζει
πολύ περισσότερο απ' τη
μίσησι.

Ένας επιχειρηματίας ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΕΤΩΝ

Ουίλλιαμ Χέπλερ, το παιδί θαύμα

Το επιχειρηματικό πνεύμα έχει τα-
σο πολύ αναπτύχθη τελευταίως στην
Αμερική, ώστε παρουσιάστηκε το εκ-
πληκτικό και μοναδικό ίσως στην ιστο-
ρία φαινόμενο: ένα παιδί 15 μόνον ε-
τών που είχε κι' όλες ένας «φτασι-
μος» και υπολογισμός κεφαλαίου.
Ο Ουίλλιαμ Χέπλερ — έτσι λέγεται
ο νέος αυτός — ξεκίνησε από τον λα-
χανόκηπο του πατέρα του, στο Ντάρ-
χέμ του Νιού Χαμπαρκ κι' έγινε μεγα-
λός έμπορος οπών. Έχει σήμερα
αρκετά δολάρια ως κεφάλαιο και ση-
μαντική πελατεία, που του άφηνει ικα-
νοποιητικά κέρδη κάθε μέρα.

Το καλοκαίρι του 1944, όταν ο Ουίλ-
λιαμ ήταν ακόμα 11 μόνον ετών κι' έ-
παιζε όπως όλα τα αμερικανόπουλα
μπέιζ - μπάλ, μόλις τελείωσε το σχο-
λείο του άρσε ιδιαίτερα να τριγυρίση
στον κήπο του σπιτιού του, να ταιή
τα κουνέλια και να φυτεύει τομάτες,
θαύμαζε τις τομάτες όταν κοκκινίζαν
κι' έπειδή δεν ήθελε να τις κόψη τις
άφηνε να ξεραθούν και μαζεύε όστερα
τους οπóρους τους. Στην κατάλληλη
έποχή φυτεύει τους οπóρους αυτούς
και με την περιποίηση που τους έκανε
παρατήρησε με έκπληξη του, ότι άρχισε
να φυτρώνη μια νέα ποικιλία τομάτας,
πιο χυμώδους και πιο εύγευστης.

Σκέφθηκε τότε ότι θα μπορούσε να
έκμεταλλευθή την ανακάλυψή του αυ-
τή. Και χωρίς να πη λέξη στους γονείς
του, το έσκαψε μια μέρα κρυφά από
το σπίτι, πήγε στη Ν. Υόρκη, παρου-
σιάσθηκε σε μια αντιπροσωπεία κτημα-
τιών και προσέφερε ένα κιλό οπóρους
τομάτας ως προίον της άνυπαρκτής
φυσικά, «Εταιρίας Σπάρων Μπίλλυ Χέ-
πλερ» της οποίας και παρότρυνε ότι
ήταν «γρομματαύς και ταμίας».

Οι αντιπρόσωποι των κτηματιών γέ-
λασαν μαζί του, θαυμάζοντας όμως το
θάρρος του παιδιού αυτού δέχθηκαν
ν' αγοράσουν τους οπóρους του με 80
δολάρια το κιλό. Οι σπόροι βρέθηκαν
λιγότεροι από ένα κιλό και του έδω-
σαν 60 δολάρια.

Ενθουσιασμένος ο Μπίλλυ γύρισε
οπίτι του έδειξε τα χρήματα και άνε-
φερε το καρθώμα του στον πατέρα
του Τζ. Ρ. Χέπλερ, που είχε καθηγη-
της της βοτανικής στο Πανεπιστήμιο
του Νιού Χαμπαρκ.

Ο πατέρας Χέπλερ εξέτασε τους
οπóρους του γιου του και βεβαιώθηκε
ετι έπρόκειτο πραγματικά για μια και-
νούργια ποικιλία τομάτας, που φυτεύ-
ται τον Αυγουστό, μπορεί να αναπτυ-
χθή και σε γλάστρες και κερηφορέι
τα Χριστούγεννα. Ενθάρρυνε τότε το
γιοί του ο οποίος ένθουσιασμένος έ-
δωσε μια φανταστική έταρρία με
πρόεδρο τον έαυτό του ως Ουίλλιαμ
Χέπλερ, αντιπρόεδρο πάλι τον έαυτό
του ως Ρότζερ Χέπλερ — το δεύτερο
μικρό όνομά του — και με τον Μπίλλυ
Χέπλερ — τον ίδιον δηλ. με το χαιδεύ-
ο του όνομα — ως «γενικό διεύ-
ντή και γενικό ημίον». Στους οπóρους
του έδωσε και μια έπώνυμια «Τίνυ -
τίμ - τομάτες».

Την άλλη χρονιά ξαναπήγε στην αν-
τιπροσωπεία κτηματιών στη Ν. Υόρκη.
Τη φορά όμως αυτή δε γέλωσαν μαζί
του αλλά ζήτησαν να τους πηγαίνη
τακτικά όσους περισσότερους οπóρους
μπορούσε.

Έτσι ο Μπίλλυ συστηματοποίησε τη
δουλειά του και σήμερα που είναι 15
ετών έχει 1.000 δολαρίων κεφάλαιο
και άκριβοπουλάει τους οπóρους του.

Στην «Εταιρία» του, δεν έχει ακό-
μη άναμίζει κανένα άλλον κι' επί
πλέον δεν έχει περιορίσει κομμάτι από
τις άλλες άσολίες του. Έξοκολούθει
να παίξη το μπέιζ - μπάλ, να ταιή τα
κουνέλια του και να πηγαίνη τακτικά
στο σχολείο του. Πρόσθεσε μάλιστα
στις άσολίες του και τη μουσική που
του άρέσει ιδιαίτερα. Όπως λέει ο
ίδιος, τα λεπτά που συγκεντρώνει θα
τα χρησιμοποιήσει μια μέρα για να έ-
πιδωθή σε σοβαρές επιστημονικές με-
λέτες και έργασίες. Κι' αυτό δείχνει
ότι ο Μπίλλυ δεν είναι κανένα φαντα-
σμένο παιδί, αλλά μια ιδιοφυία, που
ίσως αύριο καταπλήξη τους Αμερικα-
νούς όχι μόνο στο επιχειρηματικό πε-
δίο, αλλά και γενικότερα.

Δεν πρέπει να ξε-
χνάτε ποτέ ότι
το σώμα σας, το
λάχιστον κατά την
περίοδο της νεότητος,
είναι εύπλαστο, σαν
κερί. Φυσικά, θα έ-
χη μερικές ατέλειες,
κάποια έλαττώμα-
τα... Αλλά μην πα-
ραπονείστε γι' αυτό.
Η γυναίκα με το τέ-
λειο κορμί δεν γεν-
νήθηκε άκόμη. Είναι
στο χέρι σας, όμως,
να διορθώσετε αυτά
τα έλαττώματα και
να κάμετε το σώμα
σας άρμονικό, έτσι
που να προσεγγίση
όσο το δυνατό στο
τέλειο.

Να μερικές άσκή-
σεις που θα σας βοη-
θήσουν να το επιτύ-
χετε.

Αυτές οι άσκήσεις
δεν έχουν τόν προο-
ρισμό να υποβοηθή-
σουν την ανάπτυξη ή
να διορθώσουν τα έ-
λαττώματα ενός μό-
νον μέρους του σώ-
ματός σας. Αφορούν
όλο το σώμα σας και
αυτό είναι το μεγάλο
και άναμφισβήτητο
πλεονέκτημά των.

1. Αρχική θέση

Όρθια. Το κεφάλι
ψηλά. Τα πόδια τενωμένα καλά
σε στάσι διαστολής. Σηκώστε το
ένα χέρι πάνω από το κεφάλι
και άκουμπήστε το άλλο στη ρά-
χη ανάμεσα στις δυο ώμοπλάτες.

Κινήσεις

Πρόκυψις. Θα κάμετε ταυτό-
χρονα μια μικρή περιστροφική
κίνησι της μέσης και θα προσπα-
θήσετε να έγγιζοσθε με το χέρι
που έχετε πάνω από το κεφάλι
σας το μικρό δάχτυλο του αντίθετου ποδιού.

Έναλλαγή των χεριών.

Η άσκηση πρέπει να επαναληφθή 10-15 φορές με
το κάθε χέρι. Στην άρχή, θα την κάνετε άργα. Αλλά,
βαθμιαία, θα αυξάνετε την ταχύτητα των κινήσεών σας.

2. Αρχική θέση

Όρθια. Τα χέρια τενωμένα προς τα πλάγια, με
τις παλάμες γυρισμένες προς το έδαφος. Τα πόδια σε
άπόστασι 30 περίπου εκατοστών το ένα από το άλλο.

Κινήσεις

Κάμετε ένα βήμα προς τα πίσω με το δεξι πόδι,
κρατώντας τα χέρια τενωμένα σε όριζόντια θέση, αλ-
λά με τις παλάμες γυρισμένες προς τα έπάνω. Κάμ-
ψις της κεφαλής και του κορμού προς τα πίσω. Κατά
την κίνησι αυτή θα τενωσθε όσο πιο πολύ μπορείτε
τους μύς του στήθους και του λαιμού.

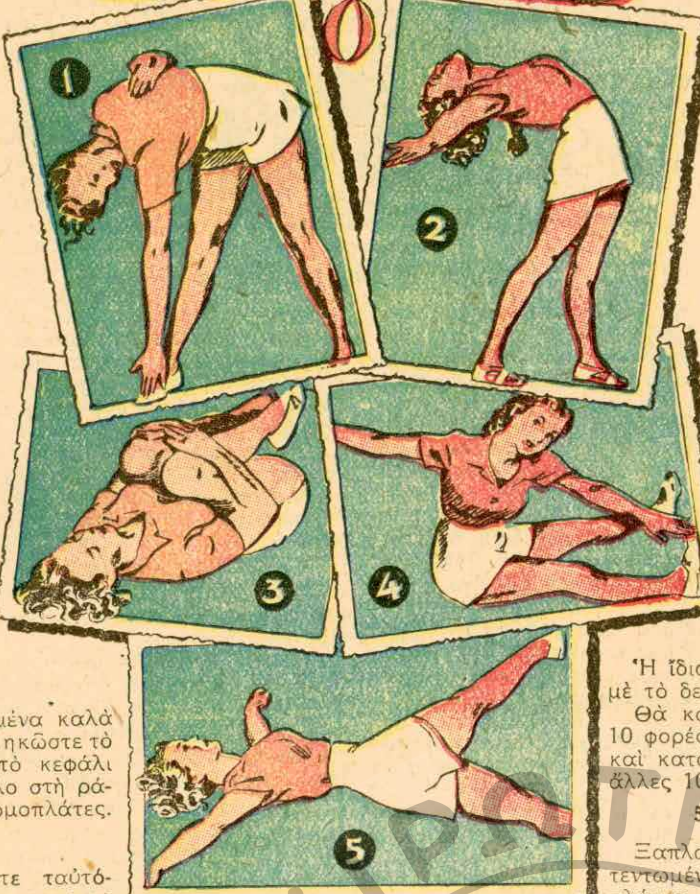
Ξαναγυρίστε στην άρχική θέση και επαναλάβετε
την ίδια κίνησι με το άριστερό πόδι.

Η άσκηση αυτή θα γίνη πέντε φορές με το κάθε
πόδι.

3. Αρχική θέση

Ξαπλωθήτε ύπτια. Τα πόδια τενωμένα. Τα χέρια

Πώς ν' αποκτήσετε αρμονικό σώμα

Η ίδια κίνησις θα επαναληφθ
με το δεξι χέρι.
Θα κάμετε αυτή την άσκη
10 φορές. Θα ξεκουρασθήτε λίγο
και κατόπιν θα την επαναλάβετε
άλλες 10 φορές.

5. Αρχική θέση

Ξαπλωθήτε ύπτια. Τα πόδια
τενωμένα. Τα χέρια προς τα
πλάγια στο ύψος των ώμων.

Κινήσεις

Σηκώστε το δεξι πόδι προς τα
έμπρός. Θα κάμετε ταυτόχρονα μια μικρή περιστρο-
φική κίνησι της μέσης, σε τρόπο που το πόδι σας να
έρθη όσο το δυνατόν πιο πολύ προς το μέρος του
άριστερού σας χεριού. Θα προσπαθήσετε ώστε οι
δύο χέρια και τα χέρια σας ν' άκουμπουν καλά στο έδα-
φος και να μένουν ακίνητα.

Ξαναφέрте το δεξι πόδι σας στην άρχική του θέση
και επαναλάβετε την ίδια άσκησι με το άριστερό σας
πόδι.

Η άσκηση αυτή πρέπει να γίνη 10-20 φορές με
το κάθε πόδι.

Αν δεν είσασθε εκ φύσεως δυσκίνητες και όκη-
ρες, αν ενδιαφέρεσθε για την άρμονία και την έμορ-
φία του σώματός σας, αν θέλετε τέλος να διορθώσετε
ωρισμένες σωματικές σας ατέλειες, δοκιμάστε τις
άσκήσεις αυτές. Ούτε δύσκολες είναι ούτε κοπιαστικές.

Μη σας τρομάζουν κυρίες και δεσποινίδες. Αρχί-
στε ένα καλό πρωί και συνεχίστε τις συστηματικά
πλέον. Και δεν θ' άργήσετε να δώτε το αποτέλεσμα
τους.

Οι σωματικές σας ατέλειες δεν θα λείψουν έντελως,
πάντως όμως θα βελτιωθούν αρκετά. Κι' αυτό το κα-
τιτί, επί τέλους, είναι πολύ σπουδαίο, πολύ σημαντικό
στην περίπτωσι αυτή. Γιατί ένα άρμονικό σώμα είναι
το πην σε μια γυναίκα, είναι η δώρα βάσις — μπορεί
να πη κανείς — του γοητευτικού προσώπου.

κατά μήκος του σώ-
ματος.

Κινήσεις

Σηκώστε τα πόδια
σας σε τρόπο που τα
γόνατα να πλησιά-
σουν στο στήθος και
πιάστε τα με τα δυο
σας χέρια. Οι μηροί
πρέπει ν' άκουμπουν
στην κοιλιά.

Ξαναγυρίστε στη
άρχη θέσι και έπα-
ναλάβετε αυτή την
άσκησι 10 φορές.

4. Αρχική θέση

Καθήστε στο πά-
τωμα, με το σώμα
ευθυτενές και τα χέ-
ρια στα πλάγια. Τεν-
τώστε έπίσης προς
τα πλάγια τα πόδια,
χωρίς να λυγίσετε
καθόλου τα γόνατα.

Κινήσεις

Κάμετε μια μικρή
κάμψι του κορμού,
προς τα έμπρός και
λιγάκι προς τα πλά-
για, σε τρόπο που το
άριστερό σας χέρι
να πιάση την άκρη
του δεξιού σας πο-
διού. Ταυτόχρονα, θα
τενωσθε το δεξι
σας χέρι προς τα
πίσω.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Ο ίδιος μαθητής δεν γνωρίζει το όνομα του Διονυσίου Παπίνου, ού έφευρέτου της ατμομηχανής; Πριν από λίγον καιρό, γιορτάσθηκε σ' όλο τον κόσμο η 300ή επέτειος της γεννήσεώς του. Και οι μεγαλύτεροι από τους σύγχρονους σοφούς ύμνησαν τη μεγαλοφυΐα και το έργο του.

Αλλά πόσο δυστυχισμένη ήταν η ζωή του! Και πόσο θλιβερά κύλησαν οι ημέρες του!

Ήταν μία ζωή χωρίς γέλιο και χωρίς χαρά ή δική του. Οι σύγχρονοί του τον περιφρόνησαν και τον καταδίδωσαν. Και μιλούσαν γι' αυτόν σαν για έναν άποτυχημένο, που άξιζε πιά πολύ τη συμπόνια, παρά την προσοχή και το ενδιαφέρον.

Έτσι, ο μεγάλος έφευρέτης έζησε παραγνωρισμένος, άσημος και κατατρεγμένος σ' όλη του τη ζωή. Και πέθανε χωρίς ή επιτυχία να στεφανώσει ποτέ τις προσπάθειές του. Τους καρπούς των κόπων του έπρόκειτο να τους συλλέξουν αργότερα άλλοι.

Ο Διονύσιος Παπίνος γεννήθηκε στο Μπλουά της Γαλλίας στις 22 Αυγούστου 1647. Η οικογένειά του είχε άσπαρξη από πολλών γενεών τον προτεσταντισμό και ο ίδιος ήταν επίσης φανατικά προσηλωμένος στην καινούργια θρησκεία.

Ένας άλλος στη θέσι του, θα είχε συντριβή από τα πρώτα του βήματα. Γιατί οι προτεστάντες ήταν τότε στο περιθώριο της κοινωνίας και υφίσταντο αναριθμήτους καταδιώξεις.

Ωστόσο, ο Παπίνος κατώρθωσε να σπουδάσει στο Παρίσι και το 1671 έδημοσίευσε ένα έργο, που τον έκαμε άμεσα γνωστό μεταξύ των επιστημονικών κύκλων και σχολιάστηκε έγκραυστικά σε μία δημοσία συνεδρίαση της Ακαδημίας των Επιστημών.

Το έργο αυτό είχε τον τίτλο «Νέα πειράματα επί του κενού, με περιγραφή των μηχανών που χρησιμεύουν για την παραγωγή του».

Η δημοσίευσή αυτού του έργου του εξασφάλισε την εύνοια της συζύγου του ύπουργου Κολμπέρ και την υποστήριξη του μεγάλου φυσικού και μηχανικού Ούγκενς, που τον προσέλαβε ως βοηθό του.

Την εποχή εκείνη, ο Λουδοβίκος 14ος είχε χτίσει τις Βερσαλλίες. Αλλά το νερό έλειπε από το πολυτελές ανάκτορο. Σκέφθηκαν τότε να το μεταφέρουν εκεί από το Μαρλό. Αλλά οι Βερσαλλίες βρίσκονταν 150 μέτρα ψηλότερα από το Μαρλό. Πώς το νερό θα φτανε ως εκεί; Για τη σημερινή τεχνική το πρόβλημα αυτό είνε ένα παιχνιδάκι.

Αλλά για την εποχή εκείνη ήταν εξαιρετικά δύσκολο. Ο Ούγκενς επεξεργάστηκε τα σχέδια μαζί με τον Παπίνου. Αλλά οι δοκιμές που έγιναν κατέληξαν σε παταγώδη αποτυχία.

Και τότε συνέβη, ότι γίνεται συνήθως σε παρόμοιες περιπτώσεις. Ο Ούγκενς έριξε όλο το βάρος στον Παπίνου. Και η όργη του βασιλέως και του Κολμπέρ ξέσπασε έναντι του νεαρού φυσικού. Θυμήθηκαν άμεσα ότι ήταν διαμαρτυρούμενος. Και τον εξώρισαν από τη Γαλλία.

Ο Παπίνος κατέφυγε τότε στην Αγγλία και έγινε «παρασκευαστής» στο εργαστήριο του περιφώνου φυσικού Ρομπέρτ Μπούλ.

Κατά την παραμονή του εκεί, ανακάλυψε τη δύναμη του ατμού κυττάζοντας μία χυτρά που βρισκόταν στη φωτιά...

Η μαρτυρική ζωή του Παπίνου

και, ανακάλυψε τη δύναμη του ατμού, κυττάζοντας μία χυτρά που βρισκόταν στη φωτιά. Οι ατμοί που σχηματίζονταν στο έσωτερικό της έκαναν το σκέπασμά της ν' ανασπώνεται, σαν ένα χέρι να το έσπρωχνε από μέσα.

Ο Παπίνος συνέλαβε τότε για πρώτη φορά, την ιδέα της χρησιμοποίησης του ατμού ως κινητήριου δύναμης.

Αλλά κανείς δεν τον πρόσεξε. Κι όταν τόλμησε να παρουσιάσει μία υποτυπώδη ατμομηχανή στη Βασιλική Εταιρία του Λονδίνου, ο φυσικός Χούκ την έχαρακτήρισε ως «έπικίνδυνο και παιδαριώδες κατασκεύασμα».

Ο Παπίνος έφυγε τότε από την Αγγλία και πήγε στην Έσση, όπου βρήκε μία μικρή υποστήριξη από τον

εκλέκτορα Κάρολο. Αλλά οι Γερμανοί επιστήμονες, κινούμενοι από φθόνο, διακωμώδησαν τις έφευρέσεις του και προσπάθησαν να τον παραστήσουν για τρελλό.

Ωστόσο, χάρις στην εύνοια του εκλέκτορος, ο Παπίνος κατώρθωσε να δοκιμάσει τη μηχανή του σ' ένα πλοίο, που θα ταξίδευε στον ποταμό Φούλντα.

Το πείραμα εστέφθη από επιτυχία. Αλλά όταν το πλοίο έφτασε στο Βέζερ, οι βαρκάρηδες του μικρού ποταμιού λιμένος, που έβλεπαν στη μηχανή του Παπίνου μία άπειλη έναντι των, το έπολιορκησαν με άγριες και απειλητικές διαθέσεις.

Και ο έφευρέτης είδε τότε τους ανθρώπους αυτούς να σπάζουν με τα τσεκούρια και να μεταβάλλουν σε συντριμμία τη μηχανή, που με τόσους κόπους και τόσες θυσίες είχε κατασκευάσει.

Με την ψυχρή πλημμυρισμένη από λύπη, ο Παπίνος ξαναγύρισε έπειτα στο Λονδίνο και από εκεί άρχισε να στέλνει ύπομνηματα στις επιστημονικές ακαδημίες των διαφόρων ευρωπαϊκών κρατών.

Αλλά κανείς δεν το πρόσεξε. Είχε δημιουργηθεί γύρω του μία συνωμοσία σιωπής.

Στο μεταξύ, ο Παπίνος είχε γεράσει πιά. Και πέθανε φτωχός και δυστυχισμένος μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο μιάς εργατικής πολυκατοικίας του Λονδίνου.

Μία λιθογραφία που κυκλοφόρησε λίγον καιρό αργότερα τον παριστᾷ στην έπιθανάτιο κλίνη του, με τα μάτια στηλωμένα πάνω στα συντρίμια της μηχανής του, που είχε μεταφέρει εύλαστικά από το Βέζερ και τα διατηρούσε σαν κειμήλια σε μία γωνία του δωματίου του...

Ο θάνατος του έκαμε εκείνους που τον είχαν αγαπήσει και περιφρονήσει ως τότε να τον προσέξουν.

Πολλοί Άγγλοι επιστήμονες άρχισαν άμεσα να μελετούν τις εργασίες του και να επαναλαμβάνουν τα πειράματά του.

Είδαν τότε ότι το «παιδαριώδες και έπικίνδυνο κατασκεύασμα», όπως είχαν αποκαλέσει ο Χούκ την ατμομηχανή του Παπίνου, ήταν μία μεγαλοφυής έφευρέσις, που θα μπορούσε να έχει αναρίθμητες εφαρμογές.

Τα σχέδια του Παπίνου ανεστύρθησαν άμεσα από την άφάνεια. Άλλοι επιστήμονες, συνεχιστάι των προσπαθειών του, τα έτελειποίησαν. Η εποχή του ατμού είχαν άρχισι πιά. Αλλά ο άνθρωπος σ' όν όποιον ώφειλετο αυτή η νέα μεγάλη κατάκτησις δεν ύπῆρχε από καιρό...

Ο Παπίνος ανακάλυψε τη δύναμη του ατμού κυττάζοντας μία χυτρά που βρισκόταν στη φωτιά...

Η ΑΓΡΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ του Άβραμ Λίνκολν

Ένα άποτρόπαιο και άνατρίχιαστικό έγκλημα

Την αύγη της 10 'Απριλίου 1805, οι κάτοικοι της Βασιγκτάνος ξύπνησαν ξαφνικά από τον θόρυβο των έκτυροσκορπτήσεων δεκάδων κανονιών. Μία είδησις διαδόθηκε με άστροπιαία ταχύτητα:

«Οι Νότιοι παρεδόθησαν στο στρατηγό Γκράντ! Ο πόλεμος έτελειώσε!»

Οι όρκοι πλημμύρισαν άμεσα από κόσμο. Όλα αυτά τα πλήθη έτρεχαν, μέσα σ' ένα γενικό παραλήρημα χαράς κι ένθουςιασμού, προς το μέρος του Λευκού Οίκου.

Ο πρόεδρος Άβραμ Λίνκολν αναγκάστηκε να βγῇ πολλές φορές στον έξωστη του προεδρικού μεγάρου για να χαιρετήσει και να ευχαριστήσει το λαό της πρωτεύουσας των Ηνωμένων Πολιτειών, που πανηγύριζε τη μεγάλη νίκη. Άνθρωπος συνετός και μετρημένος σε όλα, δεν θέλησε, ώστόσο, να παρασυρθῇ από τον ένθουςιασμό του πλήθους και να έκωινήσει έναν πρόχειρο λόγο, όπως συνηθίζεται σε παρόμοιες περιπτώσεις.

«Φλοι μου, είπε, απευθυνόμενος προς τα πλήθη που τον επευφημούσαν, θα σας παρακαλέσω να ξαναγυρίσετε αμύριο το βράδυ. Ως τότε, ελπίζω ότι θα έχω κάτι το αξιόλογο και το σοβαρό να σας πῶ. Αυτή τη στιγμή, η μεγάλη είδησις με βραδίζει τελείως απάρασκευο και πιστεύω ότι ούτε και σεις θα θέλατε ν' ακούσετε από το στόμα μου λόγια πρόχειρα».

Το άλλο βράδυ, δηλ η μεγάλη πλατεία μπροστά στο προεδρικό μέγαρο είχε πλημμυρίσει από κόσμο. Ο Λίνκολν εμφανίστηκε στον έξωστη. Ένας από τους ακόλουθους του στεκόταν στο πλευρό του, κρατώντας ένα κροπτήριο, με δυο αναμμένα κεριά.

Συγκεντρωθήκαμε άπόψε, άρχισε ο Πρόεδρος, όχι με τη λύπη, αλλά με τη χαρά στην καρδιά...

Εκείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος ανάμεσα στο πλήθος, φιδύρισε στο αὐτί ενός άλλου που στεκόταν πλάι του:

«Δεν θα ήταν καλύτερο να τον σκοτώναμε άπόψε».

Θα ήταν πολύ έπικίνδυνο, με βλο αυτό τον κόσμο, απάντησε ο δεύτερος.

Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο πρώτος. Σου όρκίζομαι, όμως, ότι αυτός είνε ο τελευταίος λόγος που έκφωναί!

Ο άνθρωπος που μιλούσε μ' αυτό τον τρόπο λεγόταν Τζών Ουίλκς Μπούθ. Είχε γεννηθῇ πριν από 26 χρόνια σ' ένα μεγάλο αγρόκτημα κοντά στη Βαλτιμόρη. Ο πατέρας του Ιούλιος Βρούτος Μπούθ ήταν ένας από τους πιο έακουσμένους ήθοποιους των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά είχε μεγάλη κλίσι για το πιοτό και τις διαορφες γυναίκες. Ο μεγαλύτερος άδελφός του Έντβιν ήταν επίσης παγκόσμιος γνωστός σαν ένας από τους καλύτερους έρμηνευτάς των έργων του Σαίξπηρ. Κι ο ίδιος, τέλος, είχαν εμφανισθῇ στη σκηνή όταν ακόμη δέκα έπτά χρόνων και είχε σημειώσει αξιόλογες επιτυχίες.

Επεία, με τόσο πάθος πού, δυο ή τρείς φορές, είχε τραυματισθῇ στο δάκτυλο, παίζοντας τότε ρόλους του Ρωμαίου ή του Περσικάρου.

Από την πρώτη στιγμή της κηρύξεως του πολέμου μεταξύ Βορείων και νοτίων, ο Τζών Ουίλκς Μπούθ είχε ταχθῇ με το μέρος των δευτέρων. Αυτό δεν τον εμπόδιζε, όμως, να μένει πάντα στις περιοχές που βρισκονταν στην έξουσία των βο-

ρείων. Γιατί έτσι μπορούσε να παρέχη πολύτιμες πληροφορίες στους ομοϊδεάτες του. Εκτός αυτού, είχε και ένα άλλο μεγαλεπήβολο σχέδιο και είχε συγκροτήσει μία μικρή ομάδα από έπτά άνδρες και μία γυναίκα, την κυρία Σούρατ, για την πραγματοποίησή του.

Το σχέδιο αυτό ήταν το εξής: Θα άπῃνε τον Άβραμ Λίνκολν και θα τον μετέφερε κρυφά στο στρατόπεδο των νοτίων. Το πλήγμα θα ήταν τρομερό, βέβαια, για τους βορείους. Και ίσως θα είχαν ως άποτέλεσμα την ήττα τους.

Ο Μπούθ είχε μελετήσει προσεχτικά και τις ελάχιστες λεπτομέρειες του σχεδίου του. Όλα ήταν πιά έτοιμα για την πραγματοποίησή του. Και, ξαφνικά, έφτασε η είδησις της συνθηκολογήσεως των νοτίων.

Η είδησις αυτή έκαμε τη νωστή φαντασία του Μπούθ να συλλάβῃ ένα άλλο σχέδιο. Και αυτή τη φορά το σχέδιό του ήταν καθαρά έγκληματικό: Αποφάσισε να δολοφονήσει τον Άβραμ Λίνκολν και διάλεξε γι' αυτό την 14η 'Απριλίου του 1865. Ήταν Μεγάλη Παρασκευή...

Εκείνο το βράδυ, ο Άβραμ Λίνκολν θα πήγαινε στο θέατρο μαζί με τη γυναίκα του, για να παρακολουθήσει την παράστασι ενός νέου θεατρικού έργου.

Ο Μπούθ, σαν ήθοποιος που ήταν, μπῆκε νωρίτερα στο θέατρο και μελέτησε με προσοχή τη διάταξι του προεδρικού θεωρείου, τη θέσι των καθισμάτων κτλ. Ετοιμάστηκε κατόπιν για να πραγματοποιήσει το έγκληματικό σχέδιό του.

Οι σύντροφοί του, στην περίπτωση αυτή, έπαιξαν το ρόλο απλών κουμπάρων.

Λίγη ώρα μετά την έναρξι της παραστάσεως, ο Μπούθ μπῆκε άθόρυβα μέσα στο προεδρικό θεωρείο και πυροδότησε από πίσω έναντιόν του Λίνκολν. Άμέσως έπειτα, προχώρησε ένα βήμα και έχωσε το μαχαίρι του στο στήθος του Προέδρου.

Ήταν τόση η σύγχυσις και η ταραχή που προεκάλεσε αυτή η αίφνιδιαστική επίθεσις, ώστε κανείς δεν σκέφθηκε, κατά τις πρώτες στιγμές να συλλάβῃ το δολοφόνο.

Ο Μπούθ πήδησε από το προεδρικό θεωρείο στη σκηνή και από εκεί άώναζε προς τους θεατές:

«Έτσι πεθαίνουν οι τύραννοι!»

Επείτα, εξαφανίστηκε από βάθος των παρασκήνιων, πήδησε από το ανοιγτό ποσόθυρο, της όπισθας θυρας του θεάτρου και έφυγε.

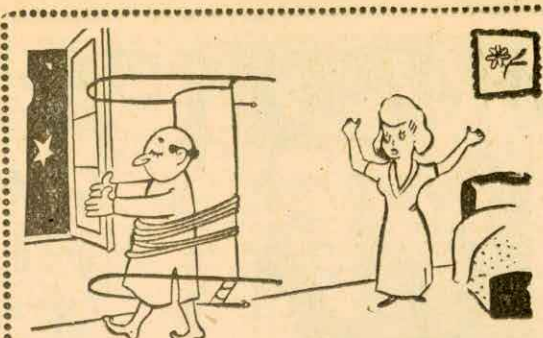
Την ίδια περίπου στιγμή ένας από τους συνεργάτες του Μπούθ σκότωσε τον ύπουργο των Στρατιωτικών Σέοναρντ και πλήγωσε τους δυο γιούς του και τρείς από τους ύπηρέτες του.

Οι δυο δολοφόνοι, καθώς και όλοι οι συνεργάτες των, συνελήφθησαν έπειτα από μερικές ημέρες. Ο Μπούθ θέλησε ν' αντισταθῇ την τελευταία στιγμή και έπεσε κάτω άπό τις σφαίρες των στρατιωτών.

Οι άλλοι, και μαζί μ' αυτούς η Σούρατ, πέθαναν στην άγώνη.

Το «άπολιθωμένο» παιδί

Έγινε γράμμι κι άλλοτε για μία ζορώστεια, που προκάλε την απόλιθωσι» του άσθενούς. Οι υιός του γίνονται σιγά-σιγά σκληροί, μεταβάλλονται σε κόκκαλα, από συγκέντρωσι υπερβολικής προσοχής άσθενή. Δεν μπορεί πιά να κινηθῇ, κι επιτέλους πεθαίνει. Ένα παιδί 10 ετών σώθηκε τελευταίως άπ' την απόλιθωσι αυτή πάσχι με μία θεραπεία άκτινων Χ με Βιταμίνες Ε και με τοπικές ένεσεις για το πέντωμα των ζαρωμένων μυών. Τώρα μαθαίνει να πεοπατά, έπειτα από 5 έτών απόλυτη άκίνησις.

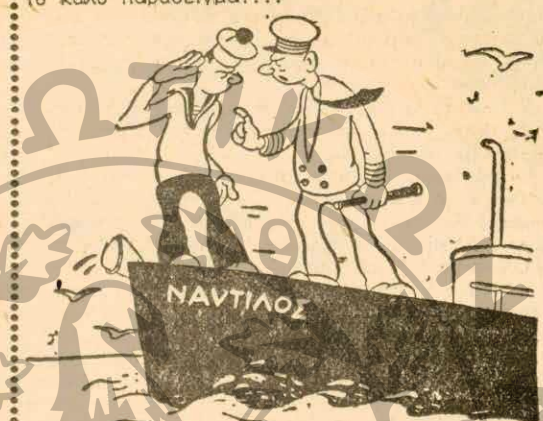
Ο ΥΠΟΒΑΘΗΣ

—Πολύ βλάκας αυτός ο γιατρός που μου είπε να τόν δέσω στο κρεβάτι!...

Η ΜΗΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΑΜΠΡΟ

—Πού λέτε, η κόρη μας βλέπει διαρκώς εδῶ μέσα το καλό παράδειγμα!...

ΠΟΥ ΝΑ ΠΗΓΑΙΝΕ;

—Δεν σου είπον, μωρέ, ότι πρέπει να χαιρετάς σε απόσπας έξῃ βριμάτων!...

ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

Ο φύλαρχος: Δεν πεινάω, σου είπα! Να μου φτιάξες μόνο ένα σάντουιτς!...

Η νεαρή και όμορφη Σουηδέζα δημοσιογράφος Κέρετιν Βίζμαρκ που παντρεύθηκε τον πρίγκηπα Κάρολο της Σουηδίας.

Ο πρίγκηψ και η γοητευτική δημοσιογράφος

ΕΝΑ από τα όμορφα πριγκηπικά ειδύλλια είναι εκείνο που συνέδεσε τον πρίγκηπα Κάρολο της Σουηδίας, έγγονο του βασιλέως, με μια νεαρή δημοσιογράφο, την Κέρετιν Βίζμαρκ.

Η μητέρα του πρίγκηπος έσπαζε το κεφάλι της για να βρή μεταξὺ των πριγκηπισσών της Ευρώπης μια σύζυγο αξία για το γιό της.

Μια μέρα — αυτό συνέβη πριν από δυο χρόνια — ο πρίγκηψ Κάρολος (είναι ένας ψηλός νέος, με γιαλιά και κεφάλι διανοούμενου) βρισκόταν σ' ένα δημόσιο χορό στη Στοκχόλμη και είχε καθήσει παράμερα, έχοντας μπροστά του ένα ποτήρι με ούισκι.

Ξαφνικά, όπως αφηγείται κατόπιν ο ίδιος, είχε την εντύπωση πως δέχθηκε σ' όλο του το σώμα μια ισχυρή εκκένωση ηλεκτρικού ρεύματος.

Γυρίζοντας το κεφάλι του, είδε το βλέμμα της Κέρετιν Βίζμαρκ, να είναι στηριγμένο επάνω του. Έτρεξε άμέσως κοντά της και την προσκάλεσε να χορέψουν μαζί.

Απ' αυτή τη στιγμή, άρχισε το ειδύλλιο τους.

Ο πρίγκηψ Κάρολος του κάκου προσπάθησε να πείσει τη μητέρα του να συγκατατεθεί σ' αυτό το γάμο. Στο τέλος, παραιτήθηκε από τα δικαιώματά του στο σουηδικό θρόνο και έφυγε μαζί με την Κέρετιν στην Αμερική.

Θά λήση στο έξης σαν απλός ιδιώτης.

Η Κέρετιν Βίζμαρκ περνο ο σ ε κατά ξη χρόνια τον Κάρολο και ήταν χωρισμένη από τον πρώτο της άντρα.

Οι γάμοι των

Η φοιτήτρια Άννικ Πυγκώ - Μέλλερ.

Η πριγκηπισσα Άννα των Βουρβόνων της Πάρμας.

Η Λίλιαν Μπέλα, κόμισσα του Ρετού.

δυο έρωτευμένων έγιναν τον περασμένο Φεβρουάριο στη Νέα Υόρκη.

★

Ο βασιλεύς του Βελγίου Λεοπόλδος είχε μια νεότητα χωρίς περιπέτειες σχεδόν (μερικά παροδικά φλέρτ μόνο). Αργότερα, γνώρισε την πριγκηπισσα Άστριντ, την αγαπήσε μ' ένα παράφορο πάθος και την παντρεύτηκε.

Αλλά, μια μέρα, η Άστριντ έπεσε θύμα ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος.

Η λύπη του Λεοπόλδου ήταν πολύ μεγάλη. Κι' όλοι πίστευαν πως δεν θα ξαναπαντρευόταν. Άλλωστε, ο βασιλεύς του Βελγίου δεν σχετίσθηκε με καμιά άλλη γυναίκα.

Το 1939, ο Λεοπόλδος έλαβε μέρος στους αγώνες γκολφ, που έγιναν στις Βρυξέλλες. Μεταξύ των παικτηρών ήταν και μια νέα με ελληνική μητέρα και ωραία κατατομή. Την έλεγαν Λίλιαν Μπέλα.

Ο βασιλεύς του Βελγίου αισθάνθηκε άμέσως ένα παράφορο αίσθημα γι' αυτή, και την προσέλαβε για γκουβερνάντα των παιδιών του. Έπειτα από λίγον καιρό — στο μεταξύ, είχαν έκραγη ο πόλεμος και το Βέλγιο είχε κατακτηθεί από τους Γερμανούς — ο Λεοπόλδος δώμασε την Λίλιαν κόμισσα του Ρετού και την παντρεύτηκε.

Είπε δέ πάντα έρωτευμένος με τη γυναίκα του και φαίνεται ότι, κατά τις διαπραγματεύσεις που έγιναν τελευταία, έθεσε ως όρον της έπιτροφής του στην πατρίδα του την αναγνώριση της Λίλιαν.

Για τη σημερινή κόμισσα του Ρετού λέγεται ότι, προτού γνωρίσει τον Λεοπόλδο, δεν είχε καμιά έρωτική περιπέτεια, εκτός από μερικά άσημαντα φλέρτ.

★

Το ειδύλλιο του Μιχαήλ της Ρουμανίας με την πριγκηπισσα Άννα των Βουρβόνων της Πάρμας είναι πολύ πρόσφατο.

Οι ξένοι δημοσιογράφοι αποκαλούν την πριγκηπισσα «ειδική στα καλαμπούρια». Και αποδίδουν το κερανοδόλο αίσθημα που ένέπνευσε στον Μιχαήλ στο ότι κατόρθωσε να κάμη τον τώως βασιλέα της Ρουμανίας να εὐθυμήσει πραγματικά, πράγμα που δεν του συνέβαινε συχνά, την εποχή που βρισκόταν στην πατρίδα του.

Ο Μιχαήλ ξανάγινε παιδί κοντά στην πριγκηπισσα και φαίνεται ότι βρήκε σ' αυτήν την γυναίκα που ζητούσε.

Η μητέρα του είχε ένθουσιασμένη γι' αυτό το ειδύλλιο. Και ο ίδιος δεν φαίνεται πως είχε λιγώτερο.

★

Ο πρίγκηψ Όλαφ της Δανίας παραιτήθηκε πριν από μερικές βδομάδες από όλα τα δικαιώματά του στο θρόνο για να φύγει μαζί με την εκλεκτή της καρδιάς του.

Ο πρίγκηψ είναι άνεσις του βασιλέως Φρειδερίκου 9ου. Ύψηλός, αδύνατος, με δειλό και όνειροπόλο βλέμμα, δίνει την εντύπωση ενός ρομαντικού νέου. Είναι σήμερα 25 ετών.

Η εκλεκτή της καρδιάς του λέγεται Άννικ Πυγκώ - Μέλλερ και είναι κόρη ενός τμηματάρχου του δανικού υπουργείου των Οικονομικών.

Η Άννικ σπούδαζε φιλολογία στο πανεπιστήμιο της Κοπεγχάγης. Εκεί γνωρίσθηκαν με τον Όλαφ, που πήγαινε στο πανεπιστήμιο για να παρακολουθή διάφορα μαθήματα.

Ο πρίγκηψ Όλαφ περιορίστηκε τώρα στον τίτλο του κόμητος Ρόζεμπεργκ. Θα εργασθεί σ' ένα μεγάλο διαφημιστικό γραφείο της Νέας Υόρκης, στο οποίο κατόρθωσε να βρή μια καλή θέση. Οι γάμοι του με την Άννικ θα γίνουν σε λίγο.

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΕΝΟΣ ΠΑΤΟΡΟΣ ΜΕ ΜΙΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΑ

Ένα περίεργο έρωτικό τρίγωνο

Ολόκληρη η Άγγλία έχει συγκινηθεί από ένα θίβλιο της Ιεροκήρυκος δοκτορέσσας Μώντ Ρόυντεν, που κυκλοφόρησε τελευταία.

Σ' αυτό το θίβλιο, η δοκτορέσσα Ρόυντεν, που έχει τη φήμη ότι είναι μια από τις καλύτερες γυναίκες Ιεροκήρυκες του αγγλοσαξωνικού κόσμου, εξιστορεί το περίεργο ειδύλλιο της και το γάμο της με τον επίσης πασίγνωστο πρεσβυτεριανό πάστορα Γεώργιο Ουίλλιαμ Χούντσον Σω, που πέθανε πριν από τρία χρόνια.

Το ειδύλλιο τους άρχισε το 1901 στην Όξφορντ.

Η Μώντ Ρόυντεν ήταν τότε 24 χρόνων και είχε τη φήμη μιας πολύ Ικανής Ιεροκήρυκος.

Ο Χούντσον Σω, από τ' άλλο μέρος ήταν 41 χρόνων και έκτελούσε καθήκοντα έφημερίου σε μια εκκλησία του Σάουθ Λούφφενχαμ.

Ήταν παντρεμένος από πολλά χρόνια, όταν πρωτοσυνάντησε την Μώντ. Άλλα κατάλαβε άμέσως πως η νεαρή Ιεροκήρυς ήταν η γυναίκα, που θα ήθελε να είχε για σύντροφο της ζωής του.

Η Μώντ αφηγείται ότι και αυτή επίσης δοκίμασε το ίδιο αίσθημα. Ωστόσο, κατά τα πρώτα χρόνια, αγωνίσθηκε για να καταπνίξη το πάθος της. Γιατί της φαινόταν αντιχριστιανικό να συνάψη ένοχες σχέσεις μ' έναν παντρεμένο.

Άλλ' ο Χούντσον Σω την έπεισε να αναλάβει χρέη βοηθού του και το 1905 την παρουσίασε στη σύζυγό του Έφφι.

Από τότε, η Μώντ εγκαταστάθηκε στο σπίτι του πάτορος.

Η Έφφι — αφηγείται — της φέθηκε με μεγάλη ευγένεια και διακριτικότητα. Άλλ' η τρυφερότης μεταξύ των δύο έρωτευμένων.

Έρωταποκρίσεις

— Τι είναι ο έρωτας;
— Ένα δέντρο που ριζώνει στο βάθος της ψυχής και ανθίζει άκομη και στα έρειπια μιας καρδιάς.

— Τι είναι η καρδιά;
— Ένας μάγος που μαντεύει πάντοτε την αλήθεια.

— Ποιά είναι η ρητορική του έρωτος;
— Τα δάκρυα.

— Ποιά είναι το μοναδικό φάρμακο του έρωτος;
— Τα νεράματα.

— Τι είναι η γυναίκα;
— Ένα ωραιότατο αγγείο που περιέχει θανατηφόρο δηλητήριο.

— Με τι τρέφεται η ζήλεια;
— Με αμφιβολίες.

— Πότε ο έρωτας δεν έχει καμιά αξία;
— Όταν πουλιέται.

κων μεγάλων από ημέρα σε ημέρα και τους ήταν αδύνατον πια να κρύψουν την αγάπη τους.

Στο Σάουθ Λούφφενχαμ όλοι μιλούσαν για το ειδύλλιο τους. Άλλοι έβλεπαν με συμπάθεια αυτή την ένοχη αγάπη κι' άλλοι την θεωρούσαν σαν σκάδαλο.

Η Μώντ θέλησε τότε να φύγει. Άλλ' η Έφφι, η σύζυγος του πάτορος, την συγκράτησε.

— Κανείς δεν είναι κύριος της καρδιάς του, της είπε. Τα λόγια του κόσμου δεν πρέπει να σ' απομακρύνουν από τον Χούντσον, αφού σ' αγαπάει και τον αγαπάς. Όσο για μένα, δεν βλέπω τίποτε το κακό σ' αυτή την αγάπη.

Άρχισε τότε μια περίεργη ζωή για τους τρεις αυτούς ανθρώπους. Ο Χούντσον Σω αγαπούσε την Μώντ. Άλλ' έβλεπε έπίσης και τη γυναίκα του με συμπάθεια και σιτοργή. Και μοίραζε την τρυφερότητά του και στις δύο...

Η περίεργη αυτή ζωή κράτησε 39 χρόνια.

Το ελάχιστο ίχνος ζηλοτυπίας δεν τάραξε τις σχέσεις μας με την Έφφι, γράφει η Μώντ. Είχα συνθήσει, όταν σκεπτόμουν τον Χούντσον, να σκέπτομαι και την Έφφι μαζί. Πρέπει να δηλολογήσω, άλλωστε, ότι η γυναίκα αυτή είχε μιαν ανώτερη ψυχή...

Η σύζυγος του πάτορος πέθανε, τέλος, το 1944. Λίγες στιγμές προτού ξεψυχήσει, κάλεσε τον άνδρα της κοντά στο προσκέφαλό της και του ζήτησε να της ύψασχέθι ότι μετά το θάνατό της θα παντρευόταν την Μώντ.

Ο Χούντσον Σω ήταν τότε 85 χρόνων. Πραγματικά, μερικούς μήνες μετά το θάνατο της γυναίκας του, παντρεύτηκε την Μώντ.

Άλλ' η εύτυχία τους κράτησε μόνον δύο μήνες και τρεις ημέρες. Ο πάτορ Σω έσθυσε ένα θράδυ στην αγκαλιά της αγαπημένης του...

Η Μώντ Ρόυντεν αφηγείται στο θίβλιο της τις λεπτομέρειες του συγκινητικού ειδυλλίου των, που κράτησε μιαν ολόκληρη ζωή. «Δεν νομίζω, λέει, πως κάποτε τίποτε το αντιχριστιανικό. Αυτή, άλλωστε, ήταν και η γνώμη της Έφφι, που, με τη μεγαλοψυχία και την ανωτερότητά της, προστάτευσε την αγάπη μας».

Πόσο σπάνια όμως βρίσκονται, και μάλιστα στη σημερινή κοινωνία τέτοιες χριστιανικές γυναίκες!...

Η έλλειψη χαριού στη σημερινή Γερμανία

Στη σημερινή Γερμανία υπάρχει έλλειψη χάριτος, ώστε για να πάση κανείς μια άδεια γάμου ή ένα πιστοποιητικό θανάτου, πρέπει να πάη και το απασχήτητο ναστό. Ο δήμος του Βερολίνου όμως επέλεξε να δώσει έλλειψη λευκού ναστίου. γίνονται δεκτές και παλιές έρμειδες. θίβλια κτλ., τα όποια, ρισκά πωλούνται κοστίπιν στην αγορά. Προκειμένου για μια άδεια γάμου οι μελλόνυμφοι πρέπει να προσκομίσουν 5 κιλά παλιού ναστίου. Προκειμένου, όμως για μια άδεια ταφής είναι άσχετη μια όκα παλιών έρμειδων.

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΩΝΥΜΙΑΣ

Όπως είναι γνωστόν, ο Τοάβλυ Τοάπλιν στο τελευταίο φιλμ που γύρισε, έχοντας ως πρότυπο τη ζωή του Λανδού, ώνάμασε τον ήρωά του «Κύριο Βερντού» (το ρόλο αυτό υποδύεται ο ίδιος). Συνέβη, όμως, να υπάρχει στο Παρίσι ένας υπάλληλος Τραπεζίς, ονόματι Βερντού (είναι ο νέος με το καπέλλο). Ο αληθινός Βερντού λοιπόν υπέβαλε μήνυσι εναντίον του Τοάβλυ Τοάπλιν, ζητώντας να απαγορευθεί η χρησιμοποίηση του ονόματός του στο έργο του μεγάλου κωμικού και επί πλέον μια αρκετά σημαντική αποζημίωση...

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΤΟΚΙΟ...

Οι Γαπωνέζοι ευχαριστούν τους Αμερικανούς που τους στέλνουν τρόφιμα με πρωτότυπο τρόπο. Το άρμα αυτό κυκλοφορεί σε όλη την πόλη, δρόμους του Τόκιο με διάφορες επιγραφές που ευχαριστούν τις αμερικανικές στρατιωτικές αρχές για τη βοήθειά τους.

ΤΟ ΧΙΩΝΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Ποτέ δεν χιόνισε στη Νέα Υόρκη όσο κοπά τον έφετεινό χειμώνα. Μεγάλα κομμάτια μαζεύουν το χιόνι από τους δρόμους και το πετούν στον ποταμό «Χατ Ράβερ».

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Ο αλλοιθωρισμός θεραπεύεται

Τι είναι η όρθοπτική

Υπάρχουν εκατομμύρια αλλοιθωροί σ' όλον τον κόσμο. Πολλοί λοιπόν απ' αυτούς μπορούν να θεραπευθούν με μία νέα μέθοδο την «όρθοπτική», που τελειοποιήθηκε κατά τα τελευταία χρόνια. Ίδιως στα παιδιά οι θεραπείες φθάνουν σ' ένα ποσοστό 40-60%.

Παρεμπιπτόντως να εξηγήσουμε τι συμβαίνει με τον αλλοιθωρισμό. Μέσα στο μάτι υπάρχουν, ως γνωστόν, το υπερβολικά ευαίσθητο «ώγιον σημείο», ικανό να απορροφάει την απεικόνιση ή εικόνα ενός αντικείμενου, για να το ιδούμε καθαρά. Οι εικόνες των δυο ματιών διαβιβάζονται στον εγκέφαλο, ο οποίος τις συνδυάζει σε μία ψευδών.

Στους αλλοιθωρούς όμως, μόνο το φυσιολογικό μάτι σηματοδοτεί τις εικόνες πάνω στο ωγιον σημείο. Το άλλο τις σηματοδοτεί σε διαφορετικές θέσεις, θάλασσες και ασάφειες, επομένως άνοητες.

Με την ορθοπτική λοιπόν, εξασκούνται σιγά-σιγά και τα δυο μάτια να σηματοδοτούν τις εικόνες στα ωγία σημεία τους. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιείται ένα είδος στερεοσκοπικού, που έχει εφευρεθεί απ' τον Άγγλο Γουόρντ. Το κάθε μάτι κυττάει μέσα σ' ένα σωλήνα και βλέπει μία εικόνα διαφορετική απ' το άλλο. Π. χ. το ένα μάτι αντικρύζει ένα πουλί και το άλλο ένα κλουβί. «Αν τα δυο μάτια είναι φυσιολογικά, ο εγκέφαλος συνδυάζει τις δυο εικόνες και βλέπουμε το πουλί μέσα στο κλουβί. Ο αλλοιθωρός όμως βλέπει καθαρά μόνο το κλουβί ή μόνο το πουλί.

Ο οφθαλμίατρος στρίβει τότε τον ένα απ' τους σωλήνες, ως ότου έρθει σε τέτοια θέση, ώστε να βλέπει ο εξεταζόμενος και το πουλί και το κλουβί. Τα δυο μάτια λειτουργούν πια κανονικά κι' ο εγκέφαλος συνδυάζει τις δυο εικόνες σε μία. Ωστόσο οι δυο σωλήνες σηματοδοτούν γωνία ενώ κανονικά πρέπει να είναι παράλληλοι. Ο γιατρός αρχίζει να μικραίνει τη γωνία αυτή λέγοντας συνεχώς στον αλλοιθωρό να προσπαθήσει να μείνει το πουλί μέσα στο κλουβί.

Χοιράζεται μία μεγάλη προσπάθεια των λεπτών μυών του οφθαλμού για να διατηρηθούν ενωμένες οι δυο εικόνες που τείνουν συνεχώς να χωρισθούν. Δέκα λεπτά αυτής της άσκησης τασκίζουν στην άοχη κι' ένα νεογνό άντρα. Σιγά-σιγά όμως τα μάτια συνήθιζαν και παύουν την κανονική θέση. Η θεραπεία διαρκεί κατά μέσον όρον 6 μήνες με μισή ώρα άσκηση δυο φορές τη βδομάδα.

Ο αλλοιθωρισμός παρουσιάζεται ως επί το πλείστον σε παιδιά από 6 μηνών μέχρι 6 ετών. Στην άοχη υπάρχει πολλές φορές να διορθωθεί μόνο με κατάλληλα μαγνητικά. «Αν όμως παραμεληθεί το αλλοιθωρό μάτι γίνεται σιγά-σιγά την όρασή του, κι' όταν πια γίνει

άνοητο, μπορεί να ξαναγυρίσει μόνο του στην κανονική θέση του. Νομίζουμε τότε ότι ο αλλοιθωρισμός γιατρέφτηκε χωρίς καμιά ιατρική επέμβαση, ενώ στην πραγματικότητα το παιδί είχε μονόφθαλμο.

Ωστόσο το αδυνατισμένο και άνοητο μάτι μπορεί να ξαναβρεθεί στην όπτική του ικανότητα. Ο γιατρός σκεπάζει το καλό μάτι με ένα σκοτεινό κάλυμμα κι' έτσι αναγκάζει το άλλο να λειτουργήσει και να βλέπει για δυο. Έπειτα το αδύνατο μάτι υπολογίζεται να παρακολουθεί διαδοχικές αναλαμπές, περιστεροειδείς διασκόπες, ταλαντευόμενα έκκεντρα κι' άλλα τέτοια πράγματα ειδικά μελετημένα, ώστε να δύνανται να δασκαστούν οι αλλοιθωροί της Καλιφορνίας επένδυση άριστα αποτελέσματα, στέλνοντας τους αλλοιθωρούς στον κινηματογράφο, με το καλύτερο μάτι, τους σκεπασμένους.

Όταν το αλλοιθωρό μάτι βλέπει πια σχεδόν κανονικά, ξεσκεπάζεται και το άλλο. Συγχρόνως οι όρθοπτικές ασκήσεις διορθώνουν σιγά-σιγά την κατεύθυνση του πρώτου. Σε πολλές περιπτώσεις ωστόσο, η πάθηση είναι τόσο προχωρημένη, ώστε χρειάζεται να γίνει μία απλή και ακίνδυνη γυμναστική, που επιτυγχάνει κατά 90%, ιδίως αν συνδυασθεί με όρθοπτικές ασκήσεις.

Προτιμώτερο απ' όλα είναι, βεβαίως, να προλαμβάνεται ο αλλοιθωρισμός. Αυτό είναι δουλειά των γονέων, και ιδίως της μητέρας.

Έχει παρατηρηθεί ότι το έλαττωμα αυτό των ματιών παρουσιάζεται ποτέ πάντων έπειτα από σοβαρές ασθένειες: σкарлатина, κοκίτη, ευλογιά, παρωτίτιδα, κλπ. Τότε λοιπόν χοιράζεται ιδιαίτερα προσοχή. Δεν επιτρέπεται να διαβάζει ο μικρός άρρωστος στο κρεβάτι, ούτε να κάνει κάτι που υποφέρει να κοιτάει τα μάτια του. Γιατί η κόπωση των ματιών, στην περίοδο αυτή της λαττωμένης ζωτικότητας προκαλεί μία νύκτι άνοητοσύνη των βολβών.

«Αν ωστόσο, παρ' όλα τα προληπτικά μέτρα, εμφανισθεί ο αλλοιθωρισμός, πρέπει να επέμβει αμέσως ο οφθαλμίατρος, με τα μαγνητικά, την όρθοπτική ή τη χειρουργική θεραπεία προτού η πάθηση επηρεάσει τη ζωτικότητα προκαλεί μία νύκτι άνοητοσύνη των βολβών.

Η ιστορία της Γης γραμμένη στον ύψαινο

Με την εξέταση δειγμάτων του πυριμένους του ώκεανού, ο Σουηδός καθηγητής Χανς Πέτερσον ειδικός ώκεανογράφος, έλπιζει να αναπαράσχει την ιστορία της γεωλογικής εξέλιξης του πλανήτη μας. Γιατί τα απόβλητα του πυριμένους έχουν μείνει ανεπηρέαστα απ' τον ήλιο την πα-

γώνια, τη διοξωτική ενέργεια των βροχών και των ποταμών, κλπ. Η ηλικία του κάθε στρώματος θα υπολογισθεί με τη μέτρηση της περιεκτικότητας του σε ράδιο. Σημειώσαν ότι ο πυθμην σκεπάζεται από ένα έπιστρώμα λειψάνων κοχυλίων κι' άλλων μικρών θαλασσιών οργανισμών, που σκεπασίστηκαν σιγά-σιγά (ένος πόντος περίπου κάθε 1.000 χρόνια). Για να μετρηθεί το πάχος αυτού του έπιστρώματος, χρησιμοποιείται ένα ειδικό ηχητικό μηχάνημα που παράγει κύματα ήχου με έκρηξι μικρής ποσότητας δυναμίδος κι' έπειτα συλλαμβάνει την ήχου τους στην έπιφάνεια του έπιστρώματος και στο στερεό στρώμα που βρίσκεται από κάτω.

Ζητούνται διδύμα

Το άγγλικό Πανεπιστήμιο του Βιρμινχάμ ζητεί διδύμους, διατεθειμένους να χρησιμοποιούν για τις μελέτες που γίνονται για να εξακριβωθεί αν ώριμμένες ασθένειες επεκτείνονται ή όχι. Με την ευκαιρία αυτή, οι στατιστικοί μας πληροφορούν ότι η αναλογία των γεννησένων διδύμων είναι περίπου 1%. Οι περισσότεροι διδύμοι γεννώνται στη Ρωσία και οι λιγότεροι στην Ισπανία.

Μία μητέρα έχει τις μεγαλύτερες πιθανότητες γεννήσεως διδύμων σε ηλικία 25 έως 29 ετών.

Οι πιθανότητες γεννήσεως τριδύμων είναι μόλις 1 στις 7.910 των δε τετραδύμων 1 στις 371.126.

Η σόδα σβύνει τη φωτιά

Ένας καινούργιος πυροσβεστήρ δεν περιέχει χημικό υγρό ή αέριο σαν τους συνηθισμένους, αλλά μία λεπτή σκόνη, που αποτελείται κυρίως από σόδα. Με την θερμότητα της φωτιάς, η σόδα εκλύει ανθρακικό οξύ, το οποίο σβύνει τις φλόγες.

Ενέσεις με πηκτίνη

Η πενικιλίνη κι' η στρεπτομυκίνη παρουσιάζουν την κοινή ιδιότητα να αποβαλλώνται γρήγορα απ' τον οργανισμό. Για να μείνουν λοιπόν περισσότερο χρονικό διάστημα μέσα στο σώμα, ανακατεύουν

τα με λάδι ή με κερί. Οι ενέσεις όμως που περιέχουν αυτές τις προσμίξεις, προκαλούν πολλές φορές άνοητες αποστήματα ή ευαισθητοποιήσεις του οργανισμού που παύει να ανέχεται το φάρμακο. Αντί λοιπόν για λάδι ή κερί, άρχισε να προστίθεται στις ενέσεις πηκτίνη, η ζελατινοειδής δραστική ουσία που υπάρχει σε διάφορα φρούτα, φαίνεται ότι έτσι αποφεύγονται οι άνοητες αντιδράσεις. Με την παραμονή δε της πενικιλίνης και της στρεπτομυκίνης επί μακρότερο χρονικό διάστημα μέσα στον οργανισμό, έλπιζεται να θεραπευθούν άρρωστες χρόνιες όπως η φυματίωση ή διαβήτης, οι άνοητες άνοητες το άνοητο κλπ.

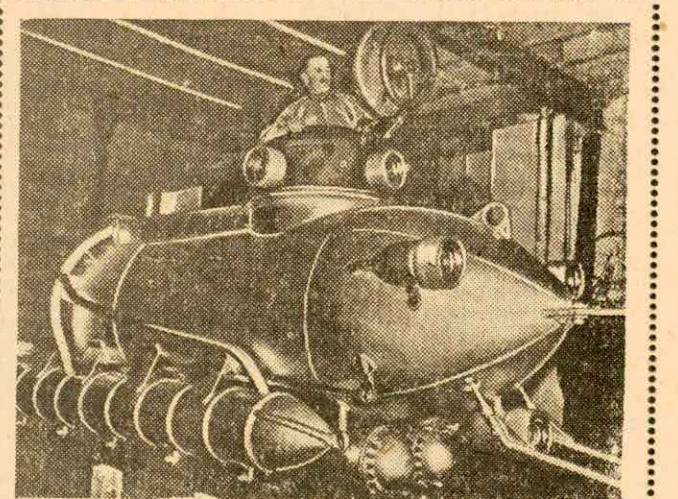
Άνοητες ή κορίτσι

Έπινθησαν στην Αμερική δυο καινούργιες μέθοδοι για τον καθαρισμό του φύλου των παιδιών που πρόκειται να γεννηθούν. Στην πρώτη, εξετάζεται χημικά το αίμα της μητέρας και καθορίζεται η αναλογία μετά από δυο ώρες που παράγει ο πλακούντας άνοητες.

Αν πλεονάζει η μία ορμόνη, θα γεννηθεί αγόρι. Η περίπτωση της άλλης ορμόνης προμηνύει κορίτσι. Η δεύτερη μέθοδος συνίσταται στη μικροσκοπική εξέταση μερικών κυττάρων της μεμβράνης που σκεπάζει την είσοδο της μήτρας. Αναλόγως του σκεπασμού που έχουν προβλέπεται το φύλο του παιδιού με έπιτυχία 85%.

Καρβονούσχυρη στο πετρέλαιο

Με μία νέα μέθοδο, που έπενδυσαν δυο μηχανικοί του Κάνσας, το πετρέλαιο που καίγεται στις μηχανές των έργοστασίων μπορεί να εμπλουτισθεί προηγουμένως με λεπτοταπη καρβονούσχυρη ούτως ώστε να μην μεγαλίει η απόδοση θερμότητας. Το καρβονούσχυρη πλένεται, στεγνώνεται και τριβείται με ειδικά μηχανήματα. Για να αποφευχθεί ο κίνδυνος των τρομερών εκρήξεων που θα μπορούσαν να προκαλέσει η καρβονούσχυρη, ανακατεύεται με τον αέρα, την απορροφά συνεχώς απ' την ατμόσφαιρα ένα ηλεκτρικό μηχανήμα.

ΕΝΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΙΚΑΡ

Δεν σκοπεύει μόνον ο καθηγητής Πικάρ να καταδυθεί στο βυθό του ώκεανού αλλά και ένας άλλος έπιστημον: ο Ιταλός Πιέτρο Βαβένιο. Κατασκεύασε λοιπόν για αυτό σκοπό ένα περιεργότατο μικροσκοπικό υποβρύχιο, που είναι εφωδιασμένο με όλα τα απαραίτητα μηχανήματα τα οποία θα του επέτρεψαν να εκτελέσει χωρίς κίνδυνο το ταξίδι αυτό υποβρύχιο τοξίδι του. Ο έπιστημον αυτός έλπιζει να καταδυθεί σε βάθος μεγαλύτερο των 1000 μέτρων. Ένας δε απ' τους αντικειμενικούς σκοπούς του είναι να έρευνήσει και τα διάφορα χρυσόφορα ναυάγια που βρίσκονται στο βυθό της θάλασσας.

Οι πρόσφατες έρευνες ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΜΙΑ

Ο θεραπευτικός ρόλος του σιδήρου και του χαλκού

Η άνοησία είναι μία από τις περισσότερο διαδεδομένες ασθένειες, όπως γράψαμε κι' άλλοτε. Πολλοί άνθρωποι είναι άνοητοι, χωρίς να το υποπτεύονται. Και αντίλαμβάνονται την πάθησή των μόνον όταν τα συμπτώματά της άνοησης να γίνονται έκδηλα σε βαθμό ώστε να επηρεάζουν τη γενική κατάσταση της υγείας των και να προκαλούν σοβαρότατες διαταραχές του οργανισμού.

Κάποτε, μάλιστα, έμφανίζονταν δευτερογενείς ασθένειες που είχε δυνατόν να θέσουν σε κίνδυνο και αυτή τη ζωή του άνοητου.

Οι κυριώτερες αιτίες που προκαλούν την άνοησία είναι τρεις:

α) Οι συχνές αιμορραγίες, συνεπεία τραυματισμού, παθήσεων των έσωτερικών οργάνων κτλ.

β) Η ύπαρξη μέσα στο αίμα τοξικών ουσιών, που άλλοι όμως τη σύστασή του και προκαλούν την καταστροφή των έσωτερικών αιμοσφαιρίων.

γ) Η διαταραχή της λειτουργίας των αιματοποιητικών οργάνων.

Οι άνοητες που οφείλονται σε αιμορραγίες εξαφανίζονται συνήθως, όταν εξαφανισθεί και η αιτία που τις προκάλεσε και η ίσως επέρχεται ταύτατα.

Το ίδιο συμβαίνει και με εκείνες που οφείλονται στην ύπαρξη μέσα στο αίμα τοξικών ουσιών. Η εξαφάνιση της άνοητας προϋποθέτει την εξαφάνιση αυτών των τοξικών ουσιών που δηλητηριάζουν το αίμα.

Όλες οι ασθένειες που οφείλονται σε μικρόβια προκαλούν κατά κανόνα άνοητες. Στην κατηγορία αυτών των ασθένειών περιλαμβάνονται οι έλκωδες πυρετοί, η σύφιλις στο δεύτερο στάδιο, η βλονία, οι καρκίνοι των σπλάχνων, ο έλκος ρευματισμός των άνοητων και λοιπά.

Οι άνοητες της τρίτης κατηγορίας οφείλονται σε άταλη θρομβία, σε ανεπάρκεια, δηλαδή, της εισαγόμενης στον οργανισμό ποσότητας ή στην υπ κανονική αφομοίωσή της.

Μία πλάνη που έπικρατεί στο ζήτημα αυτό είναι η συγένηση της άνοητας με το βάρος του σώματος. Άλλ' είναι δυνατόν να υπάρχει άνοησία, ελάττωσις δηλαδή του αίματος των έρυθρων αιμοσφαιρίων, χωρίς αντίστοιχη μείωσή του βάρους του σώματος.

Η κυριώτερη αιτία που προκαλεί την άνοησία σ' αυτές τις περιπτώσεις φαίνεται ότι είναι η έλλειψη έπαιστος προσόψτος σιδήρου από τον οργανισμό. Τα αιμοποιητικά όργανα δεν μπορούν τότε να εκπληρώσουν τον προορισμό τους και, λόγω ή νόητος, επέρχεται η άνοησία.

Το βόθος δεν έχει ανάγκη από μεγάλη ποσότητα σιδήρου. Άλλ' η παράταση της ζωτικής διαίτης, που είναι εξαιρετικά πτωχή σε σίδηρο, πέσαν από το ώριμο χρονικό

διάστημα, μπορεί να προκαλέσει άνοητες σοβαρότατες μορφές στα παιδιά. Το ίδιο θα συμβεί, όταν, μετά την περίοδο της γαλουχίας, εξακολουθήσουμε να δίδουμε στα παιδιά τροφές πτωχές σε σίδηρο, όπως είναι το ρύζι, το λευκό ψωμί, τα ζυμαρικά κτλ.

Στον ενήλικα, οι τροφές που παρέχουν τη μεγαλύτερη ποσότητα σιδήρου στον οργανισμό, είναι τα κρέατα, οι φακές, τα σπανάκια, διάφοροι καρποί κλπ. Πρόσφατες έρευνες των γιατρών Φόντ και Τσιονβίλ απέδειξαν επίσης ότι, παρόλ' αυτά με το σίδηρο, αξιόλογες αιματοποιητικές ιδιότητες έχει και ο χαλκός. Η εισαγωγή του στον οργανισμό μπορεί να γίνει σε πολύ μικρές δόσεις.

Μία άλλη μορφή άνοητας είναι η καλουμένη κακοήγη, που προκαλεί μία σαγδαία πτώση του αριθμού των έρυθρων αιμοσφαιρίων, με αντίστοιχη έλάττωσις των δυνάμεων και μείωση της ζωτικότητας του οργανισμού.

Η άνοησία αυτής της μορφής απειλείται από τη μόλυνση του αίματος από κάποιο δηλητήριο, που είναι την ιδιότητα να καταστρέφει τα έρυθρα αιμοσφαίρια.

Άλλ' οι πρόσφατες έρευνες των Αμερικανών γιατρών Κάστελ και Ουάιτλ απέδειξαν ότι η κακοήγη άνοησία οφείλεται στην άπουσία μιας συστημικής ουσίας, ενός είδους βιταμίνης, που παρέρχεται από τον βλεννογόνο του δωδεκαδακτύλου, συσσωρεύεται στο ήπαρ και είναι απαραίτητη στην κανονική λειτουργία του μυελού των οστών.

Η ουσία αυτή παρέρχεται άκοχη άνωσπ. Ωστόσο, οι Αμερικανοί γιατροί κατόρθωσαν να έπιτύχουν κεραυνόβλες θεραπείες, με την εισαγωγή μέσα στον οργανισμό εκχυλισμάτων του βλεννογόνου του δωδεκαδακτύλου και του ήπατος διαφόρων ζώων.

Οι Αμερικανοί γιατροί έλπιζαν επίσης ότι θα έπιτύχουν αξιόλογα αποτελέσματα, χορηγώντας το αίμα γιγών θηλαστικών, από τα σφαζόμενα στα σφαγεία. Το αίμα είναι ένα άριστο αιματοποιητικό στοιχείο. Ίδιως λόγω της παρουσίας σ' αυτό της βιταμίνης. Δυστυχώς, δεν κατορθώθηκε ως σήμερα να έξευρεθεί ένας τρόπος χορηγοποίησης των πολυτιμών στοιχείων που περιέχει.

Με την ευκαιρία αυτή, πρέπει να σημειωθεί ότι η παλιά συνήθεια, που συνίστατο στο να δίδουν στους άνοητες να πιούν το θετικό αίμα των σφαζόμενων ζώων είναι άπολύτως καταδικαστέα. Γιατί η αιμοσφαίρινη που περιέχει καταστρέφεται μέσα στον πεπτικό σωλήνα. Έτσι, ενώ δεν παρέχει καμιά όφελεια, είναι δυνατόν, από τ' άλλο μέρος, να προκαλέσει σοβαρότατες στομαχικές διαταραχές γιατί το αίμα αυτό είναι εξαιρετικά δυσπεπτικό. Επί πλέον, η συνήθεια αυτή είναι βάσιμα και άνοητη.

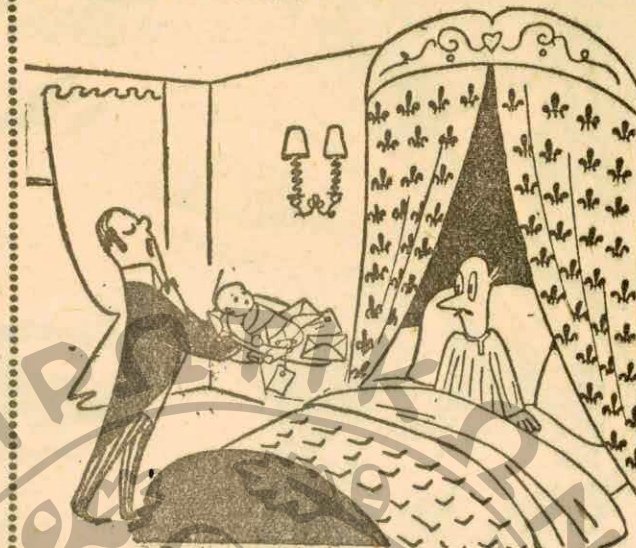
Κι' όμως πλήρη άνοητικών κατέφευγαν άλλοτε στα σφαζόμενα για να πιούν ζεστό αίμα από τα σφαζόμενα τη στιγμή εκείνη ζω. Εύτυχως η συνήθεια αυτή έλειψε σήμερα έντελως. Οι άνοητοι δεν είναι πλέον αιμοπότοι.

Δόκτωρ ΓΟΥΣΤ. ΜΕΡΕΛ

Τελωτοθεραπεία

— Αφεντικό, ήρθε ο φορατζής. — Πέστου να περάση...

— Το πρώτο ταχυδρομείο του κυρίου Βαρόνου I....

ΤΟ «ΚΟΛΠΟ» ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΤΟΜΗ — Αν μ' έγκαταλείψης, Λιλιάν μου, θα τινάζω τα μαλλιά μου στον αέρα I....

Το πορτραίτο της Λίλας

Λίγο καιρό αργότερα, έγινε μια από τις συνηθισμένες εκρήξεις του Βεζουβίου. 'Η έκρηξη αυτή συνοδεύθηκε κι' από έναν ισχυρό σεισμό, που έγινε αισθητός σ' όλη την περιοχή και ιδιαίτερα στο μικρό χωριουδάκι.

— Άλλά — πράγμα παράξενο! — ενώ όλα τα άλλα σπίτια έ-

Συκινητικό διήγημα

παθαν πολύ μικρές βλάβες, το σπίτι του Γκιουζέπε Ντελουζο σωριάστηκε σ' ερείπια. Κι' όστόσο, ήταν γερότερο από πολλά άλλα και το κτίσιμό του μόλις είχε τελειώσει πριν από τέσσερα ή πέντε χρόνια.

— Όλοι εύρισκαν αυτό το πράγμα ανεξήγητο, αλλά πιο πολύ από όλους ο Γκιουζέπε.

— Ο αγαθός γέρος τριγυρνούσε όλη την ημέρα ανάμεσα στα ερείπια κι' έσπαζε το κεφάλι του για να βρή ποιά ήταν το κακό που είχε κάμει, ώστε ο Θεός να τον τιμωρήσει μ' αυτό τον τρόπο.

— Ένα πρωί, καθώς προσπαθούσε να τραβήξει ένα δοκάρι, είδε, ξαφνικά, το πορτραίτο της γυναικής νέας.

— Στην αρχή, δυσκολεύθηκε να πιστέψει πως αυτό το πορτραίτο ήταν της κόρης του. Άλλά μερικές λεπτομέρειες του κορμιού της δεν του άφησαν καμμία αμφιβολία.

— Τώρα καταλαβαίνο, είπε, γιατί ο Θεός μ'ας καταράστηκε κι' έκαμε μόνο το δικό μας σπίτι να σωριαστεί σ' ερείπια.

— 'Η Λίλα, που βρισκόταν λίγο πιο πέρα, έτρεξε αμέσως να πείσει στα πόδια του πατέρα της και, με δάκρυα στα μάτια, τον παρακάλεσε να την συγχωρήσει.

— Ο Γκιουζέπε θέλησε κάτι να της απαντήσει. Άλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του. Και, ξαφνικά, σωριάστηκε ανάμεσα στα ερείπια του σπιτιού του.

— Ήταν νεκρός.

— 'Η συνέχεια είναι πολύ θλιβερή.

— Το κακό, ο Άντρέας Μπάλντο παρακάλεσε τη Λίλα να φύγουν μαζί για το Παρίσι. Ο νεκρός του πατέρα της στεκόταν ανάμεσά τους και τους είχε χωρίσει για πάντα.

— Μια μέρα ο Άντρέας έπεσε νονατιστός εμπρός της.

— Αγαπημένη μου, της είπε ικετευτικά, με δάκρυα στα μάτια, μη μ' αφήνεις μόνον. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα, αγάπη μου.

— Έλα μαζί μου. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ, μικρούλα μου.

— 'Η Λίλα του χάιδεψε τα μαλλιά.

— Έκλεινε κι' αυτή. Θερμά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

— Θα ρθής, Λίλα; τη ρώτησε ο Άντρέας.

— 'Η νέα αγαπένιαζε πονεμένα και το άπαιτο:

— Μη μου ζητάς κάτι που είναι ανώτερο των δυναμειών μου, καλέ μου. Δεν μπορώ... δεν μπορώ...

— Λίλα, λατρεία μου, σ'ε ικετεύω.

— Κι' ενώ σ' αγαπώ, Άντρέα, το ξέρεις καλά αυτό.

— Άν' η αγάπης αληθινά θάρρησε μαζί μου.

— Μακάρι να μπορούσα... να μού είνε αδύνατον να σ' άκοιούθσω. Είμαι πολύ δυστυχισμένη, είμαι μία καταραμένη!...

— Γιατί το λες αυτό, αγάπη μου; 'Η λόγια είνι αυτά;

— Άλλά η Λίλα δεν του άπάντησε. Την έπνιγαν οι λυγμοί.

— Ένα βράδυ, η Λίλα έφυγε για το Σορρέντο. Από τότε δεν ξαναφάνηκε πιά στο μικρό χωριό. Έπειτα από αρκετές ημέρες, ένας ψαράς βρήκε το πτώμα της να επιπλέει στα κύματα, σ'ε μεγάλη απόσταση από την ακτή.

— Ο Άνδρέας Μπάλντο, με την ψυχή πλημυρισμένη από λύπη, ξαναγύρισε τότε στο Παρίσι.

— Άλλά ήταν πιά ένας ζωντανός - νεκρός. Και η ανάμνησι της Λίλας τον έκανε να σβύνει σιγά - σιγά, ως που, μια μέρα, ο θάνατος έκλεισε για πάντα τα μάτια του.

— Αυτή είνε η θλιβερή ιστορία του Άντρέα Μπάλντο και του τραγικού ειδυλλίου του με τη μικρή Λίλα.

PENE LEFKIEF

Η τελευταία έκθεσις, του Άντρέα Μπάλντο ήταν ένας αληθινός θρίαμβος. Όλοι οι κριτικοί έψαχναν εγκωμιαστικά άρθρα για το κλέντο και την ξεχωριστή τεχνική δότελα προσωπικό στα έργα του.

— Ωστόσο, σ'ε κανένα απ' αυτά τα έργα η τέχνη του δεν βρήκε την ολοκληρωτική εκδήλωσί της, όσο στο «Πορτραίτο της Λίλας».

— Όταν τον πίνακα ο Μπάλντο δεν τον είχε παρουσιάσει σ'ε καμμία από τις έκθεσεις του. Κι' ήταν ελάχιστοι εκείνοι που τον είχαν ιδεί.

— Ήμουν ένας ανάμεσα σ' αυτούς. Και σ'ε μένα έλαχε το θλιβερό καθήκον να τον καταστρέψω.

— Απ' το «Πορτραίτο της Λίλας» δεν υπάρχει πιά.

— Όπως δεν υπάρχει και ο Άντρέας Μπάλντο.

— Θάνατός του φάνηκε σ'ε όλους ανεξήγητος. Άλλά όχι και σ'ε μένα.

— Ο κακός ίσως θάψαχνε κανείς στα λατρικά λεξικά, για να βρήνε όνομα για την αρρώστεια του. Γιατί αυτή η αρρώστεια του δεν ήταν τίποτε άλλο από μία θανάσιμη αγάπη.

— Θα μπορούσαν να καταλάβουν οι γιατροί που στάθηκαν στο προκέφαλό του ως την τελευταία του στιγμή απ' αυτή την αρρώστει; Άλλοίμονο! Ούτε εγώ, που ήμουν ο καλύτερος φίλος του και του ήξερα τα πάντα δεν μπορούσα να κάμω τίποτα.

— Ιά την αρρώστεια αυτή δεν υπήρχε κανένα φάρμακο. Κι' η μόνη της έκθασι ήταν ο θάνατος.

— Όταν έκλεισα τα μάτια του φίλου μου, έμπιστεύθηκα το νεκρό του σ'ε τον πιστό υπηρέτη του, το Δομέστικο κι' έτρεξε αμέσως σ'ε ένα μικρό δωμάτιο, που υπήρχε πλάι στο άτελιέ του.

— Όταν ξαναβγήκα από εκεί, έπειτα από λίγη ώρα, το «Πορτραίτο της Λίλας» ήταν ένας σωρός στάχτη. Έκλεισα αυτή τη στάχτη σ'ε μία μικρή σακκούλιτσα, και πήγα να την κρύψω στο βάθος του φερέτρου του φίλου μου.

— Η τελευταία επιθυμία του Άντρέα Μπάλντο είχε εκπληρωθή.

— Αυτό το πορτραίτο που είχα καταστρέψει έκλεινε όλη τη ζωή του φίλου μου. Τυ είχε φτιάξει πριν από τρία χρόνια.

— Την εποχή εκείνη, ο Άντρέας Μπάλντο είχε φύγει από το Παρίσι κι' είχε πάει να περάσει μερικούς μήνες στην Ιταλία.

— Τα βήματά του τον έφεραν μια μέρα σ'ε ένα μικρό χωριουδάκι, κοντά στο Σορρέντο.

— Ο φίλος μου βρήκε τόσο ειδυλλιακό αυτό το χωριουδάκι, που αποφάσισε να μείνει μερικές βδομάδες εκεί. Ένας χωρικός, ο Γκιουζέπε Ντελουζο, του νοίκισε ένα ευρύχωρο δωμάτιο στον επάνω όροφο του σπιτιού του. Στον κάτω όροφο έμενε ο ίδιος μαζί με την κόρη του.

— 'Η Λίλα — αυτό ήταν τ' όνομά της — είχε την απλή, τη «φυσική» θα μπορούσε να πη κανείς όμορφιά, που αποτελεί το χαρακτηριστικό γνώρισμα των κοριτσιών σ'ε ώριμες περιοχές της νοτιού Ιταλίας: μεγάλα μαύρα μάτια, δροσερή επιδερμίδα, ζωηρά χρώματα, γεροδεμένο κορμί. Κάτι σαν μία ζωντανή αναπαράστασις μιας Παναγίας του Ραφαήλου.

— Έγινε τότε εκείνο που ήταν αναπόφευκτο να συμβή. Ο Άντρέας Μπάλντο αγάπησε παράφορα τη Λίλα κι' εκείνη του ανταπέδωσε με την ίδια θερμή την αγάπη του.

— 'Η νέα, χαρούμενη κι' ευτυχισμένη, ανέβαινε, συχνά στο δωμάτιό του, χωρίς ο πατέρας της να υποψιάζεται το παραμικρό. Και, μια μέρα, ο Μπάλντο της πρότεινε να της κάμει το πορτραίτο της.

— Θα ήταν ασέβεια να μιλήσω για τις λεπτομέρειες των σχέσεων του φίλου μου με τη Λίλα. Θα σημειώσω μόνο πως η νέα, έπειτα από πολλές παρακλήσεις του, δέχθηκε να ποζάρει γυμνή.

— Ο Μπάλντο εργαζόταν με τόση θερμή σ' αυτόν τον πίνακα, που σ'ε μία βδομάδα τον είχε ετοιμάσει κιόλας.

π. γ. συζήτησε με τὸ βασιλεῖα Κάρολο, προσπαθώντας νὰ τὸν πείσει ὅτι ἡ πέτρα «μπελάει», πού βρισκόταν μέσα στὸ στομάχι τῶν ἀντιοκατακτινῶν, δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως ἀξία ὡς ἀντίδοτο τῶν δηλητηρίων, ὅπως πίστευαν τότε. Ὁ Κάρολος θέλησε τέλος νὰ δοκιμάσει.

Εἶχε καταδικασθῇ τότε εἰς θάνατον ἕνας μάγειρος, γιατί εἶχε κλέψει δυὸ ἀσημένια πιάτα τοῦ κυρίου του. Τοῦ ἐπρότειναν λοιπὸν νὰ διαλέξη: ἢ θάλε νὰ τὸν κρεμάσουν, ἢ νὰ πῇ δηλητήριο καὶ κατόπιν νὰ πάσῃ «μπελάει». Ὁ κατάδικος προτίμησε τὸ δεύτερο, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ σωθόταν. Ἀλλὰ πέθανε ἀπ' τὸ δηλητήριο, μετὰ φοβεροὺς πόνους. Ἡ ἀπόφασίς τοῦ Παρὲ εἶχε ἀποδειχθῇ ἀληθινὴ κι' αὕτῃ τῇ φορᾷ. Μελετώντας δὲ τὰ συμπτώματα τοῦ δηλητηρίου πάνω στὸ μάγειρο, ὑπόθεσε νὰ πλουτίσῃ τὴν γνώσεϊς του.

Τὸ ἴδιο ἔκανε ἀλλωστε σὲ κάθε περίπτωση, ἀκόμη καὶ στὸν ἑαυτὸ του. Ὅταν ἔσπασε ἕνα κόκκαλό του κι' ὅταν τὸν δάγκασε μιά ἐγίδια, μελέτησε ὅλες τὶς ἀντιδράσεις πού αἰσθάνονταν, μετὰ τὴν ἴδια ψυχραιμία πού εἶχε δεῖξει στὴν περίπτωση τοῦ μάγειρου.

Ὅταν ἔξασπε στὸ Παρίσι μιά φοβερὴ ἐπιδημία πανώλους, ὁ Παρὲ ἐργάσθηκε τὸσο ὑπεράσθην, ὥστε ἐπιτέλους λιποθύμησε δίπλα στὸ κρεβάτι ἐνὸς ἀσθεντοῦ, καὶ νόμισαν τότε ὅτι εἶχε κολλήσει κι' αὐτὸς τὴν ἀσθένεια!

Ἔδινε μαθήματα σὲ φοιτητές, ἀντικαθιστώντας τὰ παρτοπαράδοτα καὶ νοσηλίσματα λατινικὰ μετὰ τὴ γαλλικὴ γλώσσα. Τόνιζε ὅτι ἡ θεωρητικὴ ἐπιστήμη νὰ γάρῃ τὸ μυστηριώδη χαρακτὴρ τῆς καὶ νὰ ἐξυπηρετήσῃ σφαιρὰ ὅλο τὸν κόσμον.

Ἦταν τόσο εὐσυνείδητος, στὶς ἐξουένες του, ὥστε εἶχε πρᾶσι στὸ δωμάτιό του τὸ βαλσαμωμένο πτώμα ἐνὸς κρεμασμένου, γιὰ νὰ ἐξετάζῃ τὸς υἱὸς καὶ τὰ δοῦνα, καθὼς ἔγραφε γι' αὐτά. Εἶχε καί μὴ ὁ ἴδιος τὴν τσιγγέσι, τόσο ἐπιτυχημένα ὥστε τὸ πτώμα διατηρήθηκε ἐπὶ 25 χρόνια.

Ἦξερε δὲ ἕνας σπουδαῖος χειρουργὸς γιὰ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα — ἐκτός, βέβαια, ἀπὸ κείνα πού ἀπειτοῦν μικροσκοπικὴ ἐξέταση.

Ὅσοι, δὲ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ἐπιστήμων, πού ἀπέκτησε φήμην σ' ὅλη τὴν Εὐρώπην, ἦσαν ἕνας ἀνθρώπος ταπεινὸς καὶ μετριοφρων. Τόνιζε δὲ πάντοτε ὅτι ἵπποδρόμο μόνον νὰ βοηθήσῃ τὴ Φύσιν στὴν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν, δημιουργώντας εὐνοϊκὲς συνθήκες γιὰ τὸ ἐγὼν τῆς.

Ἡ βελίτζα πού διπλώνει

Ὁ Καναδὸς Λουιζὲν Βαλιέρ ἔκανε πάντα τὴ σωστὴ σκέψι ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κουνάλομε στὰ ταξίδια μας μιά βαλίτζα μεγάλη, ἐνοχλητικὴ κι' ὄχι πάντοτε γεμάτη. Ἐπινόησε λοιπὸν ἕνα καινούργιο εἶδος βαλίτζας, πού ὅταν δὲν εἶνε γεμάτη, ἀπορεῖ νὰ διπλωθῇ, νὰ κλεισθῇ καὶ νὰ κρατηθῇ κάτω ἀπ' τὴ μασγάλη, ὅπως μιά γυναικεῖα τσάντα.

Ντοματιές — δέντρα

Εἶνε, ἀσφαλῶς, πολὺ κουραστικὸ γιὰ ἕνα κτηνίατῃ νὰ ἐργάζεται σκυφτός ἐπὶ πολλές ὥρες, γιὰ νὰ φυτέψῃ τὶς μικρὲς ντοματιές, πιπερίδες, κλπ. Ἡ δουλειὰ λοιπὸν αὕτῃ γίνεται πολὺ πρὸ ἀνετα, μετὰ ἕνα νέο εἶδος τέτοιων φυτῶν, πού ἀναπτύσσονται σὲ ὕψος σὰν μικρὰ δένδρακια. Τὰ αὐτὰ αὐτὰ ἀποτελοῦν προϊόν συστηματικῶν διασταυρώσεων. Παράγουν δὲ καρποὺς νοστιμώτατους καὶ πλουσιώτατους σὲ βιταμίνες.

Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησε τὸ «Μοντέρνο Τρανζιόν» τοῦ κ. Κ. Μάνου, ἀνακαινισμένο, μετὰ πλουσίαν θεατρικὴ καὶ κινηματογραφικὴ ὕλη καὶ εἰκονογράφησι. Συνεργάζονται οἱ κ.κ. Χρ. Χαϊροπούλου Γ. Θιοβίος Τ. Μηροπούλου κλπ.

★ Μ. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗ: «ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ». Με τὸν τίτλο αὐτὸ ἐξεδόθη ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον βιβλίον τοῦ ὑπολοχαγῶ ΚΩΝ. Γ. ΚΟΥΒΑΤΣΟΥ. Ὁ συγγραφεὺς περιγράφει τὴ φοικτὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων ὑψηλῶν τῶν Γερμανῶν στὴ φυλακὴ τοῦ Χαϊδρίου, ὅπου καὶ ὁ ἴδιος ἔζησε κι' ἐμφορτοῦσε. ΠΡΑΕΙΤΑΙ ΕἰΣ ὍΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ.

Η μεγαλύτερη ΤΥΜΒΩΡΥΧΙΑ

Ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς φτωχοῦ Ἀραβῆς

Ἡ λεηλασία τῶν τάφων τοῦ Φαραῶ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπ' τὰ ἀρχαιότερα «ἐπαγγέλματα» τοῦ κόσμου. Ἀρχισε πρὸ 4.000 ἐτῶν κι' ἐξακολοθεῖ ἀκόμη σήμερα. Ἀπὸ αἰῶνες τώρα, οἱ Ἀραβὲς ἐξερευνοῦν τὶς ἔρημες κοιλάδες καὶ κάνουν κρυφὰ ἀνασκαφές, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ προλάβουν τοὺς ἀρχαιολόγους σὲ κάποια σπουδαῖα ἀνακάλυψι.

Οἱ Φαραῶ διάλεξαν γιὰ τὴν ταφὴν τοὺς τὴ μοναχικὴ καὶ δυσπρόσιτη κοιλάδα τῶν Θεβῶν, πού τὴ δέρνει συνεχῶς ὁ φλογερὸς ἥλιος. Καί, σὲ κάθε τάφο τους, ὑπῆρχε ἕνας θησαυρὸς ἀπὸ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια. Ἐξ ἄλλου, κάθε σπιθαμὴ ἐδάφους αὐτῆς τῆς κοιλάδος κρύβει ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ἀγγεία, κομμάτια ἀπὸ μούμιες, κλπ.

Εἶνε ὅμως πολὺ ἀμφίβολον ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη κανεὶς ἀγνωστος τάφος, σὰν ἐκείνον πού ἀνακάλυψε τὸ 1871 ὁ Ἀραβὴν Ἀβδὲλ Ρασούλ Ἀχμέτ. Μέσα στὰ ἐρείπια ἐνὸς ναοῦ, ὁ ἱθαγενὴς αὐτὸς βρῆκε τυχαίως μιά σιγμή, πού εἰσχωροῦσα βαθύα στὸ ἐδαφος, κατέβηκε μέσα σ' αὐτήν, ἀπὸ περιέργεια, κρατώντας ἕνα ἀναμμένο δαυλὸ. Σὲ βάθος 10 μέτρων, ἀρχίκε μιά δριζοντία οὐστὰ, τόσο χαμηλὴ ὥστε ὁ Ἀβδὲλ προχώρησε μέσα σ' αὐτὴν μετὰ τέσσερα. Ἐκατὸ μέτρα μακρύτερα, ἔφτασε σὲ μιά μεγάλη ὑπόγεια αἶθουσα. Καί, στὸ φῶς τοῦ δαυλοῦ του, ἀντίκρουσε ἕνα θάμα πού δὲν εἶχε ὅχι οὔτε στὰ ὄνειρά του...

Ἡ αἶθουσα ἐκείνη ἦταν γεμάτη ἀπὸ χρυσὰ ἀντικείμενα. Παντοῦ ἀκτινοβολοῦσαν πολύτιμα πετράδια. Οἱ σαρκοφάγοι ἦσαν καλλιτεχνικώτατα καταγεγραμμένες.

Ὁ Ἀβδὲλ εἶχε ἀνακαλύψει τυχαίως ἕνα θαυμάσιον τάφο ἀνακρίτουσαν μάταια οἱ τυμβωρύχοι ἐπὶ 3.000 χρόνια. Τὸ 10ο αἰῶνα π.Χ., οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἡλίου, βλέποντας πὺς εἶχαν πιά παραγίνει οἱ λεηλασίες τῶν βασιλικῶν τάφων, συγκέντρωσαν ὅτι εἶχε ἀπομείνει ἀπ' τοὺς νεκροὺς Φαραῶ καὶ τοὺς συγγενεῖς τους καὶ τὰκρυψαν ὅλα μαζί σ' ἕνα μυστικὸ καὶ μισοτελειωμένο τάφο, πού προοριζόταν ἀρχικὰ γιὰ τὸ Φαραῶ Ἀμενοτέπ Α'. Ἐκεῖ, οἱ μούμιες βρῆκαν ἐπιτέλους ἀνάπαυσιν, ὡς τὴν ἡμέρα πού τὶς ἐφώτισε ὁ δαυλὸς τοῦ Ἀβδὲλ Ρασούλ Ἀχμέτ...

Ὁ Ἀβδὲλ κατάλαβε πὺς εἶχε κάμει

τὴν τύχη του... Ὅταν ὁ δαυλὸς τοῦ ἔσθυσε κι' ἔμεινε μόνος μέσα στὸ σκοτάδι, τριγυρισμένος ἀπὸ πελώριες νυχτερίδες, ἀποφάσισε τέλος νὰ ξαναβῇ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους.

Καταλάβαινε πὺς ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ κρυφὴ τὴν ἀνακάλυψί του. Ὡστόσο, χρειάζονταν βοήθεια, γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν τάφο τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα. Φανέρωσε λοιπὸν τὸ μυστικὸ του στὸ γιὸ τοῦ καὶ στοὺς δυὸ ἀδελφούς του. Καί, κάθε νύχτα, κατέβαινε μαζί τους στὸν ὑπόγειον τάφο.

Σεβάσθηκαν πάντα τὶς μούμιες, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ξεδιπλώσουν τὶς ταινίες τους γιὰ νὰ πάρουν τὰ κοσμήματα πού τὶς στόλιζαν. Ἦσαν τόσο ἄφθονα τὰ ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα ὀλόγυρα...

Οἱ τέσσερες ἄνδρες πουλοῦσαν τὰ εὐρήματά τους σιγὰ - σιγὰ γιὰ νὰ μὴ κινήσουν ὑποψίες. Εἶχαν δὲ τὴν ἐξυπνάδα νὰ ἐξακολουθήσουν τὴ φτωχικὴ ζωὴ τους, ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τίποτε οἱ γείτονές τους.

Τέλος ὅμως, τὰ ἀντικείμενα πού εἶχαν πουλήσει, τράθηξαν τὴν προσοχὴ τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τῶν συλλεκτῶν τῆς Εὐρώπης. Ἀναγνώρισαν ὅτι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἦσαν σὲ Φαραῶ, πού δὲν εἶχαν ἀνακαλυφθῇ ποτὲ οἱ τάφοι τους. Γεννήθηκαν ἔτσι ὑποψίες, οἱ ὁποῖες ὠδήγησαν ὡς τὸν Ἀβδὲλ καὶ τὴν οἰκογένειά του. Δὲν θὰ ὑπῆρχε ὡστόσο καμμιὰ θετικὴ ἀπόδειξις, ἂν ἕνας ἀπ' τοὺς ἀδελφούς δὲν ἐμῶλωνε μετὰ τοὺς ἄλλους πού μοιρασιά καὶ δὲν ἀποκαλυπτε σὲ ἀρχές ὅλη τὴν ἱστορία.

Ἔτσι, ὁ Ἀβδὲλ ἔλασε τὸ «χρυσόρυχο» πού εἶχε ἐκμεταλλεῖσθι ἐπὶ 10 χρόνια. Οἱ μούμιες κι' οἱ θησαυροὶ μετεφέρθηκαν στὸ Κάιρο, ἐνῶ οἱ Ἀραβὲς, παρατεταγμένοι σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ, χαίρετοῦσαν μετὰ ὁμοθρονιές τὴ μεταφορά τους.

Ὁ Ἀβδὲλ δὲν τιμωρήθηκε, γιατί χάρις σ' αὐτὸν εἶχαν ἔρθει, σὲ φῶς τόσοι ἀρχαιολογικοὶ θησαυροὶ. Πέρασε ὅμως ἀμύπητος τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του, ἀφοῦ εἶχε ἀγγίξει τὸν πλοῦτον ἀπὸ τόσο κοντὰ. Καί πέθανε σὲ ἡλικία 90 ἐτῶν.

Δηλητηριάζονται τὰ δέντρα

Ἡ πολλὰς ἔχλου, ἀπ' τὸν ὁποῖο κατασκευάζεται τὸ τυπογραφικὸ γαστὶ καλῆς ποιότητος δὲν πρέπει νὰ περνεῖ καθόλου φλούδα τοῦ δέντρο. Τὸ ξεφλούδισμα ὅμως τῶν δέντρων εἶνε εὐκόλο τὸ καλοκαίρι μόνον. Μετὰ τὸν Αὐγουστὸ, ἡ φλούδα προσκολλάται στερεὰ στὸν κορμὸ καὶ ἀφαιρεῖται πολὺ δύσκολα. Τώρα λοιπὸν ἐπινοήθηκε στὸν Καναδὰ ἕνας νέος τρόπος ξεφλούδισματος: Τὸ καλοκαίρι ἀφαίρουν μιά λουρίδα φλούδας, πλάτους 7-8 πότμων. Ἀλεφουν ἔπειτα τὸ μέρος ἐκεῖνο μ' ἕνα μίγμα γηινῶν οὐσιῶν (ἀσβενίκου, σουλφωμινικοῦ ὀξέος, γλυκεροσθενικικοῦ νατρίου, κλπ.), τὸ ὁποῖο συγκρατεῖται στὴ θέσι του ἕνα κολλημένο γαστὶ. Οἱ δηλητηριώδεις οὐσίες εἰσχωροῦν στὸ δέντρο, διαδίδονται παντοῦ μαζί μετὰ τὸ γυῖο πού κυκλοφορεῖ τὸ σκυτάνισμα. Κ' ἔτσι ἡ φλούδα τοῦ πέφτει ἕνα ἀπὸ γῆρας.

Οἱ συνέπειες τοῦ γασμῆματος

Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ Δημοσχεῖου τοῦ Λονδ. γου, μὴ ἔχοντας τί καλλίτερον νὰ κάμῃ, εἶγεν ἀσπίρη νὰ γασμωσιεῖται. Ἀλλὰ, σὲ μιά στιγμὴ δὲν κατάρθηκε νὰ ἐξαρκέσθῃ τὸ σάνονισμα του. Στὴν κλινικὴ πού τὸν ἐτέφεραν τοῦ ἔκαμαν διάφορα μασσὰ στὸ πρόσωπο. Ἀλλὰ καὶ πάλιν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Παρέστη ἀνάγκη «ἔλος νὰ τοῦ κάμουν ἐγγείσησι, γιὰ νὰ κατωδύσῃ νὰ κινήσῃ καὶ πάλι ἐλευθερὰ τὰ σάνονισμα του, πού εἶχαν ὅπως καταλαβαίνετε, ἐξασθωθῇ.

Ἕνας περωτὸς ΣΑΔΙΣΤΗΣ

Λένε ὅτι ὁ σαδισμὸς στὴν εὐρύτητα τοῦ ἐννοῖα, ἡ ἀπὸ συστήματος δηλαδὴ χωρὶς ἀνάγκη συντηρήσεως, καταστροφικὴ τάσις, εἶνε ἀποκλειστικὰ ἀνθρώπινο ἴδιωμα. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀκριβές. Ἐκεῖ καὶ τὸ ζωικὸ βασίλειον, σὲ πολὺ μικρὸτερον μὲν, ἀλλὰ πάντως σὲ κάποια διαβάθμισι τοὺς σαδιστὰς του.

Καμμιὰ φορὰ π. γ. βλέπομε στὰ μακρὰ ἀγκάθια τῆς ἀκακίας ἢ ἀλ. λων ἀγκαστῶν δέντρων ἢ θάμνων, κορμωμένα τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἐντομα, πουλιὰ, βατράχια, ποντίκια καὶ ἄλλα μικρὰ ζῶα ἀκρωτηριασμένα καὶ μισοφαναγμένα.

Αὐτὰ τὰ ἐτερόκλητα ὄντα, εἶνε παρατεταγμένα μετὰ τὴν τὸν τρόπο, ὥστε νὰ δύνουν τὴν ἐντύπωσιν ποδοῖας κρεοπωλείου μετὰ τὰ σφάγια κρεμασμένα στὰ τσεγκέλια ἐν ἀναυγῇ πελατῶν.

Τὴν ἐξήγησιν στὸ παράξενο αὐτὸ θέμα μὰς τὴ δίνει ἡ παρούσα ἐκεῖ κοντὰ τοῦ αἰετομάχου, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πρὸ γασκαριστικῶν τύπων σαδιστῶν τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, σαρκοφάγος πουλιῶν, τῆς οἰκονομίας τῶν κορακοειδῶν, πολὺ γνωστοῦ καὶ στὸν τόπον μας μετὰ τὸ ὄνομα κεφαλάς.

Τὸ πουλὶ αὐτὸ ἔχει τὴν ἀνεξήγητη ἰδιοτροπία, ὅταν πιάσῃ τὴ λεία του νὰ τὴν «κορῶνι» διαπυρρὸς σὲ μύτες ἀγκαστῶν ἢ σὲ νυμνὸς ποσειέγοντας ὀρεῖς κλώνους θάμνων, νὰ τὴν ἕνα μόνον κομματάκι καὶ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ ὑπόλοιπον.

ΣΤΑΣ

Ἐκπαιδεῖται ΠΡΩΤΟΙ. Ἡ ἀποθ. Ἐμ. Ματθακοῦ

ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΛΑΓΙΣΤΗΣ 1

(Πλησίον Ἀγίου Μάρκου)

Γυν. Φιλὴ Μεταξωτῆς	6.000
» Ἀράχνη (Ζωϊκὴ)	16.000
» Μπαροῦλ ἔξτρα	3.000
Κομινιστὸν	6.500
Κομιν. Ζερσεῦ	9.000
Κυλόττες	2.000
» Μεταξωτῆς	5.000
Κασκορὰ γυναικῶν	3.500
Κασκορὰ Μαλλίνα	18.000
Σοσόνια λευκὰ	1.300
Καλτσάκια παιδικὰ	1.200
Κασκόλ Μοντέρν	6.000
Κάλτσες ἀνδρῶν ριγέ	1.800
Κάλτσες ἀνδρῶν Ντέρμπυ	3.500
Κάλτσες ἀνδρῶν Μαλλίνας	6.000
Ἐσώθρακα κοντὰ	5.000
Ἰσοκάμισα Α! Α! Α!	28.000
Πλῆθια φανέλλα ἔξτρα	48.000
Προσόνια	3.000

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη μετὰ μικρὸ ἐλάττωμα στὴν μισὴ τιμῇ.

Δὲ περιορίζεται δηλαδὴ, ὅπως κατὰ κανόνα, τὰ σαρκοφάγα ζῶα στὸ νὰ σκοτώνῃ γιὰ νὰ κορέσῃ μόνον τὴν πείνα τοῦ ἢ γιὰ νὰ ἀμυθῇ, ἀλλὰ κάνοντας ἐξαιρέσι στὸν κανόνα, σκοτώνει σὰν νὰ ἀσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ κορέσῃ κάποιο ἀκατανόητο φυσικὸ ἐνστικτό.

Μπορεῖ κανεὶς εὐκόλα νὰ τὸν ἐξωρίσῃ ἀπὸ τὸ σταχτὶ γόμμα τῆς σάχης του, κάποτε κοκκινωπὸ στὰ μικρότερα εἶδη τὴν ἀσπὴν τοῦ κοιλιά, τὰ μαῦρα μυτερά του φτερά μετὰ τὶς ἀσπρες κηλίδες, τὰ μαῦρα του πόδια, τὴ μαύρη μακρού. Φορεῖα τοῦ οὐρὰ καὶ τὴ μαυριδερὴ ταινία πού ἀρνίζει ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ καὶ τελειώνει στὴν ἀκρὴ τοῦ λαιμοῦ.

Μὲ τὰ δυνατὸ τοῦ σώμα, ἡκούε 28 περίπου ἑκατοστῶν, τὸ κυττῶ, φαροῦ, μετὰ ἀγκυλωτὴ μὴτῃ σάμφορ καὶ μετὰ γαστῶν τοῦ νύκτα, καταφόνει νὰ βραῖνι νικητῆς στοὺς διπνεκὲς καυγάδες πού σπῆνι μετὰ μικρότερα καὶ συχνὰ μετὰ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὸν πουλιὰ. Τὰ αἰμαδῶρα ἐνστικτὰ του, τὸν κάνουν νὰ μὴν ἀφῆνι νὰ τοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ εὐκαρία.

Διεστραμμένοι καὶ πανούργοι, καταφεύγει σὲ διάφορα τεχνάσματα γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὰ θύματά του. Μιμεῖται τὶς φωνές καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν τῆς περὶοχῆς μετὰ τὴν ἐπιτυχία, πού ἐγγελασμένο πολλὲς φορὲς κάποιο πουλάκι πλησιάζει στὸ μέρος, ὅπου κοιμώμενος παροισμεῖται.

Ὁ αἰετομάχος τότε τοῦ ἐπιτίθεται ἑαφνικά, καὶ μετὰ μιά ἐπιδείξι κινήσι, τὸ κορῶνι ἐπᾶν στὸ πλησιέστερο ἀγκάθι. Ποῖν καλὰ - καλὰ τὸ θύμα ἐξωμνήσῃ αὐτὸς τσιμπάει ἕνα μετὰ καὶ φεύγει, ἐξουένοντας γιὰ καὶ νοῦνιο θύμα.

Ἀντιπαθεῖ στοὺς κυνηγούς, γιατί τοὺς κάνει γαλάστρα λεηλατώντας τὶς φωνές καὶ ἐκάνοντας τὰ τσιροπούλια, εἶνε συμπεριεστατος στὸν ἀνθρώπῃ, γιατί μετὰ ἐλάττωμα πού ἔχει νὰ σκοτῶνι συνεχῶς καὶ ἀδίστακτως, πλῆθος ἐντόμων καὶ ἐρπετῶν, τὸν ἐξυπηρετεῖ, ἀπαλλάσσοντας τοὺς ἀγροὺς ἀπὸ τὰ βλαδερὰ αὐτὰ ζῶα καὶ προσφέρει ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴ γεωργία.

Ἡ φωνὴ του, ἡμισοφαικὴ, χτισμένη πάνω σὲ δέντρα ἢ σὲ βάτους, κάποτε μάστιχα σὲ πολὺ γαληλούς, μόλις μισοῦ μέτρον ὕψους, εἶνε καμμιὰ μὲν ἀπὸ ἐξὰ ὥστα, κλαδάκια καὶ βούα καὶ στρωμένη ἀπὸ μέσα μετὰ παχὺ στρώμα ἀπὸ ἄχυρα καὶ πῖλλα.

Τὸ γτίσιμον τῆς φωνῆς εἶνε ἐγὼ ἀποκλειστικὸ τοῦ θηλικοῦ. Ὅταν αὐτὸ εἶνε ἀσπαστομένο στὴν οἰκοδομικὴ του δημιουργία, τὸ ἀσθενικὸ, ἀγρυπνὸς φθορὸς, ἐπὶσκοπεῖ τὰ πέριξ. Μόλις ἀντιληφθῇ κίνησιν βγαίνει μιά διαπεραστικὴ φωνὴ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ θηλικοῦ τοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἀπὸ τὸ «σημα κινδύνου» πού δίνει ὁ αἰετομάχος, ἐπὶφωλεῖται καὶ τὰ ἄλλα πουλιὰ τῆς περὶοχῆς καὶ τρέπονται ἐγκαίρως εἰς σπηλιν.

Ἔτσι γαυτάνουν ἀπὸ τοὺς κινδύνους πού τὰ ἀπειλοῦν.

Εὐγενικὸς αὐτῶν, πορίζεται μετὰ τὰίσι τοῦ τὶς οἰκονομικὰς ὑπογνώσεις, Κλωσσάει μετὰ τὴ σειρά τοῦ τ' αὐγὰ, 4-7 τὸν ἀριθμὸ, πρᾶσι μετὰ λωδία σπίνωματα, πού γεννιῶνται τὸν Ἀπρίλιο καὶ ἐπὶσφάνονται ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρες.

Ἀφοσιωμένοι πατέρας, ὑπερασπίζονται τὰ παιδιὰ τοῦ θυσιαζόντας καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀκόμη γι' αὐτὰ.

Δὲν διατάζει στὴν ἀνάγκη ν' ἀναμετοπθῇ μετὰ γερνικά καὶ μετὰ ἄλλο ἀσπακτικὸ πουλὶ πού θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐπιτεθῇ στοὺς νεοσσούς του.

Π. ΤΣΙΑΝΘΡΑΣ

Τ. Καθηγητῆς τῶν Φυσικῶν

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

Μία νεορὴ Ἀγγλίδα θέλοντας νὰ πάρῃ μαθήματα ἰσορροπίας, διάλεξε γιὰ διδασκάλα μιά μαῦρη ἀπὸ τὴ Νιγηρία, πού συννηθισμένη νὰ μεταφέρει παντὸς εἶδους ἀντικείμενα πάνω στὸ κεφάλι τῆς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὶς δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζει ἡ μαθητρία τῆς γιὰ νὰ τὴν μιμεῖ. Τὸ περίεργον αὐτὸ μάθημα μετεδόθη μετὰ μὴκαρ νηματα τηλεοράσεως.

Τὸ φιλὶ στὴν Ἀμερικὴ

Ὅμιλεῖ ἕνας δόκτωρ τῆς φιλοσοφίας

Οἱ περισσότεροι ἄνδρες, ὅταν φτάσῃ ἡ στιγμὴ τοῦ φιλοῦ, ἀποδεικνύονται... ἀδέξιοι ἐρασιτέχνες! Ἡ γκῶμη αὕτῃ δὲν εἶνε δική μας. Προέχεται ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα: τὸν δόκτωρα τῆς φιλοσοφίας Φρέντερικ Μπέντεν, ὁ ὁποῖος, ἐκτός ἀπ' τὶς φιλοσοφικὲς μελέτες του, δὲν ἀπαίρει ν' ἀνοληθῇ καὶ μετὰ ἐρωτικὰ ζητήματα, ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως. Ἐκεῖ τὸ γασφίον τοῦ στὴν Πέμπτη Ἀπριλίου τῆς Ν. ὸρκης, ὅπου δέχεται τοὺς ἐπισκέπτες του, διαφωτίζει τὶς ἀπορίες τους καὶ τοὺς βοηθεῖ νὰ λύσουν τὰ ἀσθηματικὰ προβλήματά τους.

Προτοῦ ὥστόσο οἱ αὐτοὺς τὸν καθηγητὸν ὡς προδότη τοῦ φύλου του καὶ προτοῦ τὰ κορίτσια γελᾶσαν ἐρωτικὰ εἰς βάρος τῶν ἀσθενικῶν, πρέπει νὰ διαβάσουν καὶ μιά ἀλλὴ γκῶμη τοῦ: «Μὲ τὸν τρόπο πού φιλοῦν, οἱ κοπέλλες τῆς Ἀμερικῆς γίνονται οἱ κυρίως ὑπεύθυνες γιὰ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γάμων κατὰ 15% στὰ τελευταῖα πέντε χρόνια».

Προχωρώντας περισσότερον, ὁ δόκτωρ Μπέν

ΒΙΟΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΚΑΡΒΑΖΑΛ

Τό νυμμερινό έκείνο δρό-
δου τού 1312 οι δρόμοι της
Βαλεντίας είχαν μεταβληθί
σε πατάμια από τή δυνατή
δραγή. Κανένας δέν τολμού-
σε νά βγύ έξω μέ τόν έλκει-
νό έκείνο καιρό. Μόνον ένας
ζητιάνας πού δέν ήξερε πού
νά κοιμηθί, άφού περιπλανή-
θηκε έδώ κι' εκεί, κατέφυγε
στό τέλος κάτω άπ' τή με-
γάλη θολωτή πρота άνός
σπιτιού, κοντά στ' άνάκτο-
ρα τού βασιλέως.

"Εξάφνα από τό καταφύ-
γιο του ό ζητιάνας είδε δύο
σκίες νά κινούνται στό άντι-
κρύνό πεζοδρόμιο κι' άπ' τή
στασί τους κατάλαβε πώς
δέν είχαν καλούς σκοπούς.

Σέ λίγο οι δύο μυητοποί-
δες έκείνοι άναβωποι τρά-
θησαν πρός τό παλάτι. Κι'
έξάφνα μιά πνιγμένη κραυ-
γή πόνου άκούστηκε. Ο ζη-
τιάνας έβρισκε άκίνητος στή
θέσι του γιατί είδε τους δύο
δολοφόνους νά πλησιάζουν
και πάλι.

—Και τώρα πρέπει νά
φύγωμε άμέσως! είπε ό έ-
κας. "Α! τόν τυητύησαμε κα-
λά! Δέν θ' άκούγη νά πα-
ραδώσει, στό διάβολο τή
δουλοερή ψυχή του. Δέν
υπάρχει πιά κανένα έμπόδιο
στήν εύτυχία των Καρβα-
ζάλ!

"Αμέσως κατόπιν οι δύο
σκίες έξαφανίστηκαν μέσα
στό σκοτάδι.

—"Υμίστε Θεέ! έξαφνί-
σε ό ζητιάνας. Ποίος θά τό
πείρσιμε πώς οι ένδοξοι ά-
δελφοί Καρβαζάλ θά γινόν-
τουσαν κοινοί και άνανδροί
δολοφόνοι;...

Δέν πρόφτασε όμως νά
συνέχισι τους στογασμούς
του. Μερικοί ώπλισμένοι
στρατιώτες πού είχαν άνα-
καλύψει τό πτώμα κι' άνα-
ζητούσαν τους δολοφόνους
τόν είδαν. Δουήσαν επάνω
του, τόν έδεσαν και τόν πή-
γαν στό παλάτι.

—Πιάσαμε έναν άπ' τους
κακούργους! είπαν στον άξι-
ωματικό τους. Αυτός θά μάς
άποκαλύη τους συνενόητες
του.

—Δέν είμαι έγώ ό φονι-
άς! τράβηξε ό ζητιάνας.
Έξω όμως τους δολοφόνους!
"Αλλά μόνο στό βασιλιά θά
φανερώσω τά όνόματά τους!

Τό θύμα της νυκτερινής
δολοφονικής επιθέσεως ήταν
ό Μπεναβίδα, άπόγονος μιάς
ένδοξης οικογενείας κι' εύνο-
ούμενος τού βασιλέως της
Ισπανίας Φερδινάνδου τού
δου τού όποιου ήταν μυητι-
κοσύμβουλος. "Ο τσανικός
θάνατός του λήπτσε θρθεία
τόν Φερδινάνδο πού όρκί-
στηκε νά τιωρώσει σκληρά
τους άνάνδρους δολοφόνους.

"Όταν παρουσιάστηκε
υπορστά του ό ζητιάνας και
του είπε τί είδε και τί ά-
κούσε τό βράδυ έκείνο, κα-
θώς και τήν περποίησή του
ότι οι δολοφόνοι ήσαν οι ά-
δελφοί Καρβαζάλ, ό Φερδι-
νάνδος άναγνώρισε σύνκορ-
μος και τά μάτια του πνέ-
σαν άγριες λάμψεις μίσους.

—Πραγματικά, ψιθύρισε.
Μονάχα αυτοί θά μπορού-
σαν νά τόν σκοτώσουν. "Α,
θά έκδικηθώ τουμερά τόν
δυστυχισμένο φίλο μου!

Οι άδελφοί Καρβαζάλ,
γόνι μιάς από τις παλαιό-
τερες οικογένειες της Ισπα-
νίας, δέν συμπαρούσαν τόν
βασιλέα Φερδινάνδο, έπειδή
είχε γαρσίσει τήν εύνοιά του
στον Μπεναβίδα. "Ο μεγα-
λύτερος μάλιστα είχε ιδιαι-
τερούς λόγους νά εινε δυσ-
ρεστημένος μέ τόν εύνοού-
μενο τού βασιλιά. "Αναπού-
σε τήν άδελφή τού Μπεν-
αβίδα. Τόν άναπούσε κι' έ-
κείνη, αλλά ό άδελφός της
μολίς έμαθε τό αίσθημά
τους της άπαγόρευσε νά τόν
δλέπη.

"Ωστόσο, ή δόνα Βιολάν-
τα, άμφώνας τή διαταγή
τού άδελφού της, συναντούσε
συννά τόν Καρβαζάλ. "Ο-
ταν όμως ό Μπεναβίδα τό
έμαθε αυτό, πήγε και όδη-
κε τόν Καρβαζάλ, τόν έβοί-
ρε και άσφαλώς θά σκοτώ-
νοντουσαν άν δέν τους χώρι-
ζαν μερικοί φίλοι τους.

Τό πρωί της ήμέρας πού
δολοφονήθηκε ό Μπεναβίδα,
ό Καρβαζάλ είχε συναντηθί
μέ τή δόνα Βιολάντα και της
πρότεινε νά τήν άπαγάγη
γιά νά τήν άπαλλάξει από
τήν τυραννία τού άδελφού
της.

—Γιά τ' όνομα τού Θεού,
αγαπημένε μου, τού είπε έ-
κείνη, ε'νε όσο μπορείς πιο
γρήγορα από τήν Βαλεντία.
"Ο άδελφός μου σκοπεύει νά
σ' έκδικηθί και δέν πρέπει
νά ξεγυιάς ότι έχει τήν υπο-
στήριξη τού βασιλέως!

—Μή φοβάσαι, Βιολάν-
τα! άποκρίθηκε ό Καρβα-
ζάλ. Τό σπαθί μου δέν λεί-
πει ποτέ άπ' τή μέση μου
και έξω νά τό μετανευρίζω-
μαι.

—Φύγε σ' έξορκίζω! έ-
πέμεινε ή Βιολάντα. "Η καρ-
διά μου θά σου άνήκη πάν-
τοτε.

—"Εστω, ψιθύρισε ό Καρ-
βαζάλ, θά έκδικηθώ όμως
τουμερά τόν άδελφό σου γιά
τις προσβολές πού μου έ-
κανε!

Και τό ίδιο έκείνο βράδυ,
ό Καρβαζάλ έφυγε μαζί μέ
τόν άδελφό του γιά τό Τό-
ρο.

"Η έξαφνική αυτή άναγνώ-
ση έπεισε τό Φερδινάνδο
ότι αυτοί ήσαν πραγματικά
οι δολοφόνοι. "Αλλά και ή
δόνα Βιολάντα, παραμυρί-
ζοντας κάθε άλλο αίσθημα
υπορστά τήν άδελφική
στροφή άνέφερε στό βασι-
λέα τά άπειλητικά λόγια
πού της είπε ό άναπημένος
της, όταν τήν άπογοιστού-
σε.

Μεγάλη δύναμις στοταού
εξέκίνησε σε λίγες μέρες μέ
τήν έντολή νά συλλάβη τους
δύο άδελφούς. "Εκείνοι όμως
μόλις έμαθαν πώς τους κα-
τηγορούσαν, ότι σκότωσαν
υπορστά τόν Μπεναβίδα, παρ-
ουσία-
στηκαν μόνοι τους πτό βα-

σιλέα και τού είπαν τουμε-
ρας από άναγκή!

—Εινε αίσχολή συκοφαν-
τία ότι έμείς σκοτώσαμε τόν
Μπεναβίδα. Οι Καρβαζάλ
πολεμούν πάντοτε στήθος μέ
στήθος. Δέν μαγαριώνουν πο-
τέ στό κουβά τή νύχτα!

"Ο βασιλιάς όμως πού τού
δινόταν μιά εύκαιρία ν' ά-
πολλάγη από τους άντιπά-
λους του αυτούς, φώναξε:

—"Ανανδροί δολοφόνοι
σαν και σας δέν παρουσιάζ-
ζονται ούτε στό δικαστήριο!

Και γυνώντας ποδός τους
στρατιώτες του συνέχισε:

—Νά τους οδηγήσετε ά-
μέσως στό μεγάλο δρόμο
και άπ' εκεί νά τους πετάξε-
τε στή γαράζα. Κανείς νά
μή θάψη τά πτώματά τους!
Νά μείνουν εκεί γιά νά τά
φάνε τά δονιά!

—"Ακούσε, άκαρδε βασι-
λιά! είπε τότε μέ βαρεία
φωνή ό μεγάλος Καρβαζάλ.
Αυτό πού κανείς εινε καθο-
ρή δολοφονία. Σέ προσκα-
λούμε ύστερα από τριάντα
μέρες νά παρουσιαστής στό
δικαστήριο τού Θεού γιά νά
δώσεις λόγο γιά τήν άδική
άπόφασή σου.

Τρεις δδωάνδες μετά τήν
έκτέλεσι τών άδελφών Καρ-
βαζάλ, ό βασιλεύς Φερδινάν-
δος έπεσε βαρεία άρρωστος.
Τού κάκου οι γιατροί προσ-
πάθησαν νά καταλάβουν
τήν αίτία της άρρώστειας
του. "Ενα άπόγευμα ό Φερ-
δινάνδος άνασηκόηκε,στό
κεβδάτι του και ρώτησε μέ
λαχανιασμένη φωνή:

—Πόσες μέρες πέρασαν
άπό τότε πού έκτελεσθήσαν
οι άδελφοί Καρβαζάλ;

—Τριάντα ακριβώς, με-
γαλειότατε! τού άποκρίθη-
καν.

"Ο βασιλιάς θυμήθηκε τά
λόγια του μεγάλου Καρβα-
ζάλ κι' άφισε τό κεφάλι του
νά πέση βαρύ στό προσέ-
κφαλο. Τό ίδιο έκείνο βράδυ
της 7ης Σεπτεμβρίου 1312
ό βασιλεύς της Ισπανίας
Φερδινάνδος ό δος πέθανε
χωρίς νά ξαναπή λεί.

Μιά ώρα μετά τόν θάνατό
του έτασε από τήν Πορτο-
γαλία ένα γράμμα των
πραγματικών δολοφόνων τού
Μπεναβίδα. "Ησαν δύο εύ-
γενείς πού κάποτε ό Μπεν-
αβίδα είχε προσβάλει, χω-
ρίς νά γεννηί νά μονομαχήση
μαζί τους. "Ηξεσαν ότι ό
μεγάλος Καρβαζάλ άναπού-
σε τήν δόνα Βιολάντα και
γι' αυτό είπαν τά μοιρσία
λόγια πού είχε άκούσει ό ζη-
τιάνας.

Είχαν μάθει τώρα πώς οι
άδελφοί Καρβαζάλ κατηγό-
νουν γιά τήν δολοφονία
πού αυτοί είχαν διαπράξει
και μέ τό γράμμα τους αυτό
άποκαλύπταν πώς ήσαν ά-
θώοι. Τό γράμμα όμως ά-
νηγσε πολύ νά φτάση στον
προορισμό του!

Μόλις ή δόνα Βιολάντα
έμαθε πώς ό άναπημένος
της, πού ή ίδια κατηγόνησε
ήταν άθώος, είδε τά πάντα
νά σωσιάζονται σ' έξείπια
γύρω της. Κλείστηκε τότε
σ' ένα μοναστήρι και πέθα-
νε εκεί ύστερα από λίγο
καιρό μέ τήν καρδιά σπα-
ραγμένη από τόν πόνο.

ΧΟΥΛΑ ΓΚΑΡΟΙΑ

ΠΛΑΝΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ
σχετικές μέ τό φαγητό

Μερικά πράγματα πού τά νομι-
ζουμε γιά σωστά, ενώ δέν εινε

"Εχουμε έσφαλμένη γνώμη γιά πο-
λλά πράγματα σχετικά μέ τήν καθημε-
ρινή ζωή μας. "Ο παρακάτω πίναξ μάς
διαφωτίζει σχετικάς και μιάς κατατο-
πίζει άπολύτως στό χρίσιμο και τό μή
χρίσιμο:

ΕΙΝΕ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΤΙ:

... Δέν πρέπει νά πίνη
κανείς γάλα όταν έχη φάει
φρούτα;

Καθόλου. "Αν τά φρούτα εινε ζυνά,
τό γάλα μπορεί νά "κοψίη", αλλά τό
"κομμένο" γάλα δέν εινε βλαβερό.
Εινε τουναντίον έξαιρετό. "Αλλωστε,
ώς γνωστόν, δίνουν σήμερα στό βρέφη
χυμούς φρούτων πριν από τό γάλα.

... Πρέπει νά τρώη κανείς
δρόν τό δυνατόν περισ-
σότερα λαχανικά και φρού-
τα ώμα;

Πρέπει, βέβαια νά τρώη ώμα λαχα-
νικά και φρούτα άλλά όχι άποκλειστι-
κά. Οι ώμες τροφές περιέχουν βιταμι-
νες, αλλά εινε πιο δύσπεπτες από τις
βρασμένες.

... Δέν πρέπει νά ρίχνωμε
στην άνθρακική νάτριο (σά-
δα) μέσα στό νερό πού
βράζουμε κλωρά φασόλια;

Τίποτε δέν έμποδίζει νά τό κώμμε
άρκει μόνον νά ρίχνωμε μιά μικρή πρέ-
ζε. "Η σάδα έπιταχύνει τό βράσιμο και
κάνει τά φασόλια νά διατηρούν τό
πράσινο χρώμα τους.

... "Η μαργαρίνη έχει μι-
κρή θρεπτική αξία;

Αυτό δέν εινε σωστό. "Η μαργαρίνη
εινε μιά λιπαρή ουσία τό ίδιο θρεπι-
κή, όσο και τό βούτυρο. 100 γραμμά-
ρια βούτυρου παράγουν 752 θερμίδες,
100 γραμμάρια μαργαρίνης παράγουν
750 θερμίδες.

... Τά αυγά της ήμέρας
εινε πιο εύκολά χώνευτα;

Τουναντίον. Τά αυγά δύο ή τριών
ημερών εινε πιο εύκολά χώνευτα. Γι'
αυτό δέν πρέπει νά δίνετε ποτέ στα
μικρά παιδιά αυγά της ήμέρας.

... Τό ζεστό ψωμί εινε δύ-
ο κ λ ο χ ώ ν ε υ τ ο ;

Αυτό δέν εινε σωστό. "Όταν όμως
τό ψωμί εινε ζεστό, τρώει κανείς πε-
ρισσότερο. Γι' αυτό τό λόγο τό ζεστό
ψωμί προκαλεί κάποτε βάρος στό στο-
μάχι.

... Τά "δρ-ντ' έδρ" διεγεί-
ρουν τήν όρεξη;

Τά "δρ-ντ' έδρ" πού περιέχουν
ζυδι διεγείρουν τήν όρεξη, αλλά δέν
διευκολύνουν τήν πέψη. Εινε προτιμώ-
τερο νά τρώη κανείς σαλάτες στό τέ-
λος τού γεύματος παρα στην άρχή.

... "Ενα μίλο τήν ήμέρα
διευκολύνει τήν πέψη;

"Ενα μίλο τήν ήμέρα και ίδιως ό-
ταν τό τρώη κανείς λίγη ώρα πρός της
κατακλίσσεως άποτελεί ένα άριστο
φάρμακο εναντίον της δυσκοιλιότητας.
"Αλλά τό μίλο δέν εινε πανάκεια εναν-
τίον όλων των στομαχικών παθήσεων.

... Τό γάλα σε σκόνη εινε
πιο εύκολά χώνευτο άπό
τό φρέσκο γάλα;

Ναι. "Αλλά ό κανών αυτός δέν εινε
γενικός. "Όπωδήποτε, υπάρχουν πο-
λλοί άνθρωποι πού χωνεύουν καλύτερα
τό γάλα σε σκόνη από τό φρέσκο. Γι'
αυτό όταν δέν μπορείτε νά χωνεύετε
τό φρέσκο γάλα, εινε καλό νά δοκι-
μάσετε τό γάλα σε σκόνη. Εινε πιθανόν
ότι τό γάλα αυτό θά γινι πιο εύ-
κολα άνεκτό από τό στομάχι σας.

... Οι ύδατόανθρακες διε-
γείρουν τήν ένεργητι-
κότητα;

Ναι αλλά τό αποτέλεσμα των εινε
πολύ μικρής διακοχίας. Μιά δίαιτα, ύ-
ποβοηθητική της ένεργητικότητας,
πρέπει νά περιλαμβάνη πρωτεϊνες
(κρέας τυρί) λίπη, καθώς και ύδα-
τόανθρακες (ζάχαρη και άμυλον). "Οχι
όμως, άποκλειστικά ύδατόανθρακες.

4 ΘΕΑΙΣ
της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Πόσο παράξενο μου φάνηκε
τό γραμματάκι μιάς κοπελλί-
τσας και πώς μ' έκανε νά γυ-
ρίσω κάμποσα χρόνια πίσω
στην άποψη έποχή τού ρω-
μντισμού, της άλληλογραφί-
ας της άνταλλαγής καρτ πο-
στάλ. Μου ζήτη νά της συστή-
σω ένα νέο γιά ν' άλληλογρα-
φή και μέ ρωτά νά της πώ άν
μπορή νά υπάρξη φίλια μετα-
ξύ άνδρός και γυναικός χωρίς
όποιοθούνη.

Δέν άνήκετε σ' αυτή τή έ-
ποχή άναπημένη μου μικρού-
λα. Θάπρεπε νάχατε γεννηθί
πολλά χρόνια πίσω. Τότε ένας
νέος και μιά νέα μπορούσαν
ν' ανταλλάσουν γιά μήνες
γράμματα. "Ελεγαν ό ένας
στον άλλον τις ιδέες τους, έ-
ναπηύσαν τις άπόψεις τους,
κρίνανε κάποιο βιβλίο, ένα
ποίημα και δέν σκεπτόνταν
άπό τήν πρώτη στιγμή αίσθη-
ματολογίες. "Ερχότανε κάπο-
τε κι' αυτό μέ τή σειρά
του κι' άφού είχαν γνωρίσει
πια άλλο ό ένας τόν άλλον.

Τότε τήν έποχή εκείνη, ύπο-
ρούσε νά υπάρξη φίλια μεταξύ
άνδρός και γυναικός, φτάνει
νάτανε και οι δύο έξαιρετικοί
τύποι. Τώρα φοβάμαι πώς τά
δυσκολεύετε πολύ νά θρθε
τόν τύπο πού νυρεύετε και μέ
τήν άνγόντητα πού σας χαρα-
κτηρίζει φοβάμαι μήν κοκοπέ-
σετε. Προσέξτε πολύ στην
έκλογή πού θά κάμψετε, μήν
έλαθε εύκολόπιστη. Και μήν
έχενατε πώς τή φίλια αυτή
πρέπει νά τήν κρατήσετε στό
έπιπεδο πού άρμόζει. "Όσο
γιά τό τρίτο σας έρώτημα άν
μιά καλή φίλια μπορεί νά έ-
ξελιχθί σε έρωτα, σας άπαντώ
πώς πιστεύω άκράδαντας ότι
μιά καλή φίλια μπορεί νά κα-
ταλήξη σε έρωτα και ίσως ό έ-
ρωτας αυτός νά έχη τις πιο στε-
ρεές βάσεις. "Όσο γιά τό νέο
δέν ύπορώ νά σας τόν συστή-
σω ένω. Τό περιοδικό άποφεί-
νει αυτό το είδους τις συ-
στάσεις.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η υόδα

"Ενα από τά πολλά χαρα-
κτηριστικά της φετεινής μό-
δας εινε ή μεγάλη σημασία
τήν όποιαν άποδίδει στην πλά-
τη. Τόσο τό φάρδος και τά
γκοντά της φούστας όσο και
τό φάρδος και τά γκοντά της
ζακέττας τοποθετούνται κατά
γενικών κανόνων πώς και ή λε-
πτομέρεια αυτή δίνει στη σι-
λουέττα μιά έντελώς διαφο-
ρητική γραμμή άπ' αυτήν πού έ-
λασε ως τώρα και κάποτε με-
ταβάλλει, θά έλεγε
κανείς και αυτή τή
στάσι τού σώματος.

Φυσικά ή μόδα
αυτή δέν μπορούμε
νά πούμε πως βρι-
σκει πολλούς όπα-
δούς γιατί πολλές
εινε οι γυναικες
πού δυσκολεύονται
ν' ακολουθήσουν ο υ ν
τήν παράδειξη αυ-
τή ιδιοτροπία της
μόδας, πού τήν βρι-
σκουν κάπως έκα-
λαισθητή. "Όσες ό-
μως έλαβουν νά εινε
up to date έντελώς
της τελευταίας μό-
δας δηλαδή, ύ-
ποτάσσονται έστω
και άν δέν τους ά-
ρέση.

Η λεπτομέρεια
αυτή της τοποθε-
σεως γκοντά και εν

γένηι τού πλάτους πίσω έχει
έν τούτοις και τά καλά της:
παρουσιάζει μιά ώραιότητα
πλάτη. Δέν φαντάζεσε λ. χ.
πόσο ώραίο εινε ένα φαντάζι
ταγιέρ μέ τή φούστα πού έχει
όλα τά γκοντά πίσω, τό ίδιο
και ή ζακέττα, πού έχει έξ αλ-
λου τό μεγάλο προσόν νάχη ό-
λο τό κάτω μέρος έν είδει
μπάσκας πού μπορεί και βγαί-
νει κατά βούληση. "Ετσι ή ζα-
κέττα μεταβάλλεται άμέσως
σε ύπολερό.

"Όσο γιά τό μακρός της
φούστας αυτό μπορεί νά τό
κανονίση ή κάθε μιά γυναικα
σύμφωνα μέ τό γούστο της.
"Η Μόδα της άφηνει άπόλυτη
πρωτοβουλία. "Ετσι κανονίζει
τό μακρός άνάλογα μέ τήν
σιλουέττα της, μέ τό άνάστη-
μά της κ.τ.λ.

Και τά κορράς όλο και γί-
νονται πιο έφραμοστά πράγμα
πού άπελπιζει ό-
σες δέν έχουν κα-
λίγραμνα σώματα.

Παλνές νουσταλ-
γίες

Μάλιστα παλνές
νουσταλγίες σ' ύ τ ό
δείχνει ή βραδυή
έμφανισις της Πα-
ριζιάνας.

Πολύ στενή μέ-
ση, μέτριος ύπο-
στός μέ έλαφρό ά-
νοιγμα στους ώ-
μους και πολύ πλα-
τύς γοφόρος. Δι-
λαδή μ' άλλα λό-
για γραμμή φορέ-
ματος στυλ.

Λίγο άκόμα και
θα φορέσωμε και
"τουρνύρ". Αυτός
δέ πού ύπέστη ρι-
ζική μεταβολή εινε
ό κορσές πού γιά
νά μάς δώση τό
φάρδος στους γο-
φούς έφοδιάζεται
μέ ένα έλαφρό μα-
ζιλαράκι τοποθε-
τούμενο καταλή-
λως. Κάποτε μέ τό μαζιλαράκι
αυτό δέν διατάζει νά έπεκτα
θί και μέχρι σουτιέν...

Και έπειδή ξαναγυρίζουμε
στά παλνιά άς ξεθάψωμε τις
ώριες δοντέλλες πού έχουμε
στά ντουλάπια μας και άς κα-
λύψωμε μέ αυτές τους ώμιους
μας γιά νά εμίσστε σε άπόλυ-
τη άρμονία μέ τήν τελευταία
λίσσι της μόδας.

Επανωφόρια

Δύο εινε κυρίως τά επανω-
φόρια πού συνήθιζονται έπέ-
τος και διαφέρουν όσο ή μέση
από τή νύχτα.

Τό ένα εινε έ-
φοριστό σ' ύ τ ό ν
μυστό και στή
μέση, μέ κάποιο
φάρδος, άλλοτε πε-
ρισσότερο και άλ-
λοτε λιγώτερο κα-
τω. Καί δηλαδή
πού θυμίζει ρεδι-
κότα. Πάλι κατά-
λληλο γιά λιγνές
και ύπλες.

Τό άλλο εινε ρι-
χτό μέ πολλά γκον-
τά ίδιως πίσω πού
αρχίζουν από τόν
μυητή και τελειώ-
νουνε κάτω δι-
δουν μιά έξαιρετι-
κή μεγαλοπρέπεια
στη σιλουέττα.

Τό σχέδιο αυτό
εινε κατάλληλο γιά
όλες τις σιλουέττες
και φοριέται όλες

της ώρες της ήμέρας. Κομμέ-
νο από ύφασμα λουσατό ή από
έπανωφόρι ριχτό παίρνει ύφος
άπλό ύφασμα μάλ-
λινο κοντρό ή έκα-
μπλο) παίρνει ύφος
σπορτίφ.

Και στα μέν και
στα δε μπορούμε ώ-
ριότατα νά τοποθε-
τώσωμε γούνα είτε
στον γιάκα μόνον ή
και στα μανίκια και
στις τσέπες και στα
ρεβέρ.

Τά χρώματα των
φετεινών επανωφο-
ριών δέν περιορίζον-
ται στα γνωστά κλασ-
σικά. Τό κάθε χρώμα
έχει τή θέσι του: τό
κτυπητό μπλε, τό
πράσινο, τό έκάγι
και όλα τά μαρόν ά-
πό τήν άνοιχτότερη
γκάμα ως τήν πιο σκούρα. Μό-
νον τά άμυγνίει δείχνουν πάν-
τα τήν προτίμησή τους στό
μαύρο χρώμα και κατά δευτε-
ρο λόγο βλέπουμε άλλα χρώ-
ματα σε βαθείς όμως πάντοτε
τόνους.

Μερικά επανωφόρια έχουν
όλόκληρη
μπερτίτσα γούνινη
πού μπορεί νά χα-
ρακτηρισθί και σαν
μεγάλος πολύ με-
γάλος γιάκας.

Τά τρία αυτά
κομμάτια μπορούν
νά εινε από τό ίδιο
ύφασμα έπιτρέπον-
τάς όμως και μερι-
κές μεταλλαγές.
Δηλαδή μπορεί ή
φούστα και ή ζα-
κέττα νά εινε ίδιες
και νά διαφέρη ή
μπλούζα πού πρέ-
πει νά γίνεταί τότε
στό ίδιο χρώμα σε
διαφορετικό τόνο.
Μπορεί έπίσης νά
κάμψωμε μπλούζα
και ζακέττα όμοια μέ φούστα
ριγέ ή σκωτσέζικη. Και τότε
μπορούμε άν θέλωμε νά βάλω-
με από τό ύφασμα της φού-
στας τά ρεβέρ της ζακέττας.

Τρουά-πιές

Πόσο διαφορετικά
εινε τά φετεινά
τρουά-πιές. "Η
φούστα εινε πια-
κή άν φόρμ, τό κορ-
σές εινε μιά μα-
κρά μπλούζα και
τό συμπλήρωμα μιά
ριχτή ζακέττα πολ-
ύ φαρδιά κομμένη
κάποτε άν φόρμ.

Τά τρία αυτά
κομμάτια μπορούν
νά εινε από τό ίδιο
ύφασμα έπιτρέπον-
τάς όμως και μερι-
κές μεταλλαγές.
Δηλαδή μπορεί ή
φούστα και ή ζα-
κέττα νά εινε ίδιες
και νά διαφέρη ή
μπλούζα πού πρέ-
πει νά γίνεταί τότε
στό ίδιο χρώμα σε
διαφορετικό τόνο.
Μπορεί έπίσης νά
κάμψωμε μπλούζα
και ζακέττα όμοια μέ φούστα
ριγέ ή σκωτσέζικη. Και τότε
μπορούμε άν θέλωμε νά βάλω-
με από τό ύφασμα της φού-
στας τά ρεβέρ της ζακέττας.

Τό τριαντάφυλλο
είναι ή πρώτη φορά πού
μεταχειρίζομαστε τό κομμάτι
γιά γυναικίσιμα. Μή νομίζετε
ότι εινε από τά πιο φθηνά
γυναικίσιμα γιού ένα καλό
κομμάτι στοιχίζει αρκετά. Δέν
τοποθετούνται δε τά κομμάτια
μιανά στα ταγίερ και στα έ-
πανωφόρια. Τά βλέπουμε και σε
πολλά φορεμάτα τοποθετημέ-
να στην πλάτη έμπρός ή στο
πλάι.

Σε πολλές ζακέττες βλέ-
πουμε δύο σειρές κομψιπιά νά
θυμίζουν τις παλνές στρατιω-
τικές στολές. Στο στρατό δέν
βλέπουμε βέβαια πια δύο σει-
ρές κομψιπιά στα γυναικίσιμα
ταγίερ όπως εινε πράγμα συ-
νηθισμένο.

Δέν τοποθετούνται δε παν-
τοτε γιά νά κομψυνώνται τά
κομψιπιά αυτά. Στα φορεμάτα
τά βλέπουμε έδώ κι' εκεί μονά-
κα γιά στολισμό. Σε μιά πάλι
σε μιά τσέπη σε μιά ντεκούρ.
"Η μόδα των κομψιπιών γιά
διακοσμητικούς λόγους, όπως
λέμε και παραπάνω δέν εινε
νέα.

"Ακόμη και τά άμυγνίει φορέ-
ματα στολίζονται μέ κομψιπιά
τότε όμως τά κομψιπιά αυτά εί-
νε σωστά κομψιπιά: χρυσά
άσπρημένα από σιγάλο μέ χρυ-
σό, σ' έξωτικά σχήματα και ή-

Κονσερβαρισμένοι ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Για τις γενεές που θάρουν
μετά 10.000 χρόνια

Οι άνθρωποι του 20ού αιώνα καταβάλλουν κάθε προσπάθεια να διαφυλάξουν τα τεκμήρια των γνώσεων και του πολιτισμού τους για τους μεταγενεότερους — σαν να φοβούνται ότι πρόκειται σύντομα να χαθεί ο πολιτισμός αυτός...

Ετσι, από 4 μηνών, ο Ρώσος καθηγητής Σουγκίν σφράγισε την πόρτα μιας υπόγειας κρύπτης, προφυλαγμένης κάτω απ' το παγωμένο έδαφος της Σιβηρίας, και χάραξε πάνω της την επιγραφή: «Δεν πρέπει ν' ανοιχθεί πριν απ' το έτος 11.977».

Όπως εξήγησε ο καθηγητής, μέσα σ' αυτό το «μυσείο - ψυγείο» υπάρχει ό,τι χρειάζεται για να υποβιβάσουν οι άνθρωποι, έπειτα από 10 χιλιάδες χρόνια, να ξαναδημιουργήσουν τον πολιτισμό που ίσως θάχα καταστραφεί εν τώ μεταξύ...

Η πρώτη τέτοια παρακαταθήκη για τους μεταγενεότερους ήταν τα αντίκείμενα που έβαψαν οι Αμερικανοί, το έτος 1938, στο χώρο της Διεθνούς Εκθέσεως της Ν. Υόρκης. ΟΛ' αυτά αποτελούσαν αντιπροσωπευτικά δείγματα, του πολιτισμού μας. Η κρύπτη τους είναι προσωρινή ν' ανοιχθεί το έτος 6.938.

Έξ' άλλου, κάτω απ' το κτίριο του Πανεπιστημίου Ουγκλετόπ, στην Ατλάντα, ο καθηγητής Τζάκομπ κατασκεύασε μια κούπη από γρανίτη και υπετόνισσε, χωρητικότητας 750 κυβικών μέτρων. Καί την έγερσε με μικρά ομοιώματα τρελινών, αεροπλάνων, αυτοκινήτων, τάνκς, πλοίων, τυπογραφικών μηχανημάτων, γεφυρών, ορυκτωστών, κι όλων των άλλων μηχανικών ή τεχνικών αξιοσημείων της εποχής μας. Υπάρχουν επίσης, μεταξύ των άλλων, αρκετές μεγάλες κόκκες, γυμνές μ' όλα τα είδη των σημειωμένων φορεμάτων.

Τα αντίκείμενα αυτά είναι έπιπλα λυμένα με προστατευτικές γυαλικές ουσίες, ή κλεισμένα σε γυάλινες μπουκάλες γεμάτες με άεριο «ήλιο» και προφυλαγμένες εξωτερικώς με αλκάντη. Έπι πλέον, καθένα βρίσκεται μέσα σ' ένα κιβώτιο από ανοξείδωτο χάλυβα, όπου δεν μπορεί να εισχωρήσει αέρας ή νερό. Η πόρτα της κρύπτης είναι κι' αυτή από ανοξείδωτο χάλυβα.

Πάνω σε ταινίες από αλουμίνιο και σε «μικροφίλμ» μήκους 300.000 μέτρων έχουν αποτυπωθεί γραπτάς...

περιγραφές του κόσμου μας και του πολιτισμού μας. Περισσότερα από 1.000 επιστημονικά βιβλία δίνουν μια πλήρη αντίληψη των προόδων της Επιστήμης. Οι νεότερες μέθοδοι της χειρουργικής, της δοντοιατρικής και της μεταλλουργίας παριστάνονται με εικόνες. Υπάρχουν ακόμη φιλμ και δίσκοι της φωνής των περισσότερων πολιτικών της εποχής μας.

Πώς όμως θα καταλάβουν όλ' αυτά τα κείμενα οι άνθρωποι του μέλλοντος, αν μιλούσαν διαφορετική γλώσσα; Ο καθηγητής Τζάκομπ βρήκε τη λύση του προβλήματος.

Ός γνωστόν, οι αλφειοπολόγοι μπόρεσαν να διαβάσουν τα αρχαία ιερογλυφικά, απ' όπου βρήκαν μια επιγραφή, χαραγμένη πάνω σε μια πέτρα, σε τρεις γλώσσες: ιερογλυφικά, ελληνικά και κοπτικά. Ετσι λοιπόν, κι' ο καθηγητής Τζάκομπ έβαλε μέσα στην κρύπτη λεξικά 300 γλωσσών και βιβλία μεταφρασμένα σε 20 διάφορες γλώσσες.

Όλοκληρη ή «Βρετανική Έγκυκλοπαίδεια» είναι αποτυπωμένη με μικροσκοπικές φωτογραφίες σ' ένα κύλινδρο φιλμ, πλάτους 2,5 πόντων και μήκους 12 μέτρων.

Τέλος, υπάρχουν ένα γυναικείο καπέλλο, μια ανδρική τσιπα, μερικά νομίσματα, μια τράπουλα και μια μπάλλα του γκολφ, για να συμπληρωθεί η εικόνα της εποχής μας.

Μια τρίτη κρύπτη, στα σπλάχνα ενός βουνού της Αριζόνας, προορίζεται ν' ανοιχθεί το έτος 2939. Αυτή περιέχει πράγματα που ενδιαφέρουν αποκλειστικά τις γυναίκες: μια συλλογή δηλαδή από τα καλλίτερα άρώματα, πούδρες και καλλυντικά. Για μεγαλύτερη ασφάλεια, η κρύπτη αυτή σκεπάζεται με τη βαρύτερη μεταλλική πλάκα που μπορούν να μετακινήσουν τα σύγχρονα μηχανικά μέσα.

Μαζί με τα άρώματα και τις πούδρες, υπάρχει κι' ένα γράμμα του Αϊνστάιν, που λέει τα εξής:

«Η εποχή μας είναι πλούσια σε έφευρετικό πνεύμα. Διασχίζουμε τους άκεανους και χρησιμοποιούμε τις υπαγές για την ελάττωση της κομμοστικής μίκης εργασίας της ανθρωπότητας. Μάθαμε να πετούμε και να στέλνουμε μηνύματα και ειδήσεις στα πέρατα του κόσμου με τα ηλεκτρικά κύματα. Η παραγωγή μας όμως κι' η διανομή των ειδών πρώτης ανάγκης μένει τελείως άνοητο, τόσο που καθένας μπορεί να φοβάται μήπως τα στεροηθεί. Έξ' άλλου, οι άνθρωποι που ζουν σε διάφορες χώρες, αλληλοσκοτώνονται σε ακανόνιστα χρονικά διαστήματα, έτσι που η σκέψη του μέλλοντος έμπνέει το φόβο. Πιστεύω ότι οι μεταγενέστεροι θα διαβάσουν αυτές τις γραμμές μου μ' ένα συναίσθημα δικαιολογημένης υπερηφάνειας για την ανωτερότητά τους».

Έτσι, τέλος, οι απόγονοί μας θα πληροφορηθούν, με κάθε λεπτομέρεια, ως πού είχε φτάσει η πρόοδος στα χρόνια μας.

Τα ρουπέρ που καταργούν τους πωλητές

Είναι αμέτρητα στις Ηνωμ. Πολιτείες τα αυτόματα μηχανήματα που λειτουργούν όταν ο πελάτης ρίξει μέσα το κατάλληλο νόμισμα. «Ενα απ' αυτά φτιάχνει καφέ ή άλλο αγεύρετο (με ηλεκτρονική θέρμανση) και σερβίρει ένα φαγητό σε 15 δευτερόλεπτα, άλλο πουλάει βενζίνη... Υπάρχει επίσης ένα αυτόματο μηχανήμα που πουλάει βιβλία. Αυτό έχει κουμπιά που αντιστοιχούν στο διάφορα είδη βιβλίων, κι' ο πελάτης πιέζει εκείνο που προτιμά. Υπολογίζεται ότι, το περασμένο έτος, τα αυτόματα μηχανήματα πουλάσαν είδη αξίας 100.000.000 δολαρίων.

Η ιστορία των σπέρτων

Μετά θείου και άνθρακα και φωσφόρου

Τα σπέρτα είναι μια έφευρεση σχετικώς καινούρια. Ός τις αρχές του 19ου αιώνα, χρησιμοποιείτο αποκλειστικά η τοσκαμακοπείρα.

Όστόσο απ' το 1680, ο χημικός Χάουκβιτς — βοηθός του περιφήμου Μπόυλ, που είχε ανακαλύψει τότε το φωσφόρο — σκέφτηκε να μεταχειρισθεί μικρά κομμάτια φωσφόρου, που άναβαν με την τριβή και μετέδιδαν τη φωτιά σε ξυλάκια ποτισμένα με θειάφι. Αυτά υπήρξαν τα πρώτα σπέρτα. Δεν πέρασαν όμως σε κοινή χρήση γιατί ήταν επικίνδυνα και γιατί ο φωσφόρος σπείριζε ακρίβια.

Το 1805, ο Γάλλος χημικός Σανσέλ επενέβη ένο διαφορετικό είδος σπέρτου: ένα ξυλάκι εμποτισμένο με θειάφι μ' ένα «κεφάλι» από χλωρικό κάλιο και ζάχαρη, που έπαιρνε φωτιά όταν το βουτούσε κανείς σ' ένα μπουκαλάκι με θειικό οξύ. Εφαρμογή της ίδιας αρχής αποτέλεσε κι' ο «Προμηθεύς» του Άγγλου Σάμουελ Τζόνες (1832). Ήταν δηλαδή ένα χάρτινο «μασούρι» γεμάτο με χλωρικό κάλιο και ζάχαρη μέσα στο οποίο υπήρχε ένας γυάλινος σωληνίσκος με θειικό οξύ. Όταν έσπαγε ο σωληνίσκος το οξύ έπιδρούσε στο χημικό μίγμα και το «μασούρι» έπαιρνε φωτιά.

Όστόσο αυτά τα σπέρτα δεν διαδόθηκαν ποτέ στον πολυ κόσμο. Τα παραμέρισαν δε γρήγορα τα νέα χημικά σπέρτα, που άναβαν με τριψίμο και που ονομάσθηκαν «κονγκρέβ», προς τιμήν του Ο. Κονγκρέβ του έφευρετού της ρουκέτας. Κατασκευάσθηκαν και πουλήθηκαν για πρώτη φορά στην Αγγλία απ' το φαρμακοποιό Τζών Γουάλκερ. Αποτελούντο από ξυλάκια εμποτισμένα με θειάφι, είχαν στο «κεφάλι» τους ένα μίγμα θειούχου αντιμονίου χλωρικού καλίου και γάλας και άναβαν με τριψίμο πάνω σε γυαλόχαρτο.

Αλλά ο Γουάλκερ δεν άντελλήφει τις τεράστιες μελλοντικές δυνατότητες της έφευρεσώς του και παρέλειψε να την προστατεύσει με πρόνομιο ευρεσιτεχνίας, παρ' όλες τις συμβουλές των φίλων του. Ετσι, εμφανίσθηκαν αργότερα και σ' άλλες χώρες παρόμοια σπέρτα και προουσιόσθηκαν ως έφευρετες τους Γάλλοι Γερμανοί, Αυστριακοί και Ιταλοί έπιστημονες, ενώ στην πραγματικότητα όλοι αυτοί άντεγραφαν απλώς την έφευρεση του Γουάλκερ, με κάποιες μικρές μετατροπές. Πάντως η διομηχανική κατασκευή τέτοιων σπέρτων άρχισε γύρω απ' το έτος 1830.

Τα σπέρτα όμως του Γουάλκερ άναβαν δύσκολα. Ένας Γάλλος λοιπόν μαθητής, ο Σαρλ Σωρία τα τελειοποίησε, προσθέτοντας στο «κεφάλι» τους κίτρινο φωσφόρο.

Από τότε ο φωσφόρος έγινε απαραίτητο συστατικό των σπέρτων. Άλλα είχε υιοθετημένα μειονεκτήματα. Πρώτον ήταν πολύ δηλητηριώδες, κι' έτσι οι ατμοί του προκαλούσαν στους ένοτες των σπέρτοπαισιων μια βαρεία κρυονία άρρωστική καταστρέφοντας τους τα δόντια και τα όστα των σιγανών. Τα μικρά παιδιά που τύχαινε να πιπιλίσουν τα σπέρτα αυτά πέθαιναν από δηλητηρίαση. Έξ' άλλου, πολλές γυναίκες που ήθελαν να ξεφορτωθούν τους ουζύγους των έξυμων το φωσφόρο μερικόν σπέρτων και τον άναγκάσαν στο φαγητό τους... Αν το φαγητό περιείχε σκόρδο δεν γινόνταν αίσθητη καθόλου η μυρωδιά του φωσφόρου, που μοιάζει με του σκόρδου.

Έξ' άλλου, τα σπέρτα με φωσφόρο ήταν επικίνδυνα, γιατί έπαιρναν εύκολα φωτιά. Τέλος, τα ποντίκια έδειχναν μια ιδιαίτερη προτίμηση στο φωσφόρο! Μασούσαν τα «κεφάλια» των σπέρτων, όπου τα εύρισκε, και προκαλούσαν συχνά την άνοφελή τους. Ετσι, είχαν σημειωθεί πολλές πυρκαϊές.

Για όλους αυτούς τους λόγους τα σπέρτα με φωσφόρο καταργήθηκαν τέλος κι' αντικαταστάθηκαν με τα «άνευ θείου και φωσφόρου», τα λεγόμενα «σουηδικά» (γιατί τα έφευρε το 1844 ο Σουηδός Πας). Αυτά έχουν στο «κεφάλι» τους χλωρικό κάλιο, θειούχον αντιμόνιον και κολλά, άναβουν δε μόνο με το τριψίμο στις πλευρές του κουτιού.

Απ' την εποχή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου η έλλειψις σπέρτων έφερε και πάλι στην ήμερησία διάταξη τις παλές τοσκαμακοπείρες, που άναβαν ένα φυτίλι από ύσκα ή βουτηγμένο σε βενζίνη. Ετσι οι άναπτήρες γνώρισαν καινούργιες δόξες κι' εξακολούθησαν ακόμη να χρησιμοποιούνται απ' τους καπνιστές.

Στην Ελλάδα και μάλιστα στην Αθήνα πρωτόφερε σπέρτα — για δική του χρήση — μετά την Επανάσταση, ο Γεώργιος Σταύρος ο κατοπινός ιδρυτής και διοικητής της Εθνικής Τοσιπέρας.

Ο Γεώργιος Σταύρος βολικόταν ένα βράδυ σ' ένα φιλικό σπίτι που είχαν συγκεντρωσει κι' έθναλε σε μια στιγμή τα σπέρτα του ν' άναψιν το τσιμπούκι του. Οι παριούταμενοι που δεν ήσαν παρ'ά μόνον το πρωτόγονο τοσκαμάκι σάστιαν μόλις είδαν τό... «αυμή» εκείνο, ένα ξυλάκι δηλαδή με κόκκινο κεφάλι που άναβε τριβόμενον όπουδήποτε.

Κυρ Γιώργη είπαν στο Σταύρο δώσε μας κι' ένα δυο ένα δυο τέτοια διαβόλαινα ξυλαράκια, για να κάνουμε το κομμάτι μας στους φίλους μας και να τους ξεφνιάσουμε.

Κι' ο Γεώργιος Σταύρος μοίρασε από ένα σπέρτο στον καθένα.

Τα συμπτώματα και η θεραπεία

Τόσο πού περνάει συχνά το 1 λίτρον και, φυσικά, δυσκολεύει την άναπνοή. Χτυπώντας έλαφρά στο μέρος εκείνο, ο γιατρός άκούει έναν ήχο πνιγμένο, σαν ενός γεμάτου βαρελιού, ενώ κανονικά ο ήχος πρέπει να θυμίζει άδειανό βαρέλι. Η άκτινοσκόπηση έξ' άλλου δείχνει ένα γενικό θόλωμα, μια έλάττωσι της διαφανεάς των πνευμόνων.

Ός επί το πλείστον, με την άναπνοη, το ύγρο άπορροφάται μόνο του κι' ο άρρωστος γιαιτρεύεται σιγά-σιγά. Αν όμως δεν συμβεί αυτό, το ύγρο άφαιρείται με «παρακέντησι», με μια ειδική βελόνη ένέσεων, που χώνεται ανάμεσα στα πλευρά.

Η όρροινώδης πλευρίτις προσβάλλει προπάντων τους νέους κι' είναι συνήθως συνέπεια κρουολογήματος. Οι άπρόσεκτοι που ιδρώνουν και έκτιθενται έπειτα σε ρεύμα για να δροσισθούν, οι έκδρομείς που βράχηκαν και δεν φρόντισαν κατόπιν να στεγνώσουν καλά, οι χορευτά που βγαίνουν ιδρωμένοι στην πόρτα ή στο παράθυρο, κινδυνεύουν σοβαρά ν' αρπάξουν πλευρίτιδα. Η Κυρία με τας Καμελίας, ή ήρωίς του Βικτωρος Ουγκώ, κέθανε από πυματίωσι, άφού πρώτα κρουολόγησε κι' έπαθε πλευρίτιδα.

Εκτός όμως απ' τους νέους, ή πλευρίτις προσβάλλει και τους ηήλικες, κάποτε δε και τους γέροντες. Τα περισσότερα όμως κρούσματα της συκιντώνται σε έφήδους, σε νέους και κορίτσια, που διακρίνονται άλλωστε για την άπρονοήσι τους...

Ο περισσότερος κόσμος συγχέει την πλευρίτιδα με τη πυματίωσι. Υπάρχει βέβαια μια σχέση μεταξύ των δυο αυτών άσθενειών. Συχνά, ή πλευρίτις όφειλεται στο μικρόδιο της πυματίωσως — πράγμα που όφείλει να εξακριβώσει ο γιατρός, με την εξέταση του ύγρου. Άφού περάσει μια τέτοια πλευρίτις, μπορεί αργότερα να εμφανισθεί πνευμονική πυματίωσις. Πρέπει λοιπόν να λάβη όλα του τα μέτρα ο άρρωστος, για να την άποφύγη. Μόλις δηλαδή εξαλειφθούν τα συμπτώματα της πλευρίτιδος, πρέπει να πηγαίνει στην έξοχή, ιδίως στο βουνό, και ν' άναπαύεται επί πολλούς μήνες. Ετσι φονώνεται ο οργανισμός και καταπολεμά το μικρόδιο.

Άλλα ή πλευρίτις μπορεί να προέρχεται κι' από άλλες αίτιες, ιδίως δε απ' τους όξεις ή ρευματισμούς, την πνευμονία, τη βρογχίτιδα, ή πνευμονία και την πνευμονική συμφοση. Εμφανί-

ζεται επίσης κάποτε έπειτα από τυφο, ίνφλουέντζα ή ώρισμένες παθήσεις της καρδιάς.

Πολύ διαφορετική απ' την κοινή όρροινώδη πλευρίτιδα είναι ή πυώδης. Όφειλεται σε μόλυνσι του έρεθισμένου υπεζωκότος από διάφορα μικρόβια. Το ύγρο μεταβάλλεται τότε σε πύον.

Η μορφή αυτή της άσθενείας άρχίζει με δυνατό πόνο στα πλευρά, οίγη, ξερό κι' όδυνηρό βήχα, μεγάλη δυσκολία της άναπνοης, κλπ. Ο πυρετός είναι δυνατός και παρουσιάζει τις μεγάλες διακυμάνσεις των σοβαρών μολύνσεων (37ο το πρωί, 40ο το βράδυ). Ο άσθενής έχει διάρροια, άφθονους ιδρώτες κι' έλάχιστα ούρα. Με την παρακέντησι, βγαίνει ένα ύγρο πηχτό, πυώδες, που περιέχει διάφορα μικρόβια, προπάντων δε τον έξαιρετικά μολυσματικό στρεπτόκοκκο, ή τον πνευμονόκοκκο.

Η πυώδης πλευρίτις είναι πολύ σοβαρή. Ός τώρα, ή μόνη θεραπευτική μέθοδος ήταν ν' άνοιξη ο χειρουργός το πλευρό και να περάση ένα σωλήνα, για να έκρέη το πύον. Σήμερα όμως ή πενικιλίνη φέρνει άριστο αποτέλεσμα στις περισσότερες περιπτώσεις.

Μια πυματιώδης πλευρίτις μπορεί να ναι πυώδης και να περάση άπαράτηρη, με μόνες έκδηλώσεις ή δυσκολία της άναπνοης και την άδυναμία.

Πάντως, σ' όλες τις περιπτώσεις, ή πλευρίτις είναι άρρώστεια σοβαρή. Δεν πρέπει να παραμελίζεται, ακόμη κι' όταν φαίνεται πως θεραπεύθηκε τελείως. Χρειάζεται πάντοτε παρακολούθησι επί πολύν καιρό, για να προληφθούν οι δυσάρεστες συνέπειες.

Προσέχετε λοιπόν και φροντίζετε τον έαυτό σας όταν τύχη να σάς συμβεί το κακό αυτό. «Ο άνθρωπος πούπαθε πλευρίτιδα, γράφει ένας έξενος γιατρός, είναι σαν το εύθραυστο και λεπτεπίλεπτο βάζο, άρκετόν καιρό μετά ή θεραπεία του».

Μην λέτε λοιπόν: Το κακό πέρασε. Το κακό πέρασε ίσως, όχι όμως και ο κίνδυνος. Προσέχετε τα ρεύματα. Προφυλάγεσθε από κάθε τι. «Ετσι μόνον θ' άποφύγετε τον κίνδυνο».

Οι έκδρομείς που βράχηκαν και δεν φρόντισαν κατόπιν να στεγνώσουν καλά κινδυνεύουν ν' αρπάξουν πλευρίτιδα

Αν. Καραγιάννη
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
PIGIER, GUERRELA VIGNE
& DAYDOU FILS

ΚΟΠΤΙΚΗ **ΡΑΠΤΙΚΗ**

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΝΙΚΗΣ 54
Ένατι Οφφικίης Ελλάδας
ΤΗΛ. 33-398

21ον — Καί πώς μπορεί αυτές να
συγγνώμη έναν πατροκτόνο;
— Τό έλεος του είναι απέραντο!
— Απευθύνθηκα τόσες φορές σ'
αυτόν, στis μέρες καί τις νύχτες της άγω-
νίας μου. Μά ή απάντησή του ήταν πάντο-
τε μία άκούσι ζωντανόση και βασανιστι-
κή όπτασία του έγκλημάτος μου!
— Ολιγόπιστε άνθρωπε! "Αν ή Κύριος
δέν σου νόισε ως τώρα τη γαλήνη στην
ψυχή σου, σημαίνει πως είχε κάποιον άνώ-
τερο λόγο... "Ισως πάλι να μην κατέφυ-
γες σ' αυτόν με την απόλυτη κι' ακλόνητη
έκείνη πίστι που θα σου ξανάδινε την
ήσυχια.
— Τά δοκίμασα όλα! "Υπέβαλα τον
εαυτό μου σε κάθε ταλαιπωρία και ταπει-
νώσι, για να εξιλεώθω για τό έγκλημά μου.
Μά ή Θεός δέν τό θέλησε... "Αφισέ με,
λοιπόν να σκοτωθώ!
— Μά πιστεύεις ότι ή θάνατος θα σου
δώσει τη γαλήνη που επιθυμείς; Δέν σκέ-
φθηκες ότι ή Θεός, για να σε τιμωρήσει
για τό δεύτερο έγκλημά σου, μπορεί να
σε καταδικάσει στην άλλη ζωή σε μιστύ-
ρια χειρότερα απ' όσα υπέφερες σ' αυτό
τόν κόσμο.
— Δέν μπορεί να υπάρξουν χειρότερα
μιστύρια για μένα!
— Κι' αν παραιταθούν αιώνιως... "Αν
ή Παντοδύναμος θελήσει να περιπλανήσει
στη γη, στους αιώνες των αιώνων, και να
εναλλάσσει κάθε μέρα, κάθε στιγμή τη
φοικητή σκηνή που σου σπασάει την ψυχή;
... "Αν σε υπογράψει να ζής σαν φάντα-
σμα στο μέρος του έγκλημάτος σου και
να τό επαναλαμβάνει αδιάκοπα για να
βασανίσεις αιώνιως; Τό σκέφθηκες αυτό;
— Πώς είναι δυνατόν να φανή ή Θεός τό-
σο άειλικτος, έφ' όσον βλέπει την άνω-
νία σου κι' έφ' όσον ξέρει ότι θυσιάζω τη
ζωή μου για εξιλέωσι;
— Σε διέταξε αυτές να σκοτωθής;
— Όχι. Ξέρει όμως ότι ή μετάνοια κι'
οι τύψεις με απλώνουν στην αυτοκτονία!
— Μά ένας υπέροχος νόμος του δέν
επιτρέπει στους ανθρώπους ν' άφαιρούν τη
ζωή που τους έδωσε "Εκείνος για να ξε-
φύγουν απ' τό βάσανο του κόσμου. Είναι
πολύ προτιμότερο να έσκαλωθής κανείς
να υποφέρει και να προσφέρει στον "Υψι-
στο σαν δολοφονία τη μετάνοιά του.
— Κι' όταν φτάση πιά σ' ένα σημείο,
που υποδεικνύει την ανθρώπινη άπογή;
— Ποίπει νάην πίστι και να προσεύ-
γεται!
— Μά τό έγω κάνε!
— "Ισως δνι άσκέτα...
— "Αν υποφέρεις λοιπόν, δίδαξέ μου τό
μυστικό για να επιτύχω τη συγγνώμη και
τη γαλήνη!
— Είναι τό άπλούστερο πράγμα. Κάθε

φορά που θα σε βασανίζουν οι τύψεις, να
σκέπτεσαι ότι σου τις στέλνει ή Θεός. Θα
ίδεις ότι θ' άνοίγεις τότε να νιώθεις μια
μεγάλη άγκαλούσι... "Εξ άλλου, άντι να
έσκαλωθής να περιπλανηθείς εδώ κι' έ-
κεί, αναζητώντας τη γαλήνη, που δέν υπο-
ρεί να σου προσφέρει ή κόσμος νοσημο-
ποίησι για ένα καλύτερο σκοπό τά ταξί-
δια σου...
— Σε τί δηλαδή...
— Πήγαινε προσκυνήσε στους "Αγίους
Τόπους. Προσευχήσου σάν Πανάγιό Τάφο
και ζήτησε συγγνώμη για τις πράξεις σου.
"Επηρεασμένος θαυιά απ' τον τόνο της
αληθείας και της πίστεις του νέου έρμει-
τη, ή Μαρίνο Κόρνεο, έσκιψε ταπεινά τό
κεφάλι κι' υποσέθηκε ν' άκολούθησι τη
συμβουλή του. "Εκείνος έπιασε τότε τό κε-
φάλι του με τά δυό του νείρια και τό ά-
κούμπησε σάν όμο του, γαϊδεύοντάς το με
στονική συμμόνοια.
— Κλάψε, παιδί μου... του είπε. Θά-
νε τά ποδά αληθινά δάκρυα μετανόιας
σου.
Κάθισαν κι' οι δυό κάτω από ένα ψηλό
δέντρο, μέσα στην άπέραντη σιωπή του
δάσους. Κι' ή νέος εξουολογήθηκε σάν έ-
ρμειτή όλη την τσαναρία της ζωής του.
"Ο νέος ένοιωσε να βουκώνουν τά μά-
τια του — αυτές που από τόσον καιρό δέν
είνε κλάψε ποτέ, γιατί ζούσε στην απόλυ-
τη ευτυχία... Πώς υπορούσε να μη τον
συγκινήσει βαθιά ή δραματική ιστορία του
δυστυχήμενου εκείνου νέου, που ή κτηνω-
δία του πέτεται του κι' ή διαφορά της έ-
ποχής του τον είναν σπαρώει, μοιραία στο
δόμο του φοικτότερου έγκλημάτος.
Στό τέλος της συγκινητικής άφηγήσεως
σπλώθηκε και πήρε ένα τόνο προσηπτικό.
"Ήταν αληθινά ώραιό τό θέαμα του ά-
σπρουάλη εκείνου μοναχού, που στεκόταν
άκίνητος σάν άγαλμα, με τά μάτια νυρι-
σμένα προς τον ούρανό, και πρόθεσε τά
λόγια που ανέδιδαν μέσα απ' την καρ-
διά του, σάν έμπνευσμένα απ' τό Θεό.
— Σε βεβαιώνω ότι, μόλις κάμης τό
προσκυνήμα σου στους "Αγίους Τόπους,
θα λάβης ειδήσεις απ' την πατρίδα σου.
Θά ίδης ότι θάνουν άναστατή οι άνθρωποι
και τά καθεστώτα που σ' έκαμαν άκούσιο

ΤΟ "ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΟ ΘΥΜΑ ΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΟΜΕΛΙΤΙΔΟΣ"

"Ο μικρός αυτός "Αμερικανός από τό
Λιμνέ το Μισσορι έξελέγη πρό ή-
μερών από τους συμπατριώτες του
ως τό "αντιπροσωπευτικό θύμα της
πολιτομελιτιδος". Ο Τέρορ Γούλντς
— έτσι λεγεται ή μικρή — προσεβλή-
θη τό 1945 από τη φοβερή αυτή άρ-
ρωστία και θαρραλυνόταν τώρα σ' ένα
νοσοκομείο της "Αμερικής. Πολλοί
ευπορεί "Αμερικανοί, που είδαν τη
φωτογραφία του στις εφημερίδες, έ-
στειλαν σημαντικά ποσά για την τε-
λεία θεραπεία του και για τις μετε-
πειτα σπουδές του.

έγκληματία!... Τότε θα υποφέρεις να πά-
σης τό δρόμο της επιστροφής. "Η έξορία
σου και τό μαρτύριο σου θάνουν τελειώσι.
Θά βρεις στην πατρίδα σου ψυχές καλές,
που θα σε καταλάβουν. Θά βρεις άνι πιά
δημιούς και κακούργους αλλά φίλους με-
γαλόψυχους που έξορίζοντας τους πόνους
και τά βάσανα που πέρασες, θα συγγνώ-
σουν τό έγκλημά σου και θα σου προσφέ-
ρουν τά μέσα να έναναίγης τη ζωή σου.
"Ο Μαρίνο δένθηκε μέσα στην καρδιά
του αυτή την προσήλωση που του έαναγεν-
νούσε τις ελπίδες. Κι' αποφάσισε ν' άκο-
λουθήσι δίνως άνογοπορία τη συμβουλή
του νέου έρμειτη.
Πράγματι, τό ίδιο εκείνο βράδυ, έφυγε
για τους "Αγίους Τόπους, ντυμένος σαν
προσκυνήτης.
"Έκαμε τό μακρινό αυτό ταξίδι ζητών-
τας έλεησύννη, κάνοντας τις βαρύτερες
δουλειές υπομένοντας τις μεγαλύτερες στε-
ρήσεις, προσφέροντας τά πάντα ως θυσία,
για αντίλλαγμα της συγγνώμης που θα
του ξανάδινε την ψυχική γαλήνη του.
Τέλος έφτασε στό τέμα. Καί, με τη
βαθύτητα πίστι στην καρδιά, προσκύνισε
τόν τάφο "Εκείνου που άναστήσε τον κό-
σμο με τά λόγια της άγάπης και της συγ-
νώμης.
Ξαφνικά, του φάνηκε πως είχε γίνει άλ-
λος άνθρωπος...
Μιά γαλήνη απόλυτη απλώθηκε στην
καρδιά του. Αισθάνθηκε να γάνονται όλες
οι θλίψεις του, σάν να ξε αφοίσει τό βαρύ
φορτίο των τύψεων εκεί έμπρός στον τάφο
του Χριστού...
Τό ίδιο βράδυ, πραγματοποιήθηκε ή
προσέητα του νέου έρμειτη.
"Ο Μαρίνο είχε υπή σε μία ταβέρνα, για
να ζητήσει λίγο ψωμί και μία γωνιά για
να κοιμηθής. Βρήκε λοιπόν εκεί τρεις ναύ-
τες Βενετσιάνους. Δέν τόλμησε να τους
φανερώσει ποιος ήταν, γιατί ήξερε ότι είχε
επικρουγή για τό έγκλημά που είχε κάμει.
Στάθηκε όμως ν' άκούσει τά λόγια τους,
στη διάλεκτο της πατρίδας του, που ενοι-
σκε τόσο γλυκεία άντήχησι μέσα στην καρ-
διά του.
Τι έλεγαν αυτοί οι άνθρωποι; Ποιά εί-
δση διηγούντο μεταξύ τους;...
"Ο Μαρίνο δέν υπορούσε να πιστέψη
σ' αυτά του...
"Όσο μεγάλη κι' αν ήταν ή πίστι του,
όσο κι' αν είχε έμπιστοσύνη στα λόγια
του νέου έρμειτη δέν γουρούσε, στο μυα-
λό του πως ήταν δυνατόν ναυό τόνο νοή-
μοσα ή σωτηρία της πατρίδας του!
Οι τρεις θαλασσινοί διηγούντο με φανε-
ρή ναρά πως ή Ιππότης Μπελλάρο είχε σκο-
τώσει τον άγιο Μενάλο "Ιεροεξεταστή και
πως είχε δώσει στο λαό της Βενετίας τό
σύνθημα της ελευθερίας από ένα παράθυρο
του "Αγίου Μάρκου. Προάθεσαν δε ότι ή
Δόγης είχε άναθέσει άμυσση την έξουσία
στο νέο και συνετό Λορεντάνι, που είχε
ενααδώσει τη γαλήνη και τη δικαιοσύνη
στην πολυδασανισμένη πόλη.
"Όλοι οι φονάδες — άθώα θύματα των
πολιτικών υπαναοροσφών — είχαν υποδέ-
σει να έαναγουρίσουν στην πατρίδα τους,
στα σπία τους.
"Ο κόμης Γουιάνι, που όλοι πίστευαν
πως είχε βρή οίκτηρό θάνατο στις φυλακές
του Κράτους είχε έμφανισθή όλοζώντανος,
κι' ή κόμης Λορεντάνι ή πεθερός του τον
είνε διοόρει στο άνώτατο αξίωμα του έ-
πιθεωρητού του πολεμικού στόλου.
Οι Βενετσιάνοι ναυτικοί που ήξεραν τά
ναοίσματα των ήξοικειώσι του με τη
θαλασσινή ζωή τη νεανιοτήτά του στις
ακλόπες μάγες όπου είχε κοιμή ή τιμή της
Δημοκρατίας είχαν δειθρή με τό μεγαλί-
τερο ένθουσιασμό τό διορισμό αυτού του
καινούριου άοηνού του.
"Όταν άκουσε τό όνομα του άγαπητο-
τέρου φίλου του, του κόμης Γουιάνι που
τόν νόμιζε κι' αυτός θύμα των δυνάμεων της
Βενετίας ή Μαρίνο Κόρνεο έκαμε μία ζω-
νή κίνησι εκπλήξεως και έσας.
"Ο Γουιάνι ήξερε τον έρωτά του για την
"Ορσέττα. Θάγε μάθε άσφαλές τις τσα-
νικές περιπέτειές του και τις συνθήκες του
έγκλημάτος του. Καί θα τον είχε κατα-
λάβει...
Δίχως να διστάση πιά, ή νέος πλησίασε

στο τραπέζι των τριών ναυτικών και τους
είπε:
— Είμαι κι' έγω Βενετσιάνος.
— Ποιος είσαι; τον ρώτησε ένας απ'
αυτούς.
— "Ο Μαρίνο Κόρνεο!
Οι ναύτες άνασκίρτησαν, άκούγοντας τό
όνομα εκείνο. Κυτάχτηκαν, με δυσπιστία
κι' έπειτα κυτάξαν καλλίτερα τό νέο.
Τό όνομα των Κόρνεο ήταν τόσο περι-
φημο στη Βενετία, τόσο συνδεδεμένο με τά
μεγάλα γεγονότα της Δημοκρατίας, ώστε
έξασκούσε πάντα μία δυνατή νοησία στην
καρδιά των Βενετσιάνων.
Μά πως ήταν δυνατόν ν' άνήκε εκείνος
ή κουσέλης στην παλιά και πλούσια οικο-
γένεια των Κόρνεο;... Πώς ένας Κόρνεο
— έστω και ένοχος έγκλήματος — είχε
καταντήσει σε τέτοια αβλήτητα;...
"Ο νέος κατάλαβε την οίκτα έντύπωση
που είχε κάμει στους συμπατριώτες του.
Χωρίς όστόσο να πειραχθή καθόλου, τους
είπε μαλακά:
— Έχετε άπόλυτο δίκιο να εκπλήττε-
σθε για την κατάστασί μου. Τό κατήντη-
μά μου αυτό όφείλεται πρώτα στους έν-
θους μου και κατόπιν στον εαυτό μου...
Διατήρησα όμως την άνοχη της ψυχής
μου! Κάί τώρα μωβαίω από σάς ότι τό
μαρτύριο μου τελειώσε, ότι θα μωρέσω
να νυρίσω στην πατρίδα μου, αν μου δώ-
σετε φιλοξενία στο πλοίο σας. Δέν έγω
να σάς πληρώσω τά ναύλα μου. "Αλλά θα
σας άνταμώω για την καλωσύνη σας, ό-
ταν — όπως ελπίζω — επιτύχω να ξενα-
σθή τό παρελθόν μου και να πάω πίσω
την προίσιά μου.
Οι ναύτες έανακυττήχτηκαν, άναποφάσι-
στοι. "Ήσαν όμως καλόκαρδοι κατά βάθος
κι' ένοιωσαν συγγνώμη, για όσα είχε υπο-
φέρει ή νέος άριστοκράτης.
— Ναί, θαυόης μαζί μας! του είπαν.
Θά ξεκινησουμε άπ'αυτή.
Μπορεί να φουταρή καθένας τον ένθου-
σιασμό του Μαρίνο.
"Η προσέητα του νέου έρμειτη εκπλη-
ρωνόταν άπύλυτα. Σε λίγες μέρες, θάην
γυοίσει στη Βενετία. Θά διηγείτο τά βά-
σανά του στον κόμπα Γουιάνι, τον άγα-
πητότερο φίλο του, κι' έπειτα θαδρίσκε
τόν τόπο να εξιλεωθής νι' αυτά με ήρωικές
πράξεις για την πατρίδα του.
"Α, με πόσο καρδιανυτή θα ξανάβλεπε
τους τόπους των έρώτων του και των πό-
ων πόνων του!
Θάτορε να σκεπάση με λουλούδια τον
τάφο της "Ορσέττας του, τό άυσου θύ-
ματος του πατέρα του!
Παο' όλα όσα είχε περάσει, δέν είχε
εγχείσει ποτέ την γλυκεία του "Ορσέττα.
Είχε πάντα έμπρός στα μάτια του τη με-
φή της, ενααζόμενος κάθε στιγμή τη σκηνή
του θανάτου της. Αφού ή νεο — Κόρνεο
είχε άπαναίγει και την είχε άτιμώσει με
τόν αίσινρό τόπο που έζουσε...
"Όταν, λίγο άργότερα, ή Μαρίνο Κόρνεο
βρόθηκε πάνω στο κατάστημα του πλοίου
που είχε στόν κοντό του τη σημαία της
Βενετίας, του φάνηκε πως παύουσε κι' ή-
λας στο έδαφος της πατρίδας του...

ΚΘ'

"Επειτα από ένος μινός περιπετειώδεις
ταξείδι, τό πλοίο έφτασε στη Βενετία.
"Ήταν ένα ήλιόλουστο πρωινό. "Η λιμνο
θάλασσα κι' ή πόλις προσέφεραν τά δώρα
της ώμορφιάς τους...
"Ορθος στην πόρτα ή Μαρίνο κύταζε
τό μαγικό πανόραμα. Καί μία συγκίνησι
άσυγκράτητη κυρίεζε όλο του τό είνε.
Δέν ήξερε αν έπρεπε να κλάψη ή να γε-
λάση απ' τη ναρά του που ξανάβλεπε τό
θέαμα εκείνο που τόσο είχε νοσταλγήσει,
κι' άμειρεθής.
Μόλις πάτησε στην έρη, άδισφορώντας
για τό πλήθος που είχε μαζευτή για να
παροκολούθησι την άποδίδισι των έπι-
δωτών και του φορτίου, γονάτισε και φι-
λησε πολλές φορές τό νόμα της πατρίδας
του.
"Ο κόσμος τον κύταζε με κατάπληξι.
Και πολλοί τον πήσαν για τελλό.
Γιατί κανείς δέν υπορούσε ν' άναγνω-
ρίση σ' αυτόν τον κουσέλη τον πλούσιο
κληρονόμο των Κόρνεο.
"Επειτα ή Μαρίνο έτορε στο νεκροτα-
φείο της Βενετίας Στάθηκε πρώτα απ' έξω,
στά γύρω λειβάδια, μάεψε άνοιόλου-

δα, μία δολοφονία άγκαλιά, και υπήκε κα-
τόπιν στο κοιμητήριο, όπου άναπαύονταν τό
λείψανο της άγαπημένης του, της άξέσ-
της "Ορσέττας.
Περιπλανήθηκε άναμεισα στους τάφους,
ως ότου έμαθε από τους φύλακες που ά-
κούδως είχε ταφή ή λαοευνή του άραβω-
νιστική.
"Εμπρός στο μνήμα της, που άπετελείτο
από μία μαρμαρίνη κολώνα σπασμένη στη
μέση, ήταν γονατισμένη μία γριά κυρία,
με τό κεφάλι σκυμμένο και τά γεία ένω-
μένα σε στάσι προσευχής.
"Ο Μαρίνο δυσκολεύθηκε πολύ ν' άνα-
γνωρίση την άμοιση υπέοα της "Ορσέττας,
την κόμψα Χριστίνα, που είχε τόσα υπο-
φέρει απ' τις καταδίωξεις του πρίγκιπος
Πέκτου.
Δίπλα στη γριά κυρία, λίγο παράμεσα,
στεκόταν μία ώραιότατη νέα, περιμένοντας
προφανώς να τελειώση ή πρώτη την προ-
σευχή της. Είχε άκετή δυοιότητα με την
"Ορσέττα.
Ποιά ήταν αυτή ή άγνωστη στο Μαρίνο
Κόρνεο;
"Ήταν ή "Ερνα, ή τομυρή Ρουμανίδα,
που είχε προτομιάσει τό τέλος του πρίν-
κιπας Πέκτου και του Μεγάλου "Ιεροε-
ξεστατού, προμηθεύοντας στην κόμψα
Χριστίνα τά έγγραφα εκείνα, που είχαν γοη-
σιμώσει τόσο άποτελεσματικά για τό
γκρέμισμα της άμαρτωλής Κυβερνήσεως
και για την άποδοσι στην κόμψα όλης
της περιουσίας που είχε στεροπή ή πρίν-
κω.
Μετά τη τομυρή περιπέτειά της στο
σπίτι του Ρώσου, προεδευτού, ή "Ερνα
δέν είχε θελήσει για ν' άφ'σι μόνη την κό-
μψα Χριστίνα. Είχε μείνει μαζί της.
Και, κάθε πρωί, τη συνόδευε ως τό νεκρο-
ταφείο, όπου πήγαινε να προσευχηθής θε-
ωιά για την ψυχή της άτυχής κόρης της,
που την είχε ενααβρή λίγες μέρες μόνι
πρίν απ' τον τραγικό της θάνατο.
"Ο Μαρίνο έοριξε μία αδιάφορη ματιά
στην ώραια Ρουμανίδα. "Η καρδιά του ήταν
τόσο πλημμυρισμένη από αίσθήματα, άνα-
μνήσεις, άγάπη και πόνο, ώστε δέν είχε
διάθεσι να άσκολήθη με μία ξένη.
Πλησίασε ταπεινά στον τάφο και, δίχως
να προσέη λείξι, γονάτισε δίπλα στην
κόμψα, που δέν τον άντελήθη, γιατί ή-
ταν βυθισμένη στην προσευχή. "Ενας λυγ-
ρός βήκε απ' τά στήθη του. Τά νείρια
του που κρατούσαν τά άνοιόλουδα, γα-
λασώθηκαν. Καί τά λουλούδια σκουπίστη-
καν πάνω στον τάφο, έμπρός στα γόνατα
της κόμψας Χριστίνας.
"Εκείνη άνασκήωσε τότε τό κεφάλι της
και κύταξε δίπλα της, με έκπληξι. "Όταν
είδε ένα κουσέλη, γονατισμένο κοντά της,
έκαμε μία άβλήτη κίνησι άπροσέη.
Τι ζήτησε εκεί αυτός ή άλήτης; Μήπως
με την ευλαδική έκείνη έκδήλωσι, σκόπευε
να τη συγκινήσει για να της ζητήσει έλε-
ησύννη;
Τό ίδιο σκέφθηκε κι' ή "Ερνα, που κύ-
ταζε τώρα τον άγνωστο με βλεμμα γυατό
περιφρόνησι.

ΑΝΑΙΔΕΙΑ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΟΣ
— Προχωρήστε παρακαλώ έσείς οι πρώτοι... (Σκίτσος Α. Θεοφιλοπούλου)

τη ζωή μου για το μεγάλο της παταίδος μου!

Οι καινούριοι άρχοντες της Δημοκρατίας—και μεταξύ αυτών ο Ιππότης Μπελάρο κι' ο κόμης Γουιάνι—έβλεπαν με ναρά τον δόκο του Κόνο. «Ήθεσαν ότι ένας ευγενής σαν αυτόν δεν θα παρόδινε ποτέ την επίσημη ύποθεσή του.

«Ήθεσαν επίσης το εξαιρετικό θάρρος του κι' ήσαν βέβαιοι ότι αν του ανέθεταν τις πιο επικίνδυνες αποστολές, θα θυσίαζε το κάθε τι για να φανή γοητισμός στην παταίδα του.

Ο κόμης Γουιάνι ζήτησε την τιμή να τον έχει σύντροφο στο πολεμικό ναυτικό. Στις στιγμές εκείνες, τις κρίσιμες για τη Βενετία, χρειαζόντουσαν άνθρωποι άφωτισμένοι κι' έτοιμοι για όλα. Επικεφαλής των ναυτικών δυνάμεων της Δημοκρατίας.

Η πρότασις του Γουιάνι έγινε δεκτή, κι' ο Μπελάρο πήρε το βαθύ του στοτόλο.

Ο Γουιάνι τον έπιασε απ' το νέο και του είπε:

—«Έλα μαζί μου! Ας μη γάνουμε καιρό! Σήμερα κι' όλος, θα σε παρουσιάσω στους συναδέλφους σου και στους άνδρες σου.

Βγήκαν μαζί στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, γεμάτη από πεοπατητάς, όπως συνήθως.

Κάποια στιγμή, φάνηκε ανάμεσα στο πλήθος μια ωραία γυναίκα. Είχε μαλλιά κασσορά, γομόδεσθα, σαν πλημμυρισμένα απ' το φως που έλουζε τη λιμνοθάλασσα. Το σώμα της ήταν ψηλό, εύλυνιστο, άμοιρο. Οι καμπύλες της ζωγραφίζονταν ωραϊότερα κάτω απ' το μεταξωτό κολλήτο φόρεμά της.

Προχωρούσε με νωγέλια και μ' αποφασιστικότητα συντρόφως συγκινητώντας ματιές θαυμασμού στο πέραςμά της. Αν κάποιος της πετούσε μια κολακευτική φράση, εκείνη γαμυνόλουσε, δείχνοντας τα κάτασπρα δόντια της, ανάμεσα στα φλογόφυλλα και σσοκόδη νείλη της.

—Ποιά είν' αυτή; ρώτησε ο Ιππότης Μπελάρο. Δεν την είχα ιδεί ακούνη στη Βενετία.

—Θάνα καινούριο φορούτο! απάντησε φαιδρά ο κόμης Γουιάνι.

—Και φάνηκε να δει κάποιο δάκα, για να της πληρώσει τα έξοδα...

«Αλλά ο Μπελάρο δεν υπόδεσε ν' αποτελειώσει τη φράση του, γιατί ο Γουιάνι τον άσπαξε εσφονικά απ' το υποάσσο και τον σταμάτησε.

—Τί έπαθες;... Τί σου συμβαίνει; ρώτησε με άποια ο Ιππότης.

«Αλλά ο φίλος του δεν άπαντούσε. Είχε μείνει σαν απολιθωμένος κυττάζοντας τη γυναίκα εκείνη...

Τέλος, έσφιξε δυνατώτερα το υποάσσο του Μπελάρο και του είπε:

—«Οχι, δεν υποοεί να νελιέμαι! Είπε άκούη πολύ ζωντανός ο πόνο της αναμνήσεως που μου άφηνει αυτή η γυναίκα!

—Μά ποιά είνε;

—Ένα επικίνδυνο φείδι!...

Κι' άοησε να του διηγήται τα πασακάτω έπεισόδια:

Α.

Μερικές βδομάδες μετά τη διαπέντευσι του κόμπος Γουιάνι απ' τη Βενετία, ο νέος ευγενής περνούσε ένα άπόμεμα απ' τις όγθες του Σουκουάνα, στο Παρίσι. Γύριζε απ' τα άνάκτορα του Κεραμεικού όπου νάοιε στις νωομιές του, είνε βοή για αξιοπρεπή θέσι που του έπέτροπε να ζή και συνγρόνως να έονάεται για την άπελευθέρωσι της παταίδος του απ' την τυραννία.

Είχαν έγκατασταθί σ' ένα κομψό σπιτάκι, με τη Ζανέττα του κι' άπολάμβαναν την αγάπη τους πείτα από τήσες τσανικές πεοιπέτειες. Τώρα που τους προσάτευε η Γαλλική Αύλη δεν διέτόρεναν κανένα φανερό κίνδυνο. Άσκούσε υνόν να φιλάνωνται από πανίδες.

«Ήθεσαν εκ πείρασι άτι η Ίεοά Έξέτασις μπορούσε να θάσση άκούη κι' ως το Παρίσι, για να τους ντυπήση. Δεν είνε όμως άλλο μέσον απ' το μαγαίρι ενός δολοφόνου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΥ ΜΠΟΥΡΓΚ

Δέκα όχτώ τραύματα στο σώμα
της συζύγου του

29 'Απριλίου 1872.

Κατά τις τρεις το άπόγευμα, ένα άμάκι σταμάτησε μπροστά στον αριθμό 14 της όδοι των Σχολών, στο Παρίσι.

Ένας άνθρωπος, μέσης ηλικίας και πολύ καλοντυμένος, κατέβηκε απ' αυτό. Άφου πλήρως τον άμαξά, κοντοστάθηκε μερικές στιγμές και κατόπιν προχώρησε προς το μέρος του θυρωρού.

—Θέλω να ιδώ την κυρία που βρίσκεται στο δωμάτιο του κυρίου Ντανέ, είπε. Πρέπει να της δώσω ένα έπείγον τηλεγράφημα...

Ο θυρωρός ξεροκατάπιε. Η έπίσκεψις αυτή ήταν τόσο άπρόσδοκτη, που δεν ήξερε τι ν' άπαντήσει.

Ο έπισκέπτης μισόκλεισε τότε το μάτι.

—Ξέρω τα πάντα, είπε. Δεν πρέπει να φοβώσαστε. Θα ιδήτε ότι θα μου άνοιξη άμέσως μόλις άκούση τη φωνή μου...

Ο θυρωρός σκέφθηκε μερικές στιγμές. Δεν υπήρχε λόγος ν' άνησυχήση. Το ύψος του έπισκέπτη ήταν, άλλωστε, πολύ ήρεμο. Άποφάσισε, λοιπόν, να ίκανοποιήση την έπιθυμία του.

—Άφου είνε έτσι, είπε, θα σας συνοδεύσω ως το διαμέρισμα του κυρίου Ντανέ.

Όταν έφτασαν έξω από το δωμάτιο, ο άγνωστος σήκωσε το βαρύ μπατούνι που κρατούσε στα χέρια του και άρχισε να χτυπά με όρμη την πόρτα.

—Άνοιξε, Ντενί, φώναξε. Είμαι εγώ... ο άνδρας σου!

Στο έσωτερικό του δωματίου άκούσθηκε θόρυβος και φωνές. Έπειτα, η ήρεμία άπλώθηκε και πάλι... Και σε λίγο κάποιος ξεκλείδωσε την πόρτα.

Σ' έπιασε έπί τέλους! φώναξε ο έπισκέπτης, μπαίνοντας μέσα στο δωμάτιο. Πού είνε ο φίλος σου;

Η νεαρή γυναίκα, που είχαν άνοίξει, έτρεξε να χωθή κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού, για να κρύψη τη γυμνότητά της.

Ο φίλος μου έφυγε, άπάντησε με ήρεμία. Εγώ τον διηκόλωνα να κατεβή από το παράθυρο... γιατί τον άγαπώ... Δεν θα μάθης ποτέ ούτε τ' όνομά του... Όσο για μένα, μπορέις να με σκοτώσης... Θα ήθελα να ξέσης, όμως, ότι σε μισώ!

Ο κόμης Άρθουρος ντύ Μπούργκ—

αυτό ήταν το όνομα του έπισκέπτη—προχώρησε τότε προς το μέρος της γυναίκας του και, με μια άπότομη κίνησι, τράβηξε τα σκεπάσματά της.

—Άθλια! φώναξε.

Η δυστυχισμένη γυναίκα είχε τόσο σαστίσει, τόσο τρομοκρατηθή τώρα, βέβαιη ότι ο σύζυγός της θα την σκότωνε, ώστε δεν προσπάθησε ν' άμυνθή.

—Θά πεθάνης! της φώναζε εκείνος, άφρίζοντας απ' τη λύσσα του.

Έπειτα, έβγαλε ένα ξίφος που είχε κρυμμένο μέσα στο μπατούνι του και άρχισε να την χτυπά με λύσσα στο στήθος, στην κοιλιά, στους μηρούς...

Κατόπιν ξανάβαλε το ξίφος στο μπατούνι και έφυγε βιαστικά, χωρίς ο θυρωρός που έστεκε με γουρλωμένα τα μάτια κοντά στην πόρτα, να προσπαθήση να τον έμποδισή.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο κόμης Άρθουρος ντύ Μπούργκ παρουσιάζονταν στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα.

Η Ντενί, παρά τα δέκα όχτώ τραύματά της, έζησε μερικές ώρες άκόμη. Προτού ξεψυχήση, είπε:

—Ο σύζυγός μου είχε δίκη να με σκοτώση. Εύχομαι από το βάθος της ψυχής μου να σκεφθούν και οι δικαστάι που πρόκειται να τον δικάσουν με τον ίδιο τρόπο όπως σκέπτομαι κι' εγώ. Η μουν ένοχη άπέναντί του... Όστόσο, πεθάνει εύτυχισμένη, γιατί γνώρισα την άληθινή αγάπη... Δεν θ' άποκαλύψω, όμως, το όνομα του άγαπημένου μου...

Το όνομα αυτού του ανθρώπου έγινε γνωστό λίγον καιρό άργότερα. Λεγόταν Σουλβαίν ντε Πρεκορασί και ήταν γραμματέας στη νομαρχία του Σηκουάνα.

Η μεγάλη αγάπη για την όποια μιλούσε η Ντενί υπήρχεν ίσως μόνο στη φαντασία της. Γιατί ο άνθρωπος αυτός, άφου έγκατέλειπε άναδρα την κόμησα ντύ Μπούργκ στην έκδικητική μαλινά του συζύγου της, φρόντισε κατόπιν να εξαφανισθή και δεν φαίνεται, άλλωστε, ότι λυτήθηκε πολύ για το θάνατό της.

Ήταν παιδικός φίλος της Ντενί και οι σχέσεις τους είχαν άρχισει πρίν από ένα χρόνο. Πήγαιναν δυο και τρεις φορές την έβδομάδα στο δωμάτιο του Ντανέ, που ήταν κι' αυτός έπίσης ύπάλληλος στη Νομαρχία και τους το παραχωρούσε πρόθυμα για να διευκολύνη τις συναντήσεις των.

Ο κόμης Άρθουρος ντύ Μπούργκ είχε στο δικαστήριο την ήμερα της δίκης του:

—Δεν βγαίνω ποτέ χωρίς το μπατούνι - ξίφος μου. (Τα μπατούνια αυτού του είδους ήταν πολύ της μόδας τότε). Όστόσο, είνε βέβαιο πως είχα την πρόθεσι να σκοτώσω. Δεν λογάριάζα, όμως, να σκοτώσω αυτή τη δυστυχισμένη, που την άγαπούσα, αλλά τον άνθρωπο που είχε κλέψει την τιμή μου και που έφυγε τόσο άναδρα μπροστά μου...

Το δικαστήριο καταδίκασε τον φονέα σε διετή φυλάκισι, με δικαίωμα άναστολής.

Η άπόφασις αυτή, που ίσοδυναμούσε με άθώωσι προκάλεσε μεγάλη αγανάκτησι και όι συγγαφέις της έποχής, με τον Άλέξανδρο Δουμά έπί κεφαλής, την έκαυτηρίασαν με τον πιο έντονο τρόπο.

Ο κόμης Άρθουρος ντύ Μπούργκ—

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ μιά νέα Πομπηία

Οι άνασκαφές στο 'Ηράκλειο
της Νεαπόλεως

Κατά την ιστορική έκρηξι του Βελουδίου, που συνέβη το 79 μ. Χ., έκτος από την Πομπηία κατεστράφη κι' έτάφη υπό την λάβα και άλλη μια πόλις: Το 'Ηράκλειον. Με τον καιρό ξεάσθηκε τελείως η πόλις αυτή και στη θέση της άκριδώς χτίσθηκε μια άλλη: η Ρεζίνα.

Τώρα όμως ύστερα από 1.869 περίπου χρόνια το 'Ηράκλειο ξαναβλέπει το φως της ήμερας.

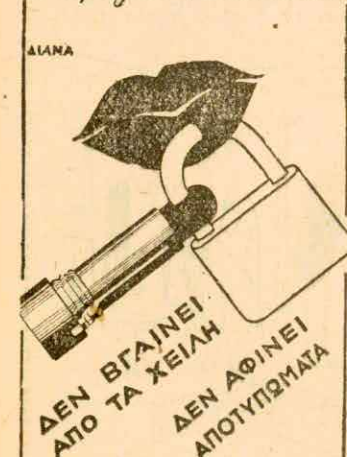
Σπιθαμή προς σπιθαμή, η σκαπάνη του άρχαιολόγου άνασκάπτει προσεχτικά την άρχαία αυτή πόλι. Δρόμοι, βίλλες, καταστήματα, ναοί, λουτρά κηποι, τα πάντα καθαρίζονται από τα χώματα. Σπασμένα τζάμια συγκολλούνται, και τοποθετούνται πάλι στις μαυρισμένες απ' τη φωτιά κορνίζες των παραθύρων. Τοίχοι που έπεσαν απ' την όρμη της λάβας ξαναχτίζονται. Κεραμίδες που έφυγαν απ' τις σκεπές των σπιτιών τοποθετούνται πάλι στη θέση τους. Διάφορα έπιπλα που βρέθηκαν σκορπισμένα εδώ κι' εκεί καθορίζονται απ' τα χώματα και τοποθετούνται πάλι στα δωμάτια που πιθανώς άνηκαν.

Μπορεί να πη κανείς ότι το 'Ηράκλειον βρίσκεται σχεδόν στην ίδια κατάσταση που ήταν λίγο πρίν απ' την καταστροφή του. Γιατί η λάβα το προφύλαξε τελείως απ' την φθορά που θα του προσένουσε το πέραςμα του χρόνου. Δεν πρόκειται λοιπόν να σά φανή παράξενο αν σας πούμε ότι σε μερικά κατόπια του 'Ηρακλείου βρέθηκαν... αυγά άκέραια!

Ο καθηγητής Άμεντέο Μαϊούρι, που βρίσκεται έπικεφαλής των άρχαιολόγων που ένεργούν τις άνασκαφές του 'Ηρακλειου, δήλωσε πρό καιρού προς τους δημοσιογράφους τα έξης:

«Το να έπανασφέρη κανείς στην έπιφάνεια μια θαμμένη πόλι δεν είνε δύσκολη δουλειά. Άλλά να την έπανασέρη κανείς άκριδώς στην ίδια σχεδόν κατάσταση που ήταν πρίν από την καταστροφή της άσφαλώς είνε πολύ δύσκολο. Αυτό έπιδιώκουμε εμείς τώρα. Και μπορώ να πώ ότι το έχουμε ήδη κατορθώσει.

Τό Κραγιόν ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΝΕΛΣΟΝ

ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ
ΟΛΙΓΟΔΑΠΑΝΟΝ

Άσφαλώς ο άρχαιολόγος αυτός έχει δίκη. Γιατί όποιος έπισκεφθή το άρχαίο 'Ηράκλειο θα νομίση ότι βρίσκεται σε μια πόλι στην όποια εξακολουθούν να ζούν άνθρωποι... Τα πάντα αυτά μαρτυρούν. Οι κήποι των σπιτιών ξαναφυτεύθηκαν, οι προσόψεις των καταστημάτων και διαφόρων άλλων οικημάτων καθαρίσθηκαν. Οι δρόμοι της άππλήλνησαν προσεχτικά από κάθε προσδετη ποσότητα χώματος. Ποτήρια και πιάτα άφείθηκαν έπάνω στα τραπέζια, άκριδώς έτσι όπως βρέθηκαν.

Σ' ένα φούρνο του 'Ηρακλείου βρέθηκαν... καρβέλια ψωμιού! Βεβαίως ήταν άππνθρακωμένα, αλλά πάντως, μπορούσε να τ' άναγνώσση κανείς. Έπίσης σ' ένα παντοπωλείο βρέθηκαν σκελετοί μικρών ψαριών στάντες με ζυδί και νομίσματα στο ταμείο!

Στην κρεβατοκάμαρη μιας βίλλας, οι άρχαιολόγοι άνασκάψαν ένα βαζάκι με πούδρα, μια βούρτσά των μαλλιών κι' ένα μικρό καθροστάκι. Όλα αυτά άσφαλώς θ' άνηκαν σε κάποια κομψοέμενη γυναίκα του 'Ηρακλείου.

Έπίσης σε μια άλλη βίλλα βρέθηκαν έπάν σ' ένα τραπέζακι, διάφορα άλλα είδη καλλωπισμού, μολύβι των φοιτών, κοκκινάδι, φουρκέτες κ.τ.λ.

Οι άρχαιολόγοι που εξέτασαν το δωμάτιο αυτό, παρατήρησαν ότι τα πάντα εκεί μέσα ήταν άκατάστατα. Σά να είχε ντυθή κάποιος η κάποια βιαστικά για να προλάβη να βγή έξω και να γλυτώση τον κίνδυνο.

Σε μια γωνιά του δρόμου, της άρχαιας αυτής πόλεως, βρίσκεται ένα πηγάδι. Το μαγκάνι του είνε με τόσο καλή κατάσταση, ώστε θα μπορούσε κανείς να βγάλη και σήμερα νερό. αν άλλαξε φυσικά, το σπασμένο σχοινί κι' αν έχη βεβαίως άκόμα σήμερα το πηγάδι νερό.

Αν μη πη κανείς μέσα σε μια άλλη βίλλα θα βρεθή μπροστά στο πορτραίτο του ιδιοκτήτη της, που δεν έχει καταστραφή καθόλου από την πολυκαίρια. Σε μια βιβλιοθήκη παύρων άνακαλύφθηκαν έργα του Έπικουρού και του Φιλοδήμου.

Μέχρι σήμερα οι άρχαιολόγοι έχουν άνασκάψει μόνον ένα τετραγωνικό μίλλι της πόλεως αυτής. Η άγορά, τα λουτρά, οι β.δλιοθήκες, οι ναοί, οι μεγαλοπρεπείς βίλλες και πολλά άλλα κτίρια βρίσκονται άκόμη θαμμένα κάτω από την λάβα του Βελουδίου, περιμένοντας κι' αυτά τη σειρά τους για να ξαναδοούν το φως της ήμερας ύστερα από 2.000 περίπου χρόνια.

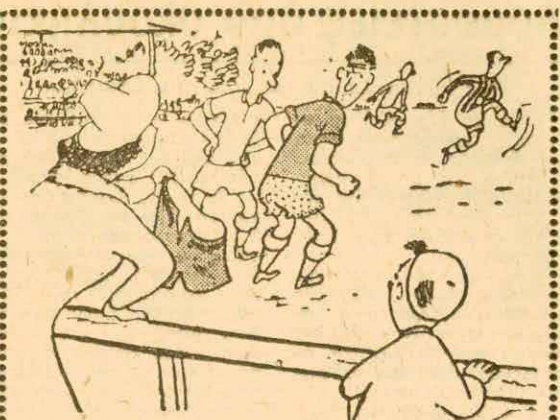
ΦΙΛΙΠΣ - ΟΡΙΟΝ

Ένας εξέδελφος της
πενικιλίνης

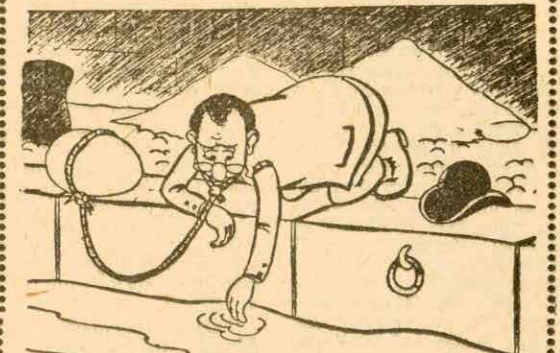
Ένα νέο φάρμακο, του τύπου της πενικιλίνης και της στρεπτομυκίνης, είνε η εγλωρουμυκίνη. Άνακαλύφθηκε στο έδαφος της Βενεζουέλας απ' τον Άμερικανό δοκτορά Μπουγκόλντε. Είνε άποτέλεσματική έναντίον του τύφου, του έξανθηματικού, της ψιττακόσεως κι' άλλων σοβαρών άσθενειών. Μπορεί να δοθί απ' το στόμα ή με ένεσεις υποδόσιες. Φαίνεται δε ότι και σε μεγάλες άκόμη δόσεις, δεν είνε διόλου έπιβλαβής.

Κοπτική - Ραπτική
B. ΝΙΚΟΛΕΑ
Αγίου Μάρκου 18 - Τηλ. 32.620.

Το μόνον Έργαστήριο το όποιο λειτουργεί από Ιδρυάσι με θητικά άποτελέσματα νάρε εις την μεθοδον της κ. Β ΝΙΚΟΛΕΑ διπλωματούχου της μεγαλύτερας Σχολής των Παρισίων PIGIER, ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ.

Ο ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ
—Άναστάσι, έκανες κάποιο λάθος την ώρα που ντυνόσουν!...

Ο αυτόχειρ: Σαν πολύ κρύο μου φαίνεται το νερό. Καλύτερα ν' αυτοκτονήσω αύριο...

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

—Σοό άφησε λίγα λεφτά, γιατί πιο κάτω «δουλεύει» ένα καθροστάκι μου...

—Είσαι βέβαιος, Δημητράκη, πως δεν έξασες τίποτα;

'Αρρώστειες από σκουλήκια

Πώς καταπολεμούνται από την επιστήμη

Υπάρχει ένα πλήθος ασθενειών που προκαλούνται στον άνθρωπο από διάφορα παράσιτα, με κοινή σκουλήκιων. Συναντώνται όχι μόνο στις εξωτικές χώρες, αλλά και στην Ευρώπη και την Αμερική.

Ένα απ' τα παράσιτα αυτά είναι ο «σκώληξ της Γουίνεας». Αναφέρεται ακόμη και στην Άννα Γραφί, παύσα που δίνει ότι αποτελούσε ανέκαθεν μάλιστα της ανθρωπότητας.

Ση στους Ιστούς του σώματος, κάτω απ' το δέρμα του ανθρώπου και άλλων θηλαστικών. Όταν γίνει αρκετά ώριμο για την αναπαραγωγή, το θηλυκό πλησιάζει στην επιφάνεια των κάτω άκρων. Η παρουσία του προκαλεί το σχηματισμό φυκτακίων στο πέλμα ή στα σφυριά, γεμάτων με ένα κιτρινωπό υγρό. Όταν το πρόβλημα έπαυσε να υπάρχει, οι φυκτακίονες αυτές σπάζουν και εξαφανίζονται από μέσα οι μικροσκοπικές «νύμφες» που γεννιούνται από τα σκουλήκια. Κατόπιν καταπίπτει τις νύμφες αυτές ένα μικρό δακτυλίδιο του γλυκού νερού, που λέγεται «κύκλωμα».

Αν τώρα ένας άνθρωπος ή ζώο πη νερό που περιέχει μολυσμένους «κύκλωμα», οι νύμφες του σκουλήκιου, που έχουν αναπτύχθει εν τώ μεταξύ, του πίνουν τα έντερα και φυλάττουν στους νύμφες Ιστούς επί 10—12 ημερών. Όταν ωριμάσουν τελείως, τα θηλυκά προχωρούν μέσα απ' τους Ιστούς προς το δέρμα, προκαλών φυκτακίονες και συνεχίζουν έτσι τον κύκλο της αναπαραγωγής.

Οι Ιθαγενείς διαφόρων περιοχών της Αφρικής θεωρούν την άρρώστια αυτή οφθαλμοφανή και δεν τολμούν να... την ενοχλήσουν! Άλλοι, πάλι, για να βγάλουν τα σκουλήκια μέσα απ' τις ανοικτές φυκτακίονες, τα

πυλίνουν γύρω από ένα σαβάνι. Δύσκολα όμως το καταφέρνουν, γιατί είναι συμπεριλαμβανόμενα στους Ιστούς.

Άλλη αρρώστια προερχόμενη από παράσιτα, είναι η «αγκυλοστομιάση». Το σκουλήκι που την προκαλεί, ήταν γνωστό στους Αιγυπτίους του 16ου αιώνα π. Χ., όπως φαίνεται από παπύρους της εποχής αυτής, που κάνουν λόγο για την «νέογεια» του. Υπάρχει στη νότιο Ευρώπη, στη Βόρεια Αφρική, στις Ινδίες, την Κίνα, την Ιαπωνία, την Αυστραλία, τις Ολλανδικές Ινδίες, τα νησιά του νοτίου Ειρηνικού, τις Ηνωμ. Πολιτείες, τη Νότιο Αμερική κλπ.

Ευδοκίμει σε περιβάλλον θερμό και υγρό. Γι' αυτό, στις εύκρατες και στις βόρειες χώρες, συναντάται μόνο σε τούρνα, αλλά και σε δρυάκια όπου βρίσκεται εύνοικες συνθήκες αναπύσεως. Έκκεν πάντοτε θαύσει μεταξύ των Γερμανών ανθρωποφύλων του Ρουρ και των Αγγλικών που έλκονται από την γλώσσα της Κορνοουάλης. Οι Ρώσοι γιατροί ανιχνεύονται για να το εξαλείψουν απ' τις φυτικές παρασκευές της Γεωργίας.

Όταν εισχωρήσει στο δέρμα το σκουλήκι αυτό προκαλεί έντονη φαγούρα, τοπικό πρήξιμο και φουσκάλες. Τα συμπτώματα αυτά παρατηρούνται ιδίως στα πόδια, γιατί οι Ιθαγενείς ενοχλούνται ευλόγητοι στις φυτικές. Άλλοτε όμως το παράσιτο μπαίνει στον δακτύλο απ' το στόμα, μαζί με την τροφή, και τότε μένει στα έντερα ως όπου αναπτύχθει γωρίς να προκαλέσει κανένα σύμπτωμα, σ' όλο αυτό το διάστημα. Έχει στόμα σε σχήμα καμπάνας, με πολυάριθμα δόντια, με τα οποία προσκολλάται στα τοιχώματα των εντέρων. Κατόπιν τραπεί τα έντερα, φτάνει στις μικρές άσπρες κι' αρχίζει να ρου-

πναινεί από μια άσπρη σέ άλλη αφιόνοντας πίσω του πλινθές που αιμορροούν και που αυξάνουν έτσι την άσπρη. Έχει υπολογισθεί ότι ένα τέτοιο σκουλήκι απορροφά μισό κυβικό εκατοστόμετρο αίματος την ημέρα. Αν λοιπόν σκεφθεί κανείς ότι ένας άσπρος υπορρέει μέσα στο σώμα του 1.000—3.000 τέτοια παράσιτα, καταλαβαίνει πόσο σοβαρή είναι αυτή η άρρώστια και πόση αναιμία προκαλεί.

Τα φάρμακα που δίνονται για να σκοτώσουν τα παράσιτα της «αγκυλοστομιάσης», απαιτούν μεγάλη προσοχή, γιατί είναι δηλητήρια. Όσο για την αναιμία, καταπολεμάται με σιδηρούχα τοπικά.

Ένα άλλο είδος σκουλήκιων λέγονται «φιλαροειδή», απ' τη λατινική λέξη «φίλου» (κλωστή), γιατί υφίζουν σαν λεπτές κλωστές. Η άρρώστια που προκαλούν, ονομάζεται «φιλαρίαση».

Οι νύμφες των σκουλήκιων αυτών έχουν την περιήγηση ιδιότητα να εμφανίζονται στο αίμα, που κυκλοφορεί στην επιφάνεια του σώματος, μόνο τις νυκτερινές ώρες και ιδίως απ' τις 10 ως τις 2. Αν τότε ένα κουνούπι τσιμπήσει τον άρρωστο, ρουφάει μαζί με το αίμα του κι' αυτές τις νύμφες, οι οποίες εισχωρούν στους υφούς του θώρακος του έντομου, μένουν εκεί 10—12 μέρες και κατόπιν μεταναστεύουν στο στόμα του. Όταν λοιπόν το κουνούπι τσιμπήσει έναν άλλον άνθρωπο, οι νύμφες κατεβαίνουν απ' την προδοσίδα του και εισχωρούν μέσα στο ανθρώπινο δέρμα.

Πολλά άτομα, μολυσμένα με τέτοια σκουλήκια, δεν παρουσιάζουν ποτέ κανένα σύμπτωμα. Κι' αυτό ακριβώς διευκολύνει τη διάδοσή της ασθένειας, γιατί δεν μπορεί να ξέρει κανείς σε ποιους υπάρχει το παράσιτο. Η μόνη λοιπόν προληπτική μέθοδος είναι η εξόντωση των κουνουπιών, που μεταδίδουν την ασθένεια.

Συνήθως, τα συμπτώματα της φιλαρίασης εμφανίζονται 12 ή περισσότερους μήνες μετά τη μόλυνση. Οφείλονται δε σε αλλοιώσεις του λευκοκυτταρικού συστήματος. Τα σκουλήκια φράζουν τα λεπτά λευκικά αγγεία, τα οποία διαστέλλονται τότε κι' αφιόνουν να ξενοχλήσει το περιεχόμενό τους στους νύμφες Ιστούς. Οι Ιστού αυτοί πρήζονται σιγά-σιγά, κι' ο ερεθισμός προκαλεί το σχηματισμό νέων Ιστών. Έτσι το μέρος εκείνο του σώματος γίνεται τεράστιο, άσπρο. Είναι το σύμπτωμα που ονομάζεται «ελεφαντίαση».

Η φιλαρίαση ήταν γνωστή από πολλών αιώνων στις Ινδίες και στην Περσία. Συναντάται δε σε όλες τις θερμές χώρες.

Τα φάρμακα εναντίον της περιέχουν αντιμολυσματικά, είναι πολύ πεισματάρη! Είτε πώς δεν θα ζυριόθην, αν δεν του ζήσω συγγνώμη, έπειτα μια ημέρα τον είπα ήλθιο!...

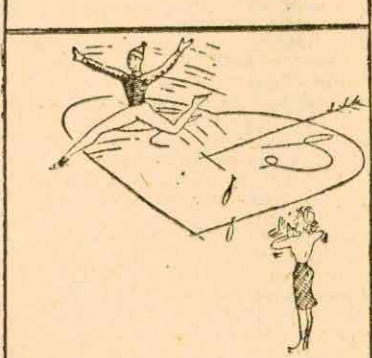
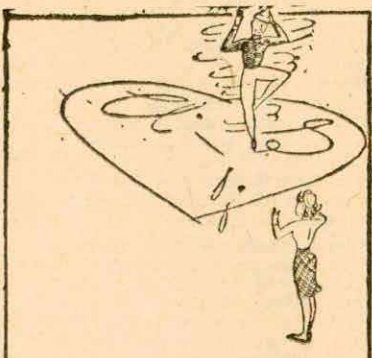
—Αχ! ο άνδρας μου, Πηνελόπη μου, είναι πολύ πεισματάρης! Είτε πώς δεν θα ζυριόθην, αν δεν του ζήσω συγγνώμη, έπειτα μια ημέρα τον είπα ήλθιο!...

—Αχ! ο άνδρας μου, Πηνελόπη μου, είναι πολύ πεισματάρης! Είτε πώς δεν θα ζυριόθην, αν δεν του ζήσω συγγνώμη, έπειτα μια ημέρα τον είπα ήλθιο!...

—Αχ! ο άνδρας μου, Πηνελόπη μου, είναι πολύ πεισματάρης! Είτε πώς δεν θα ζυριόθην, αν δεν του ζήσω συγγνώμη, έπειτα μια ημέρα τον είπα ήλθιο!...

—Αχ! ο άνδρας μου, Πηνελόπη μου, είναι πολύ πεισματάρης! Είτε πώς δεν θα ζυριόθην, αν δεν του ζήσω συγγνώμη, έπειτα μια ημέρα τον είπα ήλθιο!...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

'Αλογα που αξίζουν ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥΣ σέ χρυσάφι

Τα περίεργα των
Ιπποδρόμων

Όπως ανέγραψαν οι έφημερίδες είναι πολύ πιθανόν ότι, έπειτα από λίγον καιρό, θα έχουμε και πάλι Ιπποδρόμους στην Ελλάδα.

Ως γνωστόν, πατρίς των Ιπποδρομίων είναι η Αγγλία. Τα αγγλικά αλογα ήταν ανέκαθεν περίεργα για την αντοχή και την ταχύτητά τους. Φαίνεται, μάλιστα, ότι είχαν κινήσει την προσοχή του Ιουλίου Καίσαρος, που μιλούσε ένθουσιαστικά γι' αυτά.

Οι Αγγλοι γαιοκτήμονες συνήθιζαν από τα πολύ παλιά χρόνια να βάζουν τα αλογα τους να συναγωνίζονται σε αγώνες ταχύτητας. Απ' αυτούς τους πρόγονους άνωθεν, δημιουργήθηκαν άνοδοτες οι Ιπποδρομίες.

Η επίσημη καθιέρωσή των έγινε επί της Βασιλείας του 'Ιακώβου Ιου. 'Ιδρύθησαν τότε δύο Ιπποδρόμοι, ο ένας στο Νιρμάρκετ και ο άλλος στο Κρόντον. Ο ιδιοκτήτης του αλόγου που νικούσε έπαινε ως έταθλον ένα άσημνο κομμάτι. Αυτό ήταν το μοναδικό κέρας του.

Αργότερα, ο Βασιλεύς Κάρολος ο 2ος έστειλε το μεγάλο σταυλάριό του στην Ανατολή, με την εντολή ν' αγοράσει σε οποιαδήποτε τιμή τα καλύτερα αλογα, που θα μπορούσε να βρει.

Το παράδειγμα του Καρόλου 2ου έμυθησαν οι διαδοχοί του και ιδίως η βασιλείσα Άννα, ο Γεώργιος Ιος και ο Γεώργιος 2ος.

Από τότε κυρώς εισήχθησαν στην Αγγλία τα αραβικά αλογα. Από την διασταύρωσή των με τα αγγλικά προήλθε η σημερινή κατάσταση των αγγλικών αλόγων Ιπποδρομίων, που θεωρούνται τα καλύτερα του κόσμου.

Ένα από τα περίεργα αγγλικά αλογα που έκαμε παμπλουτο τον κάτογό του, ήταν το «Μονκούι».

Το αλογο αυτό έγειε μιά περίεργη ιστορία.

Το 1731, ο υπέρος της Τύμ-

Αίο ητικών Επιστημονικών
Εργαστήριον

Βερνέζερου 12x. Τηλ. 53-674

Αναλαβάνει την ριζικήν αποτρίξιν των έξοφονίζε τις ουτίδες, ούλάς, ένκαύματα, στίγματα, πανάδες, στίγματα ελθονίως και θεραπείη την τοιγόπτωσι.

Για τα Χέρια σας

Ο τρελλός του χωριού

Ο άνθρωπος εκείνος φαινόταν κάπως παράξενος. Φορούσε ένα κιτρινωπό πανωγκαίο, πα-θακι με ψηλό τεπέ και με ξεθωριασμένη πολύχρωμη κορδέλλα, σκληρό κολλάρο πανύψηλο και γραβάτα δεμένη τόσο χαυλά που φαινόταν το γαλκίνο κομμάτι που συγκρατούσε το κολλάρο στο πουκάμισο. Το περίεργο μυστάκι του τον έκανε να μοιάζει σαν φάκια. Και κάθε τόσο έσκυβε — όχι το μυστάκι, αλλά ο κάτονος του — για να διορθώσει τα κορδόνια των παπουτσιών του.

Όσο δεν θα μπορούσε ποτέ να μαντέψει πως ήταν ο τρελλός του χωριού, αν δεν μού τρέλεσε ένας άνθρωπος που καθόταν στην είσοδο του καπνοπωλείου. Δεν ήξερα, βλέπετε, καλά το χωριό. Είχα φτάσει εκείνη την ημέρα. Κι' απ' τα έπιπλα που ήταν ακόμη σκορπισμένα στον κήπο της μικρής βίλλας του τρελλού, θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι κι' αυτός δεν βρισκόταν εκεί από πολλόν καιρό.

Είπε θεοπάλαδος, με βεβαίωσε ο άνθρωπος που καθόταν στην είσοδο του καπνοπωλείου. Ότι του πής, το παίρνει στα σοβαρά!

Αλήθεια!...
Αν του πής να κατασκευάσει αντιεραπορικά καταφύγια για τα μαρούλια του λαγοκλήτου του, θα τα φτιάσει αμέσως!

Απίστευτο!...
Είπα ανέκαθεν ιδιαίτερα άδυναμία για τους τρελλούς. Πλησίασα λοιπόν στην κανκελόπολη της μικρής βίλλας. Ο τρελλός περιδιάβαζε στον κήπο. Όταν δεν ασχολείτο με τα κορδόνια των παπουτσιών του, κούτσεν τον ήλιο και φτασινόζον.

Και πολλά άλλα αλογα Ιπποδρομίων πλούτισαν τους Ιδιοκτήτες των, όπως η περίφημη «Πλαϊζαντερί», που άνοσώθηκε στην τιμή των 800 φράγκων. Έπειτα από μερικά χρόνια, όμως, ο Ιδιοκτήτης της είχε πάλι πλούτους. Σε μιά μόνο Ιπποδρομία κέρδισε το ποσό των 741.000 χρυσών γαλλικών φράγκων.

Ένα άλλο περίεργο αλογο ήταν το «Επινός», που ο Ιδιοκτήτης του Βεράτιμο άνηθε το 1923 να το πουλήσει, μ' όλα που του προσέφεραν ένα ποσό 2 εκατομμυρίων φράγκων της εποχής εκείνης.

Δύο άλλα αλογα, που πουλήθηκαν σε υψηλές τιμές ήταν το «Νερόκο» και το «Σαγιασίρας». Το πρώτο απ' αυτά πουλήθηκε το 1938 στην τιμή των 11 εκατομμυρίων φράγκων. Άνοσώθηκε το δεύτερο ήταν ο περίεργος μαλασάγας της Μπαρόντα, που πώλησε για την απόκτησή του το ποσό των 14 εκατομμυρίων φράγκων.

—Α! Είσατε υπέροχη γυναίκα! Μπορεί κανείς να ουζή-τάν έξοκράστα μαζί σας ώρες δαχλάρει!

84

ΜΠΡΑΝΤΟΝ ΦΛΕΜΙΝΓΚ

μαζι με τα δυο τσεκούρια. στη σάρτα που εχνα δεμένο το υποπόδι μου. Ήθελα να μείνω μόνος για να σκεφτώ την κατάστασι, στην οποία βρισκόμουν.

Ένα πράγμα τρουερό, που τώρα μόνο άρχισα να το υπολογίζω, ήταν ότι, σ' όλο το νησί, δεν υπήρχε κανένα μέρος σίγουρο, όπου να υπορούσα να μείνω μόνος και ασφαλής, για να αναπαυθώ ή να κοιμηθώ.

Μου ήθελε η ιδέα να διασχίσω το νησί, να πάω να εγκατασταθώ ανάμεσα στα ανθρώπινα ποταμιά δίπλα, και να εμπιστευθώ σ' αυτά για να βρω κάποιον ασφαλή.

Αλλά το θάρος μου έλειψε, Γούρια στην ακρογιαλιά και, στρέφοντας προς τ' ανατολικά, προς την πλευρά του καυμένου σπιτιού, διευθύνθηκα προς ένα σημείο, όπου, με τη γλυπτή γλώσσα άμου προγουρούς προς τους ύδαλους, Έκεί, υπορούσα να καθήσω και να σκεφτώ, στρέφοντας την πλάτη στη θάλασσα, Κάθισα, με το πηγούνι στο γέρι, με τον ήλιο που έπεσε στο κεφάλι μου, κι' ένας άπαρτος τόμος με κυρίως, καθώς έφταναν να βω κάποιον τρόπο για να ζήσω, ως τη στιγμή που θα γλύτωνα — αν ποτέ έρονόταν αυτή η στιγμή. Δοκίμασα να

εξετάσω την κατάστασι, όσο πιο ήρεμα μπορούσα, αλλά μου ήταν αδύνατο ν' απαλλαγώ απ' τη συγκίνησή μου.

Αόριστα να φένο στο μυαλό μου εκείνα που έλεγε ο Μοντγκόμερι: «Θ' αλλάξουν» είχε πη. Κι' ο Μορώ: Τί είχε πη ο Μορώ: «Η κτηνωδία τους αναφανόνταν μέσα με την ήμερο...» Έπειτα η σκέψη μου ξαναγύρισε στην Ύαινα-Γουρούνα. Ήμουν βέβαιος, πως, αν δεν σκότωνε αυτό το τέρας, θα με σκότωνε εκείνο.

Ο ζωάνθρωπος που δίδαξε το Νόμο ήταν νεκρός... Ατυχία!... Ήθερα τώρα πως κι' αυτοί που κρατούσαν το μαστίνιο υπορούσαν να σκοτωθούν...

Με παραμόνευαν τώρα, από κει πέρα, μέσα από τις πυκνές γουμαδιές: Ίσως να περνούσαν να περάσω κοντά τους... Τί τους έλεγε η Ύαινα-Γουρούνα:

Από τις σκέψεις μου μ' έδρασαν οι κραυγές των θαλασσιώνων πουλιών, που φτεροκοπούσαν προς ένα μαύρο αντίκείμενο, που τα κύματα το είχαν ορίξει πάνω στην άμμο, κοντά στη μάντρα. Ήθερα καλά τί ήταν αυτό το πράγμα, αλλά δεν είχα καρδιά να πάω να το απομακρύνω.

Αόριστα να περπατάω κατά μήκος της ακρογιαλιάς, προς την αντίθετη διέθυνση, με την πρόθεση να κάνω το γύρο της ανατολικής άκρης του νησιού και να πλησιάσω έτσι τη γαράδα των τεράτων, γωρίς να διακινδυνεύσω στα σύδεντρα, όπου ασφαλώς θα με παραμόνευαν.

Αφού έκαμα περίπου μισό μίλι, διέκρινα ένα από τα τρία υποτακτικά δίποδα, που έβγαίνε μέσα από το δασάκι και προγουρούσε προς εμένα. Είχα γίνει τόσο νευρικός, ώστε τραβήξα άμέσως το περιστροφικό μου. Το τέρας εξακολούθησε να προγουρή διατακτικά.

Φύγε! του φώναξα. Ή φοβισμένη στάσι του όντος εκείνου, έδειχνε μια σκυλιάσια ύποτανη. Ώπισθοχώρησε λίγο, σαν σκυλί που το διώγνουν, έπειτα σταμάτησε κι' έστρεψε προς εμένα τα καστανά ίκετευτικά μάτια του.

Πήγαινε! επάνελαβα. Μή με πλησιάζεις!

Δεν υποχώ νάβω κοντά σας: ούτως.

Οχι! Πήγαινε! επέμεινα, γυττώντας το μαστίνιό μου.

Έπειτα, πιάνοντας τη λαβή του με τα δόντια μου, έσκυβα να σηκώσω μια πέτρα, κι' αυτή η απειλή έκαμε το τέρας να φύγη.

Έτσι, μονάχος έκαμα το γύρο της γαράδας όπου ζούσαν τα ανθρώπινα άγρια.

μια, και, κρυμμένος ανάμεσα στα γόστα και τα καλάμια, που γούριζαν τη σπηλιά από τη θάλασσα, παρακολούθουσα όσα γούριζαν, προσπαθώντας να κρίνω, από τις χειρονομίες και τη στάσι τους, πως τους είχε φανη ο θάνατος του Μορώ και του Μοντγκόμερι και η καταστροφή του Σπιτιού της Όδυνης.

Καταλάβαινα πόσο ήλιθια είνα φερθή. Αν είνα διατηρήσει το θάρος που είνα δείξει την αληθινή, αν δεν είνα άνοιξε να σκέπτοιμαι πως ν' απομνησθώ, θα υπορούσα να παίξω στο σκήπτρο του Μορώ και να κυδεονήσω τα τέρατα. Τώρα είνα γάσει την εύκαιρία.

Προς το μεσημέρι, μερικά δίποδα ήσαν να, εξαπλωθούν πάνω στη ζεστή άμμο. Η δίψα μ' έκαμε να ξεγύσω τους οφθους μου. Βγήκα μέσα από τα καλάμια, και, με το περιστροφικό στο γέρι, κατέβηκα προς αυτά. Το ένα από τα τέρατα — μια Γυναικα-λύκα — νύρισε το κεφάλι και με κύταξε παραξενευμένα. Έπειτα στράφηκε και τ' άλλα, γωρίς κανένα να σηκωθεί και να με ναιρητήση. Ήμουν πλύ άδύνατος και κουρασμένος κι' έκαμα πως δεν το πρόσεξα.

Θέλω να φάω είπα, σαν να ήθελα να δικαιολογηθώ, κι' εξακολούθησα να προγουρώ.

Υπάκουε φαί μέσο στις καλίδες, απάντησε ένας Τούρος-κάπος, μισοκοιμισμένος, στρέφοντας το κεφάλι του.

Προνόησα στή σκοτεινή και βουμένη σπηλιά που ήταν συνεδόν έρημη.

Μέσα σε μιαν άδειαν «καλύβα» βόηκα φουότα, και, αφού τοποθέτησα μερικά κλαδιά για να κλείσω το άνοιγμα, εξαπλώθηκα, με το πρόσωπο γυρισμένο προς την είσοδο, με το γέρι στο περιστροφικό. Η κούρασι των τελευταίων τριάντα ωρών ήταν τόση, ώστε αφέθηκα να βυθιστώ στον ύπνο. Βέβαιος πως, αν παραμείριαν τα κλαδιά, για να υπούν θα υπνούσα, ακούγοντας το θόρυβο.

Έτσι, γινόμενος κι' εγώ ένα ζω, ανάμεσα στα ανθρώπινα πλάσθη άνοιγμα, στα νησι του δόκτορος Μορώ.

Όταν έγυπνα, όλα ήσαν σκοτεινά ακόμα γύρω μου. Το υποπόδι μου με πονούσε. Ανοκώθησα και, στήν άογή, δεν υπορούσα να καταλάβω που βρισκόμουν. Ακουσα βραχνές φωνές απ' έξω κι' είδα τότε ότι τα κλαδιά δεν βόισκονταν πιά στή θέση, τους κι' ότι η είσοδος ήταν ανοιχτή. Το περιστροφικό βόισκόταν ακόμα κοντά στο γέρι μου.

Ακουσα τον θόρυβο μιας γαττινής και διέκρινα κάποιον άναπλαμένο πλάι μου. Δοκίμα-

σα να ιδώ τί ήταν. Έκείνο τότε άρρισε να κοιμηθεί άογά κι' έπειτα ένα πράγμα απαλό, γλυκό άκούστηκε πάνω στο γέρι μου.

Τραβήξα ζωηρά το υποπόδι μου.

Ποιός είνα εκεί; ορώθησα, με φωνή βραχνή, προτεινόντας το περιστροφικό μου.

Εγώ, άφέντη.

Ποιός είσαι σύ;

Μου δεν πάς δεν ύπάρχει άφέντης τώρα. Αλλά εγώ ξέρω, ξέρω. Κουβάλησα τα κορμιά μέσα στα κύματα. Ω Σύ που περπατάς μέσα στη θάλασσα, τα κορμιά εκείνου που σκότωσες. Είμαι σκλάβος σου, άφέντη.

Είσαι εκείνος που άντάμωσα στήν ακρογιαλιά: οώθησα.

Εγώ είμαι άφέντη. Μπορούσα ασφαλώς να εμπιστευθώ σ' αυτό το ζω, γιατί, αν ήθελε, θα μου οινγόνταν, καθώς κοιούμουν.

Καλά, του είπα, άφέντη, τας το να γλύφω το γέρι μου.

Αόριστα να καταλαβαίνω καλύτερα τί έσήμαινε η παρουσία του και μου ξαναγύρισε όλο μου το θάρος.

Πού είνα οι άλλοι: οώθησα.

Είνα τρελλοί, είνα παλαβοί, μου είπε ο Άνθρωπος-σκύλος. Τώρα κουβιτίζουν έκεί κάτω. Λένε: άφέντης είνα πεθαμένος. Ο άλλος με το μαστίνιο είνα πεθαμένος. Ο άλλος, που περπατάει μέσα στη θάλασσα, είνα... όπως είπατε είμεις. Δεν ένοιμε πιά ούτε άφέντη ούτε μαστίνια ούτε Σπίτι του Πόνου. Είνα το τέλος. Αναπαύμε το Νόμο και τον κρατάμε. Αλλά δεν θα ύπάρξη πιά ποτέ ούτε άφέντης, ούτε μαστίνι ποτέ. Νά τί λέμε. Αλλά εγώ άφέντη ξέρω ξέρω.

Απλάω το γέρι μέσα στο σκοτάδι και γάιδωσα το κεφάλι του ανθρώπου-σκύλου.

Καλά, ψιθύρισα.

Σε λίγο θα τους σκοτώσους όλους! είπεν ο άνθρωπος-σκύλος.

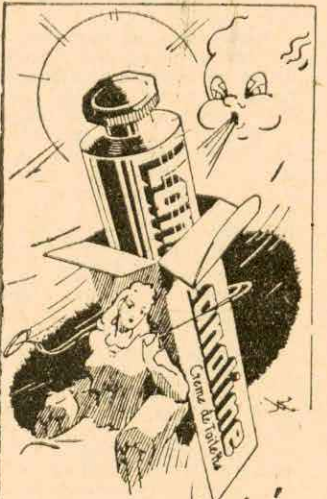
Σε λίγο απάντησα θα τους σκοτώσω όλους, αφού περάση λίγος καιρός κι' αφού γίνουν ώριμμένα πράγματα. Όλους εκτός από κείνους που θα γεγουρίσει έσύ όλους τους άλλους θα τους σκοτώσω!

Έκείνους που ο άφέντης θέλει να σκοτώση ο άφέντης τους σκοτώνει είπε ο άνθρωπος-σκύλος με κάποιαν ικανοποίησι στή φωνή του.

Ας ξήσωμε μέσα στήν τρέλλα τους ως πού να έρθη ή ώρα είπα. Ας μίν ξέρουν, πως είμαι ο άφέντης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΓΟΝΕΙΣ
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΠΟΥ ΣΤΕΛΝΕ
ΤΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΑΣ
ΜΟΝΟΝ
Είς τόν Άγγλικόν Οίκον
Κοπτικής Ραπτικής
Τ Ζ Ω Ν
Ακαδημίας 86,
Τηλ. 34 338.
Μανθάνετε, σε 15 ήμερας
τήν Κοπτική.
Λειτουργεί παράρτημα είς
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
Πλατεία Στρατός υπό της
Καθηγητριας
Τ Ζ Ω Ν

Τώρα με το κρύο

Επιβάλλεται περισσότερο από κάθε άλλη φορά η χρήση της

MELPAN
(CREME-LANOLINE)

Ειδικής προδτατευτικής κρέμας του δέρματος.

Αναζωογονεί την επιδερμίδα, χαρίζει, στο πρόσωπο φρεσκάδα και ωμορφιά.

Η Κ^α Μπλόντ

και έφ'ετος διδάσκει τας μαθητριάς της
χρησιμοποιώντας **ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ** με την
γνωστήν επιστημονικήν μέθοδόν της
Επί τη συμπληρώσει 20ετίας 1926-1948
έκπτωσης 10%

ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
της Ecole Supérieure
d'enseignement
professionnel PARIS

πήρχε και στο Παρίσι ένας άνθρωπος κερασφόρος, ο Φρανσι Τροβιγιόν. Αυτός είχε ένα μόνο κέρατο, φυτρώνον στην κορυφή της κεφαλής και γυρισμένο προς τα πίσω.

Άλλο παράξενο φαινόμενον ήταν ο Μαρσεγιέζος Μπινγκνί. Είχε ανάστημα μόνον 1,20 και περιφέρει κεφαλή 90 πόντων! Σε ηλικία 22 ετών, αναγκαζόταν να βάζη δυο μαξιλάρια πάνω στους ώμους του, για να συγκρατούν το πελώριο κεφάλι του.

Μοναδικός στο να συγκεντρώση τέτοια αξιοθαύμαστα «φαινόμενα» στο Ιπποδρόμιό του ήταν ο περίφημος Αμερικανός Ιμπρεσάριος Μπάρνουμ. Με την επίδειξί τους στους θεατάς κατά τις περιόδους του σ' όλο τον κόσμο, πραγματοποιούσε κολοσσιαία κέρδη. Ένα δέ από τα πιο περίεργα «νούμερά» του ήταν δυο πυγμαίοι Ιταλικής καταγωγής, η Λουτσία Ζαράτε και ο Στρατηγός Μίτ. Επρόκειτο για δυο αληθινά τέρατα της Φύσεως, γιατί το ανάστημά τους ήταν άκομη πιο μικρό κι' από τον πιο μικροσκοπικό νάνο!

Αλλά και στο αρχείο φωτογραφιών της παλαιάς Καταδίωξης της Αστυνομίας Αθηνών, που την αντικατέστησε σήμερα η Ασφάλεια, μπορούσε να ιδη κανείς κακοποιούς που γεννήθηκαν παραμορφωμένοι, σαν να ήθελε να παίξη η Φύσις άσχημο και σκληρό παιχνίδι μαζί τους.

Στο αρχείο αυτό λοιπόν υπήρχαν κακοποιοί που το κεφάλι τους έμοιαζε με τεράστιο πεπόνι, άλλοι που είχαν κεφάλι σε σχήμα σέλλας αλόγου, βαθουλωμένο δηλαδή στο μέσον κι' άλλοι που το κεφάλι τους ήταν δυσαναλόγως προς το σώμα τους μικρό.

Μερικές από τις φωτογραφίες αυτές ο αλχημίστης αρχηγός της Καταδίωξης ταγματάρχης Ι. Μαρούδας, τις είχε κρεμάσει πάνω απ' το γραφείο του. Κατά τη γνώμη του έδειχναν ότι οι κακοποιοί είνα «σημαδεμένοι» από τη Φύσι.

Οι Ιδιοτροπίες αυτές της Φύσεως έθεωρούντο άλλοτε, διαβολικές εκδηλώσεις! Απ' τα τέλη όμως του 18ου αιώνα, η έμβρυολογία έγινε ένας σοβαρός επιστημονικός κλάδος και έδωσε τις φυσικές εξηγήσεις αυτών των φαινομένων.

Βουνο με βουνο δεν σμίγει...

Ενώ κάποιος Τζέζο Μάστλετ έπαινε στο Ζωολογικό Κήπο της Φιλαδέλφειας, άκουσε έξαφνα κάποιον που τον φώναζε με τ' όνομά του. Η φωνή του φάνηκε γνωστή. Κύτταξε γύρω του, αλλά δεν είδε κανένα... Καθώς έκανε να φύγη, τον ενασφώνησαν. Τότε μόνον κατάλαβε ότι η φωνή προερχόταν από ένα κλουβί. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν ένας παπαγάλος του, που τον είχε γάσει από 2 χρόνια! Το πουλί που είχε καταλήξει στο Ζωολογικό Κήπο είνα άγνωστος άμέσως τον παλιό άφεντικό του υόλις τον είδε.

Πέσος ηλεκτρισμός γαμμένος!

Ένας κεραυνός που έπεσε πρόσφατως κοντά στο Γίταμπορνκ, ύπολογίσθηκε ότι τούς είδικους έπιστήμονες ότι είνα ηλεκτρισμός 345.000 άμπερ. Μ' άλλα λόγια, με τον ηλεκτρισμό αυτό, θα υπορούσαν να εξυπνοποιηθούν 300.000 συνθησμένα σπίτια!

Θάποτε όμως να βοηθή ο τόπος να δεσμευθή ο ηλεκτρισμός αυτός και να χρησιμοποιηθή για έπωφελες σκοπούς (φωτισμό, κί- Μίτ μεταξύ ενός νάνου (αριστερά) και ενός ανθρώπου (δεξιά) με την έκκενση του κεραυνού.

Η γρηά με τὸ κοφίνι

Πέρα απ' τὴ στροφή τοῦ μονοπατιοῦ, κοντὰ σὲ μιὰ ἀνθισμένη δάφνη, καθόταν μιὰ γυναίκα, πολὺ γρηά, κι' ἀγνόητευε τὴν ἀκίνητη καὶ κοιμισμένη θάλασσα, ποὺ χαίδευε ἀπαλά ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τ' ἀκρογιάλια τῆς Κалаδρίας...

Δὲν θὰ τῆς ἔδινε καμμιὰ ἰδιαίτερη προσοχή, ἂν ὁ φίλος μὴ δὲν κοινοστοκετόταν γιὰ τὴν μιλίση.

— Περιμένεις πάντοτε, Βάδω; τὴ ρώτησε μὲ σεβασμό.

— Οὐχί!... Δὲν τὸν καρτερῶ πιά... ἀπάντησε ἡ γρηά μὲ σβύσμενη φωνή. Ἔχω καλὰ πᾶς δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσω, πᾶς δὲν θὰ τὸν ξαναῖδω ποτέ πιά... Ἀπὸ κεῖ κάτω ὁμως ἔφυγε... Καί, σὰν κάθωμα ἐδῶ, θαρρῶ πᾶς τὸν ξαναβλέπω...

— Ὅταν ἀπομακρυνθήκαμε, ὁ συντροφός μου μοῦ εἶπε:

— Ἡ γυναίκα αὐτή, ποὺ πλησιάζει σήμερα τὰ ὄγδοντα, εἶνε γιὰ ὁλους μας μιὰ ἥρωϊδα...

— Πῶς αὐτό;

— Ἀκού τὴν ἱστορία της... Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σ' ἀρέσῃ...

Καθόσαμε κάτω. Ἐνας χωρικός πέραςε ἀπὸ μπροστὰ μας, ἐντισμένην ὡς Ἀνδραλαυσίανος καὶ ντυμένον μὲ μιὰ καζάκα ἀπὸ δερμα προβάτου. Στὴ ράχη τοῦ κρατοῦσε ἕνα πελώριο κοφίνι.

— Ἐτσι κοῦβαλοῦν ἐδῶ ὅλα τὰ πράγματά τους, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, ὅπως σ' ἄλλες ἐπαρχίες τὰ κουδολοῦν ὅλα πᾶν ὅσο κεφάλι τους.

Ἀπλῶς ἐπεῖτα τὸ χέρι τοῦ πρὸς τὴς Βάδω, τὴς γεμμένες στὴν κοκκινωπὴ ἄμμο, σὰν κάτι νάθελε νὰ πῇ. Διέκοψα τὴ χειρωνακία του, ρωτώντας τὸν ἀντιφώνοντα:

— Κι' ἡ ἱστορία σου;...

— Αἶψα ἀπομονώ!... Εἶναι πάντως ἐνδιαφέροντος, σὰν δίδες τίς ἱστορίες τῆς Κалаδρίας...

— Πᾶνε κάπου ὀντὸν γρόνια ἀπὸ τότε... ἄρχισε νὰ μοῦ λέει. Ἡ γυναίκα ποὺ εἶδες, εἶχε περάσει τὰ ἑβδομήντα, τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, καὶ ζοῦσε μὲ τὸ γιό τῆς σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι, ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά...

— Ὁ Πέντρο, ὁ γιός της ἀγαποῦσε μιὰ νεαρή γῆρα ἀπ' τὸ Τζεράσι. Μὰ ἐκεῖνη δὲν ἀνταποκρινόταν στὸν ἐρωτὰ του, πρῶτα γιὰτὶ ἦταν σαραντάρης κι' ἔπειτα γιὰτὶ ἦταν φτωχός. Μὰ, στὸν τόπο αὐτό, οἱ ἐρωτευμένοι ἄντρες δὲν ἀπελπιζόνται, κι' ὅταν ἀκόμη ἔξερουν ὅτι ἡ κοπέλλα ἀγαπᾷ ἄλλον. Μένει, βλέπεις, πάντοτε καὶ τὸ ἀποτελεσματικὸ μέσον τοῦ μαγαριοῦ!...

— Ἐνὰ βράδυ ὥστόσο, ὁ Πέντρο γύρισε μελαγχολικός στὸ σπ. τὴς μάννας του. Εἶχε μάθει πᾶς ἕνα παλληκάρι, ἀπ' τὸ Ἄνω Τζεράσι, ἔκανε κόρτε τῆς ὥρας ἡμέρας. Ἦταν εἰκοσιπέντε χρονῶν, ὥμορφος καὶ πλούσιος. Τὸ παιχνίδι συνεπῶς ἦταν ἀνίσος...

— Ὅταν, μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἡ γῆρα παρακάλεσε τὸν Πέντρο νὰ πάει νὰ τὴ γλυκοκτυπᾷ, ἡ ῥῆσις ἔγινε πᾶ ἀναπαύουσα. Ὁ νεός ἀπ' τὸ Ἄνω Τζεράσι δὲν τοῖλοῦσε νὰ ἔ-

πορτίσει χωρὶς πιστόλι στὴ ζώνη του, κι' εἶχε εἰδοποιήσει κρυφὰ τοὺς καραμπινιέρος.

— Τίποτε ὁμως δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ... Τὸν βρῆκαν μιὰ μέρα νεκρό, μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ Πέντρο καρφωμένο στὴν καρδιά του!

— Οἱ καραμπινιέροι ὑπέθεσαν ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε κουφή στὰ γόνα φασάγγια. Κι' ἀρχισαν ἀπὸ κεῖ τὴς ἐξευνης τους. Συγχρόνως εἶχαν κάποιον ὑποψία πᾶς ὁ Πέντρο, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ πῆγαινε νὰ δῇ τὴ μάννα του. Μερικοὶ λοιπὸν χωροφύλακες εἶχαν στῆσει καρτέρι κοντὰ στὴν καλὴ τῆς γρηάς.

— Δὲν ἐπεφάνε ἔξω στὴ σκέψι τους... Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ὁ Πέντρο εἶχε πάει, ἀμέσως μετὰ τὸ φῶς, στὸ σπ. τὴς, ὅπου ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες ἔζησε κρυμμένος μέσα σὲ μιὰ στέρνα.

— Καί τότε ἡ γρηά ἔδειξε τὴν ἀντίδραση νὰ κάνει μιὰ μπέρεα γιὰ νὰ σώσῃ τὴν τῆς τοῦ παιδιοῦ της. Τὴν τετάρτη ἡμέρα, οἱ καραμπινιέροι τὴν εἶδαν νὰ βγαίνει, μ' ἕνα μεγάλο κοφίνι δεμένο στὴ ράχη της. Αὐτὸ ἦταν πολὺ φυσικό, γιὰτὶ χρόνια τόσα πῆγαινε τακτικά κάθε πρωὶ νὰ πωλήσῃ στὸ παζάρι τὰ λαχανικά της.

— Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά ἦταν κρυμμένος μέσα στὸ κοφίνι ὁ γιός της. Ἐνὰ ἄντρας σωματωδὴς, ψηλός, ἴσαμ' ἐκεῖ πᾶν!... Μὲ τὸ τεράστιο αὐτὸ βάρος στὴ ράχη, ἡ γρηά ὅμως ἔφυγε. Καί, σὰν κάθωμα ἐδῶ, θαρρῶ πᾶς τὸν ξαναβλέπω...

— Ὅταν ἀπομακρυνθήκαμε, ὁ συντροφός μου μοῦ εἶπε:

— Ἡ γυναίκα αὐτή, ποὺ πλησιάζει σήμερα τὰ ὄγδοντα, εἶνε γιὰ ὁλους μας μιὰ ἥρωϊδα...

— Πῶς αὐτό;

— Ἀκού τὴν ἱστορία της... Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σ' ἀρέσῃ...

Καθόσαμε κάτω. Ἐνας χωρικός πέραςε ἀπὸ μπροστὰ μας, ἐντισμένην ὡς Ἀνδραλαυσίανος καὶ ντυμένον μὲ μιὰ καζάκα ἀπὸ δερμα προβάτου. Στὴ ράχη τοῦ κρατοῦσε ἕνα πελώριο κοφίνι.

— Ἐτσι κοῦβαλοῦν ἐδῶ ὅλα τὰ πράγματά τους, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, ὅπως σ' ἄλλες ἐπαρχίες τὰ κουδολοῦν ὅλα πᾶν ὅσο κεφάλι τους.

Ἀπλῶς ἐπεῖτα τὸ χέρι τοῦ πρὸς τὴς Βάδω, τὴς γεμμένες στὴν κοκκινωπὴ ἄμμο, σὰν κάτι νάθελε νὰ πῇ. Διέκοψα τὴ χειρωνακία του, ρωτώντας τὸν ἀντιφώνοντα:

— Κι' ἡ ἱστορία σου;...

— Αἶψα ἀπομονώ!... Εἶναι πάντως ἐνδιαφέροντος, σὰν δίδες τίς ἱστορίες τῆς Κалаδρίας...

— Πᾶνε κάπου ὀντὸν γρόνια ἀπὸ τότε... ἄρχισε νὰ μοῦ λέει. Ἡ γυναίκα ποὺ εἶδες, εἶχε περάσει τὰ ἑβδομήντα, τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, καὶ ζοῦσε μὲ τὸ γιό τῆς σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι, ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά...

— Ὁ Πέντρο, ὁ γιός της ἀγαποῦσε μιὰ νεαρή γῆρα ἀπ' τὸ Τζεράσι. Μὰ ἐκεῖνη δὲν ἀνταποκρινόταν στὸν ἐρωτὰ του, πρῶτα γιὰτὶ ἦταν σαραντάρης κι' ἔπειτα γιὰτὶ ἦταν φτωχός. Μὰ, στὸν τόπο αὐτό, οἱ ἐρωτευμένοι ἄντρες δὲν ἀπελπιζόνται, κι' ὅταν ἀκόμη ἔξερουν ὅτι ἡ κοπέλλα ἀγαπᾷ ἄλλον. Μένει, βλέπεις, πάντοτε καὶ τὸ ἀποτελεσματικὸ μέσον τοῦ μαγαριοῦ!...

— Ἐνὰ βράδυ ὥστόσο, ὁ Πέντρο γύρισε μελαγχολικός στὸ σπ. τὴς μάννας του. Εἶχε μάθει πᾶς ἕνα παλληκάρι, ἀπ' τὸ Ἄνω Τζεράσι, ἔκανε κόρτε τῆς ὥρας ἡμέρας. Ἦταν εἰκοσιπέντε χρονῶν, ὥμορφος καὶ πλούσιος. Τὸ παιχνίδι συνεπῶς ἦταν ἀνίσος...

— Ὅταν, μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἡ γῆρα παρακάλεσε τὸν Πέντρο νὰ πάει νὰ τὴ γλυκοκτυπᾷ, ἡ ῥῆσις ἔγινε πᾶ ἀναπαύουσα. Ὁ νεός ἀπ' τὸ Ἄνω Τζεράσι δὲν τοῖλοῦσε νὰ ἔ-

Ο ὑπνωτισμός ὡς «φάρμακο»

Σὲ ποιὲς περιπτώσεις μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ

Ὁ ὑπνωτισμός εἶχε ἀρχίσει νὰ χρησιμοποιηθῇ σὲ διάφορες σφοδρᾶς κλινικῆς τῶν ἡνιόκων. Πρῶτον ὡς μέσον ἀνωδύνου τοκετοῦ. Προέκυψε γιὰ ἕνα νεοτερισμὸν ποὺ σκανδαλίστηκε πολλοὺς συντηρητικούς. Γιατὶ ὑπάρχουν ἀκόμη γιατροὶ ποὺ δὲν ἐννοοῦν τὸν πασαδεγθὸν τὸν ὑπνωτισμὸν ὡς ἐπιστημονικὴ θεραπευτικὴ μέθοδος.

Κι' ὁμως γιὰτροῦνται μ' αὐτὸν πολυάριθμοι σποραδικοί, ποὺ ἔπαθαν διάφορους νευρικοὺς κλονισμοὺς στὸν τελευταῖο πόλεμο. Ὅσο γιὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὡς ἀναισθητικοῦ στὸν τοκετὸ ἀρχισε ἀπ' τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος πρὶν ἀκόμη χρησιμοποιηθῇ ναρκωτικὰ φάρμακα γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐιδικῶν ψυχολόγων ἕνα δισεκατομμύριο ἀνθρώπων σ' ὅλο τὸν κόσμὸ εἶνε ἐπιδεκτικοὶ ὑπνωτιστικῆς θεραπείας γιὰτὶ, ὅσοι πιστεύουν στὴ θεραπευτικὴ ἐνέργεια τῆς θησαυρίας, ἔχουν τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη καὶ στὸν ὑπνωτισμὸν.

Σήμερα ὁ ὑπνωτισμός μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴς ἐξῆς περιπτώσεις:

Τὴν θεραπεία ψυχικῶν παθήσεων τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴν ἀπομάκρυνσι τῆς αἰτίας τῶν πνευματικῶν διαταραχῶν.

Τὴν θεραπεία σωματικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ δερματικῶν παθήσεων μὲ νευροψυχικὰ αἷτια.

Τὴς ἐρευνᾶς τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς ταυτότητος θυμάτων ἀνθρωπιάς.

Ὡς ἀναισθητικὸν γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους ἢ μικρότερες ἐνγυρίσεις.

Τέλος σὲ πολλὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια γίνονται καθαρὰ θεωρητικῆς ἐρευνᾶς μὲ τὸν ὑπνωτισμὸν γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς — ἕνός ἀπ' τὰ μερικοὺς καὶ παλαιότερα μυστήρια τοῦ κόσμου.

Ἡ συστηματικὴ μελέτη τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἀρχισε πρὸς 25 ἔτην ὡφελέτω δὲ πρὸ πάντων στὸ ἐνδιαφέρον ποὺ προκάλεσαν οἱ ψυχοναυτικῆς θεωρίαι τοῦ Φρόϊντ. Μέσα σὲ 5 χρόνια ἐνδοφασαν γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα περισσότερα βιβλία ἀπ' ὅσα εἶχαν νοσηθῇ στὰ προηγούμενα 100 χρόνια.

Τὸ πρὸ πρόσφατο εἶνε τὸν τίτλο «Σύντομος ὑπνωτισμός» ἐνός ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς Κόιν καὶ Ρούσο. ἀναφέρει δὲ πειράματα ἀληθινὰ ἀπίστευτα. Ἐνὰ ἀπ' αὐτὰ φέρει τὴν περιπτῶσιν ἐνός ναύτου τῆς ἀμερικανικῆς Ἀκτοφυλακῆς ποὺ εἶνε πᾶσι ὄνι μόνον ψυχικῆς διαταραγῆς ἀλλὰ καὶ σωματικὰ συμπτώματα: ὑπερίδρωσι τῶν ποδιῶν ἀκού στὸ ποδωπὸ δυνατό πονόκοιλο, ὀδυνηρὸς κοσμετοελεῖς στὰ πέλματα τῶν ποδιῶν του, κλπ. Μερικὸ ἀπ' αὐτὰ τὰ συμπτώματα ὑπῆρχαν ἀπὸ γρόνια. Κι' ὁμως νῆσθκαν ὅλα μὲ τὴ δύναμι ἐνός ὑπνωτιστοῦ. Τὸ φάρμακο ἦταν στὴν περιπτῶσιν αὐτὴ ἡ ὑπὸ ὁλὴ ποὺ υπορεῖ νὰ δοῦνται ἀλλῶς καὶ πίστῳ.

Κατὰ τὸν ἐιδικὸ δόκτορα Γκάρσιετ ἕνα εἶδος ὑπνωτιστικῆς ὑποβολῆς ἐπιτρέπει στοὺς Ἰνδοὺς φακίρηδες νὰ περπατοῦν ἵππων πᾶν ὡς ἀναισθητοὶ καὶ ὅσοις νῶσθαι ἀλλῶς — νὰ ἀντίκρου στὰ δύνματα τῶν δηλητηριωδῶν ὀφιδίων. Μερικοὶ ψυχολόγοι πιστεύουν ὅτι στὴν τελευταία περιπτῶσιν εἶνε ὑπνωτισμένα ἐπίσης καὶ τὰ φεῖδια ἀπ' τοὺς μονότονους ψαλμούς καὶ τοὺς ἴνους τῶν κυδάλων.

Ὡστόσο ὁ ὑπνωτισμός δὲν εἶνε γιὰ ἀκόμη μιὰ τέλεια μελετημένη καὶ ἀκριβὴς ἐπιστήμη. Ποῖοι ὅλες τὴς ἐρευνᾶς ποὺ γίνονται τὸν τελευταῖο καιρὸ στὰ ψυχολογικὰ ἐργαστήρια ὅλων τῶν ἀμερικανικῶν πανεπιστημίων υπονοῦν νὰ ποῦμε ὅτι οἱ ἱστορικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ χρησιμοποιοῦνται μᾶλλον ἐμπειρικῶς γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ὁ τρόπος ἐνεργείας του. σὲ κάθε περιπτῶσιν, στὸν ἀνθρώπινον δονατισμό.

Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν εἶνε νεοί

Θάγατε σὴνματίσει ἀσφαλῶς τὴν ἐντύπωσιν, ἀπ' τὸν κινηματογράφον καὶ τὴς εἰκόνες τῶν περιοδικῶν, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε ὄλοι ἄντρες νεοί, δυναμικοί, γεμάτοι ὑγεία. Κι' ὁμως ἡ γλῶσσα τῶν αἰσθητῶν ἀποδεικνύει τὸ ἀντίθετο. Ἀπὸ 15.000.000 νέους Ἀμερικανούς ποὺ ἐξετάσθηκαν κατὰ τὸν πόλεμον ἀπ' τὴς ἀμοδίας ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς τὸ ἕνα τοῖτον ναοακτινίσθηκαν ἀκατάλληλοι γιὰ τὴν στρατιωτικὴ ὑπηρεσία. Ἀπ' αὐτοὺς 500.000 νηλίδες ἦσαν κουτσοὶ ἢ μονόνητοι. 676 ἔχον διάφορα ἄλλα σωματικὰ ἐλαττώματα καὶ 10.000 ἦσαν ἡλίθιοι. Τὰ 2% ὑπέφεραν ἀπὸ κλῆν. Οἱ 225.000 δὲν ἔδλεπαν καλὰ. 129.000 ἦσαν φυλακισμένοι καὶ 65.000 ἔπασχαν ἀπὸ πλατυποδία.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΞΕΧΩΡΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ἄνδρες

— Ἰσαοτε νῆα καὶ ὁμορφῶς, δὲν σὰς λείπουν. Καί εἶνε πολὺ πιθανόν ὅτι μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν τὸ ἔαρρος νὰ σὰς γράψουν ἐπεῖτα ἀπὸ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσιν ἕνα χορὸ κτλ. Ἄν δὲν σὰς μιλῶν ἀκόμη γιὰ ἀγάπην εἶνε φανερό, ὁμως, ὅτι ὅλοι θάβηλαν νὰ σὰς μιλῶσιν γιὰ τὴν αἰσθητικὴν ποὺ τοὺς ἐμπνευσσε καὶ γιὰ τὴν ἐπιθυμίαν ποὺ ἔχουν νὰ σὰς ξαναῖδουν... Ἀλλὰ καθένας τοὺς τὸ κάνει μὲ τὸν δικὸν του τρόπο.

Θὰ μποροῦσατε νὰ ξεχωρίσετε σὲ ποία κατηγορία ἀνήκει καθένας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σὰς φέρουν;

Νὰ π.χ. ὁ πιστός. Εἶνε ἀφωσιωμένος καὶ ἀποκλειστικός στὴν ἀγάπην του. Δὲν θὰ διατάζε νὰ ὑποβληθῇ σὲ κάθε θυσία γιὰ νὰ προσεπύσῃ τὴν ὑπόληψιν σας. Μαζί του θὰ μποροῦσατε νὰ εἰσαοτε ἡσυχία καὶ ἀσφαλισμένην.

Ὁ ἀσάτος προσηλαθὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἀμέσως οἰκειότητα μαζί σας. Καί, μ' ὅλο ποὺ ἔχει σκέψεις καὶ μετὰ ἄλλες νυντικῆς δὲν εἶλε νὰ σὰς χᾶσῃ. Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος αὐτός εἶνε ἀνίκανος ν' ἀφοσιωθῇ σφοδρὰ σὲ μιὰ γυναίκα. Παίζει διαρκῶς μὲ τὸν ἔρωτα καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ πῇ τὰ ἴδια λόγια σὲ δέκα διαφορετικῆς γυναίκας, μὲσα στὴν ἴδια ἡμέρα.

Ὁ γενναῖος εἶνε ὑποχρεωτικός καὶ ἐνγενικός. Δὲν ζητᾷ τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸν. Εἶνε πρόθυμος σὲ θυσίας. Καί ὅσο γιὰ τὴς δαπάνες, δὲν τὴς λογαριάζει ποτέ. Γιατὶ ἔχει μιὰ κλίσι στὴν σπατάλη.

Ὁ ἐνωστής κυριαρχεῖται πάντοτε ἀπὸ τὴν μενάλην καὶ νοσηρὴ φιλαυτία του. Ἄν θὰ σὰς κάμῃ ἕνα κολλημένο, θὰ φροντίσῃ ν' ἀναιμῇ σ' αὐτὸ καὶ τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ πεισιμαρτῆς θὰ σὰς καταδιώξῃ μὲ τὴν ἀγάπην του καὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ εὐκόλα. Τὰ δύο κυριώτερα χαρακτηριστικὰ του εἶνε ἡ ἰσχυρὴ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονή.

Ὁ δειλὸς χρησιμοποιεῖ πάντοτε ὑπονοούμενα. Δυσκολεῖται νὰ πῇ τὰ πράγματα μὲ τὸ ἀληθινὸν τοὺς ὅρους. Καὶ φοβάται πάντοτε ὅτι δὲν κατανοεῖται νὰ ἐκφράσῃ ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἠθελε νὰ πῇ.

Ὁ τολμῆρος εἶνε ἕνας ἀνθρώπος ἐπικινδύνος γιὰ τὴς γυναίκας. Γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὴς παρασύρῃ πολὺ μακριὰ. Τὸ μενάλον του προσόν εἶνε ἡ πειστικότητα.

Ὁ ζηλιάρης εἶνε κατὰ βάθος πολὺ ἐγωιστής. Ἡ ζήλεια του τὸν κάνει νὰ ὑποφέρῃ. Καί χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει ἴσως κάνει δυστυχισμένους καὶ ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾷ.

Ὁ τοιγκοῦνης θέλει νὰ βλέπῃ σὲ ὅλα τὴν γὰζι καὶ τὴν οἰκονομία. Δὲν θὰ σὰς συνχωροῦσε ποτὲ ἕνα φόρεμα μὲ πολλὰς πτυχῆς ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ νύνη διπλάσιο ὑφασμα ἀπὸ ἕνα ἄλλο καὶ δὲν θὰ σὰς ἀφιέρωνε οὔτε ἕνα λεπτό, ἂν δὲν εἶχε κανονίσει πρῶτῃτερα ὅλες

τὴς δουλειᾶς του. Ὁ αἰσθηματικός τέλος, εἶνε τρυφερός καὶ βλέπει πάντοτε τὰ ὅλα φίλος ἀλλὰ πολὺ μέτρον σὺν ἕκσει. Νὰ τώρα πᾶς γράφει καθένας ἀπὸ αὐτοὺς σὲ μιὰ νῆα τὴν ὁποία συμπαθεῖ:

Ὁ ΠΙΣΤΟΣ «... Ἄν δὲν φοβόμουν ὅτι θὰ σὰς ἔβλεπα, θὰ σὰς ζητοῦσα νὰ μοῦ δώσατε καὶ ὅλους τοὺς ἐπιμένοντες χοροὺς. Μετὰ τὴν ἀναγνώρισί σας, δὲν μπορέσα νὰ χορεύω μὲ καμμιάν ἄλλη...»

Ὁ ΑΣΑΤΟΣ «...Εἰσαοτε ἀληθινὰ ὑπέροχην. Νίνα! (Μπορῶ νὰ σὰς μιλῶ μὲ τὸ μικρὸ σας ὄνομα;) Θάβηλα νὰ σὰς ἐξαδέλεια σήμερα!»

Ὁ ΓΕΝΝΑΙΟΔΟΡΟΣ «...Γιατὶ φύγατε τόσο νωρίς; Μείναμε τόσο λίγο μαζί, ποὺ δὲν μπορέσα νὰ σὰς πῶ τίποτε... Ἐλπίζω, ὁμως, πᾶς θὰ βρῶ πολὺ σύντομα αὐτὴ τὴν εὐκαιρία... Μπορῶ νὰ ἔρθω σὺν τῷ σὰς πᾶν μαζί μὲ τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ σας γιὰ νὰ φάμε μαζί...»

Ὁ ΕΓΩΪΣΤΗΣ «... Σὰς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην, γιὰτὶ δὲν μπορέσα νὰ χορεύω αὐτὸ τὸ ταγκό μαζί σας. Εἶναι ὁ μόνος χορὸς στὸν ὁποῖο δὲν τὰ καταφέρνω. Στὰ «ἄλκου» ἀποτελούσαμε ἕνα πολὺ ὁμορφὸ ζευγάρι...»

Ὁ ΠΕΙΣΜΑΡΤΗΣ «... Θὰ ξαναῖδωθῃτε, χωρὶς ἀμφιβολία. Δὲν θὰ πάω νὰ τὸ ἐπιθυμῶ ὡς ποὺ αὐτὴ ἡ εὐχὴ μοῦ νὰ πραγματοποιηθῇ...»

Ὁ ΔΕΙΛΟΣ «... Θάβηλα νὰ σὰς γράψω τόσα πράγματα, ποὺ δὲν μπορέσα νὰ σὰς πῶ προχθὲς τὸ βράδυ. Θὰ τὰ πιστεύατε; Ἰσως θάπρεπε νὰ σὰς τηλεφωνήσω. Ἀλλὰ διατάζω... Οἱ λέξεις ἐκφράζουν τόσο λίγο ἐκεῖνον ποὺ θάβηλε κάνει νὰ πῇ...»

Ὁ ΤΟΛΜΗΡΟΣ «... Αὐτὸ τὸ «σοῦπράκι» πάρτυ, γιὰ τὸ ὁποῖον σὰς μίλησα κατὰ τὸ τελευταῖο φῶς, ποὺ χορεύαμε μαζί, θὰ εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένο. Ἡ μητέρα σας ἔδωκε σχεδὸν τὴν συγκοτάθει τῆς θὰ πείσω καὶ τὸν πατέρα σας...»

Ὁ ΖΗΛΙΑΡΗΣ «... Δὲν μπορῶ νὰ κρύψω ὅτι στενοχωρήθηκα πολὺ ποὺ σὲ εἶδα νὰ χορεύς μαζί μὲ τὸ Νίκο καὶ τὸν Ἀνδρέα. Εἶναι καὶ οἱ δύο πολὺ καλοὶ καὶ τοὺς ἀγαπᾷ... Ἀλλ' ἡ καρδιά μου σφίγγεται στὴ σκέψιν ὅτι σὲ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους...»

Ὁ ΤΕΙΓΟΝΗΣ «... Μοῦ ἀρεσαν τὰ καλοχτενισμένα μαλλιά σου. Πρέπει νὰ ἔξῃς ὅτι τὰ ἀκατάστατα μαλλιά μοῦ δίνουν στὰ νεύρα... Ἀναγκάστηκα νὰ φύγω πρὶν ἀπὸ σενα. Πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ μηνός κι' ἐγὼ νὰ κλονίσω κατὶ λογαριασμούς...»

Ὁ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ «...Ποτέ δὲν ἤσαοτε τόσο ὥρασι. Ὅταν τὸ χέρι σας ἐσφίξε ἀπὸ τὸ δικό μου, μιὰ μικρὴ λάμψις φώτισε τὰ μάτια σας. Τὴν ξαναβλέπω πάντα... Αὐτὴ ἡ λάμψις φωτίζει τὴ ζοή μου...»

Ὁ ΔΕΙΛΟΣ «... Θάβηλα νὰ σὰς γράψω τόσα πράγματα, ποὺ δὲν μπορέσα νὰ σὰς πῶ προχθὲς τὸ βράδυ. Θὰ τὰ πιστεύατε; Ἰσως θάπρεπε νὰ σὰς τηλεφωνήσω. Ἀλλὰ διατάζω... Οἱ λέξεις ἐκφράζουν τόσο λίγο ἐκεῖνον ποὺ θάβηλε κάνει νὰ πῇ...»

Ὁ ΤΟΛΜΗΡΟΣ «... Αὐτὸ τὸ «σοῦπράκι» πάρτυ, γιὰ τὸ ὁποῖον σὰς μίλησα κατὰ τὸ τελευταῖο φῶς, ποὺ χορεύαμε μαζί, θὰ εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένο. Ἡ μητέρα σας ἔδωκε σχεδὸν τὴν συγκοτάθει τῆς θὰ πείσω καὶ τὸν πατέρα σας...»

Ὁ ΖΗΛΙΑΡΗΣ «... Δὲν μπορῶ νὰ κρύψω ὅτι στενοχωρήθηκα πολὺ ποὺ σὲ εἶδα νὰ χορεύς μαζί μὲ τὸ Νίκο καὶ τὸν Ἀνδρέα. Εἶναι καὶ οἱ δύο πολὺ καλοὶ καὶ τοὺς ἀγαπᾷ... Ἀλλ' ἡ καρδιά μου σφίγγεται στὴ σκέψιν ὅτι σὲ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους...»

Η ΕΚΔΙΚΗ ΤΗΣ ANNET

μου κι' είχα ξεχάσει πιά την 'Αννέτ, τις τύψεις μου, τα πάντα.

Κάθε φορά που βρισκόμουν κοντά της γινόμουν άλλος άνθρωπος. Δεν είχα αναρωτηθεί ποτέ μου αν την αγαπούσα ή όχι. Εκεί κάτω, μέσα στην καρδιά της ζούγκλας, τα ανθρώπινα αισθήματα δεν έχουν όνομα. Είχε απλά, βίαια, όρμητικά, ασυγκράτητα. Κι' ήταν τέτοιο το αισθήμα που μου ενέπνεε η Γιαμίνα. Μιά μυστηριώδης, μία ακατανίκητη έλξη, με τραβούσε κοντά της.

Δραματικό διήγημα

Ο ήλιος είχαν αρχίσει να κατεβαίνει στον ορίζοντα. Η ημέρα έσβυε σιγά-σιγά.

Η 'Αννέτ, η γυναίκα μου, ήταν καθισμένη πλάι μου, στην ταράτσα του ξύλινου σπιτιού μας. Κιττάζε το θλιμμένο πρόσωπό της κι' ένοιωθα μεγάλη ντροπή γιά κείνο που επρόκειτο να κάνω.

Κι' όμως ήξερα πως θαφεύγα πάλι, όπως κάθε βράδυ, από δυο μήνες τώρα. Ξαφνικά, σηκώθηκα από τη σαίζ-λόγκ, όπου ήμουν ξαπλωμένος.

— Ποθ' ηγαίνεις; Γζαίμης; με ρώτησε η 'Αννέτ με φωνή που έτρεμε έλαφρά.

— Πάω να κάνω έναν περίπατο, απάντησα. Θα γυρίσω την ώρα του φαγητού.

Η 'Αννέτ δεν είπε τίποτε. Τι θα μπορούσε να πη; Κάθε βράδυ της έλεγα τα ίδια λόγια. Και κάθε βράδυ γύριζα κατά τα μεσάνυχτα και κάποτε πολύ αργότερα...

— Επειτα από λίγη ώρα έσπρωχνα την καλαμένα πόρτα μιάς μικρής καλύβας.

— Γιαμίνα!

— Τζαίμης!

Η μικρή ιθαγενής έτρεξε να πύση στην αγκαλιά μου.

Την έσφιγγα τώρα πάνω στο στήθος

Δεν απέδωκα τότε σημασία σ' αυτά τα λόγια της γυναίκας μου. 'Αλλωστε, ούτε η ίδια μου ξαναμίλησε ποτέ γιά το ίδιο ζήτημα. Θάλεγε πως είχαμε συμφωνήσει και οι δύο να μην ξαναμιλήσουμε γι' αυτό. Η αλήθεια είναι, βέβαια, πως δεν θάχαμε να πούμε μεγάλα πράγματα.

Η ζωή μας συνεχιζόταν τώρα ήρεμη και μονότονη, σαν τίποτε να μην είχε συμβεί. Μόνον ότι δεν πήγαινα πιά κάθε βράδυ γιά να συναντήσω τη Γιαμίνα, όπως πριν. Θάφηνα να περάσω ένα διάστημα χωρίς να την ιδώ. 'Επειτα, θάβλεπα τί έπρεπε να κάνω.

Είχαν περάσει τώρα δυο βδομάδες από τη μοιραία εκείνη νύχτα.

— Ένα μεσημέρι, καθώς έτοιμαζόμουν να πλαγιάσω, άκουσα τα τάν-τάν των ιθαγενών να χτυπούν σαν δαιμονισμένα.

— Έτρεξα άμέσως στην είσοδο του σπιτιού κι' είδα τότε μιά απερίγραπτη σκηνή. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, ζώα, έτρεχαν όλοι μαζί, κυριευμένοι από έναν αλλόκοτο πανικό.

— Τι συμβαίνει; ρώτησα έναν απ'αυτούς.

— Τα μυρμήγκια, μου απάντησε. Κατεβαίνουν προς το χωριό.

— Ήξερα τι έσήμαινε αυτό.

Τα μυρμήγκια της ζούγκλας δεν είναι όπως εκείνα που ξέρουμε στην Εύρωπη. Έχουν το μέγεθος ενός κανθάρου και είναι το ίδιο μαύρα και γυαλιστερά. Σχηματίζουν τεράστιες στρατιές και έφορμούν έναντιον των καταυλισμών και ολόκληρων χωριών. Μπαίνουν τότε άφοβα μέσα στα σπιτία και αλλοιώνουν στον άνθρωπο που θα βρεθεί μπροστά τους. 'Απλώνονται άμέσως σ' όλο το σώμα του, χώνουν το μυτερό ρύγχος τους μέσα στις σάρκες του και κάνουν αδύνατη κάθε αντίσταση. Κάθε χρόνο, ένας μεγάλος αριθμός ιθαγενών, που συμβαίνει να παραπληηθούν μέσα στη ζούγκλα, βρίσκουν έναν οίκτρο θάνατο απ' αυτά τα μυρμήγκια.

— Έπρεπε τώρα να φτάσουμε στο γειτονικό λόφο. Αυτό προσπαθούσαν να κάμουν και όλοι αυτοί οι ιθαγενείς που έτρεχαν γύρω μας.

— Γρήγορα, 'Αννέτ! φώναξα.

Βγήκαμε μαζί κι' αρχίσαμε να τρέχουμε. 'Αλλά σε λίγο την έχασα από τα μάτια μου. Θα είχε αναμειχθεί, χωρίς αμφιβολία, με τους ιθαγενείς, που έτρεχαν από όλα τα μέρη.

Σκέφθηκα επίσης τη μικρή Γιαμίνα. 'Αλλά γιάτί τάχα θάπρεπε ν' ανησυχώ; Μήπως δεν ήξερε ότι έπρεπε να φύγει και να τρέξει προς το λόφο, αφή-

νοντας την καλύβη της στη διάθεση των μυρμηγκιών;

Η σύγχυσις πάνω στο λόφο ήταν απερίγραπτη.

Σε λίγο, διακρίναμε καθαρά τη μαύρη και γυαλιστερή στρατιά των μυρμηγκιών, που είχαν μπει μέσα στο χωριό. Ήσαν τόσα πολλά, που οι δρόμοι, οι τοίχοι, ακόμα και οι στέγες των σπιτιών είχαν μαυρίσει.

Η αγωνία έσφιγγε τα στήθη όλων. Θα σταματούσαν εκεί ή θα συνέχιζαν την πορεία τους προς το λόφο; Θάρχιζε τότε ένα καινούργιο τρελλό τρέξιμο, γιάτί κανείς δεν σκεπτόταν, βέβαια, ότι θα μπορούσε ν' αντισταθεί σ' αυτούς τους μικροσκοπικούς αλλά άδυσώπητους έχθρους.

— 'Αλλ' η σωτηρία ήρθε μόνη της. Κι' ήταν το ίδιο απροσδόκητη όπως και η εμφάνισις των μυρμηγκιών.

— Άγριες κραυγές ξεσχισαν σε λίγο τον αέρα. Σύννεφα από μικρά μαύρα πουλιά, που οι ιθαγενείς αποκαλούν «μπάνγκο» εμφανίσθηκαν, ξαφνικά, και ρίχτηκαν με μανία έναντιον των μυρμηγκιών, ξεφωνίζοντας σαν δαιμονισμένα.

Τα «μπάνγκο» είναι οι άδυσώπητοι έχθροι των μυρμηγκιών. 'Ελκούνται μ' έναν τρόπο μυστηριώδη από την οσμή τους και τα παρακολουθούν στις μετακινήσεις τους, κάθε φορά που βγαίνουν από τις φωλιές τους. Μά' έχουν την ποιηρία να μην επιτίθενται έναντιον μεμονωμένων μυρμηγκιών. Τα αφήνουν να σχηματίσουν μεγάλες ομάδες κι' έπειτα ρίχνονται έναντιον των και τα έξολοθρεύουν στη στιγμή.

Αυτό έγινε και τώρα.

— Από το ύψος του λόφου παρακολουθήσαμε την άγρια πάλη μεταξύ των «μπάνγκο» και των μυρμηγκιών. Οι ιθαγενείς γύρω μου ξεφώνιζαν από χαρά και νομίζω πως πολλές φορές έκαμα κι' εγώ το ίδιο.

— Επειτα από αρκετή ώρα, είδαμε τα πουλιά να φεύγουν. Καταλάσαμε τότε ότι ο κίνδυνος είχε περάσει και ξεκινήσαμε γιά να γυρίσουμε στο χωριό.

Οι δρόμοι ήσαν γεμάτοι από πτώματα μυρμηγκιών.

Μερικά, έδω κι' εκεί, ζούσαν ακόμη. 'Αλλ' ήσαν ελάχιστα. Και τα παιδιά των ιθαγενών εύρισκαν έξαιρετική ευχαρίστησι να τα σκοτώνουν.

Σκέφθηκα πως η ευκαιρία ήταν κατάλληλη γιά να πω μερικές λέξεις στη Γιαμίνα και τράβηξα προς το μέρος της καλύβας της.

— 'Αλλ' όταν έφτασα εκεί, αντίκρουσα ένα ανατριχιαστικό θέαμα.

Η μικρή ιθαγενής ήταν δεμένη σ' ένα δέντρο και το σώμα της είχε βαφή κατακόκκινη από το αίμα που έτρεχε από αναριθμητες πληγές. Το όμορφο πρόσωπό της ήταν κι' αυτό μιά φρικώδης πληγή. Τα μάτια και η μύτη της έλειπαν ολότελα!

Κατάλαβα τότε τί είχε συμβεί.

Κάποιος είχαν έπωφεληθεί από τη σύγχυσι γιά να δέσει τη Γιαμίνα στο δέντρο. Κι' η δυστυχισμένη είχε γίνει βορά των μυρμηγκιών.

Κάποιος... Μιά σκέψις πέρασε ξαφνικά από το μυαλό μου. Κι' αρχισα να τρέχω προς το σπίτι μου. Μπήκα μέσα και σωριάσθηκα σε μιά καρέκλα.

Η 'Αννέτ με άκουσε και παρουσιάσθηκε μπροστά μου. Είδα άμέσως πως ο λαιμός της ήταν γεμάτος από τσαγρονίσματα. Πως δεν τα είχα προσέξει πρωτίτερα, όταν είχαμε συναντηθεί στο λόφο; Η 'Αννέτ είχε εκδικηθεί την άτυχη Γιαμίνα σκληρά.

Η Γιαμίνα είχαν αντισταθεί βέβαια. 'Αλλά, στο τέλος, είχαν υποκύψει. Γιάτί η γυναίκα μου ήταν δυνατότερη.

— 'Αννέτ, φώναξα, γιάτί το έκαμες αυτό;

Με κύτταξε με μιά έκφρασι θριάμβου στα μάτια.

— Τώρα δεν υπάρχει κανείς ανάμεσά μας, απάντησε.

Με μιά ένστικτώδη κίνησι, το χέρι μου πήγε στη ζώνη μου. 'Εθγάλα άμέσως το περιστροφό μου και πίεσα δυο φορές τη σκανδάλη...

Οι σφαίρες βρήκαν την 'Αννέτ στο στήθος.

Την είδα να γουρλώνει τα μάτια της γεμάτη κατάπληξι και φρίκη, να τα στηρίζει επάνω μου με πόνο και να σφίγγει το άριστερό μέρος του στήθους της με το χέρι της που γέμισε άμέσως αίματα.

— Τζαίμης!... κατάρθωσε να τραυλίση.

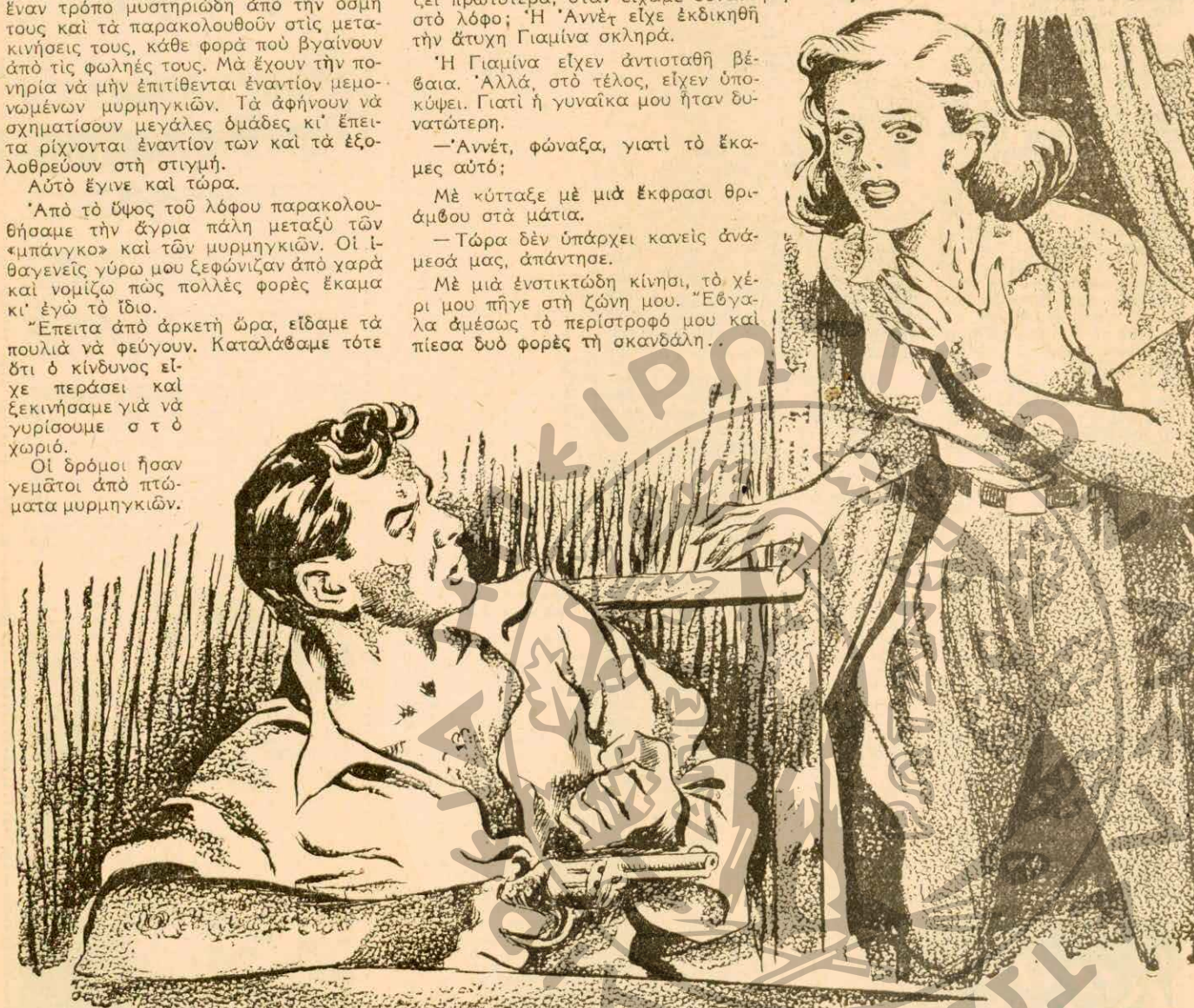
— Ήθελε κάτι να πη ακόμα μά δεν μπόρεσε. Κόκκινος άφρός αίματος γέμισε το στόμα της και πρόβαλε στα χείλη της.

Τα γόνια της λύγισαν έξαφνα. 'Απλώσε τα χέρια της, όπως απλώνει το πληγωμένο πουλί τις φτερούγες του και σωριάστηκε κάτω νεκρή!...

Τι περισσότερο να σάς διηγηθώ; 'Ημουν τη στιγμή αυτή ένας τρελλός. Θα ήθελα να είχα πεθάνει... Ναι, ο πόνος μου είναι μεγάλος, αβάσταχτος.

— Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε. Και, στο μεταξύ, ξαναγύρισα στην Εύρωπη. 'Αλλ' άδικα προσπάθω να βρω την ήρεμία και τη γαλήνη. 'Η ανάμνησις της Γιαμίνας και της 'Αννέτ με βασανίζουν πάντα... Είμαι, χωρίς αμφιβολία, ένας μεγάλος ένοχος... Κι' είναι στιγμές που νομίζω πως θα τρελασθώ... 'Ισως νάχω τρελασθεί κιόλας...

HAPPY MORPENT

— Έθγάλα άμέσως το περιστροφό μου...

ΠΩΣ ΧΩΡΙΖΟΥΝ οί Νεοϋορκέζοι

Και πώς σκηνοθετούνται οι άπιστιες των συζύγων

Ο πολυς κόσμος πιστεύει ότι είναι εύκολο να διαζευχθείς. Αυτό όμως δεν αληθεύει. Τολμήστε να προσγειωθείτε για έναν λόγο της πολιτείας της Ν. Υόρκης.

Πρώτα, η Νέα Υόρκη έχει την αυστηρότερη νομοθεσία διαζυγίων απ' όλες τις αμερικανικές πολιτείες —εκτός της Νότιας Καρολίνας. Θάπρεπε λοιπόν να συμπεράνει κανείς ότι είναι δύσκολο να διαζευχθείς. Αλλά όχι. Στά αντιστοίχως να χωρίσουν. Κι όμως τα διαζύγια της Ν. Υόρκης ξεδι-δύουν περισσότερα από 1.000 αποφάσεις διαζυγίου κάθε μήνα. Ενώ στο Ρένο, την περίφημη πόλη των διαζυγίων, δεν συμπληρώνεται ο αριθμός των διαζυγίων. Έχει δηλαδή δημιουργηθεί στη Ν. Υόρκη μια σημαντική κ' επιβεβαιω-στατή «βιομηχανία διαζυγίων», που συντηρεί ένα πλη-θος δικηγόρων, ντετεκτιβ, κλπ.

Όταν ένα αντρόγυνο, Νεοϋορκέζων θέλει να χωρίσει, γιατί θεωρεί αδύνατη τη συμβίωση, υποφέρει από πένη ή από πτώση στην οικονομία, ή από τη δουλειά στο Ρένο, ή στις πολιτείες του Αρκάν-σας, της Φλόριδας, του Γου-δίνγκ του Αϊντάχο, κλπ. που παρέχουν κάθε ευκολία στην έκδοση των διαζυγίων, για να συνδεθούν ξέ-νους μ' αυτό τον τρόπο. Τα έξοδα όμως του ταξιδιού και της διαμονής — γιατί πρέπει να μείνουν εκεί οι ενδιαφερόμενοι επί ένα νοο-νικό διάστημα, ώστε να θεω-ρηθούν μόνιμοι κάτοικοι — μαζί με τη δικηγόρική αμοι-βή, κλπ., φτάνουν σ' ένα ποσό 1.200—1.500 δολ-λαρίων. Λίγοι είναι δε ελ-θείν να πληρώσουν τόσο νοήματα. Για τα 99% των Νεοϋορκέζων, είναι ανέφικτη πολυτέλεια ένα τόσο πολ-δάπανο διαζύγιο.

Έτσι λοιπόν, οι περισσό-τεροι μένουν εκεί που βρί-σκονται και καταφεύγουν σε τεχνάσματα για να χωρί-σουν. Ο μόνος λόγος διαζυ-γίου που παραδίδεται η νομοθεσία της Ν. Υόρκης, είναι η συζυγική άπιστία. Όταν λοιπόν δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα οι έν-δεια για διαζύγιο, οι Νεοϋορκέζοι...

PERMANANT

ΦΑΡΜΑΚΑ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Αν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Σημ.: Αι προσκομιζόμενα
το παρόν απόκομμα λαμ-
βάνουν δωρεάν κάτι.

Latia
ΚΡΑΓΙΟΝ

διαφερόμενοι, φροντίζουν να τη σκηνοθετήσουν.

Προτιμούν να πούμε πόσο δύσκολο είναι ν' αποδειχθεί μια πραγματική συζυγική ά-πιστία. Η συζυγική ά-πιστία, που θεωρείται ότι ο άντρας της την άπιασε, πρέπει ν' απο-τανθιστεί σ' ένα απ' τα 3.000 ιδιωτικά αστυνομικά πρακτο-ρεία της Ν. Υόρκης. Ένας ντετεκτιβ αναλαμβάνει τότε να παρακολουθήσει το σύζυ-γο. Συνήθως, φροντίζει να διασκοπεί πολλές ημέρες αλ-τή η παρακολούθησή, για να πληρώσει περισσότερα η κυρία. Μεταμφιέζεται σε πλάσι, ή σε υδραυλικό, για να κατορθώσει να υπή στο διαμέρισμα, όπου υποπτεύ-εται ότι καταφεύγει το ένο-χο ζευγάρι και τέλος αφού συγκρατήσει όλα τα στοι-χεία, η σύζυγος παίρνει α-ζί της ένα ή δύο μάρτυρες που κάνει έφοδο στην έρω-τική φωλιά. Πρέπει τώρα να της ανοίξουν την πόρτα, να υπή αυτή πρώτη—γιατί, αν υπή κανείς άλλος, υποπεί να θεωρηθεί παραβίαση οι-κονομικού ασύλου — και να δρο το σύζυγό της και τη φίλη του σε τέτοια κα-τάσταση, ώστε να μη μείνουν καμιά αμφιβολία για το ελ-δος των σχέσεων τους. Οα καλέση τότε τους μάρ-τυρές της. Ο ντετεκτιβ που τη συνοδεύει συνήθως, θα τραβήξει μερικές φωτο-γραφίες, φροντίζοντας συγ-γοράσει ν' αποτύχει τις νοο-βίες και τις νοσταλγίες του ένδου ζευγαριού! Και ν' ο-λα αυτά τα αποδεικτικά στοι-χεία, η σύζυγος θα υπο-βάλει επί τέλους να λησθή διαζύγιο και διαζύγιο.

Εννοείται ότι, αν ο σύζυ-γος λαδώνει κάπως τις συ-μφιλίξεις του είναι πρακτι-κώς αδύνατον να γίνουν αλ- αυτά και να διαπιστωθεί η ένοχη του. Γιατί δεν θεωρεί-ται άρετη απόδειξη άπι-στίας το ότι έκανε συντα-φία με μια άλλη γυναίκα; ή το ότι πήγαινε στο διαμέρι-σμά της κ' έβρισκε επί ώρες μαζί της...

Τα πράγματα όμως γίνονται πολύ εύκολα. Όταν οι δύο σύζυγοι συμφω-νίσουν να σκηνοθετήσουν μιαν άπιστία, για να ξεγε-λάσουν το δικαστήριο και να πάρουν το διαζύγιο τους. Στην περίπτωση αυτή, ο δι-κηγόρος τους τους συνιστά μιά απ' τις πολλές γυναί-κες, που έχουν ως επάγγε-λος να παίζουν το ρόλο της «άλλης». Οι γυναίκες αυτές είναι συνήθως δακτυλονό-φοι ή νοσοκόμοι, που συμ-πληρώνουν τα έσοδά τους μ' αυτήν την έκτακτη «ένο-για» στις ελεύθερες ώρες τους. Μπορούν να παίξουν τοίς φορές μέσα σ' ένα βράδυ την ίδια κωμωδία, πληρώνοντας δε συνήθως 10 δολάρια για κάθε φορά. Πρέπει να διακριτικές και έντιμες, ώστε να μην επιει-σθούν άρκετά εκδυσ-σμούς. Δεν κινδυνεύουν δε να εκτεθούν, γιατί δεν ανα-

φέρεται καθόλου το όνομά τους στη δική του διαζυγίου. Οι ντετεκτιβ κερδίζουν συ-νήθως περί τα 40 δολάρια από κάθε τέτοια υπόθεση, κ' οι δικηγόροι 300 δολάρια περίπου.

Οι δικαστές δεν μπορούν να μη χορηγήσουν το διαζύ-γιο, εφ' όσον υπάρχουν τέ-τοιες αποδείξεις άπιστίας. Κι όμως έχουν κατά βά-θος ότι πρόκειται περί κω-μωδίας...

Ωστόσο, οι σύζυγοι που χωρίζουν μ' αυτό τον τρόπο, κινδυνεύουν να θλάσουν το στάβιό τους. Ίδιως αν άνο-λούνται με την πολιτική, οι αντίπαλοί τους στις εκλο-γές θα έπωλεθηθούν για να τους κατηγορήσουν ως «ά-νηθικους». Κι αυτοί δεν θα μπορούν βέβαια ν' απαντή-σουν ότι ή δόθεν ένοχη έρω-τική σκέσι τους ήταν ψευτι-κη...

Γι' αυτό, πολλοί προτι-μούν, αντί του διαζυγίου, το δόμο της άκυρώσεως του γάμου. Αν αποδείξουν δη-λαδή πως ο γάμος τους στη-ρίχθηκε σε κάποια άπιατη θεωρεία, σαν να μην έγινε ποτέ. Έτσι, κ' αν τον άκο-λούθησε συζυγική συμβίωση, άλοκλήσαν έτών.

Μιά απ' τις πιο συνηθι-σμένες μεθόδους αυτού του είδους είναι η έξη: Η σύ-ζυγος αποδεικνύει ότι ο άν-τρας της πόν πανταυτούν της μίλούσε μ' ένθουσιασμό για τα παιδιά που θ' άπο-κτούσαν, ενώ μετά το γάμο της ώμολόγησε ότι δεν ήθελε παιδιά κ' ότι της τάλεσε αυτά για να την ξεγελάσει. Η ίδια ιστορία παρουσι-άζεται περί τις 50 φορές κά-θε βδομάδα στα δικαστήρια της Ν. Υόρκης. Πώς να μη σαστίσει κανείς με την ύπερφυση μνήμη των συ-ζύγων, που θυμούνται αλ-τ' έλεει τί τους είπε το έτερόν τους ήμισυ από τόσων έτών.

Άπιατη μπορεί επίσης να θεωρηθεί το ότι ο σύζυγος ύποστηκε να γίνει κάτι θρη-σκευτικό γάμο μετά τον πολιτικό, αλλά δεν κράτησε το λόγο του. ή όταν πα-ράστη τον πλούσιο, να μεί-ναι προγαμιακά! Άρε κ' ν' αποδειχθούν αυτά, για ν' άκυρωθεί ο γάμος και ν' άνασπεί την έλευθερία του το ανδρόγυνο.

Το ρεβέλλορ κατά των κατσαρίδων

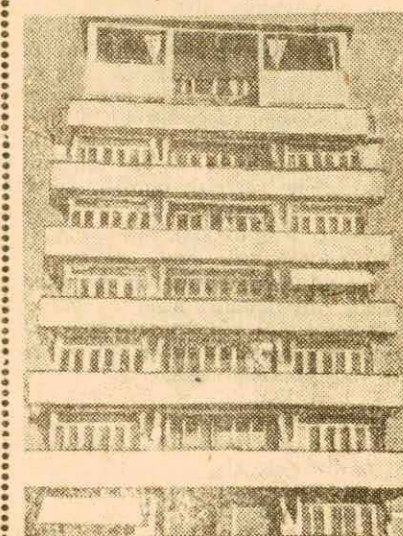
Σ' ένα ξενοδοχείο μιάς μεξικανικής πόλεως, άκού-σθηκαν ένα βράδυ 47 άλλες, πάλληλοι πυροβολισμοί απ' το δωμάτιο ενός πελάτου. Φυσικά, άναστατώθηκε ο κόσμος, έτρεξε η άστυνο-μία, κ' ο πελάτης έδή-γησε τότε ήσυχώτατα ότι είχε μεταχειριστεί το ρεβέ-λλορ του για ν' άποκρούσει μιά έπιδρομή κατσαρίδων!

Το δράμα της Παλαιστίνης συνεχίζεται. Οι δύο άντιμα-χόμενες παρατάξεις μετα-χειρίζονται κάθε μέσο για να επιτύχουν το σκοπό τους. Στη φωτογραφία μας βλέπετε έναν Άραβη να κρατά στην άγκαλιά του ένα μωρό Έβραίο που το άπέσπασε από την άγκαλιά της υπέρσους του με την άπειλή του περισσό-φου του.

ΟΙ «ΑΝΘΡΩΠΟΙ — ΣΑΝΤΟΥΪΤΣ»

Μιά παρέλαση στρώς δρόμους της Στοκχόλμης «ανθρώπων — σάντουιτς» που διαρρηγνύουν μια καινούργια μά-κα λογιστικών μηχανών.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΠΙΤΙΑ

Οι Σουηδοί αρχιτέκτονες ελαιοάρι-σαν ένα νέον τύπο σπιτιών, που πα-ρέχουν όλες τις άνεσεις και έπι πλέ-ον είναι πλημμυρισμένα στο έσωτερι-κό τους από φως και ήλιο χάρη στην ειδική διαρρύθμιση των παρα-θύρων των.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ του παλιού καιρού

Άρχαίοι Αιγύπτιοι και
αυλική του Μινωός

Δεν υπάρχουν λοιπόν μόνο στην Άγγλία φαντάσματα... Οι τελευταίες ειδήσεις απ' τη Στοκχόλμη αναφέρουν ότι, σ' ένα στοιχειωμένο σπίτι, μιά «κυ-ρία με γκρίζα» περνάει μέσα από κλειστές πόρτες, τοίς άλ-λες γυναίκες με φορέματα πα-λίας μόδας πλέκουν καθισμέ-νες σ' ένα καναπέ, και μιά πο-λυθρόνα έχει την αλλόκοτη ιδι-ότητα να σπάζει μακριά ο-ποιον καθέται σ' αυτήν!

Με την ευκαιρία αυτή, ο δι-ακρινόμενος συγγραφέας και δημοσιογράφος Τρέβορ Άλλεν αναφέρει διάφορες περίεργες περιπτώσεις φαντασμάτων. Βα-σιλείται δε στις άφηρησες προ-σώπων άπολύτως άξιοπιστων και σοβάρων.

Ένα απ' αυτά ήταν ο άνο-γολόγος Ράφ Λάδερς, που έκαμε άνασκαφές στην Τελ—έλ—Άυάνα, τη νεκρή πόλη των Φαραώ. Άκονατέν, στις όθες του Νείλου, Σαν μορφωμένος και θετικός έπιστήμων, δεν ή-ταν καθόλου έπιστος. Δεν πί-στευε π.χ., το γνωστό θαύλο της κατάρσε του Τουταγνά-μων, που προκάλεσε το θάνα-το όλων δευήλων τον τάφο του.

Κι όμως, τις νύχτες είδε κ' άκουσε επανειλημμένως παρά-ξενα κ' άνεξηγητα φαινόμενα. Άνάμεσα στα άνογία έρείπια... Π.χ., τραγούδια και μουσική από άνυπαρκτα όργανα και άλλες μορφές ντυμένες με κο-στούμια της έποχής των Άκε-νατέν (του 14ου αιώνα π.Χ.).

Οι σκεπτικιστές θα άπαντή-σουν άσφαλώς ότι τον ξεγέλα-σε η έωλη φαντασία του... Το ίδιο όμως θα πούν και νιά τις άφηρησες ένος άλλου άνο-γολόγου, με τεράννη λογι-κή του διασώμου Άουτου Έ-δανς:

Ο Έδανς έκανε τις άνασκα-φές των Μινωικών άνακτόρων της Κνωσσού, στην Κρήτη. Μιά νύχτα, άκουσε κάτι παράξενα θορύβους. Σηκώθηκε απ' το κοσβάτι του, ποσώρησε άνά-μεσα στα έρείπια κ' είδε τότε ν' άναβάνη τη μενάλη σκάλα των άνακτόρων μιά πομπή από αυλικούς κ' από υπηρέτες που...

Η κ. Γκράντμιν τον δεδωίσε ότι τα νεύρα του του είχαν σκα-ρώσει το άσπρη έκείνο παι-νίδι.

Ο έφημέριος αυτός ήταν νέ-ος και ύνίστατος. Κι όμως, σε λίγες βδομάδες πέθανε έα-φνικά! Οι νεκροί που τον σά-ναζαν τον είχαν πάρει κοντά τους...

Φιλί... υπεβρύχιον!

Σ' ένα καινούργιο φιλμ, που γυρίζουν τώρα η Έλλα Ρέινε κ' ο Ρόντ Κάμερον, έπρεπε να φληθούν θερμά, στην άκρη της πισίνας. Πάνω όμως στο φιλμ, ζαλίθηκαν ίσως, έχασαν την ίσορροπία τους κ' έπεσαν άγκαλισμένοι μέσα στο νερό... όπου συνέχισαν το φιλμ τους, άγνωστον για πόση ώρα! Οι κακόγλωσσοι βεβαιώνουν ότι έ-πεται απ' την άπροσδόκητη αυτή σκηνή, το νερό της πι-σίνας ήταν ζεματιστό... απ' τη φλόγα του φιλμού!

κρατούσαν άναμμένες δάδες! Τους άκούσε δε να μιλούν στην άνογία και έγαλαμένη Μινωική γλώσσα.

Συμπεριφέρον ότι δεν έπρόκει-το για όπτασια μιάς στίγης, που θα μπορούσε να θεωρηθεί όπτική άπιατη. Το θέαμα αυτό διαόκεσε επί μισή ώρα!

Τέλος, ένας τρίτος άνογιο-λόγος, ο Τζωτ Τζίσινγκ, έ-ταν δοκιμάς στην Καλαβρία, είδε να περνούσαν έμπρός του λε-γεωνάριοι της τελευταίας πει-ρίδου της Ρωμαϊκής Αυτοκρατο-ρίας.

Έπεται απ' τις καταπληκτι-κές αυτές περιπτώσεις, ο Τρέ-βορ Άλλεν περιγράφει τις έμ-φανίσεις φαντασμάτων στο πα-λιό σπίτι του δουκός του Σαί-ντ—Άλμπανς, στην Άγγλία. Του τις διηγήθηκε η γνωστή διηγηματογράφος Γουίλφρεντ Γκράντμιν, που μένει σ' αυτό το σπίτι.

Την πρώτη νύχτα που έγκα-ταστάθηκαν εκεί οι γονείς της, καθώς περνούσαν απ' τον κή-πο, είδαν, στο φως του σελή-νου, έναν άνθρωπο κορεσμέ-νο σ' ένα δέντρο. Όταν έτρε-ξαν δίωκε κοντά τον έγασαν απ' τα μάτια τους. Το άλλο πρωί, έμαθαν ότι ήταν το φά-ντασμα ένος δυστυχήμένου που είχε κορεσθεί άλλοτε για όκο-νομικούς λόγους.

Μιαν άλλη μέρα η καμαρι-έρα άωρησε μέσα στην κάμα-ρα της κυρίας της και της εί-πε ότι είχε έδω στη σκάλα μιά ά-νογία κυρία με άνογία φόρεμα και με κοσμήματα που γαιο-λούσε γλυκά, τοιγυρισμένη από μιά φωτεινή άναύνηση.

Βεβαίως ότι δεν είχε δοηθή καθόλου, αλλά άπεναντίας είχε λυπηθεί όταν νάθηκε η θελκτική έκείνη όπτασια. Η κ. Γκράντμιν της έδειξε τότε ένα πορτοάτι της περίφημης «βασιλικής έννο-ουμένης» Νέλλυ Γκούν, υπέ-ρας του δουκός του Σαίντ—Άλμπανς. Κι η καμαριέρα ά-ναγνώρισε άδιστακτα την «ά-νογία κυρία».

Οι Γκράντμιν διατηρούσαν πάντοτε στενές σχέσεις με τον έφημέριο του νεογικού νοσο-κομείου. Μιά μέρα λοιπόν, ο κάλ-ος αυτές κλητικές έφτασε στο σπι-τι τους άναστατωμένος. Και διηγήθηκε ότι καθώς περνούσε απ' την αυλή της έκκλησίας του είχε φανή πως τον φώναζαν πολλές φωνές μέσα απ' τους τάφους που δοικόντουσαν έ-κεί. Είπε τρομοκρατηθεί, τότε και το είχε δάσει στα πόδια.

Η κ. Γκράντμιν τον δεδωίσε ότι τα νεύρα του του είχαν σκα-ρώσει το άσπρη έκείνο παι-νίδι.

Ο έφημέριος αυτός ήταν νέ-ος και ύνίστατος. Κι όμως, σε λίγες βδομάδες πέθανε έα-φνικά! Οι νεκροί που τον σά-ναζαν τον είχαν πάρει κοντά τους...

Σ' ένα καινούργιο φιλμ, που γυρίζουν τώρα η Έλλα Ρέινε κ' ο Ρόντ Κάμερον, έπρεπε να φληθούν θερμά, στην άκρη της πισίνας. Πάνω όμως στο φιλμ, ζαλίθηκαν ίσως, έχασαν την ίσορροπία τους κ' έπεσαν άγκαλισμένοι μέσα στο νερό... όπου συνέχισαν το φιλμ τους, άγνωστον για πόση ώρα! Οι κακόγλωσσοι βεβαιώνουν ότι έ-πεται απ' την άπροσδόκητη αυτή σκηνή, το νερό της πι-σίνας ήταν ζεματιστό... απ' τη φλόγα του φιλμού!

Μιά τραγωδία στην «πάμπα»

Ο Τζων Ουέλλες είχε τη φή-μη πως ήταν ο καλλίτερος σκο-πευτής με πιστόριοφο, σ' όλη την περιοχή του Τέξας, που περιλαμβάνεται μεταξύ του Μπρόνσβιλ και του Σάντερον. Σκότωνε τον άνθρωπό του σε ά-πόστασις τοιάντα βημάτων με την ίδια ευκολία που πατούσε κ' ένα σκορπιό. Κι είχε στεί-λει περισσότερους από έξη άν-θρώπους στον άλλο κόσμο. Βοίσκοντας πως αυτό το μέσον ήταν καλλίτερο από το να έχη άκοιτες έξηγήσεις μαζί τους.

Τώρα το πως κατώρθωσε να σκοτώσει τους αντίπαλους του, αντί να τον σκοτώνουν αυτοί, εί-νε ένα άλλο ζήτημα. Αυτό το γωστός στη γενική ταγύπη του. Γιατί ποδόναι και πι-ροβολούσε γρηγορώτερα από έ-κείνους κατά ένα έκατοστό, του δευτερολέπτου. Κι οι σφαίρες του εύρισκαν πάντα το στόχο τους.

Μα η άστυνομία είχε άνακα-λύψει πιά τα ίχνη του και ο Ουέλλες είδε, στο τέλος πως δεν μπορούσε να είναι άσφαλι-σμένος πούθενά. Άνέθηκε τότε στο άλογο του, τον πιστό του «Ρόκυ» και τραβήξε κατά το νότο, προς το μέρος του Ρίο ντελ Γκράντε, που γυρίζει το Τέξας από το Μεξικό. Αυτός ήταν ο δρόμος που έπαιοναν πάντα οι κακοποιοί, όταν ή-ζω τοις μέσα στις πόλεις κιν-δύνευε.

Και στο μέρος αυτό ξετυλί-χθηκε η πιο όμορφη, αλλά και η πιο τραγική περιπέτεια της ζωής του.

Την ημέρα που έφτασε κοντά στα σύνορα του Τέξας ο Τζων Ουέλλες ένοιωσε μεγάλη νύρα. Κι άποφάσισε να σταματήσει σ' ένα μικρό ράντσο, που βρι-σκόταν στην πλάνια ένος λό-φου.

Μιά νέα με δόλωμα μολ-

λιά, γωρισμένα στη μέση και φλογερά μάτια, τον υποδέχθηκε στην είσοδο.

— Ξέρε, του είπε, αν έχεσαι να ζήτησης τροφή και στέγη για σένα και το άλογό σου, θα είσαι πάντα ευπρόσδεκτος στο σπίτι του πατέρα μου. Αν όμως έχεσαι μ' άλλους σκο-πούς, είναι καλλίτερο να μην διασκελίσες το κατώφλι αυτής της πόρτας.

Ο Τζων Ουέλλες χαμινέ-λασε.

— Δεν ζητώ τίποτε άλλο από το να περάσω εδώ τη νύ-χτα, άπάντησε.

— Τότε άκούσθησε με, είπεν η νέα.

Και τον ώδήγησε σε μιά με-γάλη σθήουσα, με λίγιστά έπι-πλα εδώ κ' εκεί. Ένας ήλικι-ωμένος άνθρωπος καθόταν κον-τά στο τζάκι και κάπνιζε ήε-μα την πίπα του.

— Πατέρα, είπεν η νέα, σοφ

φόνος έγαν έξο.

Ο Τζων Ουέλλες θέλησε να πη τ' όνομά του. Άλλ' ο οικο-δεσπότης τον έμπόδισε:

— Δεν ζητώ ποτέ να μάθω το όνομα του ανθρώπου που φι-λοξενώ, είπε, Σύ, όμως, είναι σωστό να μάθεις το δικό μου... Λέγουαι Τάμερ... Ρολάριο Τάμερ και μένω εδώ μαζί με την κόρη μου, Κοντίτα.

Κάθισαν κατόπιν νύρας στο τραπέζι κ' έφωσαν ένα λιτό δείπνο.

Ο Τζων Ουέλλες σκεπτόταν να περάσει την άλλη μέρα τα σύνορα, Άλλά τα μαύρα μάτια της Ρολίτας τον συγκράτησαν. Και ώρτησε τον πατέρα της ήπικος υπήρχε δουλειά και γι' αυτόν στο ράντσο.

— Για έναν άνθρωπο που θέ-λει να δουλέψη ύπάγει πάντα δουλειά, άπάντησε ο Τάμερ. Έ-γω περισσότερα από γίλια κε-φάλια ζώ κ' οι κλέφτες είναι πολλοί στα μέρη αυτά...

— Άν λοιπόν, το λέει η καρδιά σου... — Μπορείτε να βασίζεσαστε σε μένα, είπεν ο Ουέλλες.

— Θα σε κρίνω από τις πράξεις σου, άπάντησε ο γέρος. Πρέπει, όμως, να έχης τα μά-τια σου τέσσερα, να σκοπεύης καλά και να μη στοιφογυρίζης

— Χορεύετε δεσποινίς;...

Τὸ λάσσο στὰ γένοια σου γωρὶς λόγο.

—Εἶσαι, ὄχι, μὴν μὴν... ἡ δουλειά του δὲν τὸν ἐνθουσίαζε. Βέβαια, ἀλλὰ κάθε φορά πού ἀντίκοιζε τὰ δύο-φασμάτα τῆς Κοντσίτας ξεγνοῦσε ἀμέσως ὅλους τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς μέσῃ στὴν πάμπαν.

Καὶ στὴ νέα ἐπίσκεψη, ὁ Τζὼν Οὐέλλες δὲν ἦταν ἀδιάφορος. Ὡστόσο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συνήθιστα τυπικὰ λόγια, πού εἶνε φυσικὰ νὰ ἀνταλλάσσοντο δύο ἀνθρώποι, ὅταν ζοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, δὲν εἶχαν πῶς ποτὲ τίποτε ἄλλο. Ἀλλὰ τὰ μάτια τοὺς ἔλεγαν πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ μπορούσαν νὰ πουν τὰ γέλια τους.

—Εἶσαι, κυριό, ἀπὸ τὸν Οὐέλλες, ἀπογοητεύτηκε τὸν Οὐέλλες, λέγοντάς του ὅτι θὰ πῆγαινε στὸ Σάντερο, ὅπου γινόταν πανηγύρι.

Γύρισε ἀπὸ κεῖ ἔπειτα ἀπὸ δύο μέρες.

—Ἀλλ', εἶπε τώρα ἔνα ὕψος συλλογισμένο καὶ περιλῆστο, ἦταν φανερό πὺς ἀπρόφευγε τὸν Οὐέλλες.

—Ὡστόσο, ὁ νέος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὴν βρῇ μὴν τις καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ. Καὶ τὸ κατώρθωσε τὸ ἄλλο βράδυ, σὲ μιά στιγμή πού ἀπουσίαζε ὁ γέρο Τάινερ.

—Κοντσίτα, τὴν αὐτίσσε, γιατί εἶσαι αὐτὸ τὸ ὕψος; Νομίζω πὺς μ' ἀποφύγετε...

—Ὡ, Τζὼν! ἀπάντησε ἡ νέα. Εἶμαι ἡ πιὸ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Καλλιτέρας νὰ μὴν πῆγαινα στὸ Σάντερο...

—Ἀλλὰ τί συμβαίνει, Κοντσίτα;

—Ἦναι ἐκεῖ καὶ πού ἐννεύει σέ μένα, Τζὼν... Τὰ γωρτὰ τῆς ἐπικινδυνεύει, μὲ τὴν φωτογραφία σου εἶνε ἀκόμα κολλημένα στὸν τοῖχο...

—Σ', ἔχουν ἐπικινδυνεύει γιὰ 5.000 δολάρια... Κι' ἐγὼ πού σ' ἀγαπῶσα τόσο...

—Κοντσίτα, ἀπάντησε ὁ νέος, εἶνε ἀλήθεια πὺς ἐγὼ ἐννεύει νὰ παραβῶν. Ἀλλ', ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα... γιατί ὁ ἀγαπῶ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν ζωὴ μου... μὲ εἶνε καίμει ἄλλων ἀνθρώπων... Καὶ νομίζω πὺς θὰ μποροῦσα νὰ φτιάξω μιά καινούργια ζωὴ...

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φορά πού εἶχαν μιλήσει αὐθόρμητα γιὰ τὴν ἀγάπη τους.

—Αὐριο κιόλας θὰ φύγω ἀπὸ τὸ ράντσο, πρόσθεσε σιγὰ ὁ Οὐέλλες.

—Ὀχι, Τζὼν, εἶπε ἡ νέα. Νομίζω πὺς καλεῖς ἄλλος δὲν τὸ ξέρει... Θὰ φροντίσω νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ πατέρας μου... Γιατί, ξέρεις, εἶνε ἀδυστάχτος προκειμένου γιὰ ἀνθρώπους...

—Σὺν καὶ μένα, συμπλήρωσε ὁ Οὐέλλες.

—Τὴν ἡμέρα θὰ εἶσαι μὲ τὰ ζῶα στὴν πάμπαν, συνέχισε ἡ Κοντσίτα. Ἐκεῖ δὲν κινδυνεύεις. Τὸ βράδυ, ὅμως, ὅταν γυρίζεις, κττάζει πάντα στὸ παράθυρό μου, προτοῦ νὰ μῆς ἐλάει στὸ ράντσο. Ἀν δὲς κομμένο ἔνα μαντῆλι, φύγε ἀμέσως...

—Ἐνὰ βράδυ ὁ Οὐέλλες, γυρίζοντας στὸ ράντσο, ἀκούσε τὴ νέα νὰ τοῦ φωνάζει:

—Φύγε, Τζὼν! Οἱ ἀστυνομικοὶ σοῦ ἔχουν στήσει ἐνέδρα... Ὁ Γόγγυρος σὺν ἀστυπῆ, ὁ Τζὼν Οὐέλλες τράβηξε τὰ γαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, γὰ νὰ τὸ καίμει νὰ γυρίσῃ κι' ἔφυγε τὰ σπυροῦντα του μέσα στὴν κοιλάδα του. Τὸ ἄλλο ἀκούσε ἀμέσως νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἀντιθέτη κατεύθυνση.

Τὴν ἴδια στιγμή, πολλοὶ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ παντοῦ...

—Ὡστόσο, ὁ Τζὼν Οὐέλλες εἶχε ἀπομακρυνθῇ πιά. Ἀλλ', ἔνας ἀνθρώπινος ὄγκος, πλημμυρισμένος στὰ αἱμάτια εἶνε ἀπομεινῇ κοντὰ στὴν ἐξέρση τοῦ ράντσο... Μιά γυναῖκα, ἡ Κοντσίτα.

Μιά ἀπὸ τίς σφαῖρες πού ἔρχονταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐναντίον τοῦ Οὐέλλες εἶνε γυμνήσῃ τὴν δυστυχισμένη νέα κατὰσθη, καθὼς ἔτρεχε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀναπνεύμεν τῆς καὶ τὴν εἶνε ἐσπλύνει νεκρά.

—Ὁ Τζὼν Οὐέλλες βρισκόταν πολὺ μακριά, ὅταν ἔλαβε τὸ θάνατο τῆς Κοντσίτας. Κι' ἔμαθε ἀκόμη πὺς ἐκεῖνος πού τὸν εἶνε προδῶσε στὸν ἀστυνομικό, ἦταν ὁ πατέρας τῆς νέας.

Μιά μέρα, κατὰ τὸ σούρουπο, ἔνας καθάλαρος ἐπετέλεσε ἀπὸ τὸ ἀλογό του μπόρσο τὴν πόρτα τοῦ ράντσο. Εἶνε κατεδασμένο ὡς τὸ μάτι τὸ κατέλ-λο του καὶ προγνώρισε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

—Ὁ Ροζάριο Τάινερ καθόταν, ὅπως πάντα, κοντὰ στὸ τζάκι καὶ κάπνιζε τὴν πίπα του. Ἀλλ', ἦταν τώρα πολὺ ἀδύνατος, κι' ἐνοιαζε σὺν σκελετός. Γιατί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶνε σκοτωθῇ ἡ Κοντσίτα, εἶνε βυθισθῇ σὲ λύπη κι' ἔκλαινε μέσῃ καὶ νύχτα γιὰ τὸ θάνατο τῆς κόρης του.

—Ὁ ἐπισκέπτης προγνώρισε πρὸς τὸ μέρος του. Καὶ τότε ὁ Ροζάριο Τάινερ ἀναγνώρισε τὸν Τζὼν Οὐέλλες.

—Ὁ ληστής κρατοῦσε ἔνα περὶσσοφο στὰ γένοια του.

—Ἐγὼ μὲ νὰ κανονίσω μετὰ ζὶ ἔνα λογαριασμό εἶπε.

—Λυπήσου με! φώναξε ὁ Τάινερ. Εἶμαι γέρος καὶ δὲν μὲ μὲνει πιά τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ κλαῖω τὸ θάνατο τῆς κόρης μου.

—Θὰ σοῦ συγχωροῦσα τὴν προδοσία σου, ἀπάντησε ὁ Οὐέλλες. Ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ θάνατο τῆς Κοντσίτας... Μάθε, λοιπόν, πὺς τὴν ἀγαπῶσα καὶ πὺς ἀγαπῶσε κι' ἐκείνη...

—Ἐλεος! ἔσπευξε ὁ Τάινερ.

—Ὁ Οὐέλλες εἶχε ἀκουμπήσει τὴν κἀννη τοῦ περιστεριοῦ του στὸ σαγόνι τοῦ γέρο. Κι' ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνὴν.

—Ὁ Ροζάριο Τάινερ σιωπῶστικε ἀμέσως νεκρός.

—Ὁ Οὐέλλες ἐξαντλήθηκε τότε στὸ ἀλογό του κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα ἀπὸ τὸ ράντσο.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ «σείριφ» τῆς Σάντα Μπίανκα ἐπείρε τὰ ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τὴν κατὰλῃ. Βλέποντας τὸν Τζὼν Οὐέλλες νὰ μπαίνει στὸ γραφεῖο του καὶ νὰ πετάτῃ τὰ δύο περισσοφὰ του πᾶν στὸ τραπέζι του.

—Ἦσθα νὰ παραδοθῶ, εἶπε. Δὲν ἐγὼ νὰ κάμω πιά τίποτε στὴ ζωὴ...

—Ἐπειτα ἀπὸ δύο βδομάδες, ὁ Τζὼν Οὐέλλες πῆβαινε πᾶν στὴν ἀγγλὴν, στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ Σάντερο.

ΡΑΥΜΟΝ ΜΠΕΡΤΕΛΟ

Μιά μαγικὴ οὐσία: Τὸ ἥλιον

Οἱ κατὰπληκτικὲς ιδιότητές του

Οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ Ρώσοι ἐπιστήμονες διεξάγουν κατὰ τὰ τελευταῖα γρόνια ἕναν ἀγώνα ταχύτητας μετὰ τὸν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ μυστήριο τῶν ἐξαιρετικῶν ιδιοτήτων μιάς ἀληθινῆς μαγικῆς οὐσίας: τοῦ ὑγροῦ ἡλίου.

Τὸ ὑγρὸν ἥλιον εἶνε τὸ περιεωγότερο ἀπὸ τὰ σώματα πού ἐμελετήθηκαν ὡς τὰ σήμερὰ μέσα στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια. Βρίσκεται μόνον στὰ περίε τῆς θερμοκρασίας τῶν 273 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν πού ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, τὸ ἀπλό-το μηδέν.

Οἱ ἐπιστήμονες, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες κατὼ-θσαν νὰ προσεγγίσουν κατὰ μερικὰ γίλιότα τὸς 273 βαθ-μοῦς ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ κερδίσουν αὐτὰ τὰ ἐλάνιστα γίλιότα πού ὑπολείπονται, θὰ νοεασθῇ νὰ καταβάλουν τόσες προσπάθειες, ὅσες κατέβαλαν ὡς τώρα, γιὰ νὰ φτάσουν σ' αὐ-τὸ τὸ ἀποτέλεσμα.

Τὸ κέρδος ἀπ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια θὰ εἶνε, ὅμως, τερά-στιο. Γιατί, ὅπως βεβαιώνουν οἱ ἐπιστήμονες, στὰς 273 βαθ-μοῦς ὑπὸ τὸ μηδέν τὰ άτομα καὶ τὰ ηλεκτρόνια τῶν μένων τελείως ἀκίνητα καὶ μὰς παρουσιάζουν μιά διαφορετικὴ μορ-φή τῆς ὕλης ἀπὸ ἐκείνην πού γνωρίζουμε.

Στὶς ναυπλὲς αὐτὲς θερμοκρασίας, μέταλλα πού εἶνε κα-κοὶ ἀγωγοί, ὅπως ὁ μολύβδος, μεταβάλλονται ἐξαιρετικὰ σὲ ἐξαιρετικὰ καλοὺς ἀγωγούς γωρὶς νὰ γνωρίζουμε ἀκόμη γιὰ ποιὸ λόγο.

Ἀλλὰ πολὺ περισσότερες περιοχές εἶνε οἱ ιδιότητες πού παρουσιάζει τὸ ἥλιον, τὸ κατ' ἐξοχὴν στοιχεῖον αὐτῶν τῶν να-υπλῶν θερμοκρασιῶν. Αὐτὲς οἱ ιδιότητες ἐξοχῶνται σὲ ἀπλότη ἀντίθεσι μὲ τοὺς μαθηματικούς καὶ φυσικοὺς νόμους πού διέ-πουν τὰ ἄλλα σώματα τοῦ σύμπαντος.

Ἀν τοιροθετήσωμε π. γ. δύο δοχεῖα μὲ ἥλιο τὸ ἕνα πάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο σὲ τρόπο πού νὰ ὑπὸν ἐκκλίνει σ' ἐπαφῇ μετὰ τὸν θά ἰδοῦμε τὸ ὑγρὸν τοῦ πρώτου δοχείου νὰ κυλᾷ κατὰ μῆκος τῶν τοιχωμάτων γιὰ νὰ πᾶν νὰ συναντήσῃ τὸ ὑγρὸν τοῦ ἄλλου δοχείου.

Καὶ παρόμοιο θὰ συμβῇ ἀν τὸ πρώτο δοχεῖο εἶνε κενόν. Τὸ ἥλιον τοῦ δευτέρου δοχείου, ἀντίθετα μὲ τοὺς νόμους τῆς βαρύτητας θ' ἀναοιγνῇ ὡς τὸ πρώτο δοχεῖο καὶ θὰ γυρῇ μέσῃ σ' αὐτό.

Ἀλλὰ νὰ καὶ μερικὲς ἄλλες περιοχές ιδιοτήτων τοῦ ὑγροῦ ἡλίου.

Τὸ σώμα αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐλαφύ, ὅπως σχεδὸν ἕνα ἀέριο. Ἀν οἰσῶμε, λοιπόν, ἀποδοχῇ ἀντικείμενο μέσῃ σ' ἕνα δοχεῖο μὲ ἥλιο, τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ θὰ πᾶν ἀμέσως στὸν πυθμένα.

Ἀς ὑποθέσωμε τώρα ὅτι οἰσῶμε μέσῃ σ' ἕνα δοχεῖο μὲ ἥλιον ἕναν μολύβδιον δίσκο. Ὁ δίσκος θὰ πᾶν, φυσικὰ, στὸν πυθμένα. Ἀν ὅμως οἰσῶμε κατόπιν ἕναν μαγνητὴν θὰ τὸν ἰδοῦμε νὰ στέκεται σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἐκατοστῶν ἀπὸ τὸν μολύβδινο δίσκο ἀντὶ νὰ πᾶσῃ κι' αὐτὸς στὸν πυθμένα. Θὰ τὸν ἰδοῦμε, δηλαδὴ νὰ αἰωρεῖται μέσῃ στὸ ὑγρὸν ἥλιον.

Ἀς οἰσῶμε τώρα ἀντὶ τοῦ μολύβδινου δίσκου μιά σφαῖρα ἀπὸ γυαλὸ καὶ κατόπιν ἕναν μαγνητὴν μῆκος ἕως ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Θὰ συμβῇ τότε τὸ ἑξῆς: Ὁ μαγνητὴς θὰ μετα-βληθῇ σὲ δορυφόρο τῆς γαλκίνης σφαίρας καὶ θ' ἀοιγνῇ νὰ κινητὰ γύρω τῆς σὲ ἀπόστασι ἕως περὶπου ἐκατοστοῦ τοῦ μέτρου ἀπὸ αὐτήν.

Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ καὶ στὸν ἐλεύθερο ἀέρα ἀν υπορού-σμε νὰ βάλωμε κάτω ἀπὸ τὸν μαγνητὴν μιά μολύβδινη πλάκα σὲ θερμοκρασία 273 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν (παῖγμα πού εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ). Ὁ μαγνητὴς αἰωρεῖται τότε στὸ κενόν.

Τὸ ὑγρὸν ἥλιον εἶνε ἐξαιρετικὴ σπυρσία γιὰ τὴν πρόδο-τὸν σημειογῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Δυστυχῶς βόισκεται στὴ φύσι σὲ πολὺ μικρὲς ποσότητες.

Πολὺ περὶορισμένα εἶνε ἐπίσης καὶ τὰ ἀποθῆματα ἡλίου σὲ μορφή ἀερίου. Μένει πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ συνολικὴ ποσότης ἡλίου πού ὑπῆγε στὸν κόσμῳ ἦταν 3 κυβικὰ μέτρα. Ἐκ-τοτε ὅμως ὁ Καναδὰς ὅπου βόισκεται οἱ κυριώτερες πηγὲς φυσικῶν ἀερίων κατώρθωσε ν' αὐτήσῃ σημαντικὰ τὴν παρα-γωγή του δημιουργήσας μιά εἰδικὴ βιομηχανία ἡλίου.

Κατὰ τὴν διάδοκα τοῦ πολέμου, οἱ Ἀγγλοὶ ἐπιστήμονες σκέφθηκαν νὰ νοραιοποιήσουν αὐτὸ τὸ ἀέριο γιὰ τὴν πλῆ-ροαι ἀεροστάτων πού θὰ ἦσαν σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσουν ἀπα-τελεσματικὰ τίς γεωμετρικὲς ἱπτάμενες βόμβες V1 καὶ V2.

Ἐπικολοῦθησε ὅμως ἡ κατὰρρευσις τῆς Γερμανίας καὶ ἐπεί-εἶμε ἀνεφάρμοστο αὐτὸ τὸ σπένδιο.

Ἀλλ', οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐξανούρισαν σ' αὐτὸ καὶ σκεδίαζον τώρα τὴν κατασκευὴ βουβαρδιστικῶν ἀεροστάτων, πού θ' ἀνέβαιναν στὴν ατμοσφαιρα καὶ θὰ καθωδονόυντο ἀπὸ σοδιωφωτικὰ κύματα.

Πολὺ σημαντικὲς εἶνε ἐπίσης οἱ ἐργασίες τῶν Ρώσων ἐπι-στημῶν σκετικὰ μὲ τὸ ἥλιον.

Τὸ σώμα αὐτὸ προκείται μῆκος νὰ ἐκτοπῇ τὸ οὐράνιον ἀπὸ τὴν προέγους θ' οἱ πού κατέγει σήμερα καὶ νὰ ἀνοίξῃ νέους δόξινους στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος: Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα πολὺτιμο πηλο στὸ γένος τῆς ἐπιστήμης καὶ τίποτε δὲν ἀποκλείει νὰ μεταβληθῇ αὐτοῖο σὲ ὄπλον ὀλέ-θρου καὶ ἀφανισμοῦ.

Οἱ Πωλητὲς τῆς Ἐσφορίας

Ὁ πορτιέρης

Ἐνα μπουλοῦκι τζινιέρης καὶ ντουλκέρης ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο ἤρ-θανε στὸ συνοικισμό καὶ κάνανε σκέ-δια βιδώσανε παράγκες, βάλανε φώ-σια φέρανε ράδια ἀσύρματο κάνανε ἀλάνες καὶ παρτέρια, φυτέψανε πού-λουδα κι' ἀρωπέψανε τὴν γειτονιά.

Κι' ἐτοί στὸ ντουρσέκι ἤλεγε ἡ μιά τὸ μακρὺ τοῖς κι' ἡ ἄλλη τὸ κοντὸ τοῖς, μὲ τὸ ξαφνικὸ κι' ἀταίριαστο αὐτὸ ντο-ναμῆ!

—Γιὰ νὰ σου-λάντουνε νὰ φορ-καλοῦνε καὶ νὰ κάνανε τέτοιες φορτὲς σίγουρα θάρῃ νὰ κάτῃ στὸ μακαλά μας κάναμε πρῶτο νοῦμερο!

—Ἐγὼ ἤλεγε ἐμπιστευτικὰ ἡ Ἐσφορία, ἡμεθα ἀπὸ ἕνα μεγάλο κεφάλι πὺς θάρ-θη τεππὶ ὁ Τρού-μαν!

—Καλὲ ὄχι, ὁ-κι' ὁ Τρούμαν! Ἦσθαι εἰς πιά τὰ πα-ραλὲς, Ἐσφορία μου.

—Γιατί, κοκῶνα μου; Ἐμεῖς πού βλεῖμε εἰκομε στὴ Σμύρνη νελέρ-νελέρ μουςαφίρδες.

Πραγματικὰ μετὰ λίγες μέρες ἤρ-θε ἕνας ὀφθαλμολόγος Ἀμερικάνος μὲ ντεκροσάκινα μὲ μπουρμάδες τὰ χροῦσά γαλόνια, μὲ χιμετρίδες νομ-πετόδες καὶ γιανσῆδες.

Εὐθὺς ὑποσχεθῆκε πὺς θὰ κάμῃ κα-λὰ στὸ μακαλά καὶ θὰ δώσῃ δουλειὰ στὸ φτωχολογίον. Δυστυχῶς ἕνας πα-λὸς τρικαδόρος καὶ σαλταδόρος μὲ δύο τρία σπασμένα ἐγγλέζικα ποῦζε-ρε κατὰφερε καὶ μῆκες κολασούζος, καὶ καποκεκονιάς στὸ γραφεῖο του.

Κι' ἀφοῦ ὁ Ἀμερικάνος, ἀνθρώπος τζουμέρτης καὶ νελαντῆμος τοῦπε νὰ μπεινὸν ἀβέρτα ὅσοι θένε κανένα ρουφρετὶ ἐκεῖνος ὁ γρουσούζης φώνα-ζε ἀκατάπαυτα (Γιανσῆ! Γιανσῆ! Γιανσῆ! νὰ φᾶν μούχτι, κι' ἡπερε κομιοῖνα καὶ μῆζα ἀπ' οὐλο). Σὺν φέρανε κανένα ριγῶλο φάρια κυνήγι ὀρνίθες ἡπερε πρῶτα νὰ πᾶρῃ τὸ μερδὶκό του ὁ μου-χτατζῆς. Κι' ἦταν σωτὸς ντερεβὲν ἄ-γας ὁ φῶδος κι' ὁ τρῶμος μὲς τὸ μα-καλά.

—Τὴν ἡμέρα νάχουνε οἱ οὐρσορτζῆδες τῆς Σμύρνης. Αὐτὸ δὲν θὰ τ'αντιαν-τιώ, φῶναζε ἀροῦτι ὑπαρῶτι ἡ Ἐ-σφορία.

—Μιά γυναῖκα ὅλα θέλει νὰ ὁρὲ δὴ εἶπε ἕνα πρῶ ἕνα ἀμυροτάκο Ἀμερ-ικανὰ πούερε τοτάρ πατέρα τὰ Ἐλ-ληνικὰ στὸν ὀφθαλμὸ του.

Ἀμέσως σὺν ἀνεμοστρόβιλος μόν-ταρε μέσῃ ἡ Ἐσφορία μ' ἕνα σκαλάκι στὰ χέρια.

—Σοῦ τῶφερα γιατί ἡμεθα πὺς εἶσαι κατσοδόρος κι' αὐτὸ εἶνε ἀπὸ καλὴ ράτσα, σκαλὶ ἀβιτζῆδικο! τοῦπε καὶ ὁρὲ τοῦ τοῦκαμε τεμενῆδες καὶ ρεβε-ράντοες ἡ πανοῦρα.

—Ἐκεῖνος γέλασε καὶ τὴν ρῶτσε:

—Πόσα θέλεις;

—Ἐγὼ φῶναζε ἀποφασιστικὰ ἡ Ἐ-σφορία δὲν θέλω γρόνια. Δικαίωμα μου δὲν εἶνε; Προτιμῶ νὰ πλερωθῶ μὲ ἔ-λο... Λοιπὸν θὰ τὸ κάμω τράμπο υ-ἐκατό... ἔυλιές!

—Ἐυλιές θέλεις;

—Πρέπει νὰ ὁρὲ ἐξηγήσω: ἔχω ἕνα συντάγιο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, πού πού κρουσάτε τὰ ρέστα. Εἶνε ἕνα κο-πρόκλου πού δὲν μ' ἀφίνε νὰ ὑπῶ μέσῃ.

—Μῆς εἶνε ὁ πορτιέρης μου; —Αὐτὸς εἶνε! Μὲ ζορλάντισε νὰ τοῦ τάξω τὰ μῆζα ἀπ' τὰ λεφτὰ πού θὰ-περνα γιὰ τὸ σκαλάκι μου. Καθὼς λοι-πὸν ἡ πληρωμὴ μου εἶνε ἐκατό ἔ-υ-λιές, πρέπει νὰ τ' ἀφίσω νὰ φᾶν τὰ ἄλλες πενήντα, χαλάλι τοῦ!

—Ὁ Ἀμερικάνος γέλασε μὲ τὴν καρ-διά του καὶ γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα καλὸ μά-θημα στὸ ταμειάρη πορτιέρη διά-ταξε νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν ἀμέσως.

—Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σοῦ φᾶν τὸ δι-κιο σου, φῶναζε ἡ Ἐσφορία στὸ πορ-τιέρη σὺν ἡφευγε. Πέροσε τώρα νὰ πάρῃς τὸ οὐρσοῦ, καὶ τὸ μαζαῖοι σου.

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκόρ

ΣΟΥΚΙΟΥΡΑΛΛΑΧ

Ἡ Τακούτσα Βγῆκε τὸ πρῶτὸ γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ διώκε ἀκόμα νὰ γυρίσῃ. Κι' ὅσο περνᾷ ἡ ὥρα τόσο ἀνίσχνει ὁ Κιρκόρ.

—Βαί, βαί, ὡαῖκα μου σίγουρα κατὰλῃ ἡ-πατε!

Τέλος ἀογὰ τὸ βράδυ, ἀπ' τὴν ἀπελπισία του πῆγε ντογροῦ στὸ Σταθμὸ Α'. Βοηθεῖων.

—Ἦναῖκα μου γάτῃκε ἐσφονίστηκε, γιάδουρ-εἶπε ὁ φουκαρὰς στὸ θυρωρό.

—Ἦσως νὰ τῆς συνέβη κανένα δυστύχημα. Ἐ-λα, δώσε μου τὸ δνομά της καὶ τὰ γαρσκηνοστι-κά της νὰ ρωτήσω μέσῃ.

—Σγουρμαλλοῦ, τσακίρ γκιόζλου, γοντρο-παλοῦ εἶνε!

—Καὶ τί φοροῦσε ἡ μεταστᾶσα;

—Τακούτσα μου μεταστᾶσα: Ἦλῶσσα σου νὰ φᾶς μπρῆ!

—Τέλος τί φοροῦσε ἡ γυναῖκα σου;

—Νάυλον κιουζὶ τσάντα βασιτοῦσε, νάυλον κιουζὶ παπούτσια φοροῦσε, νάυλον κιουζὶ νάν-τια κορσέτες φοστοῦνι μὲ τουνοῦσια, μέσῃ δὲω οὐλα καινούρια. Τακούτσα τῆς λένε.

Ἀμέσως ὁ ὑπάλληλος πῆρε τὸ τηλεφῶνο καὶ φῶναζε γιὰ νὰ τὸν δουλέψῃ.

—Ἐμπρός, Ἐδῶ θυρωροῖ. Ἀκούστε...

Ἐνας κύριος ἔλασε τὴν γυναῖκα του, μὲ φουστᾶ-νια καινούρια καὶ μέσῃ δὲω μὲ τουνοῦσια.

—Ὀχι, μπρῆ φουστᾶνι μὲ τουνοῦσια καὶ μέ-σῃ δὲω οὐλα καινούρια!

—Μὰ ἀφίστε νὰ κάμω τὴν δουλειὰ μου ἐπιτέ-λους!

Καὶ παίρνει πάλι τὸ τηλεφῶνο.

Ὁ Κιρκόρ κάθεται σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

—Ἐμπρός... Μπράβο!... Τὴν δρῆκανε! φῶ-νάει θοιαιβετικὰ ὁ θυρωρός. Ἀ! τὸ φουκαρὰ-ρα πῆγῃκε! Τὴν φῶρῶσανε κάτω ἀπὸ μιά μου-νῶ.

Τὰ θαύματα τῶν ὠθηκῶν

Καὶ τὸ μυστήριον τῆς δικιωνίσεως τοῦ εἵδους

Γιὰ τὸ χειρουργεῖν, οἱ ὠθηκῆς δὲν ἔχουν καμμία ἐξαιρετικὴ σημασία. Εἶνε δύο ὄργανα, ὅμοια στὸ σχῆμα καὶ στὸ μέγεθος μὲ μικρὰ δαυμάσκηνα. Βρίσκονται τοῦ ὑπογάστρου, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπ' τὴ μήτρα. Στὶς νέες γυναῖκες εἶνε λεῖες, μὲ γοῶμα οὐδ'. Στὶς ἡλικιωμένες, ἔχουν γίνῃ τρυαχίαι καὶ ἐσποτισμένες.

Γιὰ τὸ βιολόγοι δὲν οἱ ὠθηκῆς εἶνε σπουδαίωτα γυναικῶν ἐργαστήρια τοῦ σώματος. Αὐτὲς παράγουν τὰ ὠρῶνα, μὲ τὰ ὁποῖα δικιωνίζεται ἡ ζωὴ.

Οἱ πρώτοι ἐπιστήμονες, πού ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἀνατομία, δὲν εἶχαν τὰ μέσα ν' ἀνακαλύψουν τίς ἐλάχιστες ποσότητες «ὠρῶνων» πού περνοῦν ἀπὸ τὴν μήτρα. Οἱ Χημειοὶ ἦσαν ἀκόμη ἀτελής καὶ πρωτόγονη στὴν ἐπεξεργασία τους. Ἐξ ἄλλου, ἐξέδωσαν ὅτι τὰ μικρὰ πουλιά γεννοῦν ἀνὰ ἀκετὰ μενῶν, δὲν ἀπορροῶν ποτὲ νὰ φαῖνται ὅτι ἡ γυναῖκα παράγει ἀνὰ ἀκρίβειαν μικρὸτερον. Μὴ ἔχοντας δὲ μικροσκοπικὴν γιὰ νὰ τὰ παρακρίνουν, ἀννοοῦσαν τὴν ὑπερβολὴν τοῦ σώματος (ὅπως π. γ. εἶνε ἡ σκληροειδὴς ἀπόφυσος).

Οἱ Ἰταλὸς γιατὸς Γκαμπριέλε Φαλλόπιο, κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα, παρατήρησε πρῶτος τοὺς λεπτοὺς σωλήνες, ἀπ' τοὺς ὁποῖους τὰ ὠρῶνα κατεβαίνουν ἀπ' τίς ὠθηκῆς ὡς τὴν μήτρα. Κι' ἐξασφάλισε ἔτσι τὴν ἀθανασία τοῦ ἀνδραγαθίου του, γιατί οἱ σωλήνες αὐτοὶ ἀνομιάζοντο Φαλλόπιοι. Ἀννοοῦσε δὲν ὅτι τὸ ὠρῶν κατεβαίνει ἀπὸ τὴν μήτρα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μήτρα κατεβαίνει ἀπὸ τὴν μήτρα. Ἐξασφάλισε δὲ νὰ περάσουν ἀκόμη 2½ αἰῶνες, γιὰ ν' ἀνακαλυφθοῦν ἐπιτέλους τὰ ὠρῶνα καὶ ἡ λειτουργία τους.

Ἀπ' τὴ στιγμή πού γεννιέται ἕνα κορίτσι, εἶνε συμπληρωμένο μέσα στὶς ὠθηκῆς τοῦ τὸν ἀνδρῶν τῶν ὠρῶν του. Εἶνε τόσο μικρὰ, ὥστε διακρίνονται μόνον μὲ τὸ μικροσκοπικόν. Κι' ὡς τὸ καθεῖνα τους περιέχει ἡδὴ τὸ

σπινθηρὸν τῆς ζωῆς καὶ τοὺς παράγοντες τῆς κληρονομικότητας: δηλαδὴ τὰ «γονομάτια», πού μεταβιβάζουν στὸ παιδί τὰ σωματικά καὶ ψυχικά χαρακτηριστικά τῆς μητέρας.

Ἐνὰς Σουηδὸς ἐπιστήμων μετρώσε 420.000 ὠρῶνα στὶς ὠθηκῆς μιᾶς γυναῖκας 22 ἐτῶν. Εἶνε ἀνεξήγητο γιατί ὑπάρχουν τόσο πολλὰ, ἐν ὅσον γιὰ ὅλη τὴν παραγωγικὴ ζωὴ τῆς γυναῖκας, ἀρκούν μόνον 400 ὠρῶνα (ἀπὸ ἕνα καθεῖνα).

Πῶς διαλέγει ὁ ὁργανισμὸς καθεῖνα ὅρα ἀπ' τὰ ἀμέτρητα αὐτὰ ὠρῶνα; Ποιὸ εἶνε τὸ σύνθημα πού δίνει στὸ ὠρῶν αὐτό, τὸ ὁποῖο περιέχει ἐπὶ 20, 30 ἢ 40 γονίδια τῆς σειρᾶς του; Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν ἀπαντήσει σ' αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις.

Ἔχουν δὲν καλὰ πῶς ὠρῶνα εἶνε ὡς ὠρῶνα. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, μετατοπίζεται ἀπ' τὰ ἐξωτερικὰ στρώματα τῆς ὠθηκῆς πρὸς τὸ κέντρον της. Ἐνὰς φλοιὸς πού τὸ περιβάλλει, γεμάτος μ' ἕνα ὑγρό, ἀρτίζει νὰ μεγαλύνῃ ταχύτητα, τόσο πού μπορεῖ νὰ διπλασιασθῇ σὲ λίγες ὥρες. Ὅταν ὁ φλοιὸς γίνῃ ὑγρὸς ὡς ὁ φλοιὸς τῶν παιδιῶν, τὸ ὠρῶν πού περιέχει εἶνε μὲν ὅσο καὶ μὲ γυναικῶν. Ἡ μεμβράνη πού τὸ συγκρατεῖ ἀκόμη στὴν ὠθηκὴ γίνεται λεπτοτάτη. Τέλος σπάζει, ἀφίοντας μιὰ μικρὴ οὐλὴ (σ' αὐτὲς τίς οὐλὲς ὁφείλεται ἡ τραχύτης τῶν ὠθηκῶν τῶν ἡλικιωμένων γυναικῶν).

Τὸ ὠρῶν ὠρῶν προεγέρει τότε, ἐλευθερὸν, μέσα στοὺς Φαλλόπιους σωλήνες, πού ἡ ἐπιφανεία τους σκεπάζεται ἀπὸ μικροσκοπικὰς «τοίχους» οἱ ὁποῖες κινούνται ἐλφάδα καὶ τὸ σπρώχνουν πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἐνὲ δὲ μιὰ φλοῦδα ἀπὸ πηλὴν ἐλατίνῃ. Δὲν τοῦ γυναικῶν ὅλα στερεώτερον περικυβόληται, γιατί δὲν ποδεύεται νὰ βγῇ ἀπ' τὸ σῶμα, ὅπως τ' αὐτὰ τῶν πουλιῶν ἢ τῶν ἐρπετῶν.

Παρουσιάζει ἐπίσης καὶ μιὰ ἄλλη διαφορὰ ἀπ' τὸ αὐτὸ τῆς κόττας: Αὐτὸ τὸ τε-

λεῖται περιέχει πολὺν κροκὸν, γιὰ τὴν διατροφή τοῦ κλωστούλου σὲ ὅλη τὴν περίοδον τῆς ἐπώσεως. Τὸ ἀνθρώπινο ὡρῶν ὠρῶν εἶνε ἐλάχιστο κροκὸν, ἀκετὰ γιὰ νὰ διασφαλῇ μόνον ἐπὶ 3-5 ἡμέρας, ὅσο δηλαδὴ διαρκεῖ τὸ ταξίδι τοῦ μετὰ στοὺς Φαλλόπιους σωλήνες. Ἀν γονιμοποιηθῇ στὸ διάστημα αὐτό, πέσει κατόπιν στὴν μήτρα, προσκολληθῇ στὰ τοιχώματά της καὶ ἀναπτύσσεται σὲ εὐδυνὸν πού συντηρεῖται ἀπ' τὸ σῶμα τῆς μητέρας. Ἀν δὲν γονιμοποιηθῇ, καταστρέφεται.

Ἐνὰ ὠρῶν ὠρῶν εἶνε διαμέτρου 1,5 εκατοστὸ τοῦ χιλιοστομέτρου. Θὰ γυναικῶν ὡρῶν εἶνε 2.000.000 ζεύγη, γιὰ νὰ γεμίσει ἕνα κουτάλι τῆς σούπας!

Οἱ περισσότερες γυναῖκες παράγουν ἕνα μόνον ὠρῶν τὸ μήνα. Κάποτε δὲν, υπορεῖ νὰ παράγουν δύο ἢ περισσότερα συγχρόνως, καὶ μὲ τὴν γονιμοποίησιν τους νὰ γεννηθοῦν διδυμα, τριδυμα, κλπ. Στὰ τοιαῦτα τέταρτα τῶν περιπτώσεων τὰ διδυμα προέρχονται ἀπὸ δύο διαφορετικὰ ὠρῶνα, καὶ στὸ ἕνα τέταρτον ἀπὸ ἕνα μόνον ὠρῶν πού χωρίσθηκε σὲ δύο μέρη μετὰ τὴν γονιμοποίησιν του. Τὰ διδυμα παιδιά τῆς τελευταίας αὐτῆς κατηγορίας μοιάζουν καταπληκτικὰ μετὰ τὸν.

Ὅπως εἶπαμε καὶ στὴν ἀρχὴ οἱ ὠθηκῆς παράγουν διδυμα ὡρῶνα ὡς ὡρῶνα ὡς ὡρῶνα, σὲ ποσότητα ἐλατίνῃ ἀλλὰ ἀκετὴ γιὰ νὰ διευθύνῃ τὴν λειτουργίαν τοῦ σώματος. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς δίνει στὸ σῶμα τῆς γυναῖκας χαρακτηριστικὴ διάπλασι. Ἡ ποσότης πού γονιμοποιεῖται καθυστεροῦν δὲν ὡρῶν, εἶνε 200 φορές μικρότερον ἀπ' τὸ βάρος ἐνὸς νουμωματοσίου!

Ἡ δεύτερη ὁρμὴ λέγεται «προγεστερόνη». Παράγεται στὴν οὐλὴ πού ἀφίει τὸ ἐκκόλλημα τοῦ ὠρῶν ἀπ' τὴν ὠθηκὴ. Ὁ προσοισμὸς τῆς εἶνε νὰ προετοιμασθῇ τὸ σῶμα γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη. Σταματεῖ ἐνεδὸν τὴν οὐθικὴν εὐσπῆσιν τῆς μήτρας πού θὰ ἐμπόδιζαν τὸ ὠρῶν νὰ συγκαταβῇ στὴν ἐπὶ τῆς. Συγχρόνως, κάνει τὰ τοιχώματά της παχύτερα καὶ πρὸς ἐμπλουτισμένα μὲ αἷμα, γιὰ τὴν διατροφή τοῦ εὐδυνού.

Ἀν ὡστόσο δὲν συμβῇ γονιμοποίησις, ἡ ὁρμὴ αὐτὴ εἶνε ἀνοήστη πιά. Σταματεῖ λοιπὸν ἡ παραγωγή της, καὶ ἡ ποσότης πού ὑπάρχει ἡδὴ νάνεται σὲ 2 βδομάδες. Ἀν ἀπεναντίας ἀνοήσῃ ἐγκυμοσύνη, ἡ παραγωγή ὁρμῶν συνεχίζεται ἐπὶ ἡμέρας.

Ἐνέσει μ' αὐτὴ τὴν ὁρμὴν γονιμοποιήθηκαν μὲ ἐπιτυχίαν σὲ ποσοτήσεως ἐπαρκεῖν μὲν ἀπὸ τὸν ὠρῶν — πού ὁφείλονται σὲ ἀνεπάρκειαν «προγεστερόνης».

Οἱ ὠθηκῆς προσβάλλονται σπανίως ἀπὸ φυματίωσιν ἢ ἄλλες μικροβιακὰς ἀσθένειες. Πολὺ ἐυκολότερα δὲν παθαίνουν ὄγκους εἴτε καρκινώδεις εἴτε καλοήθεις. Ἡ ἐγγείσησις εἶνε ἡ μὲν θεοσπεία σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση. Ζ. ΡΑΤΚΛΙΦ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἀριθμοσταχυρὸς λέξε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΜΙΝΟΣ - ΧΑΛΚΕΥΣ, 3) ΘΑΛΑΣ, 4) ΣΟΚΡΑΤΕΙΑ, 5) ΜΟΧΛΑΤΟ, 6) ΠΕΙΡΑΜΑ, 7) ΣΩ, 8) ΜΟΧΛΑΤΟ, 9) ΠΕΡΑ - ΑΤΟΥ, 10) ΚΩΣ, 11) ΑΣΦΥΣΙΑ - ΙΣΤΟΡΙΑ, 12) ΤΩΝ, 13) ΤΡΙΓΩΝΟΜΕΤΡΗΣΙΣ, 15) ΣΥΝΤΑΓΗ - ΑΜΟΥΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΘΗΜΑΙ - ΠΛΑΣΤΗΣ, 3) ΜΕΛΙΣ, 4) ΣΤΡΟΦΕΙΟΝ, 5) ΝΗΣΣΑΙ - ΑΣΙΩΜΑ, 6) ΟΠΗ, 7) ΣΤΟΛΟΣ - ΚΑΤΟΧΗ, 8) ΚΥ - ΟΧΡΙΩ - ΟΜ, 9) ΧΑΡΟΠΑ - ΣΙΝΕ, 10) ΚΩΝ, 11) ΛΑΤΡΙΣ - ΚΤΙΡΙΟ, 13) ΕΠΙΚΑΤΕΡΕΤΕΡΕΙΣ, 15) ΣΠΑΤΑΛΗ - ΥΦΑΝΣΙΣ.

Ἡ κανάτα

Ἡ κανάτα κοστίζει 600 δραχμὲς καὶ τὸ κροκὸν 4.400. Δηλαδὴ τὰ δύο μαζί 5.000 καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ 3.800 ὅπως καθορίζει τὸ πρόβλημα. Ἡ λύσις βρίσκεται μοιράζοντας τὴν μὲσιν τὸ ὑπόλοιπο: 1.200. Οἱ 600 δραχ. ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἀξία τῆς κανάτας καὶ οἱ ἄλλες 600 προστίθενται στὸ 3.800 δίνοντας μὲς τὴν ἀξία τοῦ κροκίου.

Δημιῶδες ἀνιμνιχ

Γιάννης λεγόταν ὁ παπᾶς καὶ Μαρία ἡ παιδική.

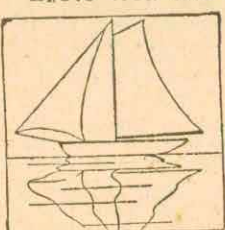
Γιὰ τί εἶνε περίφημος

1) Ἡ Μαρίνα γιὰ τὰ κροκία της, 2) Τὸ Τολέδο γιὰ τὴν λεπίδα της, 3) Ἡ Πάρκος γιὰ τὴν μάρμαρά της, 4) Τὸ Μάναχον γιὰ τὴν ὑμῶν της, 5) Ἡ Νάβαρρα γιὰ τὴν μπικέτα της, 6) Ἡ Βολωνία γιὰ τὴν μορταδέλλα της, 7) Ἡ Φαέντσα γιὰ τὰ ἔργα κεραμικῆς, 8) Τὸ Μιλάνο γιὰ τὸ ψῆμν του, 9) Ἡ Λούκα γιὰ τὰ ἀλαβαστρίνα ἀγαλματάκια της καὶ 10) Ἡ Νάβες γιὰ τὸ σμυρῖνλ της.

Ὀπτικὴς ἀπάτες

1) Οἱ γραμμὲς AB καὶ BG εἶνε τελεῖαι παράλληλες. 2) Οἱ ἀποστάσεις A - B καὶ B - Γ εἶνε ἴσες.

Ἐχετε ἰδέαν ἀπὸ ζωγραφικῆς:

Αὐτὸ τὸ καίκακι εἶχε σχεδιάσει ὁ Πέτρος π ἄ ν ὡ στὴν ἄμω.

Μακρινὴ εἰκὼν γωρὴ εἰκὼν Ἡ κότα (ΝΙΚΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ).

Γοιφώδης ἀρρημπτική

Οἱ Ἀνάρχουροι (2). Οἱ ἄλλοι τοῦ Ἡ. κλέους (12). Οἱ κεφαλὲς τῆς Λερναίας Ὕδρας (7). Οἱ Μούσες (9). Οἱ Χάρτες (3). Τὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ (33). 2 + 12 + 7 + 9 + 3 = 33.

Λύσις τοῦ 159 σταχυρὸς λέξε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ, 2) ΣΟΠΕΝ - ΑΜΕ, 3) ΛΙΝΟΝ - ΑΡΤΟΣ, 4) ΡΕ - Η, 5) ΧΟΣ - ΗΣΑΥ - ΥΤ, 6) ΠΑΡΑ - ΠΥΡ - Η, 7) ΛΙΣΤ - ΛΑΠΘΝΙΑ - ΒΑΛΛ, 8) ΙΣ - ΗΓΑΡ - ΣΩΜΑ - ΣΑ, 9) ΟΒΙΣ - ΑΥΡΑ, 10) ΦΑ - ΛΑΙΣ - ΡΟΥΣ - ΜΠ, 11) ΟΞΑ - ΣΗΛΑΜΟΝ - ΑΡΙΑ, 12) ΙΠΠΟΣ - ΣΩΡΟΣ - ΙΣΑΑΚ, 13) ΑΙΑΣ - ΜΗΝ - ΑΚΡΑ, 14) ΣΤ - ΤΑΝΑ - ΑΥΤΗ - ΟΙ, 15) ΑΓΑΠΗ - ΒΕΛΟΣ, 16) ΑΡΩΜΑ - ΣΟΦΟΣ, 17) ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ, 2) ΡΑΝΙΣ - ΑΣΠΙΣ, 3) ΛΕΡΟΣ - ΣΠΑΤΑ, 4) ΣΙ - ΑΙΤΗ - ΛΑΟΣ - ΓΑ, 5) ΜΟΝΗ - ΠΟΑ - ΤΑΡΑ, 6) ΑΠΟΧΗ - ΛΑΒΙΣ - ΣΑΠΩΝ, 7) ΡΕΝΟ - ΛΑΡΙΣΗΣ - ΝΗΜΑ, 8) ΤΝ - ΣΙΛΑΠ - ΣΩΜΑ - ΑΡ, 9) ΥΔΡΑ - ΒΑΡΗ, 10) ΝΑ - ΗΡΩΝ - ΜΟΝΑ - ΣΩ, 11) ΙΜΑΣ - ΝΙ - ΣΥΡΟΣ - ΥΒΟΣ, 12) ΚΕΡΑΣ - ΑΦΡΟΝ - ΝΤΕΟ, 13) ΑΣΤΥ - ΜΑΥ - ΗΛΟΣ, 14) ΑΟ - ΙΟΒΑ - ΣΑΛΑ - ΟΣ, 15) ΣΥΡΙΑ - ΡΑΚΟΣ, 16) ΤΑΡΑΣ - ΜΠΑΡΙ, 17) ΚΑ - ΛΑΜΠΑΚΑ.

Η «ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ» τῶν ἀτυχημάτων

Τί ἀποδεικνύουν οἱ στατιστικὲς

Ἡ λέξις «ἀτυχήσις» δὲν συναντᾶται στὰ ἱατρικὰ λεξικά. Κι' ὡς ἀποτέλεσι μιᾶς «πάθησις», στὴν ὁποία ἀφελονται τὰ 80 % τῶν ἀτυχημάτων πού συμβαίνουν σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Μ' αὐτὸ δὲν ἐννοοῦμε ὅτι ὁποῖος στραμπουλήσῃ τὸ πόδι του ἢ κόψῃ τὸ δάκτυλό του, πάσχει ἀπὸ «ἀτυχήσιος». Πάντως ὡς ὅτι ψυχίατροι ἔχουν παρατηρήσει ὅτι ἕνα μεγάλο ποσοστὸ ἰσορροπημένων ἀνθρώπων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν παρουσιάζουν μιὰ φανερὴ προδιάθεσιν στὰ ἀτυχήματα. Ἐνῶ ἄλλοι, πέφτουν ἀπὸ τὴ σκάλα, ἢ χτυποῦν σ' ἕνα τοῖον, ἢ γλιστροῦν στὸν πάγο, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε ἢ σωματικὴ ἀκεραϊότητος. αὐτοὶ πληγώνονται μὲ τὸ παραιμικὸ καὶ βρῶσκοντι καθεῖνα λίγο καὶ λιγάκι στὸ νοσοκομεῖο...

Θάλεγε κανεὶς πῶς εἶνε θύματα κακῆς τύχης ἢ θείας τιμωρίας. Στὴν πραγματικότητά δὲν, τὰ τόσο συχνὰ ἀτυχήματά τους εἶνε συνέπειες ψυχικῶν συγκρούσεων τους.

Οἱ στατιστικὲς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι τὰ ἀτυχήματα σκοτώνουν περισσότερους ἀνθρώπους ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἀρρώστεια, ἐκτὸς τῶν καρδιακῶν παθήσεων, τοῦ καρκίνου καὶ τῆς ἐγκεφαλικῆς αἰμορραγίας. Ἰδίως κάνουν θραῦσιν σὲ παιδιά καὶ νέους, ἀπὸ 1 ἕως 29 ἐτῶν. Εἶνε δὲ συννότερα στοὺς ἀνδρες παρὰ στὶς γυναῖκες.

Ἐνὰς κάτοικος πόλεως, πού παθαίνει ἕνα ἀτύχημα, στὸ σπῆτι τοῦ ἢ τὴ δουλειά του, εἶνε 6 φορές περισσότερες πιθανότητες νὰ πάθῃ μὲν σωματικὴ βλάβη, παρὰ ἕνα στατιστικῶς πού πληγώνεται στὴ μάχη.

Τὰ ἀτυχήματα δυστυχῶς προκαλοῦν μόνον τὰ 30% τῶν θανάτων. Τὰ ὑπόλοιπα 70% ὁφείλονται σὲ ἀτυχήματα στὸ σπῆτι, στὸ ἐργοστάσιον, στὸ τραῖνο, στὸ ἀεροπλάνον, κλπ.

Τέλος, μόνον τὰ 10-20% τῶν ἀτυχημάτων εἶνε πραγματικὰ τυχαία. Τὰ ὑπόλοιπα συνδέονται μὲ τὴν προσωπικότητά τοῦ θύματος, εἶνε δηλαδὴ περιπτώσεις «ἀτυχήσιος».

Ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ διαπίστωση ὁφείλεται σὲ μιὰ σειρά παρατηρήσεων, πού ἔχουν ἀπὸ Ἀμερικανικοὺς ψυχιάτρος. Σὲ μιὰ μεγάλη ἐπιχει-

ΟΛΑ ΠΑΜΦΟΗΝΑ

Κάλτσες γυν. μετ. Α' 6000-22000
Κάλτσες Νάυλον Ν. 51 35000-50000
Κάλτσες Λινὲς Α' ... 3000- 5000
Κάλτσες Μπορολέ ... 2500- 4000
Κομπινάζιον μετὰ Α' 6000-15000

κλῶς ... 17000-25000
Κυλόττες Σοτίνε μετ. 4000-12000
Κυλόττες Μοκὸ Α' ... 2000- 5000
Κασκορὲς γυν. Α' ... 3500- 6000
Κοσκὸλ γυν. μάλλ. 6500- 8500
Σορόνια γυναικ. ... 1200- 2000
Γάντια μάλλινα ... 7000-10000
Κάλτσες ἄν. Ντέρπου 1500- 5000
Φανέλλες Μοκὸ ... 4000- 8000
Υποκάμισα Ποπλίν Α' 12000-25000
Καλτσάκια πριδων ... 1000- 2000
Εσθρῶσκα ἀνδρῶν ... 5000- 8000

Πλούσια συλλογὴ νυνοκίων καλτσῶν καὶ ΖΕΡΣΕΥ' ἐλαττωματικά στὸ ἴμιον τῆς ἀξίας καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη ΠΑΜΦΟΗΝΑ.

ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΛΟΥ

52 Κολοκοτρώνη 52

Τηλ. 33.605

ρησι π. γ., πού χρησιμοποιοῦσε πολλὰ φορητὰ αὐτοκίνητα, συνέβαιναν ἀσυνήθιστα πολλὰ δυστυχήματα στοὺς σωφῶν. Οἱ διευθυνταὶ μεταγείρισθκαν καθε μὲσον γιὰ νὰ διορθώσουν τὸ κακό: συστάσεις, ἐξάσκηση, τιμωρίες, κλπ. Τίποτε δὲν ὥφελοῦσε.

Τέλος, ἔκαμαν κάτι ἀπλό: Ἐξεδίωξαν τοὺς σωφῶν πού πάθαιναν συχνότερα ἀτυχήματα, τοὺς μετέθεσαν σὲ ἄλλες δουλειὲς τοῦ ἐργοστασίου καὶ τοὺς ἀντικατέστησαν μὲ ἄλλους. Ἐτσι, τὰ αὐτοκίνητα δυστυχῶς ἔγιναν 5 φορές λιγώτερα. Ὡστόσο, οἱ πρώην σωφῶν ἐξακολούθησαν νὰ παθαίνουν ἄλλου εἴδους ἀτυχήματα, στὸ ἐργοστάσιον ἢ στὸ σπῆτι τους!

Ἡ περίπτωσις αὐτὴ τράβηξε τὴν προσοχὴ τῶν ψυχιάτρων. Τὴν συνέδεσαν μὲ πολλὲς ἄλλες καὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὡρισμένοι ἀνθρώποι πάσχουν ἀπὸ «ἀτυχήσιος». Οἱ ἀνθρώποι αὗτοι παρουσιάζουν τὰ ἑξῆς ψυχικὰ γνωρίσματα: αὐθορητισμὸν, ὑποσυνείδητη ἐξέγερσι κατὰ τὴς ἐπιβολῆς τῶν γονέων τους, τῶν συγγενῶν τους, τῶν προϊσταμένων τους, κλπ. Ἰδιαιτέρα φορεῖται γιὰ τὴν ὑγεία τους (ἀσθενεῖταιν λιγώτερον συχνὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους). Οἱ περισσότεροι εἶναι νεωκροὶ ἐκδηλώσεις στὰ παιδικὰ τους χρόνια: ὑπνοβατοῦσαν, ἢ μιλοῦσαν στὸν ὕπνον τους, ἢ εἶχαν κλῖσι στὸ ψέμμα, στὴν κλοπῇ, στὴν ἀλμπία...

Σ' ἕνα νεοκροδὲν ἀμερικανικὸν Βιβλίον μὲ τὸν τίτλον «Πνεῦμα καὶ Σώμα», ἀναφέρονται μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις ἀτυχημάτων, πού τὰ προκάλεσε μιὰ ἐντονὴ καὶ συνεχὴς ψυχικὴ ταραχὴ.

Ἐνὰς ἄνθρωπος εἶνε γάσει τὴ δουλειά του καὶ φοβόταν πῶς δὲν θὰ βροῖσκε ἄλλη. Δὲν τολμοῦσε ἐν τῷ μεταξὺ νὰ πῇ τίποτε στὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ μὴ τοῦ κἀν σκηνή. Καθὼς πῆγαινε λοιπὸν γογγίζοντα στὸ δρόμο (ἦταν ἀλλωστε πάντοτε βιαστικός, κι' ὅταν ἀκούει εἶνε ἀσκετὴ ὡς διαδεδίωχ) ἀποροφωμένος ἀπ' τίς σκέψεις του, γλίστρησε. Ἐπεσε κι' ἔσπασε τὸ πόδι του.

Μιὰ ὑπάλληλος ἦταν ἔξω φορεῶν, γιατί ὁ προϊστάμενός της τὴν ἀνάγκασε νὰ ἐργασθῇ μιὰ Κυριακὴ πρωί. Ἀπ' τὴν ταραχὴ της, ἔπεσε κι' ἔσπασε τὴ σπονδυλικὴ της στήλη.

Ἄλλη πάλι παρασύρθηκε ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο, καθὼς ἐγύναε ἀπὸ τὴν ἐργασία της στὸ σπῆτι της, στενογυμένη γιατί εἶνε ἀργήσει τὸ πρῶ ἐκεῖνο νὰ πῇ στὴ δουλειά της.

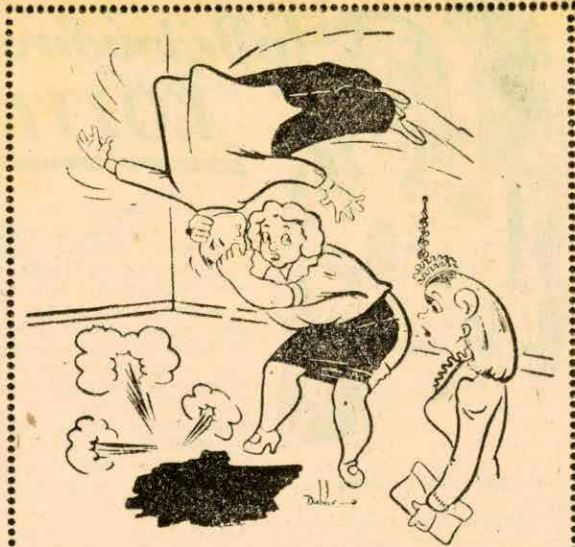
Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἡ «ἀτυχήσις» παρατηρεῖται ἀκόμη καὶ σὲ ζῶα, π. γ. σὲ σκυλιὰ, πού παρουσιάζουν ἀνῆσυχον κι' ἀνυπότακτον χαρακτῆρα.

Τέρας πολυμαθίας

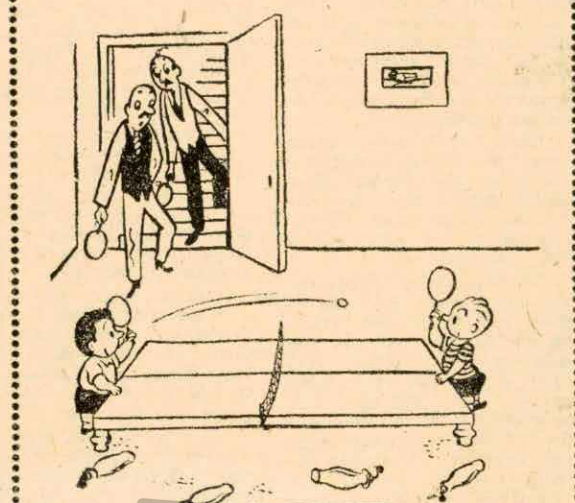
Στοὺς «Τίτλους» δημοσιεύθηκε ἡ ἀκόλουθον μικρὴ ἀγγελία:

«Καλλιτέχνης καὶ ἐπιστήμων (διπλωματοῦχος τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης) ζητεῖ ὁποῖδήποτε ἐργασία. Γράφει καὶ ὀμιλεῖ ἀπαιτούτως 33 γλώσσας, εἶνε βαθὺς γνώστης τῆς συγκριτικῆς φιλολογίας, ζωγραφίζει πορτραῖτα ἐπὶ τῇ βάσει υστελῶν, ἄλλα καὶ φωτογραφιών ἢ λεπτομεροῦς περὶγραφῆς ἐνός πρόσωπου ἀνατυπῶντας παντὸς εἴδους ἀρχιτεκτονικὰς ἐργασίας, καθὼς καὶ ἐργασίας εὐρωπαϊκῆς διακοσμήσεως οπιῶν καὶ πορεῖαι συμβουλὲς γιὰ τὴν κατασκευὴν ἐπιπλῶν ὁποῖδήποτε ἐποχῆς. Ἀριστὸς γλύπτης, ἀναλαμβάνει ἐπίσης ὁποῖδήποτε γλυπτικὴν ἐργασία. Ἀναλαμβάνει τέλος, ἐπιστημονικὰς ἐρευνὰς ἐπὶ οἷοδήποτε θέματι καὶ σ' ὁποιαδήποτε γλῶσσᾳ κηρικῆς ἀναλύσεις, καθὼς καὶ τὴν συγγραφήν βιβλίων φιλολογικῶν μεθυστικῶν καὶ φιλοσοφικῶν».

Πόσα πράγματα μπορεῖ νὰ χωρῇ, ἀλήθεια, ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι!...

— Μὲ τίς φωνὲς δὲν βγαίνει τίποτα. Μόνον ἔτσι τὸν φέρνω σὲ νοσοκομεῖο!

Τὰ τρεμερὰ παιδιὰ!...

ΑΔΕΙΑΙΓΑΜΟΥ

— Δὲν μ' ἐνδιέφερε νὰ μετονομήσῃ ἡ μνηστὴ σου. Ἐγὼ πάντως δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ἀδεία γάμου γιὰ τὸ 1960!...

Η ΟΜΟΡΦΗ ΖΗΤΙΑΝΑ

Μέσα στο παζάρι του Νιγκατού, ένας νεαρός ευπρόσ-
κοπος, ο Νεχρού, κουβεντιάζε
με κάποιον φίλο του, γέροντα
και πλούσιους, σαν κι αυ-
τόν, όταν είδαν να γίνεται
προς το μέρος τους μια φτω-
χή κοπέλλα, που ήταν πει-
νισμένη, αλλά που τα ρού-
χα της ήταν τόσο κουρασμέ-
να, ώστε, με την πασα-
μικρή της κίνηση, φάνηκε να
μυμό ποτέ το ένα και ποτέ το
άλλο μέρος του κορμιού της.

Η νέα σταμάτησε μπρο-
στά τους και τους είπε με
παράπονο:

— Πλούσιοι, αφεντάδες,
λυπηθήκατε για κοπέλλα, που
είχε από καλή οικογένεια,
μα που η τύχη θέλησε να
πέσει από τα πλούτη και τα
μεγαλεία στη μεγαλύτερη
φτώχεια. Λυπηθήκατε, τα νιά-
τα μου και τους γέροντες γο-
νείς μου, που δεν έχουν άλ-
λο στήριγμα από μένα...

Όταν έφυγε, ο Νεχρού
την πήρε από πίσω και,
πλησιάζοντάς την, σ' ένα ε-
πισηκό δρομάκι, τη ρώτησε:

— Γιατί, μιά που είσαι
τόσο δημοφιλής, δεν παντρεύε-
σαι; Έτσι θα γλυτώνεις και
σύ κι οι γονείς σου από τη
φτώχεια...

— Φυσικά, με την άδεια
του πατέρα μου, θα γενό-
μουν να παντρευτώ, απάντη-
σε εκείνη. Άλλα ποιός θα-
παινε γυναίκα του μιά ζη-
τιανή;

— Εγώ! απάντησε αμέ-
σως ο Νεχρού.

— Τότε έλατε μαζί μου
στον πατέρα μου, του είπα
η νέα, χαμογελώντας του
γλυκά.

Ο νεαρός έρωτευμένος
την ακολούθησε με συνκίνη-
ση. Φανταζόταν σε μια αλύ-
φορτα, η Ζητιανή του είπε
να περιμένει κι' έξαφάνιστη-
κε. Σέ λίγο, ένας υπρέτης,
με πλούσια ρούχα, ήθελε
και τον πήρε και, μέσα από
στρωμένους με βερνίκι γα-
λιά διαδρόμους, τον ώδηγη-
σε σ' ένα σαλόνι, που τα
πλακάκια του ήταν ζωοφω-
τισμένα με γυαλάκια κι' οι τοί-
χοι του σκεπασμένοι με πε-
ταχιστά υφάσματα. Εκεί μέ-
σα τον περίμενε ο ιδιοκτή-
της του μεγάρου, και, πλάι
του, στεκόταν η κόρη του,
γλυπτή στα μεταξωτά. Κι' η
κόρη του αυτή ήταν η
κουρελонуμένη Ζητιανή του
δρόμου!

— Είπατε Ζητιανή, εί-
πε ο πατέρας της στο Νε-
χρού, που είχε μείνει κατά-
πληκτος, κι' αυτό είναι το ε-
παγγελματί που κάνει η οί-
κογένειά μας, γενιές τώρα...
Η κόρη μου μαζεύει κάθε
μέρα τόσα λεφτά όσα κι' η
υπέρα της, κι' εγώ πάλι,

στις χειρότερες μέρες, μα-
ζεύω τα διπλά απ' όσα η
μάννα και η κόρη μαζί. Τώ-
ρα που μάθατε το μυστικό
μας, και που ενδιαφέρετε
για την κόρη μου, θα πρέ-
πει να με ιδείτε κι' εμένα
πώς δουλεύω. Αύριο το πρωί
νάσφατε στο τζαμί που είχε
στην ανατολική πλευρά της
πόλεως.

Ο Νεχρού πέρασε το
βράδυ του συνομιλών με τον
πατέρα, εκείνο ανθρωπο
και με την πεντακάθαρη κό-
ρη του και, πρωί-πρωί, πή-
γε στο τζαμί που του είχε
ππ ο γέρος.

Είδη, σε λίγο, το γέρο
να γίνεται ντυμένος με κουρέ-
λια και κατασκευασμένους.
Πλησίασε τον Ιωάννη και, δί-
νοντάς του ένα βαρύ σακ-
κουλάκι, του είπε:

— Ιωάννη μου, είμαι ένας
φτωχός άνθρωπος και βοή-
θα αυτό το σακουλάκι στο
δρόμο. Φαίνεται πως έχει
πολύτιμες πέτρες μέσα. Πά-
ρε το συ και δώσε το σ' εκεί-
νη που τόχαρε. Τι να το
... εγώ; Εγώ θέλω να
πάρω να παρακινήσω στους
Ιερούς Τόπους κι' ως είνε
καλά εκείνοι που θα με βο-
ηθήσουν...

Όλοι θαύμασαν για την
τιμιότητα του γέροντα κι' α-
νοήσαν να του ρίχνουν βροχή
τα νομίσματα. Άκου μάζε-
ψε έτσι ως εκατό νομίσμα-
τα, ο γέρος άποια-
κούνηκε.

Σέ λίγο, φάνηκε μιά γυ-
ναίκα, που τραβούσε, τα
μαλλιά της κι' έκλαιγε.

— Τί έπαθε; τη ρώτησε
ο Ιωάννης.

— Είμαι μιά φτωχή γυ-
ναίκα, απάντησε εκείνη. Η
δουλειά μου είναι να ντυνίζω
τις νύφες. Χτες με παρακά-
λεσε μιά οικογένεια να δα-
μειστώ πολύτιμα πετράδια
από γνωστά μου πλουσιό-
σιπτα, για να στολίσω την
κόρη τους, που θα γινόταν
σήμερα νύφη. Δανείστηκα,
πραγματικά, τα πετράδια
και ταβαλα μέσα σ' ένα
σακουλάκι, αλλά μούπεσε
στο δρόμο, γωός να το κα-
ταλάβω...

— Και τί ήταν αυτά τα
πετράδια; ρώτησε ο Ιωάννης.
Η γυναίκα του περιέγραφε
τόσο λεπτομερώς τις διά-
φορες πολύτιμες πέτρες, που
ήσαν μέσα στο σακουλάκι,
όσοι ο Ιωάννης πείσθηκε πως
ήταν δικά της και της τό-
δωσε.

Όταν σε λίγο ο Νεχρού
αντάμωσε το γέρο-Ζητιανό,
εκείνος του είπε:

— Είδες πως τα καταφέ-
ραμε; Γιατί η γυναίκα που
«ντυνίζε τις νύφες» είναι...
η γυναίκα μου! Λοιπόν, αν
θέλεις να γίνης γαμπρός
μου, πρέπει να κάνεις κι' ε-
σύ το ίδιο επάγγελμα, για-

τί δοκίμησε να μη δώσω
την κόρη μου παρά μόνο σ'
ένα Ζητιανό, που θα μου έ-
νε γίλια χρυσά νομίσματα,
κερδισμένα από ένα μόνο
κόλπο Ζητιανικό...

Ο Νεχρού ήταν τόσο έ-
ρωτευμένος, ώστε δέχτηκε
τους όρους του πεθερού του.

Την άλλη μέρα, πήγε στο
παζάρι κι' είπε στους φί-
λους του, πως αποφάσισε να
φύγει μακριά, παίρνοντας
μαζί του όλα του την περι-
ουσία. Εκείνοι τον συμβού-
λευσαν να μην το κάνει, για-
τί οι δρόμοι ήταν γεμάτοι
ληστές, αλλά ο Νεχρού επί-
μενε λέγοντας πως είχε πα-
ρει την απόφασή του.

Υστερα από δέκα μέρες,
εξαφανίστηκε από Νιγκατού
μισόγυνος, καταπληγωμέ-
νος. Ήταν νύχτα. Πήγε στο
στήπι ενός φίλου του, τον
Εύηνε και του είπε:

— Δεν άκουσα τη συ-
βουλή σου και καταστράφη-
κα. Δεν μου μένει πια τίπο-
τε άλλο παρά ν' αυτοκτονή-
σω. Ήθελα να σ' άποιαρε-
τήσω, γιατί θα πάω στήπι
μου να γράψω τη διαθήκη
μου και να σκοτωθώ. Σε πα-
ρακαλώ μόνον μην το πής
σε κανένα!

Μόλις ο Νεχρού βγήκε έ-
ξω, ο φίλος του έπρεξε, έ-
σκαψε δλους τους εμπό-
ρους του Νιγκατού και τους
διηγήθηκε τι είχε πάθει ο
συνάδελφός τους. Εκείνοι,
φυσικά, τον λυπηθήκαν κι' έ-
σπευσαν να τον βοηθήσουν.
Κι' έτσι, ως πού να έμμε-
ώση, ο Νεχρού είχε μαζέ-
ψει πάνω από γίλια χρυσά
νομίσματα.

Όταν τα πήγε στον πε-
θερό του, εκείνος τον φίλη-
σε και του είπε:

— Τώρα σε αναγνωρίζω
για γαμπρό μου. Πάρε την
κόρη μου νύφικα σου και
συνέχισε το εμπόριό σου, ό-
πως και πριν. Αν σου είπα
να γίνης Ζητιανός, ήταν για
να σε δοκιμάσω.

— Όχι, απάντησε ο Νε-
χρού, δεν θα εναγνίζω έμ-
πορος. Προτιμώ να μείνω
Ζητιανός. Κερδίζω περισσό-
τερο έτσι, κι' έχει περισσό-
τερο γλύκα το δικό σου το
επάγγελμα...

Ακόμα θα ένω
έτσι απόλυτα δική μου την
κόρη σου που τόσο πολύ την
αγαπώ... τη λατρεύω!...

ΧΑΛΙΑ ΧΑΝ

Ποιός βγήκε ζημιωμένος;

Κάποιος Νόρμαν Γουέιλ,
στην πόλη Κνόνβιλ της πο-
λιτείας Τέννεσ, είχε γωρί-
σει απ' τη γυναίκα του και
δεν ένοσους με κανένα τρό-
πο να της πληρώσει διατρο-
φή, σύμφωνα με την απόφα-
σή του δικαστηρίου. Εκείνη
αναγκάστηκε ν' απευθυνθή
πάλι στη δικαιοσύνη και δή-
λωσε ότι ο πρόην σύζυγός
της δεν ήταν απένταρος,
όπως ισχυριζόταν, κι' ότι
είχε το λιγώτερο 250 γιλιά-
δες δολάρια, σε μετρητά
και μετοχές. Μόλις το έμα-
θε ο Γουέιλ κάλεσε ένα φίλο
του σ' ένα περίπατο με τη
βάσκα κι' έφερε μέσα στο
νερό ένα πακέτο μ' όλη αυ-
τή την περιουσία του, δεμέ-
νο σε μιά βαρελά πέτρα!

Ο ματωμένο σημαδία

Ο μεζές

Ένα πρωί ο Ναστραδίν Χότζας γύ-
ριζε από το παζάρι στο σπίτι του κρα-
τώντας στο χέρι του ένα μισοκαρδισ-
σκότι. Καθώς πήγαινε, λοιπόν, κύττα-
ζε το σκότι. Έξυνη το κεφάλι του και
μονολογούσε:

— Πώς να το μαγειρεύω; Αν το
κάνω ψιτό, θα σπάει όλο το ζουμί του
στην άσπαρκα και θα το χάσω... Αν
το βράσω θα εναρστήσει... Να το ρί-
ξω στο φούνο πάλι, θα στεγνώσει!
Αλλά!... Αλλά!... Πώς να το μαγειρέ-
ψω; Προπατώντας και μιλώντας μόνος
ο Ναστραδίν έφτασε σ' ένα σταυροδρόμι.
Εκεί συναντήθηκε μ' ένα φίλο του, που
τον ρώτησε:

— Πώς θα το μαγειρέψω το σκό-
τι. Ναστραδίν;

— Χμ... έκανε ο Χότζας. Αυτό
σκέπτομαι κι' εγώ τόση ώρα και δεν
μπορώ ακόμη να πάρω μιά απόφαση.

— Κι' αυτό, σέ στενοχωρεί, Χότζα
μου; Θα σου δώσω εγώ μιά συνταγή
να το μαγειρέψω και να γίνης πενταπό-
στιμο!

— Ν' αγιάσει το στόμα σου! Εξω-
νισέ ο Ναστραδίν. Λέγε μου γρήγορα,
σ' ακούω!...

— Στάσου να σου τη γράψω, του
είπε ο φίλος του.

Κι' άμέσως έγραψε μολύβι και γασ-
τή και τούγραψε τη συνταγή.

Ο Χότζας την πήρε, τον ευχαρίστη-
σε και τράβηξε για το σπίτι του.

Κι' όσο συλλογιζόταν τι νόστιμο με-
ζέ θα φάνηκε, έγλυψε τα γέιλ του... Χί-
μηδες ένας σκύλος που έρχόταν έξαφ-
νως από πίσω του, του άσπαξε το
σκότι και το έβαλε στα πόδια.

Ο Χότζας έγινε έξω φρενών! Κύττα-
ξε το σκύλο που έφανε με το σκότι στο
στόμα στο βάθος του δρόμου και του
φάνηκε δείχνοντας βαιουδευτικά τη συν-
ταγή του φίλου του:

— Βρέ, παληόσκυλο, τί δηλαδή έ-
κανες μ' αυτό; Πήρες το σκότι, μα
η συνταγή του είχε δώ!... Ο,τι και να κά-
νης ώμο θα το φας!...

Και γώνοντας τη συνταγή στην τσέ-
πη του γύρισε ικανοποιημένος στο πα-
ζάρι για ν' αγοράσει άλλο σκότι.

★

Μιά μέρα η γυναίκα του Χότζα κα-
τέθηκε στο δάμα για να πλύνει μερικά
έσδαρουνα.

Εκεί λοιπόν που καθόταν κι' έπλενε,
μιά κουρούνα, εαφικά, πετάχτηκε από
κάποιο θάμνο εκεί πλάι, ήθελε κοντά,
της άσπαξε το σαπούνι από το χέρι
και πέταξε.

Η Χότζαινα τα έλασε, μα έμπεξε
τις φωνές και κάλεσε τον άντρα της:

— Χότζα, Χότζα, πρόβαλε!...
Η κουρούνα μου άσπαξε το σαπούνι!
Κι' ο Χότζας από πέρας:

— Τι ξεφωνίζεις έτσι, βρέ γυναίκα;
Ποιός έφερε τόσα άπλута άσχη κι' αυ-
τή σαν κι' εγώ!... Άς την λοιπόν να
πλύνει μερικά, ή κακομοιρά!...

★

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 1
του Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπα-
γεωργίου, Κατοικία: Βησσαρίωνος, αρ.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας,
Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια .. δρχ. 115.000
» Εξαμηνιαία .. » 60.000
» Τριμηνιαία .. » 30.000

Εμβόματα εξωτερικού διά ταχυδρομικής
επιταγής και εσωτερικού διά τραπεζικής
τοιαυτής προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Τα ματωμένα σημαδία

Παράξενο διήγημα

Την εποχή που ήταν πολιορκημέ-
νη η Γένοβα — Απρίλιος του 1800
— γνωριστήκαν τυχαία ο συνταγ-
ματάρχης Προσπεό Μπραζζό, κι' η
Βιοτζίλια Παζίνι, σύζυγος ενός νο-
σονόου, που είχε φυγεί μακριά για
δουλειές του και που η πολιορκία
της πόλεως τον είχε αποκλείσει στην
επιστολή.

Γρήγορα συνδέθηκαν μ' ένα πα-
ράφορο αίσθημα. Βλέπονταν κάθε
μέρα, και, κάθε μέρα, τους έλπι-
ζε, με αγωνία, ο ρυθμικός καπτός
του τυμπάνου, που σήμαινε συν-
γενομό.

Όταν εκείνος έφανε για κομμάτι
επίκουρη άποστολή, η Βιοτζίλια
άναβε κεριά στην Παναγία, ή κατέ-
φανε στις ναοτοίχτες και τις μάν-
τισσες.

— Ξέρω πως δεν θα πάθης τί-
ποτα, αγαπημένε μου! του έλεγε,
καθώς τον φιλούσε, τη στιγμή του
αποχωρισμού.

Σίγα-σιγά, αυτή η βεβαιότης της
Βιοτζίλια μεταδόθηκε και στον
Προσπεό.

— Όσο έχω εσένα, όσο μ' αγα-
πάς, δεν φοβάμαι να μ' άγγιξη
σφαίρα! της έλεγε.

Ένα πρωί, μιά γκυστή της, που
ήξερε τις σνέσεις της με τον Γάλλο
αξιωματικό, της είπε πως τον είχε
ιδή να βγαίνει από ένα κακόφημο
στήπι, συνοδεύοντας την Κλάρα
Μπενεβίτο, που ήταν νύφιστή σ' ο-
λόκληρη τη Γένοβα για την ύποπτη
διαγωγή της.

Η καρδιά της Βιοτζίλια σπαρά-
γτηκε από τη ζήλεια. Κι' όταν ο
Προσπεό έγινισε, δεν υπόδεσε να
κοιτηθή και τον ρώτησε:

— Άκουσα να λένε πως η Κλάρα
Μπενεβίτο έξαφανίστηκε. Είχες πάει
στο σπίτι της;

— Δυό φορές.

— Σάν... φίλος της;

— Όχι για τ' όνομα του Θεού!

— Τότε γιατί;

— Αυτό δεν μπορώ να σου το πώ.
Η υπερβολή της την εμπόδιζε
να έμπεινη περισσότερο. «Λέει
ψέματα!» σκέφτηκε.

Όταν κλείστηκαν στον κοιτώνα
της, κούφωσε εαφικά το βλέμμα της
πάνω στο άοιστερό μπράτσο του.

— Τι έγινε; της ρώτησε εκείνος.

— Εκεί! Εκεί!... Το μανίκι
σου είναι τρυπημένο!...

Ο Προσπεό κύτταξε μηχανικά
το μπράτσο του. Το μανίκι του ήταν
άθικτο.

— Βγάλε το άμπεχινό σου γρή-
γορα! του είπε η Βιοτζίλια.

Το έβγαλε σαστισμένος.

— Το πουκάμιό σου είναι κατα-
κόκκινο από το αίμα! ψιθύρισε η
Βιοτζίλια, με την ίδια έκφραση φοί-
κης στο πρόσωπο. Ναί, ναί, είναι
τρυπημένο από σφαίρα!...

— Μά τι έπαθε; την ρώτησε.

Η Βιοτζίλια έπεσε στην αγκαλιά
του, κλαίγοντας με λυγμούς.

— Βλέπω την πληγή... ψιθύρι-
σε. Όσοι σου ότι δεν θα βγής
καθόλου από το σπίτι σου για τρεις
μέρες... Τρεις μέρες μόνον!...

— Αν μ' αγαπάς θα μείνεις...
— Σε λατρεύω, αλλά μ' ή μού ζη-
τάς πράγματα άδύνατα... απάντη-
σε ο Προσπεό άποφασιστικά.

Διαδραματίζοντας, ο Προσπεό Μπραζζό κυ-
λιόθηκε καταγής νεκρός!
Μετάφραση από τον στή Γέ-
νοβα. Όλοι οι συνάδελφοί του ήξε-
ραν το δεσμό του με τη Βιοτζίλια
Παζίνι. Ένας απ' αυτούς ανέλαβε
να την ειδοποιήσει.

— Πληρώθηκε! της είπε.

— Πληρώθηκε! Όχι, σκοτώθη-
κε! απάντησε η Βιοτζίλια με μιά
τραγική ήρεμία. Δεν βλέπετε που
φορώ μαύρα; Από την ώρα που έ-
φυγε από το σπίτι, μαυροφόρεσα
κι' άναβα κεριά για την ψυχή του.

— Ήξερα πως δεν θα εναγνίζουσε
ζωντανός.

— Έχετε δικιο. Παραδόθηκε ο
αξιωματικός. Είνε νεκρός, κι' είναι
το παραίτημα πως θα κτυπηθή θα-
νασισμός...

— Κτυπήθηκε στο άοιστερό μπρά-
τσο και στην καρδιά, δεν είν' έτσι;
ρώτησε η Βιοτζίλια.

— Πώς το έχετε; φώναξε κατά-
πληκτος ο αξιωματικός.

— Είχα ιδή τα ματωμένα σημά-
δια, προστο φώνη, απάντησε εκείνη,
κλαίγοντας μ' άνασφυλλιά...

— Άλλ' εκείνη τη στιγμή δεν σκε-
πτότανε το σκοτεινό αναπνέον
της. Σκεπτότανε τη δική της δύναμη,
την υπερβολή...

Ο αξιωματικός θέλησε ν' άποσυ-
θώ, αλλά η Βιοτζίλια τον σταμάτησε.

— Ο συνταγματάρχης Μπρα-
ζζό είχε άπαστολήσει με κάποια
Κλάρα Μπενεβίτο. Τί άπένεινε αυτή
η γυναίκα; τον ρώτησε.

— Η Μπενεβίτο ήταν κατάσκο-
πος... Ο συνταγματάρχης την είχε
ανακαλύψει και την έπιασε. Σήμεισε
περναί απ' το Στρατοδικείο.

— Α! άναστένανε η Βιοτζίλια.
Δυστυχία σ' έμένα! Εγώ τον σκό-
τωσα!

Και σωριάστηκε άναίσθητη.

★

Επί δέκα μέρες πάλεψε με το
θάνατο.

Από τα λόγια που της έλεφαν
μέσα στο παραλήρημά της, ο για-
τρός κατάλαβε το τοσομύ μυστικό
της.

Μιά από τις μάντισσες, στις ό-
ποιες σήναζε η Βιοτζίλια, της είχε
υποδείξει ένα σίγουρο πρόπο για να
προφυλάξει τον άναπνέον της από
το θάνατο: Άκούσε να του έμπει-
νη την πετοίχη πως δεν θα πα-
θανε τίποτα. Το αντίθετο θα σι-
νέβαινε αν του υπέβαλλε την ιδέα του
θανάτου.

— Αν την ώρα που ένας άνθρωπος
πναινεί να πολεμήσει — της είχε
ππ η μάντιση — τον κάνει, με
τα λόγια σου, να πιστέψει ότι θα
σκοτωθώ, τότε άσφαλώς θα τον βρή
η σφαίρα, γιατί όλο το θάνατο θα
σκέπεται, θα είνε άσπύρας και δεν
θα προφυλάγεται.

Κι' η ζήλεια της για την Κλάρα,
είχε σπαράξει την Βιοτζίλια να εκδι-
κηθή τον άναπνέον της μ' αυτό το
σατανικό τόπο: «Ευπνέοντάς του
το παραίτημα του θανάτου! Κι'
αυτή η ύποβολή έφερε το τραγικό
της αποτέλεσμα: Ο Προσπεό είνε
σκοτωθ' ντυπημένος από μπράτσο
και στην καρδιά, ακριβώς όπως σι-
τή η ίδια — παραπονομένη ότι έ-
βλεπε όραμα — του είχε ππ, που
είχε υποβάλει την προηγουμένη ή-
μέρα.

★

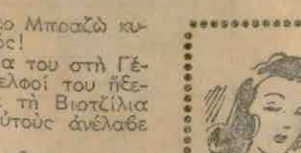
Η Βιοτζίλια Παζίνι προελάθηκε
και δεν υπόδεσε να γίνης ποτέ καλά.

Έζησε λίγον καιρό, με τα γονί-
α της σπαλμένα, και πέθανε, δύο μήνες
μετά τον τραγικό θάνατο που άνα-
πνέον της, που αυτή η ίδια τον
είχε προκαλέσει και ψιθυρίζοντας
λόγια μετανόιας για το κακό που
είχε κάνει:

— Άναπνέει μου Προσπεό, εγώ
σ' έσκότωσα!... Συνόδεσέ με, κα-
λέ μου φίλε... Ένομαι τώρα κον-
τά σου, λατρεύω μου Προσπεό. Για
να ζήσουμε για πάντα ένωμένοι!

★

ΠΟΝΤΣΕΒΡΕΖ

Μοντερνισμοί...

Η άμορφη, ή λάμψη των ματιών, ή κομψότης ή
δρασιά του προσώπου και τα κανονικά χαρακτη-
ριστικά δεν είνε κυρίως αυτά που συγκινούν μόνο
σε μιά γυναίκα, όσο το σύνολόν της, το κάτι που
τόσο δύσκολα περιγράφεται.

Δυστόν μιά γυναίκα να μην είνε τόσο νέα, ούτε
και τόσο άμορφη και εν τούτοις όμως να θεωρη-
τάς υπέρκορη, όταν παρουσιάζη απλότητα χάρι και
σεμνότητα στις κινήσεις της και στην έν γένει συμ-
περιφορά της.

Για τον λόγο αυτόν, κάθε κυρία ή δεσποινίς που
έχει την άμνηση να προκαλή την συμπάθεια και τον
αδελφισμό και να μη γίνεται γελοία και άποκρουσι-
κή μόνο και μόνο για να φανή μοντέρνα και συγ-
κροισμένη, πρέπει ν' άποφύγει τις άπότομες κί-
νήσεις, τις άερινες στόσεις που είνε τόσο αντι-
ποθητικές και τους άσκοπους ψευδοεκνευρισμούς,
που τις περισσότερες φορές ταπεινώνουν.

Αυτά τα γρήγορα γιατί μερικές σύγχρονες γυναι-
κες φαντάζονται πως όποιαν γούτρο, μισοκρυμμέ-
νη με το διαρκές κάρπινμα και με την έν γένει συμ-
περιφορά των τους άνδρες ή με το θρασύ και κτυ-
πητό μακινιάζ των, την δίνει σάρ!

Εόλεπα προχθές σε κάποια φιλική συγκέντρω-
ση για μιά και μιά έγγονη — όχι περισσότερο από
18 ετών — και προσέθευσα να βρω κανένα πράγμα
στο ντύσιμο ή στο φέρονό τους που να δείχνη τη
διαφορά της ηλικίας που τις χωρίζει. Μά ο κόσμος
μου πήγε χαμένος.

Και πράγματι: Η γιαγιά και η έγγονη κάρπιναν
το τοιαράκι τους με το ίδιο άρεσμένο ύφος που
το κάρπιναν οι γυναικότερες... μόνες. Οι έανθες
μικροκλίτες της γιαγιάς δεν υπορούσαν σε τίποτα
από της έγγονης. Γκρι ταγιέρ ή μιά, γκρι ταγιέρ ή
άλλη. Έντονο μακινιάζ και οι δύο. Εξωφρενικά
καπελλάκια και οι δύο. Βελάκι και οι δύο. Άρα,
κνοφάκι κάλτα και οι δύο.

Και δεν ήξερε κανείς για τί ν' άπορήσει περισσό-
τερο: Για την άμνηση του δεκαοκτάκρονου κορι-
τσιού που κάρπινε με τον προκλητικότερο τρόπο ή
για την άδιαντορία της γιαγιάς που σε ηλικία έ-
χνητα χρόνων συναγνιζόταν την έγγονή της;...

Ήταν λυπηρό να βλέπη κανείς μιά κυρία που
έμπρεπε να προκαλή τον σεβασμό, να γελοιοποιή-
ται τόσο άσχημα, και μιά κόρη που έμπρεπε να προ-
καλή την συμπάθεια και τον αδελφισμό να γίνεται
τόσο άποκρουστική μόνο και μόνο για να φανή μον-
τέρνα και σύγχρονη.

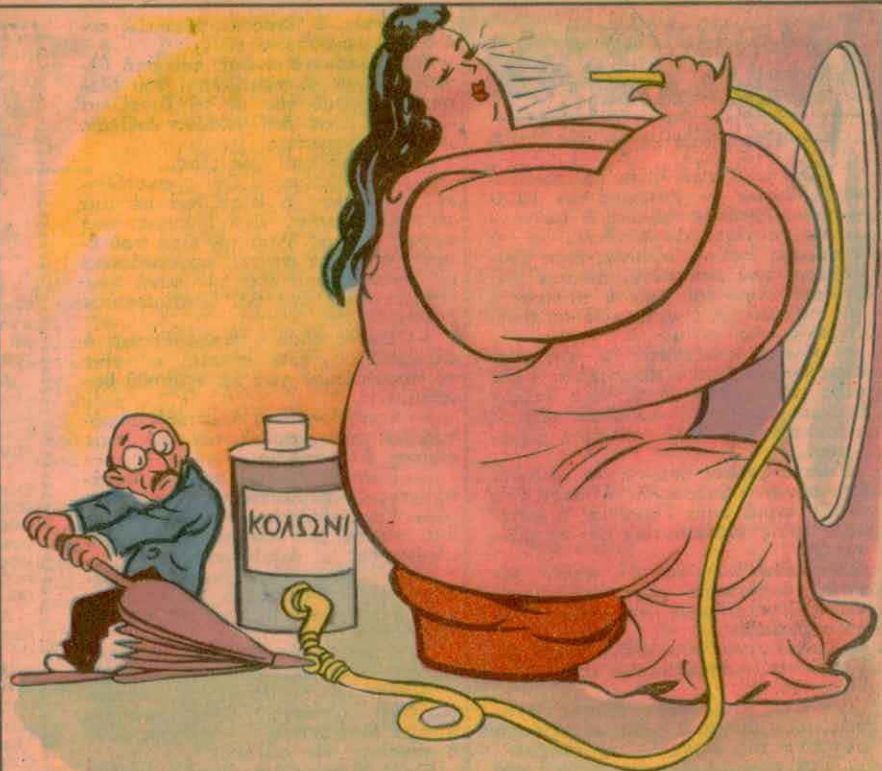
Μιά γυναίκα μπορεί άριστά να είνε κομψή,
περιποιημένη και μοντέρνα χωρίς να εσθιά στις
«υπερβολές» αυτές που έχουν ως μόνο άποτέλεσμα
την γελοιοποίησή της και την μείωσή της άξιόπρε-
πτης της.

Γι' αυτό, αγαπητές μου άναγνώστρις, πρέπει ν'
άποφύγετε τους μοντερνισμούς, τα πλά εξωφρενικά
κτενίσματα, τα υπερκολλημένα και τις πελαγίες
πλεξ. Μην παραμορφώσετε το φυσικό γυναικείο
ανάστημα και σείνο πρόσωπο σας, μην αλλάξετε
διαρκώς κτενίσμα, ραβδί, και χρώμα των μαλλιών
και των νυχιών σας.

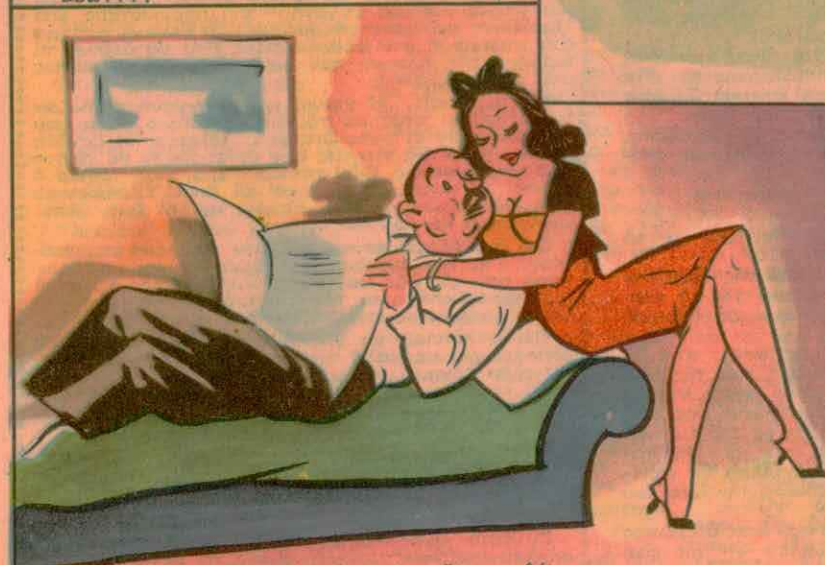
Φροντίστε, τέλος με κάθε τρόπο να διατηρήσετε
τη υγρεία, τη χαρά σας και τη φυσική άμορφία ή
όποια δικιά κομψή τεχνητή βοηθεία λάμψει παν-
τού και πάντοτε.

— Μήπως είδες, Μαρία, τις τράντες μου; 'Από τὸ πρωὶ ψάχνω νὰ τις βοῶ!...

Ἡ Χοντροῦ... ἀρωματίζεται.

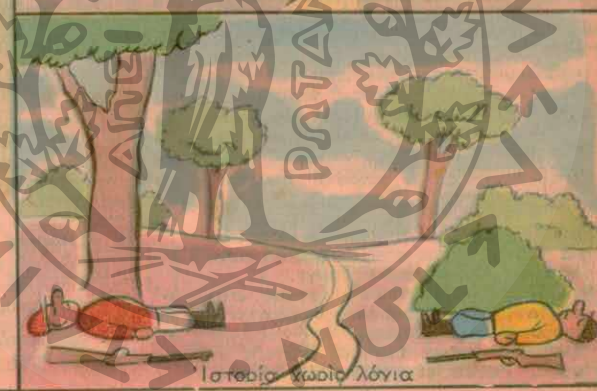
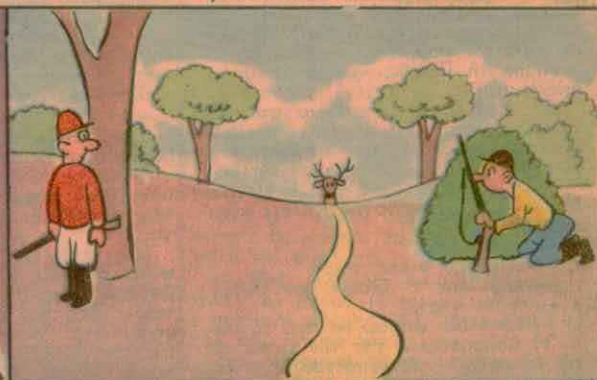

— Θὰ κλάψης, ἀγάπη μου, ὅταν πεθάνω;
— Καὶ τὸ ρωτᾷς, χρυσούλη μου, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι ἐγὼ κλαίω μετὰ τὸ τίποτα!...

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

— Πολὺ φοβάμαι, κύριε Χουσόπουλε, ὅτι δὲν θὰ σᾶς κάνη γιὰ δακτυλογράφος. Εἶνε λίγο βαρειά γιὰ τὰ γόνατά σας.

Ἰστορία χωρίς λόγια